

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING
AUTHOR OF PRIMAL MIRROR

NALINI
SINGH

ATONEMENT
OF KY

A PSY-CHANGELING TRINITY NOVEL

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

*Nalini Singh'in Berkley
kitapları*

Psy-Changeling Serisi

DUYGULANMANIN

KÖLESİ BUZ

MADENİNİN ELE

GEÇİRDİĞİ ISI

GÖRÜNTÜLERİ

ZEVKİN REHİNESİ ATEŞLE

DAĞLANMIŞ HAFIZANIN

ALEVLERİ ADALETİN

BAĞLARI TUTKUNUN

OYUNU

KAR ÖPÜCÜĞÜ

İHTİYAÇ YUMAĞI

OBSİDYEN KALKAN

KIŞIN KALKANI UMUT

KIRIKLARI

ONUR BAĞLILIĞI

Psy-Changeling Trinity Serisi

GÜMÜŞ SESSİZLİK

OKYANUS IŞIĞI

KURT

YAĞMURU

ALFA GECESİ

SON MUHAFİZ

FIRTINA

YANKI

REZONANS

DALGALANMASI İLKEL

AYNA KEFARET

GÖKYÜZÜ

Lonca Avcısı Serisi

MELEKLERİN KANI

BAŞMELEK'İN ÖPÜCÜĞÜ
BAŞMELEK'İN EŞİ BAŞMELEK'İN
BIÇAĞI BAŞMELEK'İN FIRTINASI
BAŞMELEK'İN LEJYONU
BAŞMELEK'İN GÖLGELERİ
BAŞMELEK'İN MUAMMASI
BAŞMELEK'İN KALBI BAŞMELEK'İN
ENGEREK'İ BAŞMELEK'İN
KEHANETİ BAŞMELEK'İN SAVAŞI
BAŞMELEK'İN GÜNEŞİ
BAŞMELEK'İN IŞIĞI BAŞMELEK'İN
DİRİLİŞİ BAŞMELEK'İN SOYU
BAŞMELEK'İN YÜKSELİŞİ

Gerilim Filmleri

KEMIKLERİNDE SESSİZ BİR
GÜNEŞ IŞIĞI ÇILGINLIĞI
SEKİZ TANE OLMALIYDI.

Antolojiler

BÜYÜLÜ BİR MEVSİM
(Maggie Shayne, Erin McCarthy ve Jean Johnson ile birlikte)
BÜYÜLÜ NOEL KEDİSİ
(Lora Leigh, Erin McCarthy ve Linda Winstead Jones ile birlikte)
CEHENNEM KÖPEKLERİNİ SEVİYOR
OLMALI.
(Charlaine Harris, Ilona Andrews ve Meljean Brook ile birlikte)
YANIYOR
(Angela Knight, Virginia Kantra ve Meljean Brook ile birlikte)
KARANLIĞIN MELEKLERİ
(Ilona Andrews, Meljean Brook ve Sharon Shinn ile birlikte)
MELEKLERİN
UÇUŞU VAHŞİ
DAVET

GECE VARDİYASI
(*Ilona Andrews, Lisa Shearin ve Milla Vane ile birlikte*)

VAHŞİ KUCAKLAŞMA

Özel Ürünler

MELEKLERİN

DANSI

MAHREMIYETİN DOKUSU KUR

YAPMANIN ILANI GÜNAHIN

FISILTISI

GECE YARISI SIRLARI

Atonement Sky

PSY-CHANGÎLÎNG TRINITY ROMANI

NALINISJNÖH

BERKLEY
Nm daha fazla

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC 1745
Broadway, New York, NY 10019
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2025 yazan Nalini Singh

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bir kitap satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Bu kitabın yetkili baskısını aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka eğitimi amacıyla kullanılmayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.
teknolojiler veya sistemler.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Singh, Nalini, 1977- yazar.

Başlık: Kefaret Gökyüzü / Nalini Singh.

Açıklama: New York: Berkley, 2025. | Seri: Psy-changeling trinity serisi Tanımlayıcılar:
LCCN 2024061295 (basılı) | LCCN 2024061296 (e-kitap) | ISBN 9780593819524
(ciltli) | ISBN 9780593819531 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Paranormal kurgu. | Romantik kurgu. | Fantastik kurgu. | Romanlar.
Sınıflandırma: LCC PR9639.4.S566 A94 2025 (basılı) | LCC PR9639.4.S566 (e-kitap) | DDC 823/.92
-dc23/eng/20250108

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024061295> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2024061296> Ebook ISBN

adresinde mevcuttur9780593819531

Ürün güvenliği ve uyumluluğu için AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, <https://eu-contact.penguin.ie>.

pid_prh_7.1a_152345640_c0_r0

İÇİNDEKİLER

[Kefaret](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)

[*Teşekkür Yazar*](#)
[*Hakkında*](#)

152345640

Kefaret

SESSİZLİK ÇÖKTÜ.

Başarısız PsyNet nefes almakta zorlanıyor.

Dayanıyor. Dayanıyor.

Bir ayağı geçmişte olan, zihinleri Sessizliğin gerektirdiği şartlanmayla bugünü kucaklayamayacak kadar değişmiş Psy'lar için zamanın bir parçası son şans olacak.

Onlar vahşi psişik güçler tarafından parçalanmış Bokböcekleri değil.

Onlar Konsey tarafından zihinleri kasıtlı olarak kırılarak rehabilite edilenler değil.

Onlar kayboldukları için çılgılık atıp ağlayanlar değil.

Onlar Ağ'daki hayaletler, artık ucsuz bucaksız psişik ağın kayma akışlarına girip çıkmayan, bunun yerine sabit kalma, mevcut kalma çabasıyla yerinde duran aşılmaz yıldızsız gölgelerdir... çünkü kefareti onlarındır.

Hayatlarının kum saatinde daha fazla tane kalmadan önce son bir lütuf eylemi.

Bölüm 1

"Bazılarımız başaramadı Sophie. Bunu kabul ettik. Nihai hedefimiz, bir zamanlar bizim olduğumuz çocukların gelecek nesilleri için daha iyi bir dünya yaratmak."

"Hayır, bunu yapmanıza izin vermeyeceğim."

"İyi bir lider olmak için başka seçeneğiniz yok, triyaj uygulamak, enerjinizi kurtarılabili olanlara odaklamak zorundasınız. Geri kalanımızı en iyi yaptığımız işi yapmaya bırakın. Kötülükle yıkandık... bunu yıkayarak temizleyemeyiz, bu yüzden bunu canavarca avları cezbetmek için de kullanabiliriz."

-Eleri Dias (J Corps) ve Sophia Russo (J Corps Direktörü) arasında hararetli tartışma
J Kolordusu) (5 Ocak 2084)

Raintree, Arizona'ya giden yol, genişleyen çöl ve kırmızı-turuncu kayalardan oluşan dalgalı duvarlardan oluşuyordu. Eleri jeolog değildi, kayanın şey mi, kireçtaşı mı yoksa tamamen başka bir şey mi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek gördüğü, sanki uzman bir heykeltıraş tarafından yaratılmış gibi görünen doğal oluşumlardı; her bir dalgalanma ve renk geçişi özenle yerleştirilmişti.

Kayaların düştüğü yerlerde çöl parlıyordu, herhangi bir yöndeki tek yaşam belirtisi kumlu yeşil renkteki çalılıklar ve kolları doksan derecelik açılarla açılmış saguaro kaktüs bitkilerinin görkemli formlarıydı.

Gökyüzü yakıcı bir maviydi, manzara Eleri'nin kalbi ve zihni kadar kurak ve kuruydu. Her şeyin burada, çok fazla gölge anıdan önce ilk nefesini aldığı yerde çok yaygın olan gür yeşilliklerden yoksun bu yerde sona ermesi uygun görünüyordu.

YALAN!!!

O yankı bugün de doğduğu günkü kadar şiddetliydi, sesi aradan geçen yıllar boyunca peşini bırakmamıştı. Ve Raintree'ye doğru ilerledikçe, onunla yüz yüze gelme olasılığı da artıyordu

Onunla... asla telafi edemeyeceği tek kişiyle. Ölülerini geri getirmenin bir yolu yoktu ve o, başarısız olduğu adaletin icabına bakmıştı.

Eleri. Bu çok güzel. Benim adım Adam.

Parmakları direksiyonda esnedi, zihnindeki uyuşukluk duvarı geçmişe karşı bir hediye idi. Geçmişe ucsuz bucaksız bir hiçlik uçuşunun ötesinden bakmak yerine onu gerçekten yaşayabilseydi ne kadar kötü olurdu?

Son PsyMed test sonuçlarını Sophia ile paylaşmamıştı. Bunlar onu üzebilirdi ve hamileliği yedi buçuk aya ulaştığı için zaten fiziksel olarak savunmasız bir durumdaydı.

Zavallı Sophie.

İmkânsız olduğu halde hepsini kurtarmak için bu kadar çabalıyordu. Ve korkunç bir ironi, çünkü Sophia'nın J'lerden vazgeçmeyi reddetmesi, onun zorla J Birliği Direktörlüğüne getirilmesine neden olmuştu.

Sophia, İktidar Koalisyonu üyesi Nikita Duncan'ın kıdemli yardımcısıydı ve bir zamanlar J Birlikleri Yönetim Kurulu tarafından denetlenen bir grup hasarlı telepatın başına geçecek zamanı yoktu. Ancak İktidar Koalisyonu, Sophia'nın K o l o r d u'nun kötü yönetimini Koalisyon'un dikkatine sunmasının ardından bu kurulu ortadan kaldırdığında ve dünyadaki tüm çalışan J'lerden yeni liderlerini belirlemek için bir araya gelmelerini istediğinde, tek bir isimle geri dönmüşlerdi: Sophia "Sophie" Russo.

J Birlikleri'nin dağınkılığını Sophia'nın kucağına bırakmışlar ve kendileri için daha iyi bir uzun vadeli yapı inşa etmesi için ona güvenmişlerdi. Hayır diyebilirdi ama tabii ki demedi. Çünkü Sophie hepsi için sadece bir hayat değil, neşe ve umut dolu bir hayat istiyordu.

"Sophia çivi gibi sağlamdır, J'ler söz konusu olduğunda hariç."

Yaklaşık on sekiz yıl önce kurduğu dörtlü sohbet grubunda bunu söyleyen Bram'dı: Quatro Cartel. Bram'ın küçük bir şakasıydı bu, çünkü o zamanlar - dördü de dokuz-on yaşlarındayken- haberlere konu olan en büyük dava, kendilerine borcu olan insanların organlarını korkunç bir işkence dışında hiçbir neden olmadan almayı seven acımasız bir uyuşturucu karteliyle ilgiliydi.

"Belki de o karteli örnek almalıyız Bram," demişti Saffron iki ay önce fısıltılı bir sesle, kudurmuş bir katille girdiği münakaşanın ardından boğazı hâlâ iyileşmemişti. "Organları teker teker çıkarın, hedeflerimize acı çektirin."

Kimse ona bunun onu sosyopatlığa götüreceğini söylememişti. Gerçek şu ki, hiçbirinin bu tür işkence oyunlarına sabrı yoktu, özellikle de şiddetli öfkeleri ve aşırı öfkesiyle Saffron'un. Ne olursa olsun, prensipte onunla aynı fikirdeydiler - dolaştıkları zihinlerde gördüklerinden sonra, Eleri ve dörtlü kartelin geri kalanının kötülük ve hak ettiği şey hakkında hiçbir şüphesi yoktu.

Quatro bir sır olarak başlamıştı çünkü onlar katı bir yatılı okulda okuyan ve konuşmak için özel bir yol arayan çocuklardı. Bram'ın ilk fikrini alan ve teknoloji becerilerini kullanarak sohbeti güvenli bir çevrimiçi odaya taşıyan Yüzé'ydi -Eleri bunu nasıl yaptığını anlamamıştı ama teknoloji her zaman Yüzé'nin uzmanlık alanı olmuştu. Bir J olarak, neredeyse sadece cinayetin yüksek teknoloji unsurlarını içeren davalara çekilmişti.

Quatro çok daha karanlık bir nedenden ötürü gizli kalmıştı. Dördü de aynı zamanda aktif J olarak çalışmaya başlamıştı, aşağı yukarı bir ya da iki ay önce. Ve dördü de, tesadüfen ya da yıllar içinde kendilerine verilen davalar nedeniyle, birbirlerinden birkaç hafta sonra nihai bir ayrım çizgisini aşmışlardı -Bram, Eleri, Saffron ve Yüzé Gradient'te 8.9 ila 9.5 arasında değişiyordu; çıraklıklarını tamamladıktan sonra kendilerine hiç şiddet içermeyen dava verilmemişti.

Onları seri ve seri katillerin dünyasıydı.

Dördü de ne psişik ne de psikolojik düzeyde bunu başaramayacaktı.

"Bundan saklanmanın bir anlamı yok," diye yazmıştı Bram dört ay önce, Yüzé Duyarlı olduktan sonra, Kartel'den bunu yapan son kişi. "Dördümüzün de kalkanları artık o kadar ince ki, en ufak bir dokunuşla bile düşünceleri algılayabiliyoruz - Maruz Kalmayı engellemek devasa bir çaba gerektirecek, tabii bu mümkünse."

Maruz kalma, kalkanlarının tamamen kaybolması, dünyanın psişik gürültüsünün onları çılgın atana ve durdurmak için beyhude bir çabayla kendilerini parçalayana kadar ezmesi anlamına gelirdi. Hiçbir J gönüllü olarak Maruz Kalma'ya ulaşmazdı; Kolordu üyeleri işlevlerini kaybettikten sonra başkalarının merhametine kalmak yerine kendi çıkış yollarını seçmeyi bilirlerdi.

Eleri ne kendini savunabilen ne de kafasının içinde hiç ama hiç susmayan çılgın seslerini anlayabilen akılsız bir yaratık olmaktan daha kötü bir ölüm hayal edemiyordu.

"Burası," diye eklemişti Bram, "her zaman olduğu gibi çevrimiçi evimiz olmaya devam ediyor, ama aynı zamanda şimdi bir yeri için paylaşmak için veri hakkında bizim oranlarımız of

Parçalanma. Hangimiz en son düşersek düşelim, senin görevin bu verileri derlemek ve daha fazla J'nin hayatını kurtarmasına yardımcı olması umuduyla Sophia'nın eline vermek olacak. Şimdilik, geciken adaletin sağlanması da dahil olmak üzere dördümüzün işlerimizi düzene koymamıza yardımcı olacak."

Gecikmiş adalet.

Bram, J'ler tarafından işlenen cinayetleri neredeyse zararsızmış gibi bir dille anlatıyordu ama hepsi ne demek istediğini biliyordu. Çünkü Eleri ve Yüzé yirmi yedilerini, Bram ve Saffron yirmi sekizlerini henüz geçmiş olsalar da, hiçbirisi otuzuna ulaşmamıştı ve hepsi de son davalarını tamamlamış kıdemli J'lerdi.

Teknik olarak sistemde J olarak kalmaya devam etseler de, tüm resmi bilgilere erişimleri olsa da, rozetleri hala geçerli olsa da, sahip oldukları zamanın kendilerine ait olduğu anlaşıldı; dördü bu zamanı sistemde suçlu oldukları veya durduramadıkları hataları düzeltmek için kullanmayı planladılar.

Uçuruma doğru kaçınılmaz inişlerini planlamada birbirlerine yardımcı olmak için ellerinden gelen her şeyi paylaşma anlaşmalarının bir parçası olarak, Eleri PsyMed sonuçlarını aldıktan bir saat sonra yayınlamıştı: Tahmini durum değişikliği Hassas'dan

Altı aylıkken açığa çıktı.

"Siktir, Eleri." Saffron, Eleri'nin daha fazla olamayacağı bir şekilde öfkeliydi, beyinleri tekrarlanan şartlandırmalara taban tabana zıt tepkiler vermişti.

Saffron öfkesini haykırırken, Eleri hiçliğin içinde boğuluyordu.

"Altı ay mı?" Saffron en yakınındaki nesneyi alıp fırlattı; parlak ses parçalarına ayrılmış bir su bardağıydı bu. "Lanet olsun!"

Eleri, Maruz Kalma teşhisi konulan ilk kişi olduğu için, daha fazla bağlam eklemişti: Bilişsel ve fiziksel fonksiyonlarımı tam olarak koruyorum. Ancak, ben Üç saatten fazla uyuyamıyorum ve kariyerimin başlarındaki hatıralarım giderek artan bir hızla su yüzüne çıkmaya başladı.

Eleri şimdi kömür madenindeki kanaryaydı, onun inişi diğerlerinin kendilerinininkine hazırlanmak için izleyeceklerdi. Bir zamanlar duyguları derinlemesine hissettiğini anlayan yanı, altı yaşında bir çocuk olarak sınıfa girdiği ve bir daha asla eve gidemeyeceği söylendiği günden beri arkadaşı olan insanlara bu hediye sunabildiği için mutluydu.

Daha sonra, aynı bilgi kendi çocukluğunun sona ermesinden çok sonra doğan başkalarına da yardımcı olabilirdi.

"PsyMed uzmanları ve empatlar nelere dikkat etmeleri gerektiğini bilirlerse," demişti Bram, Sophia'ya aktarmak üzere Duyarlılık'a, ardından da Maruz Kalma'ya inişleriyle ilgili bilgileri derlemekten bahsederken, "aslında bunu geçerken önleyebilirler."

Bu onların J Corps'u kurtarmak için yaptıkları ikinci katkı olacaktı. İlk katkıları Sophie'nin liderleri olmasını sağlamak olmuştu; dördü arasında labirent gibi bir ağ vardı ve tüm güçlerini şu anda yöneticileri olan kadının arkasına koymuşlardı.

Sophie'nin İktidar Koalisyonu'yla doğrudan bir bağlantısı olması önemliydi ama onların güvenini kazanmamış olsaydı bunu göz ardı ederlerdi. Sophie Nikita Duncan için çalışıyor olabilirdi ama özünde bir J olarak kalmıştı ve J'leri koruma kararlılığı doğasının temel bir parçasıydı.

Eleri'nin çevresel görüşünde bir hareket hissi.

Aracının camından dışarı bakarken, çöl manzarasının üzerinde tembelce kanat çırpıp, üst tüyleri mavimsi bir tonla koyu gri olan büyük bir kuş gördü. Alt tarafında siyahla serpiştirilmiş beyaz şeritler vardı. Koyu renk gözler ve bu gözlerin altında çok daha koyu renkte tüyler.

Bir alaca şahin, keskin görüşe sahip olağanüstü bir hava avcısı ve WindHaven klanını oluşturan çoğunluk şahin türü. Bilinen tarih boyunca yırtıcı klanla bağlantılı olan kasabaya doğru yola çıkmadan önce onları olabildiğince araştırmıştı ama şahinler de diğer şekil değiştirenler kadar suskundu ve elindeki tek şey artıklardı.

Kasabanın sınırını belirleyen tabelayı geçerken bu şahin ona ayak uydurdu: **RAINTREE'YE HOŞ GELDİNİZ! KANYONLARIN UÇSUZ BUCAKSIZ VE GÖKYÜZÜNÜN SONSUZ OLDUĞU BİR YER.** Arka plan

Görüntü, gün batımının renklerine boyanmış yüksek bir kayalığa yaslanmış yemyeşil bir ormanlık alandı.

Dönüşen kuş o anda kanat çırpıp uzaklaşmıştı ve onun bir Dönüşen olduğunu boyutlarından anlamıştı. Değişken kuşlar doğal türdeşlerinden çok daha büyüktü - insan formundaki boyutları göz önüne alındığında olması gerektiği kadar olmasa da. İnternette bazı şekil değiştiren türlerindeki kütle farkından bahseden sayısız konu bulmuştu; çoğunun teorileri vardı ama hiçbiri cevap vermiyordu.

YALAN! Bu bir hata değildi!

Raintree'nin derinliklerine ve geçmişin yankılarına doğru ilerledikçe yeşil darbeler manzarayı renklendirmeye başladı. Bu kadar uzakta sadece tek tük yerleşim izleri görüyordu. Araştırmasına göre, kasabanın Colorado Nehri'nin bir koluna doğal erişimi vardı ve bu da onu bu kurak bölgede bir tür vaha haline getirmişti. Köşeyi döndüğünde bunu ilk elden gördü... ve ani bir koyu yeşil patlamasıyla karşılaştı.

Raintree bu manzaraya pek uymuyordu.

Çok verimli, çok bereketliydi. Sanki Kuzeybatı Pasifik'ten koparılıp çöl kahverengileri ve pas kırmızılarından oluşan bu manzaraya bırakılmış, uzun süre yerleşmeye karar vermiş bir davetsiz misafir gibiydi.

Yanlışlık hissinden sıyrıldı ama zihinsel bir bozulmanın işareti olabileceği için bunu not ederek hızını düşürdü. Burası, komşular köşe başlarında dedikodu yaparken çocukların yollarda koşturabileceği türden bir yere benziyordu.

Tedbirli olmakta biraz erken davrandığı ortaya çıktı; en az beş dakika sonrasına kadar gerçek bir medeniyet belirtisi görmedi. O noktada belirtmeye başlayan evler küçük ve derli topluydu, ön bahçeleri bakımlıydı, bazılarının içinde birkaç çöl kayası vardı.

Yeşillikler, Eleri'nin az önce geçtiği çöle meydan okurcasına kayaların üzerinde sürünüyordu.

Ancak yeşil, kasabanın her iki yanında yükselen turuncu, sarı, kırmızı ve pembe çizgili yüksek kaya yüzeylerine meydan okuyamıyordu. Su gibi dalgalanıyorlardı, pürüzlü yüzeyleri bu mesafeden cam gibi pürüzsüz görünüyordu.

Raintree'nin, kasabayı her iki taraftan da gölgelemek için eğilen bir kanyonun *içinde yer* aldığını fark etti; Raintree'ye ulaşan güneş ışığı, günün kavurucu ortasından ziyade çoğunlukla iki ucunda olacaktı. Buna bir de suya yakınlığı eklenince, kasabanın beklenmedik bir mikro iklime sahip olmasına şaşmamak gerekir.

Yolda neredeyse durma noktasına geldiğinde, kasabanın solunda yükselen kanyon duvarına baktı ve kaşlarını çattı. Ya görme sorunu yaşıyordu ya da birisi kayalıkların yüksek *bir* yerinde duruyordu.

Çıkıntıda bir kaya tırmanıcısı mı?

Görüşü o kadar uzaktan ayrıntıları seçecek kadar keskin değildi ama sonra bir çift kanadın çıkıntıda ki kişinin üzerinde süzüldüğünü gördü ve nefesini içine çekti.

Şahinler.

Şimdi anlamıştı. Raintree'yle bağlantıları vardı ama burası onların evi değildi. Orası kasabanın yukarısındaydı. Bunu fark etmeliydi; kanatlı şekil değiştirenler gökyüzündeki bir yuvada yaşamak varken neden yerde yaşamak istesinlerdi ki?

Yalancı! Seni lanet yalancı!

Elleri direksiyonda sıkılaştı, hafızasının yenilenen kükremesi gök gürültüsü gibi bir güçtü... Sanki Raintree'nin çok yukarısında duran yalnız şahinin görüntüsünden güç kazanmıştı, kendine güveni bu mesafeden bile belli oluyordu.

Eleri. Bu çok güzel. Benim adım Adam.

Bölüm 2

Kanatlı şekil değıştirenler, özellikle de yırtıcı kuşlar, en büyüleyici şekilde ilginçtir. Klanları kurtlar ve ayılar gibi yeryüzündeki yırtıcı sürülerinkine benzer bir iç yapı izlese de, kanatlarının sağladığı özgürlük üzerine inşa edilmiş benzersiz bir kültüre sahiptirler.

Bir klan, insanları ülkenin dört bir yanına yüzlerce küçük çift veya grup halinde dağılmış olsa bile kendini bir klan olarak kabul edecektir.

Yine de, kanatlı şekil değıştirenler çok uzaklara seyahat etmelerine ve çoğu zaman yalnız olmalarına rağmen, şekil değıştiren türleri arasında birbirlerine en sıkı bağlı olanlardan biridir. Birine zarar verirsiniz hepsinin düşmanı olursunuz.

-*Wild* dergisinin (şimdiki adıyla *Wild Woman* dergisi) 2037 arşivlerinden:
"Ten Ayrıcalıkları, Stil ve İlkel Sofistike")

ADAM, renkli camlı siyah SUV'un Raintree'nin küçük ama hareketli ana caddesine girişini kasabanın yukarısındaki seyir noktasından izledi.

Aracın neden dikkatini çektiğini bilmiyordu. Raintree Metropol değildi ama çıkmaz bir kasaba da değildi. Sadece WindHaven'ın son teknoloji havacılık tesisine ev sahipliği yapmakla ve dolayısıyla iş trafiğine ev sahipliği yapmakla kalmıyor, aynı zamanda eyaletin ve ülkenin dört bir yanından ziyaretçileri çeken gelişen bir sanat ortamına da ev sahipliği yapıyordu. Uzak konumu Raintree'nin asla istila edilmeyeceği anlamına geliyordu, ancak giriş ve çıkış trafiği sabitti.

Belki de çıkıntıya çıkıp aşağıya baktığı sırada yoldaki tek aracın o olması basit bir gerçektir. Şoförün de yukarı baktığı hissine kapılmıştı; bir noktada durmuşlardı.

Bir kol beline **d o l a n d ı**, kızıla çalan maun buklelerle dolu bir baş, kolunu kaldırdığında kendi kolunun altına girdi.

On beş yaşındaki yeğeni Malia, "Krallığını mı inceliyorsun, ey büyük kanat lideri?" diye homurdandı.

"Lord ve efendi olarak hakkım olduğu gibi," dedi kuru bir sesle.

Malia kıkırdadı, Adam'ın ablası Saoirse'den miras kalan görkemli saçları yüzünden peri gibi yüzü görünmüyordu. Her ikisinin de şahin formundayken tüylerinde hafif bir kızılık vardı. Tıpkı Saoirse ve Adam'ın annesi Taazbaa' gibi.

Tarihin yaşayan bir çizgisi.

Malia'nın saçlarına bir öpücük kondurdu. "Neden okula gitmedin, Mali-bug?" Tüm WindHaven yavruları Raintree okullarına gidiyordu, çoğu kanatlı klanı gibi WindHaven da nispeten küçük bir gruptu; kendilerine ait okulları olması mantıklı değildi.

Ortak bir okul kurmak için eyaletteki diğer kanatlı klanlarla uzun süredir devam eden bağlantılarını kullanabilirlerdi, ancak o zaman yavruların kanat üzerinde uzun yolculukları olacaktı.

Ayrıca çocukların daha geniş bir toplulukla etkileşime girmesi de mantıklı olurdu. Özellikle de WindHaven gibi bir klanda, basitçe Kanyon adını verdikleri evleri insanlardan oluşan bir yerleşime ve bu sessiz ve çarpıcı manzarada yaşamaya karar vermiş tek tük Psy'lara bakıyordu. Yüzyıllardır bu böyleydi, insanlar ve Dönüşenler göreceli bir uyum içinde yaşıyordu çünkü coğrafya buna izin veriyordu.

İnsanlar serin kanyon tabanında sıkışıp kalırken, şahinler yüksekteki alanı sahipleniyordu ama şahin bölgesi çok daha genişti. Bir yöne doğru sadece birkaç dakikalık bir uçuş, nefes kesici mavi-yeşil bir havuza sahip başka bir kanyona götürürdü, ancak kanatlarını başka bir yöne çevirirler ve sonsuz çöl manzaraları üzerinde süzülürlerdi.

"Geç kalmayacağım," dedi Malia neşeli bir kendinden eminlikle. "Bu sabah boş bir dersim var ve bir şeyler yapabildiğimiz sürece daha sonra gelmemize izin var. Bir haftalık fizik ödevimi bitirdim bile." Pembe boyalı tırnaklarını kazağına sürterek parlattı. "Ailemizdeki bir sonraki uçak mühendisine bakıyorsun, Adam Amca."

Adam sırttı, şahini onun zekâsıyla olduğu kadar ruhuyla da gurur duyuyordu. "Bugün vardiya değiştirmeyi planlamıyorsun, değil mi?"

"Ve ojelerimi ve makyajımı kaybetmeyi?" Genç kızlara özgü bir tiksinti sesi çıkardı ve ona bakarken burnu kıvrıştı. Sabah güneşi, bakır tonlarında koyu kahverengi olmayan tenini fırçalamıştı.

Adam'ın ya da Saoirse'nin gözlerinden ziyade anne ve babasınıninkilerin karışımı olan daha soluk bir renk tonuna sahipti ama gözleri saf Garrett'tı: soluk alaca bir kahverengi.

"Değişken olmanın tek dezavantajı, açıkçası," diye ekledi. "CloudNest'teki arkadaşlarımdan vardiya sırasında çıkmayacağına *yemin ettiği* o süslü DNA kodlu cilayı alabilmek için sabırsızlanıyorum." Sesi kuşkulu geliyordu. "Jessie, bunu en çok konuşan kişi, kız kardeşi bunu yapan şirketin CEO'su gibi bir şey, bu yüzden bu konuda kartal gibiyim."

Sanki gökyüzündeki kuzenlerinin aşırı görme keskinliğini taklit ediyormuş gibi gözlerini kısıtı. Alaca kuşların görme yetisi hayvanlar alemindeki en keskin görme yetilerinden biriydi, yırtıcı kuşları gökyüzünden olağanüstü hızlarda dalarken bile avlarını görüş alanında tutabiliyordu, ancak kartallar görebildikleri mesafeler söz konusu olduğunda onları geride bırakıyordu.

Yine de aladoğanlar hız konusunda kartallardan daha iyidiler; şahinler ne zaman kartallar kendilerini fazla beğenmeye başlasa bu konuyu gündeme getirmeyi ihmal etmiyorlardı.

Adam'ın yanakları buruşurken, aşağıda, Ana Cadde'nin sonunda U dönüşü yapan ve kasabadan ayrılıyormuş gibi yola geri dönen SUV'un, sonunda Raintree Inn'in küçük otoparkına giden sessiz bir sokağa döndüğünü gördü. Bu han, Ana Cadde'den yeterince uzakta, sessiz ve özel bir konumda bulunuyordu; özellikle de yeşilliklerle dolu bir vahanın içinde yer aldığı düşünüldüğünde.

Park halindeki araçtan siyah pantolonlu bir figür indi ve onun bir kadın olduğunu anlayacak kadar keskin bir görüşe sahipti. Arabanın arkasına giderek küçük bir çanta aldı ve ofis bölümüne doğru yöneldi; bu noktada gözden kayboldu. Hanın o kısmı, mavimsi bir renk veren yeşil geniş gölgelikleri olan selvi ağaçlarının gölgesinde kalıyordu.

"Görünüşe göre Bayan Park'ın yeni bir misafiri var. Mutlu olacak," diye yorumladı Malia. "Geçen gün ben lokantadayken konuk sayısının azlığından yakınıyordu."

Adam, "*Ben* senin yaşındayken de misafir sayısının az olmasından şikâyet ediyordu," dedi. "Yine de işte burada, hâlâ Raintree'deki ana dedikodu dağıtım sistemi."

Misafirde olağandışı bir şey olmamasına rağmen gözleri sürekli hana takılıyordu; bir toplantı için bir günlüğüne uğrayan herhangi bir iş adamına benziyordu. WindHaven tesisinde ya da kasabadaki ilgili sektörlerde faaliyet gösteren küçük işletmelerden birinde olabilirdi.

Malia'nın kahkahası tıpkı Saoirse'ninki gibi büyük ve genişti.

Tıpkı büyükbabası Cormac'inki gibi. Adam'ın annesi bir keresinde Adam'a babasının yüzünü bile görmeden ona aşık olduğunu söylemişti. "Kabin duvarının üzerinden o kahkahayı duydum ve kalbim, vay canına, dünyada böyle neşe bulan bir adamla birlikte olmak istiyorum, dedi."

"Hadi," dedi Adam, bir sevgi ve anı dalgasıyla çalkalanarak. "Seni okula bırakayım, böylece otostop çekmek zorunda kalmazsın." Bu "otostop", Kanyon'a giren veya çıkan tek yolda yürümeyi ve biri söz konusu öğrenciye acıyıp atlamasına izin verene kadar hayatlarına devam eden yetişkin klan arkadaşlarına yalvaran suratlar yapmayı içeriyordu.

Bunun dışında, WindHaven'da düzenli bir program dahilinde çalışan normal bir okul vardı ve görevlendirilen klan üyeleri o gün uçmak istemeyen öğrencileri okula götürürdü. Tüm çocuklar okulun yakınındaki özel bir soyunma odasında kıyafetlerini değiştiriyordu - WindHaven onlara bu özel alanı inşa etmişti, çünkü şekil değiştirenler vardiya sonrası çıplaklığı hayatın doğal bir parçası olarak görüp omuz silkebilirken, okul arkadaşlarının çoğu bunu yapmıyordu.

Ve gençler gençti: havalı olmak istiyorlardı.

"Eeee!" Malia kollarını onun boynuna doladı. "Teşekkürler, Adam Amca! Sen en iyisisin! Kızlar sana kirpiklerini kırıştırarak olsalar bile. *Çok kabasın!* Ben, o benim amcam, bakmayı kesin diyorum, onlar da, ama o çok seksi ve sadece yirmi sekiz yaşında, yani hiç de yaşlı değil, diyorlar."

Onun ürpermesiyle omuzları titreyen adam, Kanyon'un içindeki karmaşık labirentten bir çıkış görevi gören kayadaki açıklıktan onu geri itti. Adam'ın halkının çoğunluğu ya platoda ya da kanyon duvarının kenarlarında, istedikleri zaman girip çıkabilecekleri seralarda yuvalanmayı tercih ettiğinden, burası çoğunlukla toplantı odaları ya da mutfak gibi diğer ortak kullanım alanlarını barındırıyordu.

Bununla birlikte, iç alan kanatlı yaratıklar düşünülerek inşa edilmişti - tüneller geniş ve yüksekti, böylece hem şahinler insan formundaki klan arkadaşlarının başlarının üzerinde uçabilir veya dışarı çıkabilir hem de işleri içerideki bir odada daha fazla zaman geçirmeleri gerektiğinde kimse klostrofobik hissetmezdi.

Ayrıca, teknoloji kullanılabilir hale gelir gelmez aydınlatmayı yapay güneş ışığı ve ay ışığına yükseltmişler, iç yuvalarını basit ve işlevsel olmaktan çıkarıp sıcak ve davetkâr hale getirmişlerdi. Duvarları kaplayan oymalar bu sıcaklığı ve aile hissini daha da artırmıştı çünkü her biri sevilen bir şahinin anısına yapılmıştı.

Anne babasının oyması, büyükanne ve büyükbabasının yuva yaptığı yere yakındı.

O sırada genç bir klan arkadaşı kanat çırparak yanından geçti ve çıkışa yönelirken Malia'nın buklelerine bir pençe indirmeyi ihmal etmedi. Malia bağırmak yerine, sanki serseri gencin tüylerini yolmaya çalışıyormuş gibi tırnaklarını havaya kaldırdı.

Adam bu ikisini gerçekten terbiye etmesi gerektiğini biliyordu ama kendisi de bir zamanlar sinir bozucu küçük kardeş olmuştu ve aralarındaki etkileşimi anlıyordu. Bu durum şahininin içten içe kıkırdamasına neden oldu. "Tahir'in de boş zamanı var mı?"

"Hayır, geç kalıyor. Uçarken bile." Kendini beğenmiş bir gülümseme. "Onun için gözaltı. Oh, çok üzücü."

Sırıttı. "Git okul için eşyalarını topla. Seninle garajda buluşuruz." Klan, araçlarının çoğunu içerideki serin bir alana park ediyor, onları kurak iklimin tozundan ve kumundan ellerinden geldiğince koruyorlardı.

Toprakları nefes kesiciydi ama her zaman dost canlısı değildi. Adam başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyordu.

Malia sağa doğru koşarken o sola döndü ve Amir'in ona doğru yürüdüğünü gördü. Soğuk mavi gözleri ve neredeyse hiç bronzlaşmamış pürüzsüz beyaz teni olan, saçları kül telleriyle kaplı koyu kahverengi olan adam, kot pantolon ve kısa kollu siyah bir gömlek giymişti ve elinde bir fincan kahve taşıyordu.

"Omzundaki Tahir'in tüyü mü?" Adam'ın kayınbiraderi -ve kıdemli kanat komutanı- eğlenerek gülümsedi. "Onu geç kalacağı konusunda uyardım ama bana 'havada asılı kalmayı bırak Daaaad-çok kerkenezce' dedi. Bilin bakalım bugün kim hiç de hoşnut olmayan annesine açıklama yapacak. Yine de en azından en küçük yavrularımın hakaretlerinin bilinçli olduğunu düşünüyorum."

Adam sırtarak tüyü kopardı. "Senin oğlun olmak istemezdim." WindHaven'ın jet kalkanı projelerinin baş mühendisi olması bir yana, Saoirse sürü hiyerarşisinde kıdemli bir anneydi ve yaramazlık yapan tüm gençlerin korkulu rüyasıydı. "Chirp çoktan işe koyuldu mu?" Adam'ın kız kardeşinin sabahın dördünde parlak gözlü ve cıvıl cıvıl kalkma eğilimi vardı - dolayısıyla Chirp.

Amir'in gülümsemesi yavaştı ve eşler arasındaki sırlarla doluydu. "Yavrular uyurken onu uçurdum."

Ve hiç şüphesiz Adam'ın bilmesine gerek olmayan bir sürü şey yapmıştı. Kanat lideri olabilirdi ama aynı zamanda Saoirse'nin altı yaş küçük kardeşiydi. "Mali'yi ben götüreceğim."

"Kızımı garaja kadar geçireyim. Birazdan görüşürüz." Amir onunla yumruk tokuşturdu.

Adam elinde kahve fincanıyla başka bir klan arkadaşını gördüğünde sadece birkaç adım gitmişti ama bu seferki yalınayaktı, bornoz giymişti ve gür siyah saçları bir tür dev pençe tokayla tutturulmuştu. Çocukluğundan beri sahip olduğu beyaz çizginin bir tutamını görebiliyordu.

"Ciddi misin?" Adam uzun boylu ikinci kanada bir aşağı bir yukarı baktı.

Dahlia homurdanarak kahvesini tanrıların nektarıymış gibi yudumladı. Yutkunma ritüelinden sonra, "Dün geceki ateşli randevu," dedi. "Lanet olası kaplan beni yıprattı."

"Yakınımızda hiç kaplan yok." Adam, bölgedeki en baskın varlık olarak, diğer Dönüşen'in kendi güvenliği için alarma geçmiş olmalıydı. Onların türü söz konusu bölgesel sınırlar olduğunda etrafta dolanmazdı.

"Gerçek bir kaplan değildi ama adam kesinlikle hırlayabilirdi." Dahlia bir saniye sonra bu anıyı silkip attı, cildi bütün gece eğlenmemiş gibi canlı ve sağlıklıydı. "Oh neyse, o sadece buradan geçiyordu. Sahip olabileceğimiz tek şey bir gece."

Adam yorum yapmadı; ikinci kanadının son bir yıldaki kaotik seks hayatına alışmıştı. Hiç ilişkileri olmamıştı, sadece takılıyorlardı. Bunun nedenleri hakkında konuşmadılar çünkü Dahlia'nın nişanlısı onu mihrapta terk ettiğinde Adam da oradaydı. Göt herif o gün ona *mesaj atmış*, uzun boylu, şehvetli ve acımasızca sadık Dahlia'nın "fazla otoriter" olduğunu ve "daha kadınsı bir eşe, erkeğine nasıl davranacağını bilen bir kadına" ihtiyacı olduğunu fark ettiğini söylemişti.

Dahlia ona bu işin peşini bırakmasını, kanat liderinin kendisini istemediği için bir erkeğin peşinden gitmesinin kendisini küçük düşüreceğini söylemeseydi Adam o herifin olmayan taşaklarını koparıp ağzına tıkacaktı. "Bu benim pisliğim Adam. Ben temizlerim."

En kötüsü de o sık kafalıya aşık olmasıydı. Elbiseler içinde hiçbir zaman rahat edememişken, onun resmi beyaz bir gelinlikle tamamlanmış tam bir düğün isteğini kabul edecek kadar. Sonrasında Adam onun pençeleriyle gelinliğin altını yırtışını izlemişti. Bunu yaparken tek bir damla bile gözyaşı dökmemişti ve bu sırada Adam onun kalbinin kırıldığını biliyordu.

Adam -tüm WindHaven- ona kol kanat germeye, içini dökmesine ve öfkelenmesine izin vermeye hazırdı ama Dahlia onu ve yeni kocasını özel düğünlerine götürecek olan limuzine doğru yürümeyi tercih etmişti.

"düğün gecesi" oteli. Adam biliyordu ki, o pisliğin istediği bir başka şey de sessiz bir çöl bungalovunu tercih etmekte.

Adam yoluna çıktığında ona "Yalnız kalmaya ihtiyacım var," demişti. "*Kimsenin* sempatisine dayanamıyorum - lütfen klanı benden uzak tut."

İstedliğini yapmak, klanın bu yaralı üyesinin kendi başına uçmasına izin vermek Adam'ın tüm içgüdülerine ters düşmüştü ama Dahlia çok nadiren bir şey isterdi ve o gün sesindeki gözyaşı titremesini duymuş ve bu gururlu şahinin Adam'ın önünde yıkılmaktan nefret edeceğini anlamıştı. Bu yüzden kendisine rağmen ona zaman ve mekân hediye etmişti.

Dahlia yirmi dört saat sonra Kanyon'a dönmüştü, gözleri kurumuştur ve yine o saçma sapan haline dönmüştü. Ama hiçbir zaman eskisi gibi olmamıştı. Onu asla hak etmeyen bir adamın, ateşli ve tehlikeli Dahlia'ya artık kendi kalbine bile güvenemeyecek kadar zarar vermiş olması Adam'ı çileden çıkarmıştı.

"Gelmeliydin - kaplanım bir kamyoncu arkadaşının fişeğiyle geldi," diye ekledi bugün, yanından geçen bir klan arkadaşı boş kupasını kapıp dolu bir kupayı eline tutuştururken.

Dahlia, klan üyesi uzaklaşırken ona teşekkür ederek serenat yaptı.

Adam kollarını kavuşturdu. "Şimdi de insanları sabahları suratına kahve atmaları için mi eğitiyorsun?" dedi, Pascal'ın Dahlia'nın gündüz vardiyası ekibinin planlanmış toplantısında işlevsel olmasından endişe etmesinden endişe duymuyordu.

Dahlia hazır olacaktı.

"Bir daha olmayacak," diye söz vermişti Adam'a, iptal edilen düğününden üç hafta sonra yerel bir barda zil zurna sarhoş olduktan sonraki sabah.

"Biliyorum," demişti Adam, Dahlia'nın gözlerindeki utancı görebiliyor ve onun koyduğu sınırı aşmadan işe yaramaz eski sevgilisini eşek sudan gelinceye kadar dövebilmeyi diliyordu; Dahlia her zaman içlerinde en sert ve kendine en çok güvenenlerden biri olmuştu.

Adam onun hâlâ acı çekiyor olmasından nefret ediyordu, onun neşeli yüzeyi bir kanat liderinin insanların kalbini görme yeteneğine engel değildi, ama herkesin sert Dahlia'sıyla gidebileceği bir yere kadar vardı; bu konuda zorlanırsa geri çekilirdi.

"Hah, bu bir teşekkür hediyesi," diye itiraz etti Dahlia taze kahveden bir yudum aldıktan sonra. "Kaplanımın duman gösterisi bir arkadaş mı? Bilin bakalım eve kiminle gitti?" Kaşlarını oynattı. "Tanıştırmayı ben yaptım." Bir yudum daha. "Cidden Adam, bir ara bizimle dışarı çıkmalısın."

"Çıktım ve hikayeyi anlatacak kadar yaşadım. Bir daha asla."

Dahlia konuyu kapatsa da, Adam kanat-ikincisinin Adam'ın şu anki keşişvari varoluşu hakkında endişelendiğini görebiliyordu. Tüm şekil değiştirenlerin dengede kalabilmek için dokunsal temasa ihtiyacı vardı; şekil değiştiren ne kadar baskınsa, bu ihtiyaç o kadar önemliydi.

Dokunulmadıklarında saldırgan ve tehlikeli olurlardı.

Sevgi, yavrularının bu ihtiyacını karşılamaya yetiyordu ama büyüdükçe doğalarının cinsel yönü daha fazla devreye giriyordu - ama bir şekil değiştiren sinsice dolaşmak istemiyorsa, klan içinde samimi ten ayrıcalıkları bulunabilirdi. Ancak WindHaven, Kaliforniya sınırındaki büyük sürülerle kıyaslandığında sayıca az olduğundan, Adam klanın duvarları arasında oynamıyordu.

Sekiz ay önce iş için Brezilya'ya taşınana kadar Raintree'de insan bir sevgilisi vardı. Adam'dan yedi yaş büyük olan bu kadın, kocasını çok genç yaşta kaybetmiş bir duldu ve sıcak ve güvenilir bir arkadaşlıktan başka bir şey istemiyordu.

Gerçek şu ki, konu mahrem ten ayrıcalıklarına geldiğinde hiçbir zaman klan arkadaşlarının çoğu kadar kaygısız olmamıştı. Ailesinin sahip olduğu şeyi istiyordu. Kanat kanada, yan yana, sonsuz kahkaha ve sonsuz aşk türünden bir anlaşma. Gerçek bir kalp ve ruh çiftleşmesi.

Sıradan şeylerle hiç ilgilenmemişti ve Dahlia da bunu biliyordu. Gerisini, Adam'ın kimseye bağlanamamasının ardındaki acı nedeni, on yıl önce dünyasının nasıl paramparça olduğunu sadece en yakın arkadaşı ve yardımcısı Jacques biliyordu.

Dahlia'nın bu konuyu açmış olması bile... lanet olsun.

Onu kahvaltıya doğru yola devam etmesi için bırakarak revire uğramak üzere rotasını değiştirdi. Naia hasta dosyalarını incelediği yerden başını kaldırdı, iri siyah gözleri ve koyu renk saçları krem rengi tenine, gür dudaklarına ve dramatik bir kıvrım manzarasına sahip vücuduna karşı duruyordu.

"Klanda sorunlara neden oluyor muyum?" diye açıkça sordu. "Saldırganlık yani."

Naia WindHaven'ın şifacısıydı. Ondan bu konuda açıklama yapmasını istemedi. "Hayır, ama bunun sınırında olduğunu söyleyebilirim. Bu hafta seninle bu konu hakkında konuşmayı planlıyordum." Masasından kalkarak ona doğru yürüdü. "O çizgiyi geçmeden önce bir şeyler bulman gerekecek."

Çenesi gergin olan Adam, sessiz garaja girdiğinde hâlâ onun sözlerini çiğniyordu. Az önce bir aracı manevra yaparak bölmesinden çıkarmıştı.

Malia, yanında Amir'le birlikte koşarak içeri girdiğinde. Kitap çantasını omzuna asmış, göğsüne bir ajanda tutturmuştu, saçları açıktı ama ısıltılı bir tarakla bir taraftan geriye doğru toplanmıştı.

Geri kalan her yeri renk cümbüşüydü.

Canlı mavi dar bir kot pantolon, gün batımı tonlarında bir tişört, üzerine ailesiyle birlikte seyahat ettiğı tüm yerlerden yamalar dikilmiş dokulu bir yelek ve turkuaz boncuklarla örölmüş minik tüylerden kendi yaptığı uzun sarkan küpeler.

Mali'leri parlak bir kıvılcımdı.

"Hazır mısın?"

"Evet." Amir'i yanağından öpmek için döndü, parmak uçlarında durmak zorundaydı çünkü babasından ziyade Saoirse'nin boyunu miras almıştı. "Hoşça kal baba. En sevdiğin çocuğun seni seviyor!"

Amir yolcu kapısını arkasından kapatırken kıkırdadı, sonra Adam'la konuşmak için kollarını cama dayadı. "Bu sabahki toplantıya geliyor musun?"

"Hayır. Pascal döndüğümde bana bilgi verebilir, halletmem gereken bir iş var."

Birkaç saniye sonra arabadan indi, aklı dikkatini çeken ziyaretçideydi, bu düşünce aklını kurcalıyordu. Adam içgüdülerini görmezden gelen biri değildi. Malia'yı okula bıraktıktan sonra onu kontrol edecekti.

Bölüm 3

Birinci derece cinayetle ilgili iki suçlamada, jüri olarak sanığın suçsuz olduğuna karar verdik.

-*State v. Draycott* davası kararı (11 Kasım 2073)

Hanın küçük ön bürosuna girmeden önce Eleri, başka bir bilinçli varlıkla temas edebileceği her durumda giydiği ince siyah eldivenlerini giymişti. Soluk kahverengi ten rengine daha yakın bir tonda eldiven seçebilirdi ama bu eldivenlerin ikincil amacına zarar verirdi: başkalarına temas etmemeleri için görsel bir uyarı görevi görmek.

Ofiste kimse yoktu.

Tezgâhın üzerindeki zile basıp içeride çaldığını duyduktan sonra beş dakika kadar bekledi.

O noktada zile tekrar bastı ve sonunda acele ayak seslerini duydu. Tezgâhın arkasındaki kapıdan, kırıksız yuvarlak yüzlü, yanakları kırmızı, gümüş rengi saçları düzgün bir şekilde kesilmiş, küçük bir insan kadın çıktı. "Oh, siz Eleri Dias olmalısınız! Söylediğiniz gibi erkencisiniz!"

Kadın gülümsedi. "Nerede benim terbiyem? Ben Mi-ja Park, iki büyükanne de adını taşıyorum, bilmiyor musunuz? Görünüşe göre aksi takdirde kıskanacaklarmış, bu yüzden Mi'yi birinden, Ja'yı da diğerinden almışım ve Park kocamın adıyla, Ju-won Park, Tanrı ruhunu şad etsin."

Eleri, Psy olmayanlarla konuşurken söylenmesi gereken sosyal olarak kabul edilebilir şeyleri uzun zaman önce öğrenmişti, kelimeler artık ezberlenmişti. "Hoş geldiniz için teşekkür ederim. Oda hazır mı yoksa şehre inip bekleyeyim mi?" Aslında, dosyalarını gözden geçirebileceği özel bir yere park etmek için dışarı çıkacaktı.

"Oh, buna gerek yok." Hancı elini salladı. "Sizin için her şeyi ayarladım. Gel canım."

Dışarıdaki hava ılıktı, Ocak ayına gireli bir hafta olmasına rağmen kışın soğuk nefesinden eser yoktu.

Eleri'nin ufak tefek ev sahibi onu odasına götürmek için ısrar etti ve bu sırada gevezelik etti. "Sende de biraz Koreli var mı? Elmacık kemiklerine bakılırsa olabilir."

"Bu mümkün." Eleri'nin genetik yapısı Mi-ja'nın hayal edebileceğinden çok daha karmaşık bir karışımdı; aşırı Psy yeteneği için en iyi genetik eşleşmeler üzerine hesap üstüne hesap yapan bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmişti.

Eleri'nin Gradyan'da 9.2 olması konusunda başarılı olmuşlardı. İletişim uzmanı olarak aile mirasını devam ettirecek değerli bir saf telepat değil de bir J olması çok kötüydü. Elbette bir telekinetik de kabul ederlerdi, hatta yüksek seviyeli bir M. Ama sadece en küçük F yeteneğine sahip bir J? Eleri'nin aile birimine sağlayabileceği statü açısından çok sıradan.

Kalıcı olarak yatılı okula gönderilecek yaşa gelene kadar onu barındırmak ve beslemek, onlara göre kendilerinden beklenenden çok daha fazlasıydı. Soğuk gerçek şu ki, haklıydılar; Konsey'in rejimi altında, Eleri gibi istenmeyen çocuklar talihsiz bir dizi uygun kazaya maruz kalmıştı.

"Sende de biraz İskandinavya görüyorum," diye devam etti Mi-ja düşünceli bir bakışla. "Çok güzel yeşilimsi ela gözlerin var. Ama sonra o güzel kahverengi teniniz var." Aceleyle devam etti. "Burası senin özel park yerin, odanın hemen önünde."

Kapıyı açtı ve Eleri'ye eski moda anahtarı uzatmadan önce odaya adım attı. "Herhangi bir sorunuz olursa beni arayın ya da ofise gelin. Tüm bakım işlerini oğlum Dae yapıyor, onu hemen buraya getirebilirim ve her şeyi halleder."

"Teşekkür ederim." Eleri yaşlı kadını aceleyle kapıdan çıkarma eğilimine karşı koydu; bilgiye ihtiyacı vardı ve onu bu şehre getiren aynı içgüdü şimdi ona Mi-ja Park'ın yetiştirmek için mükemmel bir kaynak olacağını söylüyordu.

"Nevada'da yürütülen bir faili meçhul soruşturmasının parçası olarak buradayım," dedi, çünkü diğer yargı bölgelerinden gelen faili meçhul davalar iyi bir kılıf hikâyesi oluştuyordu.

Belirsiz kalırsa kimse hiçbir şeyi kanıtlayamaz ya da çürütemezdi. Mi-ja'nın gözleri parladı. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, Raintree ile bağlantı en iyi ihtimalle teğet geçiyor ama dosyayı kapatmak için kontrol edilmesi gerekiyor. Birincil katılımcıların hepsi öldü ve savcı dosyanın masasından kalkmasını istiyor."

"Oh." Mi-ja yüzünü buruşturdu. "Sadece evrak işi o zaman? Heyecan verici bir şey yok mu?"

Eleri başını salladı. "Kesinlikle öyle. Ama Raintree bana taşınmak için harika bir yer gibi geldi. Diğer Psy'lerin burayı nasıl bulduğunu merak ediyorum. Şehirde çok var mı?" Çünkü hedefi Psy'dı; kurbanların beyinleri vahşi bir telepatik saldırının tüm özelliklerini taşıyordu.

Hiçbir Dönüşen ya da insan bunu yapamazdı, gezegendeki en gelişmiş silahlarla bile. Görev gücü ayrıca, Üçlü Anlaşma'nın teşvik ettiği iletişim hatları sayesinde, Unutulmuşlar'la -Sessizlik'in başlangıcında Ağ'dan ayrılan Psy'nin torunları- bağlantılı olan herkesi ekarte etmeyi başarmıştı.

Unutulmuşlar kendi halkları hakkındaki bilgileri herhangi birine emanet etmeyecek olsalar da, doğuştan gelen bir empatiye sahip oldukları için katilin yakalanmasına yardımcı olmak amacıyla görev gücüyle kayıt dışı konuşmaya istekliydiler. Bu yüzden Eleri Unutulmuşların son birkaç yıldır kendi soylarından gelenleri yoğun bir şekilde takip ettiklerini biliyordu.

İrtibat görevlisi, "O bölgede halkımızla bağlantılı biri olduğuna dair hiçbir belirti yok," demişti, "ama bu noktada yanılıyor olsak bile, bir sinir ağında olması gerekecek kadar psişik güce sahip birinden bahsediyorsunuz. O bölgede ağıımızda kimsenin olmadığını doğrulayabilirim."

Biri gidip geliyor olabilirdi ama bu mantıklı değildi; işlenen suçların tamamı bölgeyi yakından tanıyan bir katile işaret ediyordu.

Geriye tek bir seçenek kalıyordu: Vivian, Kriti ve Sarah, Eleri'nin kendi türünden biri tarafından öldürülmüştü.

Mi-ja ellerini çırpı; narin, derisi ince ve altında mavi damarlar vardı. -yenilenmiş bir heyecanla. "Oh, ne kadar harika! Dae'ye Psy'lerin artık o tuhaf Sessiz şeyine sahip olmadıklarını, boş zamanlarında seyahat edeceklerini söyledim. Çok daha fazla potansiyel ziyaretçi!"

Biraz daha yaklaştı. "Benim görüşüm," dedi komplocu bir tonla, "Raintree'nin eyaletteki ve yakın bölgelerdeki pazarı tükettiği yönünde -şahinler bir hava gösterisi yapsa turizm çok daha güçlü olurdu, ama kasaba konseyi ne zaman sorsa hayır diyorlar."

Eleri tanıştığı çocuğun kimseye gösteri yapacağını düşünemiyordu ama yine de hancıyla birlikte başını salladı. "Yani burada hiç Psy yok.

"Şimdiden mi?" Bu, buranın Kum Adam'ın operasyon üssü olduğuna dair tüm teorisini rayından çıkarabilirdi.

"Hayır, asla öyle demek istemedim!" Mi-ja hemen düzeltti. "Uzak kanyon duvarının orada Ralph var, sanırım adam yarı deli ama buralarda öyle olan tek kişi o değil. Birkaç tane de tam deli yaşlı insan var."

Sonra, Eleri dinlerken, hancı Raintree'ye ev sahipliği yapan diğer Psy'ları saydı - ilk cinayet zamanında yerel lisede işe giren iki genç öğretmen ve kasabanın diğer ucunda uçan araçlar için yüksek teknoloji parçaları üreten bir tesiste çalışan birkaç kişi daha dahil.

"Şahinlere ait," diyordu hancı. "Kasabadaki en büyük işveren ve becerileriniz olduğu sürece kimi işe alacakları konusunda ayrımcılık yapmıyorlar. En az yirmi yıldır buradalar."

Mi-ja'nın şahinlerin işe alma uygulamalarına olan inancına rağmen, Eleri daha derine indiğinde, hiçbir özel bilginin Psy'lara sızmasını sağlamak için sisteme yerleştirilmiş güvenlik duvarları bulacağına dair bir his vardı - bu da tesis içinde üst düzey erişime sahip hiçbir Psy olmadığı anlamına geliyordu.

Tesisin uzun bir dönemdeki başarısı onun için ikincisini doğruluyordu çünkü Sessizlik ve Konsey'in çöküşünden önce Psy'ların sadece başkalarının çalışmalarını çalmak gibi kötü bir alışkanlıkları yoktu, aynı zamanda "üstün" ırk statüleri nedeniyle bunun kendi hakları olduğuna inanıyorlardı.

Bu köklü üstünlük duygusunun Sessizlik'in çöküşünden sonra değişip değişmeyeceği açık bir soruydu ama PsyNet'teki mevcut tehlikeli istikrarsızlık bu tür hayalleri tartışmalı hale getirecek gibi görünüyordu.

Onların "üstün" ırkı tamamen yok olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Eleri hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu psişik ağın çöküşünden endişe duymalıydı ama bu artık yetenekli olmadığı bir duygu derinliği gerektirirdi. İçinde kalan tek şey bu son görevi bitirme dürtüsüydü, doldurulamaz bir kâsede bir kefaret damlası.

"Şahinler uçak mı yapıyor?"

"Hayır, burada değil. Gerçi Adam'ın adamlarının bir şirketin bir kısmına sahip olduğunu düşünüyorum... Nerede olduğunu hatırlayamıyorum. Onlar..."

Diğer kadının sözlerinin geri kalanı Eleri'nin beyninin içindeki parazitte kayboldu.

Benim adım Adam.

WindHaven'ın burayı evi olarak gördüğünü biliyordu, on yıl önce tanıştığı çocuğun... artık bir çocuk değil, artık değil, burada olabileceğini tahmin etmişti.

ikamet ediyordu ama teyit yine de karnına bir yumruk gibi inmiş, yankısı zihnindeki uyuşukluk duvarını delip geçecek kadar güçlü olmuştu.

Sonra Mi-ja'nın ne ima ettiğini anladı. "Adam'ın insanları mı? Alfa o mu?" Eleri'nin birçok veri tabanına erişimi vardı, uzun zaman önce onun adını araştırabilirdi ama hiçbir zaman kendini bu adımı atmaya zorlayamamıştı.

Bu, zaten açık olan bir yaraya daha fazla asit damlatmak olurdu.

"Kanat lideri," diye düzeltti Mi-ja. "Evet, Aria öldüğünde ondan devraldım." Yüzü düştü. "Büyükannesi benim için iyi bir arkadaşı. Bir myna kuşu gibi konuştuğumdan şikâyet ederdi." Titrek bir gülümseme. "Ama hiç aldırılmazdı, en utangaç insanı bile etkilemeyi başarmamı sevdiğini söylerdi."

Eleri'nin zihninde bir titreşim, bembeyaz saçları ve çelik gibi dimdik omurgasıyla çok sayıda turkuaz ve gümüş bilezik takan sert bir kadının net bir anısı belirdi. Öfkeli ve kederli genç bir adamı kucağına alırken kolları ince ama güçlüydü, yüzünü boynuna gömerken uzun ipeksi saçları sırtından aşağı dökülüyordu.

Eleri onun söylediklerini duyamayacak kadar uzaktaydı ama Adam öfkesi dinmiş bir halde Reagan ve Eleri'ye ulaşma çabalarını durdurmuştu.

"...okulun orada."

Eleri konuşmaya geri döndüğünde Mi-ja'nın tamamen başka bir konuya geçtiğini fark etti ama diğer kadının kasabadaki Psy hakkında konuşmak için geri dönmeyeceği belli olana kadar sözünü kesmedi.

Eleri birkaç ince soruyla onu konuya geri döndürdü.

Sonunda Raintree'nin tahmin ettiğinden çok daha fazla Psy sakini olduğunu fark etti. Mi-ja'ya göre, Dewdrop Diner onlardan en azından birkaçıyla tanışmak için en iyi yerdi.

"Sally -kendisi buranın sahibi ve baş aşçısı- gidip Psy dostu bir menü hazırladı. O da benim gibi çok daha fazla Psy ziyaretçiyi ağırlamaya hazırlanıyor. Psy menüsü her türlü tatlandırıcıdan arındırılmış. Denemelisin."

"Teşekkür ederim," dedi Eleri. "Yemek yemek için ideal bir yere benziyor." Aslında bugünlerde bir makine gibi yemek yiyordu - sadece devam etmesini sağlayacak kadar kalori alıyor, kendi kendine yaptığı işi yapabilecek kadar güçlü kalmasını sağlıyordu.

Beslenme çubukları tüm yemek planını oluşturunuyordu. Kardeşlerinin çoğunun aksine, Sessizlik'in düşüşünden sonra kendini tat alma duygusuna gömmeyi seçmemişti. Beyninin duyuları işleme yeteneği derin hasar görmüşken bunun bir anlamı yoktu. Tarçın ya da hindistan cevizi, tuz ya da şeker, hepsinin tadı aynıydı.

Eleri, Saffron'un ısrarı üzerine her birini denemişti.

Mi-ja devam edecekmiş gibi ağzını açtı, sonra aniden açık kapıdan dışarı baktı.

Eleri de hareketi fark etmişti; küçük kırmızı bir araba az önce ofisin önünde durmuştu.

"Oh! Bu Mary, sabah sohbetimiz için gelmiş." Hancı telaşla dışarı çıktı, "Unutmayın, bir telefon kadar uzağınızdayım!" diyerek çiçeklerle çevrili küçük verandadan ofise doğru hızla ilerlerken bir yandan da arkadaşının dikkatini çekmek için el sallıyordu.

Eleri kapısını kapattıktan sonra içeriye getirdiği küçük çantayı açtı ve sadece bir kez karşılaştığı ve asla unutamadığı şahinle ilgili her türlü düşünceyi bilinçli olarak bir kenara itti. O yüzleşme gelecekti; hayatta kalıp kalamayacağı ise geleceğe bırakılması gereken başka bir konuydu.

Şimdilik avlaması gereken bir canavar vardı.

Odanın güvenliğini arttırmak için çalışmaya başladı. Yolda çalışmaya ve dayanıksız kilitleri olan motel odalarına alışkın olduğu için bu ikinci doğasıydı. Han, geçici ikametgâhlarının çoğundan çok daha sağlam inşa edilmişti; yüz yıldan daha eski olması onu şaşırtmazdı.

O ağır kapıyı kimse kıramazdı ama geri kalanına gelince...

Her pencerenin yanı sıra kapıya da kendi çıkarılabilir kilitlerini yerleştirmişti. Eleri maaşını ihtiyaçlar dışında hiçbir şeye harcamadığı ve bol miktarda parası olduğu için piyasanın en iyisi olan entegre iletişim cihazına bağlı olan kilitler, herhangi bir giriş teşebbüsünde onu uyaracaktı.

Ayrıca duvarlara, çıplak gözle görülemeyen ışık huzmeleri gönderen ve sistemi canlı çalışmaya ayarladığında, bir ışınlayıcının içeri girip girmediğini ya da başka birinin kendisinin gözden kaçırdığı ya da hesaba katmadığı bir yoldan içeri girmeyi başarıp başaramadığını ona söyleyecek olan, neredeyse görünmez çok sayıda sensör yerleştirdi.

Ona her şeyi öngöremeyeceğini kabullenmeyi ve imkânsıza hazırlanmayı öğreten kişi Reagan'dı. "Bir keresinde," demişti ona, "bir

Davaya bakmamı istemeyen psikopat, benim odamın altındaki odayı ayırttı ve kendi tuzak kapısını oluşturmak için kelimenin tam anlamıyla yolunu kesti.

"İçeri girdiğimde öldürücü küçük baltasıyla beni şaşırtmayı başaramamasının tek nedeni, başka bir misafirin sabahın o erken saatinde elektrikli aletlerin kullanımı konusunda yönetimi aramasıydı - aletlere olan düşkünlüğüne rağmen, söz konusu psikopat kulübedeki en keskin alet değildi."

Yutkunurken boğazı düğümlendi, Reagan'ın anısına karışan duygular ruhunun derinliklerine o kadar işlemiştir ki, hiçliğe doğru giderek artan inişi bile onları silemedi.

Bugün bile, Reagan'ın ölmek üzere olan bedenini kollarına aldıktan yıllar sonra, gözleri Reagan'ın korkmuş ve kaybolmuş gözlerine kilitlenmişken, Reagan'ın kırık hayaller ve kanlı bir öfkeyle dolu o mahkeme salonunda ne yaptığını anladığından beri, dört yılı aşkın bir süredir sürdürdükleri kavgayı asla bitiremeyeceklerini bilmenin ıstırabından doğan acı içten içe saplanıyordu.

"Umarım iyiliğin her zaman kazanması gerektiğine inanacak kadar masum olan parçanı asla kaybetmezsin," demişti Reagan onunla yüzleştğinde, yüz hatlarında yanaklarına çukurlar açan ve tenini kül rengine çeviren bir yorgunluk vardı. "Bazen, Eleri, kötülük kazanır."

Onu stajyer olarak yanına aldığı anda otuzlu yaşlarının başındaydı ve öldüğünde sadece kırk yaşındaydı. Eleri'nin hayatında baba rolünü üstlenmeye yaklaşmış olan tek adam, kendi zamanlarında öngörülen ortalama yaşam süresinin üçte biri bile olmadan ölmüştü.

Tabii bu J'ler için ortalama bir yaşam süresi değildi, değil mi?

Anılarının birer birer çözülmeye başladığını hissettiğinde bileğindeki sıkı bandı sıkı. Reagan ona bir anıyı kendi zihninde nasıl tarayacağını, sonra da bu "izlenimi" başkalarına nasıl yansıtacağını öğretirken, o kadar çok gece Reagan'la karşılıklı oturmuşlardı ki. Günlerce mahkeme salonunda tanık sandalyesine çıkmayı beklerken onun yanında oturmuştu.

Elastik bandın acısı onu döngüden çıkarmaya yetti. Sorun acı değildi - hayatında çok daha fazla acı yaşamıştı. Duyarlı olma yolundaki ilk istemsiz adımını attığından beri yıllardır aynı şeyi yapıyor olmasıydı. Sessizliğin kanun ve kurallarının dışında kendisi için inşa ettiği küçük bir uyumsuzluk döngüsü.

Çoğu zaman onu boğmakla tehdit eden anılar canavarlarınkilerdi, ama sık sık Reagan'ın

en sonunda olmuştı.

Kan, çok fazla kan, boğazı gıcırıyor ve nefesi kesilirken elleri ona tutunuyordu.

Reagan'ın bandın şaklamasıyla geçmişin kara deliğine çekilmesine izin veren Eleri sonraki adımlarını düşündü. Odanın güvenliği sağlandığına göre, giysilerini ve diğer eşyalarını burada bırakabilirdi; her zaman bileğinde taşıdığı mobil t e l s i z dışında çalınmaya değer hiçbir şeyi yoktu. Ama lokantaya ilk girişini yaptıktan sonra gece çantasını da kolayca boşaltabilirdi.

Kararını verip odadan çıktı, güvenlik sistemini devreye soktu ve aracına doğru ilerledi. İçeri girdiğinde eldivenlerini çıkarmayı düşündü ama vazgeçti. Her ne kadar ellerinde fiziksel kalkan olmadan zaman geçirmeyi arzulasa da, lokanta az önce yaptığı aramadan çok uzakta değildi. Eldivenleri tekrar takması gerekecekti ve hiç şüphe yok ki insanlar o durur durmaz onu izliyor olacaktı.

Küçük kasabalar yabancıları izlemeyi severdi.

Hana giden yolda sıralanan selvi ağaçları aracının üzerine gölgeler düşürüyordu ve hiç düşünmeden sessizliği dinlemek için camını indirdi.

Adam.

Bugün dünyayla arasındaki duvarda bir çatlağa neden olmuştı, bu çatlak onu da içine çekebilirdi.

Lastik bandı tekrar kopardı... ve camı açtı.

Yoldan sola döndüğünde, kendini ağaçların gölgelediği ıssız yoldan ileride park etmiş bir araca bakarken buldu. Kot pantolon ve kısa kollu beyaz gömlek giymiş bir adam araca yaslanmıştı. Teni güneş ışığında parlıyordu, ipeksi saçları koyu renkti ve yüzünün etrafından akacak kadar uzundu ve vücudu on yıl öncesine göre çok daha kaslıydı.

O zamanlar daha gençti, vücudu daha inceydi ve tam olarak bitmemişti.

Nabızı hızlanmıştı ama uzun zaman önce herhangi birine karşı gergin olmayı bırakmıştı. J'ler, sessizliklerinin herhangi bir şekilde mükemmel kalması için medeniyetin tortularının zihninde çok sık yer alıyordu, bu yüzden gerginliğin kendisi onu işinden diskalifiye etmemişti. Reagan ona sadece geçmişini düşünmeyi öğretmişti.

Sonra tekrar köreldi ve tekrar köreldi, her yenileme ruhundan biraz daha çaldı - eğer başlangıçta bir tane varsa. En sonunda, dünyanın gördüğü en acımasız suçluların karşısına oturup onların zihinlerinin ve anılarının kokuşmuş bataklığına daldığında hiçbir şey hissetmemişti.

Ama bugün, dili damağı kurudu, nabzı tekledi ve bir zamanlar, uzun zaman önce, başka bir hayatı olup olamayacağını, cinayetden, şiddetten ve çığlıkların durmak bilmeyen yürüyüşünden uzak bir varoluşa sahip olup olamayacağını merak etmesine neden olan adama yaklaştıkça kendini daha yavaş ve daha yavaş sürerken buldu.

Bölüm 4

Uzman tanık olarak çağrılabilir Psy atamaları veya alt atamaları arasında en yüksek güven pozisyonuna Adalet Psy'lerinin sahip olduğunu iddia ediyorum.

J'ler her gün hapishanelere ve diğer tesislere girip suç işlemiş kişilerin zihinlerini okuyarak kendilerini tehlikeli durumlara sokarlar. Daha sonra bu hafıza izlenimlerini mahkemeye ve yetkili gözlemcilerle paylaşırlar.

Biz de onların gördüklerini görüyoruz.

J-Psy'de gri alanlar yoktur.

-Boston Law Quarterly'deki Editör yazısı (Bahar 2067)

ADAM hana varmadan önce park etmişti, niyeti havada ve gökyüzünde ayrı olmalarına rağmen onu kendisine doğru çeken yabancı hakkında ne öğrenebileceğini görmek için yer değiştirip uçmaktı. Sonra bir aracın sessiz mırıltısını duydu ve onun olduğunu tahmin etti - şu anda handa başka misafir yoktu.

Bu yüzden inmiş ve beklemişti, sadece biraz dinlenmek için duraklamış bir yerliydi. Hava.

Arazi tipi sağlam SUV, açık bir şekilde hanın önünden çıktı. Hızlanmaya niyetliydi, ama Adam ürkmedi. İş o noktaya gelirse bir tüyünü bile kaybetmeden yoldan çekilebilirdi. Ama sürücü biraz ileride yavaşlamaya başladı ve sert aracı Adam'ın üç metre ötesinde durdurdu. Camlar karartılmıştı ama ön cam temizdi.

Ona bakarken bakışları okunamıyordu... ve öfkesi bir kasırgaydı.

Ona.

Pençeleri parmaklarının ucundaydı, içindeki yırtıcı kuş onu parçalara ayırmaya hazırdı. Yumuşaklığını kaybetmişti, yüzündeki keskin incelik onu bildiğinden çok daha yaşlı gösteriyordu ama bu kesinlikle oydu.

Yağmur sonrası çölü andıran gözleriyle, affedilemez ve önceden planlanmış bir suç için Adam ve ailesinden adaleti çalan adamın yanında kıpırtısız ve sessiz durmadan sadece bir saat önce onu katıksız bir sevinçle gülümseten güzel J.

Onu sonsuza dek değiştiren, daha yeni keşfettiği bir hayatı dakikalar içinde yok eden o deneyimin her saniyesini hâlâ hatırlayabiliyordu. Adalet Psy'larına bu isim verilmişti çünkü onlar Psy'ların ve insanların zihinlerine ulaşabilen, belirli bir olay ya da suçla ilgili anıları çekip çıkarabilen, sonra da bu anıları insanlara ve Psy'lara yayınlayabilen telepatlardı.

Değişkenler güçlü doğal kalkanları nedeniyle dışlanmıştı. Zihinlerini paramparça etmeden herhangi bir şeyi içeri ya da dışarı almak çok zordu. Ancak bu, kibirli bir Psy toprak sahibinin Adam'ın ailesinin öldürülmesinden sorumlu tutulacağı mahkeme salonunda bir dezavantaj olmamıştı.

Baba tarafından büyükannesi de insandı, annesinin en yakın arkadaşı ve Saoirse ile Adam'ın kan bağı dışında teyzesi olan Jenesse de. İki kadın yayının zihinlerine ulaşmasına izin vermiş, mahkemenin atadığı J-Psy tercümanını anıyı diğerleri için yüksek sesle anlatırken bile sözde "anıyı" baştan sona izlemişlerdi.

J-Psy'lere güveniliyordu çünkü getirdikleri anıları değiştirememeleri gerekiyordu. Onlara güvenilmesi gerekiyordu - bir kez içeri girip bir anıyı aldıklarında, o anı bir daha asla başka bir J tarafından geri getirilemezdi.

O gün Adam "J'ler yalan söyleyemez" lafının tam bir saçmalık olduğunu öğrendi. Araçta kadının yanında duran J, failin anılarını değiştirmişti.

Ve çifte katil serbest kalmıştı.

Kendini ön camdan diğer taraftaki kadına bakarken bulana kadar hareket ettiğinin farkında bile değildi, içindeki vahşi yaratık öfkeyle yüzeye çıkarken arabanın sert metali kalçalarına sürtünüyordu... ve çok uzun zamandır söylenmemiş şeyler içeriyordu.

- - -

Anılar ve kâbuslar bir yana, bugünlerde Eleri'yi pek bir şey etkilemiyordu; dünyayla arasındaki bulanık cam, neredeyse aşılmaz bir kalkandı. Bu yüzden Sophie'ye bu işi yapmaya devam edeceğini söylemişti.

Yaşadığı sürece seri katilleri avlayacaktı, çünkü bunu yapabilirdi. Hayatını değiştirecek şekilde kırılma ya da zarar görme tehlikesi yoktu.

Bunların hepsi saf gerçektir... şimdiye kadar.

Saçları koyu kahverengiydi ve ensesine kadar uzanan kırmızımsı parıltılar vardı; ipeksi dalgalar halinde kesilmişti ve şu anda sanki elini içinden geçirmiş gibi yuvarlanıyordu. İlk tanıştıklarında çok daha uzundu, uzunluğunun ağırlığıyla dalgaları çekilmişti.

Onu açık giymişti, mükemmel ütülenmiş takım elbisesinin arkasından aşağıya doğru şık bir yağmur yağıyordu.

O günkü duruşu agresif olmaktan çok uzaktı; muhtemelen başkalarını rahatlatmak için gevşek bir rahatlık sergilemeyi öğrenmişti. Çünkü Adam Garrett o zamanlar bile güç ve kuvvet izlenimi veren uzun boylu bir çocuktu.

Bir avcının zarafetiyle hareket eden iri bir adama dönüşmüştü.

Aracına karşı nötr duruşu, kalbinin hızlanmaya başladığı anda değişmiş, elleri direksiyona kenetlenirken nefesi kesilmişti. Sonra cipi durdurdu ve adam yavaş ve ölümcül bir niyetle hareket etti, bu da ona buradan canlı çıkmasının pek mümkün olmadığını söyledi.

Geri çekilip uzaklaşmak için tepki vermek yerine donup kalmıştı... zaman hızla akmaya başlamış, onu Reagan'ın stajyeri değil, stajyeri olarak resmi bir sıfatla yer aldığı ilk mahkeme salonuna geri itmişti. O günü bu nedenle hatırlamalı, uyuşmuş ruhunda hissedebildiği kadarıyla mutlulukla anmalı, olumlu bir mihenk taşı olarak görmeliydi.

Ama Reagan'ın bir zamanlar söylediği gibi, "Olması gerekenler, başarısız olanların ağıtıdır."

Mahkeme salonu eski mahkeme salonlarından biriydi, koyu renkli ahşap panelleri vardı ve yargıç ağır bir tahta parantezin arkasında yüksek bir pozisyondaydı, jüri ise sağ tarafta tahtadan yapılmış başka bir bariyerin arkasındaydı.

Onun görevi orada durmak, görünmez olmak, amirinden bir şeyler öğrenmek ve tek kelime etmemektir. Zaten yapabileceği pek bir şey de yoktu. Bir zihne aynı anda sadece bir J girebilirdi. Reagan'la birlikte mahkemede nasıl davranılacağını, yargıç, jüri ve avukatların önünde nasıl hareket edileceğini öğrenmek için gelmişti. Duruşma başlamadan önce ona Adalet dünyasına hoş geldin demek için zaman ayıran yargıcın izniyle mahkeme salonuna girmesine izin verilmişti.

Doğaları gereği tarafsız oldukları düşünölen J'ler, mahkeme sisteminde iyi bir konuma sahip uzman tanıklardı. Pahalıydılar ve tüm davalarda, hatta çoğu davada kullanılabilecek kadar çok sayıda değillerdi. Ancak, bağlantıları olan kişilerin torpiliyle nadiren birkaç özel istisna dışında, J'ler sadece en kötü davalara, şiddet ve korkunç yıkımla ilgili olanlara getirilirdi.

Bombacılar, katiller, şahsa karşı seri suçlular, çocuk kaçıranlar... ahlaksızlığın geçit töreni.

Bu bir cinayet vakasıydı. Bunu yaptığını asla inkar etmeyen bir Psy tarafından gökyüzünden vurulan iki değışken şahin; savunması güneşin gözlerine vurduğu ve kuşların genetiğı değıştirilmiş çiftlik hayvanlarını avlayan bir çift doğal yırtıcı kuş olduğuna inandığı yönündeydi.

Pek çok Psy çiftlik sahibi değildi ama Wayne Draycott geçimini hayvanları modifiye ederek hastalıklardan arınmış, daha dayanıklı türler yaratarak sağlıyordu.

Doğal şahin sandığı kuşları öldürmeye teşebbüs ettiğı için -çiftçilerin hayvanlarını korumak için avlayabilecekleri türler listesinde olmayan yaratıklar- para cezasını ödemeye fazlasıyla razıydı ama doğal kuşlar yerine şekil değıştirenleri vurmasının dürüst bir hata olduğunu savunmuştu.

Eleri'nin bunun doğru olup olmadığı konusunda önceden hiçbir bilgisi yoktu; onun anılarına giren o değildi. Ama akıl hocası, tanık sandalyesinin kurşun geçirmez camının arkasında durdukları yerden anıyı anlatmaya başladığı anda bir şeylerin çok ama *çok* yanlış olduğunu anlamıştı.

Reagan eğitiminin bir parçası olarak yıllar boyunca onunla birçok kez anılarını paylaşmıştı. Daha az ahlaksız olanlarla başlamıştı, amacı sadece ona projeksiyonun sınırlı bir gruba nasıl yapılacağının teknik özelliklerini öğretmekti. Çünkü J'ler bu konuda yetenekli olsalar da, bunu iyi bir şekilde yapmak için pratik yapmanın yanı sıra metodoloji bilgisi de gerekiyordu.

On yedisine birkaç ay kala ona gösterdiklerinin karanlığını artırmış, onu vahşi bir suçlunun zihninden ilk geçişi olacak olan duyularına yönelik iğrenç saldırıya hazırlamıştı. Aslında onu hiçbir şey hazırlayamazdı ama Reagan elinden geleni yapmıştı. Tüm kıdemli J'ler ellerinden geleni yapmıştı; büyük çoğunluğu, astlarına acımasız ve soğuk davranan diğeri bazı uzmanlar gibi değildi.

J Kolordusu aynı cehennemde yüröyen yurttaşlardı. J'ler sonunda sahip oldukları tek şeyin birbirleri olduğunu anlamışlardı. Birbirlerine olan sadakatleri mutlak ve hayatlarındaki en saf şeydi.

Reagan bir keresinde, "Eğer bir Konsey Üyesi bu odada durup bana seni vurmamı söylerse," demişti, "silahı kendi kafama dayarım. Kendimi iyi hissetmemi sağlayan tek şeyi yok edersem yaşamının ne anlamı kalır ki?"

Genç olmasına rağmen Eleri onun ne demek istediğini çoktan anlamıştı; J olmanın, kendine özgü bir hayatta kalma ve korunma sistemi olan bir ailenin parçası olmak demek olduğunu anlamıştı. Eleri'nin, Nikita Duncan üzerinde çok fazla etkisi olduğunu düşünen bir grup Psy'nin Sophie'ye yönelik suikast tehdidinin ortadan kaldırılmasına sessizce yardım etmesinin ve Bram'in çocukken Quatro Karteli'ni kurmasının nedeni buydu.

Çünkü J'ler, diğer J'lerin sahip olduğu tek şeydi.

Bu yüzden o gün mahkeme salonunda Reagan'ın anılarını yakalamasına vereceği tepkiye hiçbir şekilde hazır değildi. Hatta o kadar şiddetli bile değildi, bir önceki hafta hoşgörüsünü artırmak için onunla paylaştığı sakatlama ve işkence sahneleriyle kıyaslanamazdı.

O zaman kusmuştu, zihnindeki çirkinliğe karşı midesi bulanıyordu.

Ama o gün, mahkeme salonunda, tepkisi anılardan duyduğu dehşet ve tiksintiden kaynaklanmamıştı. Tamamen başka bir nedenden kaynaklanmıştı. Mahkeme tercümanının anıyı yüksek sesle anlattığını zar zor duymuştu, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki yüzü alev alev yanıyordu.

Tarladaydı, ağıldaki kuzu sürüsüne doğru ilerliyordu. Elinde test kiti ve sırtında uzun menzilli tüfeği var. "Koruma listesindeki türleri öldürmenin cezaları umurunda değil," diyor, kulağının üzerinde kıvrılmış bir telefon vericisinin parlak siyahı. "Kuşların hayvanlarımı almasından ya da onları parçalayıp bırakmasından bıktım."

Tepesinde gölgeler, kanat çırpışları. Gözlerine vuran güneş onu kör ediyor. Göremeden ateş ediyor, ikinci ok ona doğru inerken bile bir şahinin çığlığı havayı deliyor.

İkinci kez ateş ediyor, kuş üzerine düşerken vuruluyor.

Onu yere sererken bile pençeler ve ancak o zaman silahını bırakır, panik içinde ayağa kalkar. "Bu çok büyük, bu kuş çok büyük. Bir Dönüşen vurdum! Bilmiyordum! Ne yaptım ben?"

On yedi yaşındaki Eleri panik içinde kendi aklına ve duyularına geri dönmüştü. Reagan yayın yaparken sözünü kesemeyeceğini biliyordu ama bunun *yanlışlığını* hissedebiliyordu; bir lunapark aynasında çarpıtılmış ve doğru *olmayan* bir anı hissi.

Reagan, acilen telepatiyle aradı. Reagan, bir sorun var. Anı-

Sonunun bir levhada olmasını istemiyorsan sessiz ol, diye kesik kesik zihinsel bir emir gelmişti, dünyada en çok güvendiğı adam yüz ifadesi olmadan yargıca bakıyordu.

Ama hafıza yanlış! Hayatı boyunca ona J'lerin asla yalan söylemediğı, onların doğruyu söyleyenler, mahkeme salonundaki son hakemler olduğı öğretilmişti.

Bu onun varlığının dayanak noktasıydı.

Reagan yayını bitirdikten sonra ona şöyle bir baktı. *Eğer hissedebiliyorsan, yapabilirsin.* Telepatik sesinde bir tür yorgunluk vardı. *Bunu asla ama asla ifşa etme, Eleri. Yaptım ve şimdi buradayız.*

Tüm gerçeklik algısını parçalamakla tehdit eden bu şeyi anlamaya çalışırken bile arkasında bir kargaşa duymuştu.

Dönmemesi gerekiyordu, kurbanların aileleriyle herhangi bir temasa geçmemesi gerekiyordu ama kendine engel olamamıştı. Kalbi hızla çarpmaya devam ederken topuklarının üzerinde doğruldu ve Adam adındaki on sekiz yaşındaki çocuğun soluk kahverengi gözleriyle karşılaştı.

O Adam gitmişti.

Bu seferkinin vahşı bir sarıyla çevrili koyu, karanlık gözleri vardı ve "Yalancı!" diye bağıırken iki yaşlı adam tarafından tutuluyordu. Seni lanet yalancı!"

Kederi elle tutulabilir, öfkesi neredeyse teninde hissedebileceğı bir sıcaklıktaydı... ve sözlerinin doğruluğı kesindi.

Reagan yalan söylemişti.

Eleri J'lerin yalan söyleyebildiğini, hafızalarını *değıştirebildiklerini* bilmiyordu. Ta ki o gün mahkeme salonunda mübaşirler, gözleri bir şahininkine dönüşürken pençeleri derisinden dışarı fırlamış bir şekil değıştiren kontrol etmek için koştururken yaşanan kaosa kadar.

Aynı şekil değıştiren, bu ıssız yolda onun cipinin önünde duruyordu.

Ve ondan yayılan öfke... güçlüydü, eskiden olduğı çocuktan daha olgun, zamanla daha da güçlenen bir şeydi.

Umudu hala anladığı zamanlarda, bu günün asla gelmeyeceğini, asla sahip olamayacağı hayalinin son parçalarını, asla onun olamayacak bir geleceğin fısıltılarını kaybetmeden hayatının sonuna kadar gelebileceğini ummuştı. Ama gelmişti, elbette gelmişti.

Bedel her zaman ödenmek zorundaydı.

Arabayı durdurup kapıyı açtı ve Adam Garrett'ın öldürülen anne ve babasının kana bulanmış bedenlerinde yazılı olan hesaplaşmayla yüzleşmeye hazır bir şekilde dışarı çıktı.

Bölüm 5

Taazbaa' ve Cormac'ın küllerini rüzgârlara savuruyoruz, iki değerli yavrunun klan arkadaşları ve ebeveynleri kayıplarının yasını tutuyor ve aşklarını kutluyor.

O benim rahmimin çocuğuydu, yürümeyi öğrenirken eşimin elini tutan çok istenen kızımdı, klan arkadaşlarının hayatlarına ışık getiren cömert ve tatlı arkadaşımı, Saoirse ve Adam'la bir çocuğun yaramazlığıyla oynayan anneydi ve eşini tüm dansçı ruhuyla seven kadındı.

Onu ve yavrularını o kadar iyi seven bir adamdı ki, biz de onu sevmekten başka bir şey yapamadık, uzak yeşil bir ülkeden gelen ve mizahıyla klandaki herkesi güldüren bir şahin, anne babasını her gün gururlandıran bir oğul ve büyüdüğçe Saoirse ve Adam için sağlam ve güçlü bir meşe olan bir babaydı.

Şimdi uçun sevgililer, kanatlarınız sonsuza kadar birbirine dolansın. Yavrularınız, aileleriniz ve klanınız sizin gülen ruhlarınızı, kemiklerimize ve evimizin duvarlarına kazınmış hatıralarınızı daima hatırlayacaktır.

-Taazbaa' ve Cormac Garrett için son methiye, WindHaven'ın kanat lideri Aria tarafından gökyüzüne gönderilmelerinden önce söylenmiştir (3 Mayıs 2073)

Geçen on yıl onu iliklerine kadar kesmişti, diye düşündü Adam.

Mahkeme salonunda yüzünde bir yumuşaklık vardı, gerçek bir dolgunluk değil - Psy o zamanlar çocuklarının zorunlu mükemmellik değerlerine karşı gelmesine izin vermemişti. O zamandan beri Sessizliği bozanlar, protokol uyarınca çocukların vücutları için tam olarak doğru miktarda yakıt sağlamak üzere tasarlanmış bir besin rejimine tabi tutulduklarını paylaşmışlardı.

En sevdikleri teyze ya da amcaları tarafından ellerine tutuşturulan şekerler yok. Soğuk bir gecede sıcak çikolata yok.

Doğum günlerini kutlamak için ikramlar yok.

Yani hayır, tombul değildi. Sadece yanaklarında ve çenesinde sessiz bir rejimin bile silemediği çocuksu bir yumuşaklık vardı. Koyu kahverengi - neredeyse siyah- saçları sıkıca örülmüştü ve tek bir teli bile yerinde değildi. Yüzünde makyaj yoktu, soluk kahverengi teni pürüzsüz ve kusursuzdu.

Etnik geçmişi hakkında hiçbir fikri yoktu, yüz hatları Güney Amerikalı bir aile portresine de İranlı ya da Hintli bir aile portresine olduğu kadar kolaylıkla girebileceğini gösteriyordu. Psy'nin güçlü psişik yetenekler için genleri karıştırdığı ve eşleştirdiği söyleniyordu, bu yüzden muhtemelen kendileri de eşit derecede karmaşık olan birden fazla hattın bir kombinasyonuydu.

Bu onun mülayim, unutulabilir bir yüzü olduğu anlamına gelmiyordu. Hayır. Asla öyle değildi. Yüzü etkileyiciydi, on yıl boyunca onu rahatsız etmişti. Keskin elmacık kemiklerine, çukur yanaklara ve temiz çene hattına göre fazla yumuşak görünen gür dudaklar. Bir ışıpta kahverengiyle, bir başka ışıpta yeşille renklenmiş açık ela gözleri öylesine dolaysızdı ki çarpıcıydı - ve sonra, daha derine baktığınızda, iriste sarımsı bir altının en ufak parıltısı *vardı*.

Yeterince uzun süre baktığınızda onun Psy olmadığına, kökeni bilinmeyen bir şekil değiştiren olduğuna kendinizi ikna edebilirdiniz.

Ama Adam bunların hiçbirini gerçekten umursamıyordu.

Anne babasının cinayetinin kaza olarak nitelendirildiği günden beri hissetmediği bir öfkeyle savaşıyordu. Onların katili *para cezası* ödemişti. Lanet olası bir *para cezası*. Ve kendini beğenmiş piç kurusu paçayı kurtardığına inanmıştı.

Adam'ın klanı işi Psy'lara bıraksaydı, o da bırakırdı.

Şimdi katilin suç ortaklarından biri, kenarları biraz yıpranmış siyah bir takım elbise, boynuna kadar iliklediği beyaz bir gömlek ve elbise ayakkabısından çok patika botlarına benzeyen yıpranmış siyah ayakkabılarla ona doğru yürüyordu.

Zayıftı, zayıftı. Ancak kırılgan ya da zayıf değildi. Bu, sadece yeterince yiyen ve muhtemelen başka konulara konsantre olurken yemek yemeyi unutan birinin zayıflığıydı. Üzerinde kas vardı, yürüyüşünde bir tür akışkanlık vardı ve bu da ona yeme alışkanlıkları ne olursa olsun, gücünü korumak için zaman harcadığını söylüyordu.

O zamanlar daha yumuşaktı, avlanmaya hazır bir pumaya daha az benziyordu.

Bir nefes çekti ve şekil değiştiren şahinin koku alma duyusu diğer vahşi yırtıcılara kıyasla insanlarınkine daha yakın olsa da, bu kadar uzakta olan Psy'larda olduğu gibi, içinde metal iplikler olmayan bir koku yakaladı.

Bir daha asla dışarı çıkamayacaklarına dair sessizliklerini. Ama yüzü ifadesizdi, o kendine özgü gözleri rahatsız edici derecede cansız olacak kadar düzdü.

Ondan iki adım ötede durduğunda, aralarındaki boy farkı, bakışlarını karşılayabilmek için başını hafifçe geriye eğmesine yetti, ama bunu ürkmeden yaptı. "Haklıymışsın," dedi sesinden başka hiçbir şey içermeyen bir tonda. Hiçbir duygu, hiçbir kişilik kırıntısı yoktu. "Reagan o gün mahkeme salonunda yalan söyledi."

Adam onun ne söylemesini bekliyorduydu, bu o değildi.

Şahini başını eğdi, pençeleri hâlâ parmaklarının ucuna batıyordu ama artık itmiyordu. "Konuşmak için biraz geç." Buz gibi bir sükûnetle sarılmış bir şarapnel gibi çıkmıştı; artık insanların bu kadar kolaylıkla yapabildiği zulüm karşısında şok olacak kadar saf, henüz on sekiz yaşında bir çocuk değildi.

Öfkesi yatışmak için zaman bulmuş, bükülmez çelikten bir şeye dönüşmüştü. "Evet," dedi kadın.

Adam ellerini iki yana açtı, sonra parmaklarını tekrar içeri kıvırdı. "Bu kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun? Sadece sorumluluğu kabul edeceksin ve her şey geçecek mi? Seni affedeceğimi mi?"

"Hayır."

Doğanı gibi o da ona baktı, doğasının her iki parçası da mahkeme salonunda ona şok olmuş bakışlarla bakan bu Psy'ı tartıyordu, bu da onun olanları durduracağına, düzelterceğine inanmasına neden olmuştu.

Ama o hiçbir şey söylememişti.

Yalan söyleyen J'nin yüzünü artık tam olarak hatırlayamıyordu ama onu hatırlıyordu. *Her zaman* hatırlayacaktı.

Kasları acı verici bir şekilde gerildi.

"Onun öldüğünü biliyor musun?" diye sordu, bir şahin dikkatiyle onun tepkisini görmeye çalışarak. "Ailemin katili."

"Evet. Wayne Draycott mahkeme salonundan çıktıktan iki yıl, altı ay ve dört gün sonra hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu. Takip ettim."

Soruyu sesini hiç kullanmadan sordu.

"Değişkenler bu tür suçları affetmez; bunu ilk davalarımдан birinde öğrendim." Arkasında okuyabileceği hiçbir şey olmayan doğrudan bir bakış. "Psy suçları örtbas edebileceğimize, adaletten kaçabileceğimize inanıyor olabilir ama Dönüşenler halklarına karşı işlenen suçlar söz konusu olduğunda mahkemelerin otoritesini kabul etmezler; görünüş uğruna işbirliği yaparsınız ve işler açık ve adilse kararı kabul edersiniz. Ama bu duruşma adil değildi."

Şahin kanatlarını Adam'ın içine yeniden yerleştirdi, içindeki vahşilik dışarı çıkmak ve intikam almak için savaşıırken gözleri Adam'ın insanlığının içinden çıkıyordu. Şahinin görüşü Adam'ın insan görüşünden çok daha keskindi - Eleri Dias'ın derisindeki gözenekleri görebiliyor, en ufak bir ifade kıpırtısını bile yakalayabiliyordu... ama yakalayacak, görececek hiçbir şey yoktu.

Kadın taştan da yapılmış olabilirdi.

"Bir Psy'yi idam ettiğine ikna olmuş gibi görüldüğün bir Dönüşen'in önünde durmaktan endişe duymuyor gibisin," dedi, sesinin artık tamamen insani olmadığını farkındaydı.

"İnfaz, kasıtlı cinayet işleyen Dönüşenlerin cezasıdır. Psy eşdeğeri olan ömür boyu psişik ve fiziksel hapis cezasına çarptırılmış olsaydı, bunu görmezden gelebilirdiniz. Ama onun nüfuzlu dostları vardı, bu yüzden mahkeme salonundan özgür bir adam olarak çıktı ve bunu yaptığı anda da ölüm fermanını imzaladı."

Adam bu kadını anlayamıyordu. Mahkeme salonunun dışındaki koridorda neredeyse üzerine yürüyen ve dünya ve kendisi hakkında bildiğini sandığı her şeyi altüst eden kızla kesinlikle aynı kız *değildi*. O kız, sessiz de olsa bütün bir insandı, kişiliği her kelimesinde canlıydı.

Oh, çok özür dilerim. Ajandama bakmak yerine kafamı kaldırmalıyım.

Buna karşılık, karşısındaki kadın kişilikten yoksun görünüyordu; onu yargılayabileceği *hiçbir* ipucu vermiyordu.

Elindeki tek şey kadının sözleri ve saçmalıkları görebilme konusundaki ince bilenmiş yeteneğiydi.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye homurdandı, göğsü ona karşı asla hissedemeyeceği şeylerin ağırlığıyla gerilmişti. "Eğer ölmek istiyorsan, bunu yapmanın daha az acı verici yolları var." Bir bahane, belki de imkânsız bir kefarete girişimi bekledi. Bazı Psy'lerin dışarıda suçlarını telafî etmeye çalıştığını duymuştu.

Onun yaptıklarının, yapamadıklarının telafisi olamazdı. *Onu*. Tüm dünyada güvenebileceği tek kişi. Çocuk kalbini o kadar kötü tekmelemişti ki morlukları hâlâ üzerindeydi.

Onu o kadar *incitmişti* ki, kendini korumak için soğuk ve duygusuz olmaya çalışmıştı. Onu bu durumdan kurtaran Saoirse olmuştu. "Annemi ve babamı çoktan kaybettim," demişti, gözlerinde beklenmedik yaşlarla

-Kızkardeşi, çocukluğundan beri öfkeyle koşan sert bir kurabiyeydi.

Cinayetlerin işlendiği gün. "Koca yürekli, sinir bozucu, sevgi dolu küçük kardeşimi de kaybedemem."

Chirp ve Bear. Ne hoş bir yavru kuş kombinasyonu yarattık, Cormac.

Sadece yapmakla kalmadık, sevgili kalbim, aralarında sadece küçük felaketler ve üç kırık kemikle neredeyse yetişkinliğe kadar büyütmeyi başardık.

Hayır baba, kırılan üç kemik de Adam'ındı. Kanyon duvarlarına uçmak için fazla zarifim. Diğer yandan Ayı.

Bir zamanlar oldukları aileye, bu J'nin o gün mahkeme salonunda onurlarının çiğnenmesine yardım ettiği sevgi dolu ebeveynlere dair anılar birbiri ardına sıralanıyordu.

"Bu bölgede bir seri katil var", onun bölgesinde ne işi olduğu sorusuna verdiği soğuk yanıtı.

"Kum Adam." Adam, bu zavallı yer israfını yüceltmek için ona bu özlü lakabı takan medyadan nefret ediyordu. "Biliyorum."

"Sanırım Raintree'de yaşıyor."

Adam ona dik dik baktı. "Bunu kışından mı uydurdun yoksa elinde gerçek bir kanıt mı var?" Adam onu tanıyanların hiç beklemeyeceği kadar agresif davranıyordu ama Adam'ın şahininin onu görür görmez parçalama dürtüsüne boyun eğmediği için şanslıydı.

Diğer benliği olan vahşi yaratık pek çok insanı affedebilirdi ama onu asla. *Onu* değil.

"Hemen anladın, değil mi?" dedi kız cevap vermeden önce. "Bunu yüzünde gördüm."

Görünürdeki mantıksızlık karşısında irkilmedi. "Evet," dedi tekrar, korkunç bir adalet yanlışına karıştığını küçümsemeye çalışmadan. "Reagan konuşmaya başlar başlamaz yalan söylediğini anladım."

"Seni neden şimdi ve burada öldürmeyeyim?" Görüşünü kaplayan kırmızı bulanıklığa odaklandı, çünkü öfkeyle başa çıkabilirdi. Sorun aşağıda yatan şeydi; kız kardeşinin tanıdığı ve sevdiği ağabey olarak kalabilmek, güçlü, sevecen ve cömert bir kanat lideri olabilmek için bunca yıldır bilinçli zihninden uzak tutmak zorunda kaldığı kırılma o kadar büyüktü ki.

Böylece kendisinin kırık bir gölgesi değil, *Adam olabilirdi.*

"Seni parçalara ayırıp, o parçaları çöle atabilirim. Sana ne olduğunu kimse bilmez." Bu acımasız bir tehditti ve bunu yapmıştı çünkü bir tepki -herhangi bir tepki- uyandırmak istiyordu.

İçindeki duygu, geleceğini sonsuza dek değiştiren iki an tarafından tanımlanan tırtıklı ve büyük bir basınçtı. Biri kasvetli dünyasını aydınlatan o koridorda... diğeri ise onu yok eden mahkeme salonunda. "Eğer beni şimdi öldürürsen," dedi, kirpiklerini bile kırpmadan. "Birden fazla masum genç kadını tehlikeye atmış olacaksın."

Adam boğazının derinliklerinden, pek çok insanın bir değişken şahinden duymadığı bir ses çıkardı ve hayatta kaldı. Aynı anda, tanıdık bir arabanın takırdayan motor sesini duydu. Mary, Mi-ja ile günlük sabah sohbetini bitirmişti ve şimdi o günkü öğle ve akşam yemeği için gerekenleri almak üzere Ana Cadde'ye ve yerel bakkala doğru ağır adımlarla ilerliyordu.

"Bu konuşmayı burada yapamayız," dedi, Mi-ja hayatına yeniden girmişken nasıl bu kadar mantıklı konuşabildiğinden bile emin değildi. "Ana Cadde'nin sonuna git, sola dön, sonra ilk sağdan en sona git. Ben orada olacağım."

Cevap beklemeden arabasına bindi.

Dikiz aynasından baktığında, kadın hâlâ yolda durmuş, arkasından bakıyordu. Göğsü titredi, şahini dışarı çıkmak istiyordu, gökyüzünün özgürlüğünü istiyordu... onu istiyordu.

- - -

ELERİ, aracına binip, kafasını boynundan koparmaya bir nefes uzaklıkta olduğunu açıkça belli eden bir adamı takip etmenin son derece aptalca bir fikir olacağını biliyordu. Ayrıca nerede olduğunu kimseye haber vermeden bunu yapmanın daha da kötü olacağını biliyordu. Sophia'ya, Quatro Karteli'ne ve Kum Adam'ın kurbanlarına bir söz vermişti.

Ama Adam Garrett'a olan borcu her şeyden önce gelen büyük bir şeydi. Eğer kan istiyorsa, öyle olsun.

Adam'ın arabası köşede kaybolunca topuklarının üzerinde dönerek kendi arabasına doğru yürüdü ve bindi. Eleri ilk köşeyi döndüğünde küçük kırmızı bir araç hanın önünden yeni çıkıyordu. Aynı anda zihninde ve çevresinde bir dalgalanma oldu.

PsyNet'te küçük bir olay.

Geçtiğimiz yıl yaşanan olaylar göz önüne alındığında bunu tespit etmek kolaydı. Gezegendeki Psy'ların büyük çoğunluğunun yaşamlarını sürdürmek için bağımlı olduğu psişik ağ.

İki ay önce, hiçbirinin göremediği bir zihnin tüm ağı ince bir yapıştırıcı görevi gören bir örümcek ağına doladığı olaydan sonra hayatta kalma dengelenmişti.

Ancak bu yapıştırıcı kusursuz değildi; çünkü zihinleri ağa eklemekten önce onay bekliyordu ve bu da bir dizi dengesiz bireyi sistemde serbest radikaller olarak bırakıyordu.

Ayrıca son kullanma tarihi de vardı.

Nüfusun çoğunluğu bu sonuncusunu bilmiyordu; görünürdeki çözümle rahatlamışlar ve gelecek için yeniden planlar yapmaya başlamışlardı. Ne yazık ki J Birlikleri için bu mutlu sanrı seçeneği yoktu; beyinlerinde bir şey, Ağ'ın doğal gücündeki kademeli düşüşü görebilecekleri anlamına geliyordu.

Ancak çalışan J'lerin çoğu en az bir kez yenilenme sürecinden geçtiği için, sadece hayal görmediklerinden emin olamamışlar ve gözlemlerini uzunca bir süre kendilerine saklamışlardı. PsyNet'te psişik çıktıyı ölçmenin bir yolu yoktu, ancak J'ler çıktının eskisinden daha yavaş bir hızda da olsa her geçen gün düz çizgiye yaklaştığına ikna olmuşlardı.

Cevabı bulan Sophia'ydı. "Bunu hayal etmiyoruz," demişti. "Nikita bunu benim için doğruladı. Düzeltme geçici ve PsyNet bütünlüğünün kaybı bekleniyor. Raporlarımız bu parçalanmaya bir zaman çizelgesi koymamıza yardımcı oldu."

Koruyucu bir eliyle karnını ovuşturdu, ağzının etrafında ince çizgiler vardı. "Bilginin yayılmasına izin veremeyiz - bu yaygın bir paniğe neden olur ve bütünlük kaybını daha da hızlandırır."

J Kolordusu sessizliğini korumuştı.

Sophie de dahil olmak üzere hepsi, bu yeni dünyada hayatta kalma şansı olan genç J'lerin içgüdüsel olarak farkındaydı. J'lerin kullanılıp atılacak et parçaları olmadığı bir dünya. Ancak bu yeni dünyanın gelişebilmesi için PsyNet'in sadece var olması değil, aynı zamanda sağlıklı olması da gerekiyordu.

Eleri ikincisinin mümkün olduğundan emin değildi ama hiçbir J şu anda Ağ'ın psişik otoyollarından akan küçük bir umut kırıntısını bile mahvedebilecek bir şey yapmayacaktı.

Raintree'nin Ana Caddesi çeşitli iş yerlerine girip çıkan insanlarla hareketliydi, yayalar bakmadan geçmeye devam ettiği için trafik yavaştı ama herkes elini kaldırarak

Kendileri için duran araçlara teşekkür ettiler. Birkaç sürücü gülümseyerek korna çaldı ve hatta bazıları sohbet etmek için kenara çekti.

Kendini Adam Garrett'ın yerel halkla böyle dostane etkileşimleri olup olmadığını merak ederken buldu. Aralarında geçenlere bakınca bunu anlayamıyordu ama o zaman da Adam'ın ona karşı dostça davranmamak için bir nedeni vardı. İlk karşılaşmalarında bambaşka biri olmuştu; dudakları kıvrılırken gözleri içini ısıtmış, karşılıklı durmalarına rağmen vücudu garip bir şekilde koruyucu bir tavır almıştı.

Mantık ona bu son karşılaşmadan sağ kurtulduğu için şanslı olduğunu söylüyordu -Ve aynı mantık onun kendi ölümüne araba kullandığını da söylüyordu.

Öyle olsun.

Kum Adam'la ilgili tüm özel dosyaları Quatro Karteli'nin özel depolama sistemine yedeklenmişti. Eğer son görevi tamamlanmadan ölürse, Bram, Saffron ve Yüzé bu verileri Sandman Görev Gücü'ndeki meslektaşlarına ileteceklerini biliyorlardı.

Söylendiği gibi Ana Cadde'nin sonundan sola döndü, sonra biraz ilerideki ilk sağa saptı. Raintree'nin mikro iklimini geride bırakıp yakıcı mavi bir gökyüzünün örttüğü kahverengi ve kırmızılardan oluşan kurak bir manzaraya çıkarken, evler birkaç dakika içinde gözden kayboldu, sonraki birkaç dakika içinde de yeşillikler yok oldu.

Ancak dar yolun her iki tarafındaki çöl manzaraları on dakika sonra taş ve kayalardan oluşan geniş bir yükselti karşısında aniden durdu. Adam'ın arabası görünürde yoktu. Tek yaşam belirtisi arkasındaki çölde nöbet tutan kaktüslerdi, gökyüzünde tek bir çift kanat yoktu, kış güneşinin altında kıpırdayan bir böceğin nefesi bile yoktu.

Bölüm 6

Dikkatli olun, özellikle de artık kendi başınıza çalıştığınıza göre. Belli ki hedefiniz siz onun suçlarının farkına varmadan önce de sizi izliyordu.

-Bram Priest'ten Eleri Dias'a mesaj (6 Ocak 2084)

Dışarı çıkan ELERİ, aşılmaz görünen bariyere doğru yürüdü... ve yolun kaya duvarları arasında devam ettiğini gördü. Oradaki gölgeler, çölün her zaman sıcak olmadığını, katilleri tarafından bir kenara atılan Kum Adam kurbanlarının geceleri soğuk havadan başka bir şeyle örtülmeden geçirdiklerini hatırlatarak sıcaklığı keskin bir dalışla düşürüyordu.

Ve Adam Garrett'tan bu işi bitirip katili adalete teslim edene kadar infazını ertelemesini isteyeceğini biliyordu. Ölülere hiçbir zaman yüksek sesle söz vermemişti ama kurbanlarından birini bulduğu her seferinde aynı sözleri vermişti. Çünkü istismar ve tecavüze uğramış cesetleri bulan her zaman Eleri'ydi.

Kum Adam bundan emindi.

Arabayı sürdükçe alan daralıyor, çöl taş ve kayalar tarafından yeniyor, yol giderek daha az bakımlı hale geliyordu, ta ki kendini Raintree kasabasının bulunduğu yerden çok daha dar bir kanyona açılan çakıllı bir yolda bulana kadar.

Geri dönmesini söyleyen tüm içgüdülerine rağmen dönmedi. Bu içgüdüler artık çılgılık atamıyordu. Ne kalbi hızla çarpıyor ne de avuçları terliyordu. Dördüncü... ya da belki de beşinci yenilenmesinden sonra istemsiz tepkiler birer birer durmuştu, bir zamanlar olduğu kişiyle arasındaki duvar o kadar opaklaşmıştı ki Eleri artık onun arkasını göremiyordu.

Engabeli arazide beş dakika süren sürüş onu küçük, düz bir alana ve Adam'ın tozla kaplı aracına getirdi. Kendi aracından indiğinde

pürüzlü kayalardan oluşan bir çağlayandan aşağı inerek etraflarındaki kayaların kırmızı ve turuncu renklerini yansıtan bir su yolunun yanında durduğunu fark etti.

Kanyon duvarlarının oluşturduğu gölgeler su yolunun bu tarafında yapay bir alacakaranlık yaratırken, diğer taraftaki güneş ışığı taşa gömülü minerallerden parılıyordu.

Gerçekler ve yalanlar.

Gölgeler ve
parıltılar.

Eleri ve Adam.

Adam'a katılmak için aşağı doğru yürüdü.

"Burası Kanlı Kanyon," dedi Adam ona, bu açıdan bakıldığında koyu kırmızı renkte dalgalanan suyu işaret ederek. "Uygun olduğunu düşündüm. Klanımın çoğu da dahil olmak üzere yerel halk, nesilden nesile aktarılan batıl inançlar nedeniyle buradan kaçınıyor, bu yüzden rahatsız edilmeyeceğiz."

Eleri berrak, temiz havadan derin bir nefes çekti ve konuşana kadar soracağını bilmediği bir soru sordu. "Bu kadar geniş bir alanda yaşamak, kimsenin seni her taraftan sıkıştırmaması nasıl bir şey?" Telepatik kalkanlarını korumada bir hata yaparsa zihninde böyle hissediyordu; sanki diğer insanların hayalleri, düşünceleri, kâbusları ve dehşetlerinden oluşan bir çığın altında ezilmekten bir nefes uzaktaymış gibi.

Yüz kasları gerilmiş olan Adam onunla yüzleşirken çizmeli ayaklarını birbirinden ayırdı. "Burada soruları sen soramazsın. Bana neden Raintree'nin bir seri katilin ana üssü olabileceğini düşündüğünü söyle."

Belki de ondan bu görevi bitirmesine izin vermesini istemesine gerek kalmayacaktı. Dönüşen sürülerinin ve klanlarının en temel seviye dışında nasıl işlediğini bilmese de, hiyerarşinin en tepesindeki insanların liderlik için kendilerine bakanlara karşı son derece korumacı olduklarını anlıyordu.

Elbette Adam Garrett Kum Adam'ı klanının evi olarak adlandırdığı yerden çıkarmak isteyecektir.

"Size gösterirsem daha kolay olur." Eleri yakındaki birkaç taş ve kaya parçasını toplayıp bir yığın haline getirdikten sonra kumlu zeminin bir bölümünü temizledi.

Eldivenlerine yapışan toz ve kum, kendi zihnini koruyamadığını gösteren küçük parçacıklardı.

"Bu Raintree." Ortaya gri bir taş koydu. "Burası Vivian Chang'in cesedinin -ilk teyit edilmiş kurbanı- bulunduğu yer." Küçük siyah bir taş, Eleri'nin kumu fırçaladığı yeri işaretlemek için

Elleri bir daha asla yüksek ve unutulmaz bir müzik yaratamayacak olan ellistin cesedi.

"İkinci kurbanı Kriti Kumar'ın cesedi burada bulundu." Koyu renk gözleri ve saçları olan minyon yapılı genç bir kadın daha. Kriti, katil için bundan ibaretti. Kendisinden çok daha küçük kardeşlerinin doğum günü partilerinde peri kılığına girdiğini ya da arkadaşlarının etrafında döndüğü neşeli, canlı bir merkez olduğunu bilmiyor ya da umursamıyordu.

Tıpkı Vivian ortadan kaybolduktan sonra günlerce yemek yemeyi reddeden, gözlerini kapıya dikmiş onun dönmesini bekleyen Vivian'ın şımarık köpeklerini umursamadığı gibi. Eleri'ye bunu söyleyen Vivian'ın babasıydı, kendi yüzü de ukurlaşmıştı.

"Neden bunu Enforcement yerine sen hallediyorsun?" Adam onun yanına melmışken bile sordu.

"Onlarla birlikte çalışıyorum," dedi. "Seri suçlar birimine bağlı bir uzmanım ve şu anda özellikle Kumadam Görev Gücü'ndeyim."

"Tam zamanlı mı?" Keskin bir soruydu. "Mahkeme sisteminde sana ihtiyaç duyulacağını düşündüm."

"Ben yıpranmış bir J'yim." Sadece basit bir gerçek. "Kolordu'nun temel işlerinde artık işe yaramıyorum, ama biz eski J'lerin çoğunun seri katilleri avlamakta mükemmel olduğu ortaya ıktı."

Adam başının yan tarafına dokununca, o da başını salladı. "Hayır, psişik bir şey değil. Yıllarca ahlaksız zihinlerde dolaşma deneyimimizden kaynaklanıyor. Görev süremiz boyunca en çok hangi suçlar üzerinde alıştığımıza bağlı olarak her birimiz belirli suçlu alt gruplarında profil uzmanıyız."

Eleri iş yüklerini hiç karşılaştırmamıştı ama bildiği bir şey vardı: tüm kıdemli J'lerin yaraları vardı. Tepki verme ve cevap verme, *hissetme* yeteneğini kaybetmek, diğerlerinden talep edilen bedelin yanında hiçbir şeydi. Nöbetler halinde aşırı yüklenene kadar öfkesi tarafından yenen Safran, hiçbir PsyMed testinde görünmeyecek kadar sakin ve kesin ve deli olan Yüzü, onu gece terörüne kilitleyen ağır kimyasal indüksiyon olmadan uykuya dalamayan bir beyne sahip Bram.

"şu anda serbest dolaşan çok sayıda seri katil var," diye ekledi çünkü bu, geniş çapta yayılması, ışığa maruz bırakılması gereken acımasız bir gerçekti. "Psy Konseyi çok sayıda katili korudu çünkü bu katiller bir şekilde işlerine yarıyordu. Bu grubun en azından yarısı, Konsey'in çöküşünden sonra, kimse onların eğilimlerini daha iyi anlamadan sıvışmayı başardı."

Adam'ın yüzünün yan tarafına baktığını hissedebiliyordu, dikkatinin yoğunluğu onu korkutması gereken neredeyse bir haşlanma gibiydi... sadece her şeyden önce korkuyu hissetme yeteneğini kaybetmişti, zihni o kadar korkunç zihinlerde yürürken aşırı yüklemekten dolayı yanıyordu ki zamanda geriye gidebilmeyi ve genetik çizgilerini başladıkları yerde bitirebilmeyi diledi.

"Burası üçüncü kurban Sarah Wells'in cesedini bulduğum yer." "Şahsen siz mi?"

Eleri başını salladı. "Bir ihbar aldım."

- - -

ADAM, kadının önüne serdiği ilkel haritaya bakarken bağırsakları gerildi. Onunla taşak geçmiyorsa -ki bunu yapması için bir neden yoktu, WindHaven'ın başı olarak iddialarını doğrulayabilecek türden insanlara erişimi olduğunu bilmesi gerekirken- haklıydı.

Raintree ceset yığınlarının tam merkezinde, tüm korkunç uydularıyla birlikte güneş gibi duruyordu. "Şablonunuza uymayan kaçırma olaylarını gözden kaçırmış olma ihtimaliniz var mı?"

"Düşük." Kesin bir cevap, tereddüt yok.

"Bana söylemediğin şey ne?"

Ayağa kalkarak, "Cevap aracımda." dedi.

Adam tek kelime etmeden onu takip etti ve arkasında olduğu için vücudunun hafif salınımını yakaladı. İçgüdüsel olarak uzanmak istedi ama bilinçli bir güçle kendini durdurdu.

Ona dokunamazdı. Ona

değil.

"Dikkatli ol."

"Ben iyiyim." Ne savunmacı ne de açıklayıcı bir yanıtı.

Sadece...öyleydi.

Adam hâlâ robot ötesi etkisine kaşlarını çatarken SUV'unun arkasına dolanarak bagajı açtı, ardından bagaj kaplamasını kaldırarak arabanın yan tarafına dayadı. Aşağıda, çoğu araçta araç için gerekli aletlerin ya da acil durum aküsünün bulunduğu yerde üç kilitli çanta vardı.

Bunlardan birinin içinde silah olması gerektiğini biliyordu. Eleri onun yanındakine uzandı.

Onu çıkardıktan sonra, silahı tutanın üzerine yerleştirdi ve ardından sayısal bir kodla birleştirilmiş bir iris izi kullanarak kilidi açtı. O değildi

Kadın siyah metal kapağı kaldırdığında ne beklediğinden emin değildi ama zarflarından çıkarılmış kâğıt mektuplara benzeyen ince bir yığın değildi. Söz konusu zarflar aşağıda bir yığın halinde düzgünce ciltlenmiş olarak duruyordu.

En alttaki mektubu çekip çıkaran Eleri, Adam'a uzattı.

El yazısı akıcı ve şıktı, kelimeler ise tamamen mide bulandırıcıydı.

Sevgili Eleri,

Sana böyle hitap etmemin sakıncası yok, değil mi? Birbirimizi çok iyi tanıyormuşuz gibi hissediyorum... Sanırım toplantımızı hatırlamayacaksın bile. Doğrusu, gerçek bir buluşma değildi. Öyle olmasını istedim ama en sık gittiğiniz yerlerde çok katılar, değil mi? Mahkemeler, hapishaneler... ve başka nereye gidersiniz ki?

Anladığım kadarıyla bir evin yok.

Yine de seni pek çok kez gördüm ve nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım. Zihninin benimkinin içinde olması. Şimdi bunun zevkini hayal ederken ürperiyorum, benim seçtiklerimi istila ettiğim gibi senin de beni istila etmeni. Ama psişik dokunuşunu deneyimlemek için özgürlüğümden vazgeçmem gerekecek ve ben burada çok eğleniyorum.

Bu da beni şuna getiriyor. Eğer sana başka bir şekilde yaklaşamazsam, benimle uğraşman için seni emekliliğinden edecek kadar kötü ve akıllıca bir şey yapmam gerektiğine karar verdim.

Evet, Adalet'ten emekli olduğunu biliyorum. Eldivenleri gördüm, kelime oyunu yapmıyorum. Eldivenleri takmaya başlayan J'ler daha sonra pek ortalıkta görünmezler, ama belki bu yeni İktidar Koalisyonu ile bu değişir?

Bu riski almayacağım.

Bunu kur yapmamın ve ilişkimizin ilk adımı olarak kabul edin.

Son satırın altında GPS koordinatlarına benzeyen şeyler vardı.

En altta da kapanış selamı vardı: *Hayranlığınızla*

xx izledi.

Adam, on yıllık öfkesi daha da alevlenirken bile onu kendine çekme, kanatlarını onun üzerine serme dürtüsüyle savaştı. Kin besleyen ya da şefkatini esirgeyen biri değildi -kız kardeşi ona boşuna Ayı lakabını takmamıştı- ama Eleri Dias'ın ihaneti kalbinde unutmasına izin vermeyen dikenli bir dikendi.

Sadece şimdi ve burada olanlara ve klanına yönelik olası tehdide odaklandı. "Koordinatlar?"

"Vivian'ın cesedine götürdü. İki hafta önce on yedi yaşına girmişti. En yaşlı kurban olan Kriti henüz on dokuz yaşındaydı, Sarah ise altı ay daha küçüktü."

Eleri başka bir mektup çıkardı. "O ilk mektuptan sonra, her kaçırma olayından önce ve sonra bana yazmaya başladı. Bana bir daha asla cesetlerin tam koordinatlarını vermedi, benim için 'heyecan' olmayacağını söyledi.

Çok kolaylaştırıyor ama benim ve meslektaşlarımın çözebileceği kadarını veriyor."

"Seninle oyun mu oynuyorum?" Adam dedi ki. "Yani kaçırılmaları durdurmaya çalışırken kendini yıpratacak mısın?"

"Hayır. O kaçırma öncesi mektuplarda beni ona ya da gelecekteki kurbanına götürebilecek hiçbir şey söylememeye dikkat etti." Eleri'nin yüzü kanyonun gölgesinde hareketsiz dursa da Adam onun gerçekten de görüldüğü kadar hareketsiz olup olmadığını merak etti.

Her kurbanın adını verdiğini gözden kaçırmamıştı. Belki de hissetmediği için bu onun için kolaydı.

Suçluluk hissetmiyordu. Keder yok. Çalınan hayatlar için öfke duymuyordu.

Adam ikinci mektubu açarken, Eleri ilkini bir kenara koydu. "Bunlar orijinal değil, sadece orijinal gibi görüne kadar elimde tuttuğum kopyalar. Orijinaller adli tıp laboratuvarında ve hem fiziksel kanıtlar hem de kelimelerin ne anlama gelebileceği açısından analiz edildi."

Adam, "Fanteziden oyunculığa geçmek hâlâ büyük bir sıçrama," dedi.

"İlk cinayet temiz değildi. Vücudunun durumuna bakılırsa Vivian'ın neredeyse kaçtığını düşünüyoruz." Eleri buradan bakıldığında kan nehri değil, manzarada parıldayan altın bir iplik gibi görünen suya baktı.

"Hayvanlar genellikle ilk hedeftir," diye ekledi. "Burası onun alıştırma alanı olabilir."

Boynu gerginlikten kaskatı kesilmiş olan Adam sözünü kesmedi.

"Bu özel kaçırma ve öldürme modeli, kurbanları beyinlerini yakan büyük bir telepatik dalgalanma ile öldürmeden önce tam yetmiş iki saat gibi görünen bir süre boyunca tutuyor mu? Bu Vivian Chang ile başladı.

"Erişebildiğimiz hiçbir veri tabanında buna benzer başka bir suç yok.

-Buna İktidar Koalisyonu tarafından kurulan ve Konsey tarafından suç işlemelerine izin verilmiş olabilecek psikopatlarla ilgili her türlü veriyi girdikleri veri tabanı da dahildir."

"Biz kim? Sizin İnfaz görev gücünüz mü?"

"Evet. Ayrıca kişisel davalarımız üzerinde çalışırken bilgi paylaşan J'lerden oluşan bir ağla da çalışıyorum."

"Görev gücü teoriniz hakkında ne düşünüyor?"

Uzun bir duraksamadan sonra şöyle dedi: "Hayaletler görüyormuşum çünkü kişisel olarak çok fazla yatırım yapmışım. Önemli yerlerin *kaçırılma* ve tutsaklık bölgeleri olduğuna ve ceset yığınlarının fırsatçı olduğuna inanıyorlar.

-Geçici bir işi olan bir birey olduğu teorisiyle bağdaşır. Satış. Kamyonculuk. Yol mühendisi.

"Bugüne kadar bir kurbanı alıkoyduğu tek bir yer bulduk, o da Vivian Chang'di. Yol yapım malzemelerinin depolandığı bir depoda esir tutulmuştu; biz de bu şekilde bulduk. Kaybolduktan üç hafta sonra yol yapım ekibi geldi ve kan lekeleriyle birlikte kimliğini de buldu."

Adam gözlerini kıstı, meslektaşlarının nereye gittiğini görüyordu - özellikle de söz konusu alan düşünüldüğünde. "Kaçırılma olaylarının gerçekleştiği yeri ve o depoyu da hesaba katarsak ne olur?"

"Tamamen farklı bir bölgeye nirengi oluşturuyor." Eleri ikinci mektubu bir kenara koydu. "Raintree'ye yakın bir yerde değil."

"Meslektaşlarınızın aptal olmadığını varsayıyorum, öyleyse neden cesetlerin bulunduğu yere değil de kaçırılma yerlerine odaklandılar?" Onu izledi, yalan söyleyip söylemeyeceğini, olayları kendi istediği yöne çekmeye çalışıp çalışmayacağını merak ediyordu.

Bunun yerine, "Çünkü kaçırılmalar fırsatçı gibi görünüyor - sanki onları gördüğünde normal rotalarından birinden geçiyormuş gibi. Vivian geç saatteki grup provasından eve yürüyordu, Kriti'nin arabası otoyolda bozuldu ve Sarah yeni arkadaşlarıyla bir partiye gitti. Kimse ne zaman ya da kiminle gittiğini hatırlamıyor ama partide olduğunu ve eve hiç dönemediğini biliyoruz."

Eleri bagaj kaplamasını tekrar taktı. "Öte yandan cesetler... oldukça zaman alan bir şekilde poz veriyorlar. Onlar için yerinde açık kenarlı barınaklar *inşa ediyor*, sonra da barınakları kendi fantezisindeki kadın yatak odası gibi dekore ediyor. İpek asmalar, çiçek vazoları, mumlar. Bu zaman alıyor, malzeme alıyor, alet alıyor ve ben onları bulduğumda cesetler yeterince çürümemiş oluyor."

Adam onun ses tonunun tüm bu acımasız okuma boyunca hiç değişmediğini fark etti. Gözlerinde de hiçbir şey yoktu. Sanki bir otomatla konuşuyormuş gibiydi.

Duyguları, öfkeden değil, tamamen başka bir şeyden, on uzun yıl boyunca gömmeyi başardığı bir şeyden kaynaklanan bir reddedişle yükseldi.

Parmak eklemlerini kesmişsin. İlk yardımdan bir bandaj getireyim- Hayır, kal, çok çabuk iyileşir. Changeling derisi serttir.

Eleri. Ben Eleri.

Eleri. Güzelmiş. Benim adım Adam.

Bölüm 7

Psy ırkı insanoğlunu av olarak görür, zihinlerimizi istedikleri gibi ihlal edebilirler. Psy'nin dikkatini çekmemek için ışığımızı gizlemek zorunda olduğumuz sürece insanlar asla gerçek potansiyellerine ulaşamayacaklar.

-Bowen Knight, İnsan İttifakı'nın güvenlik şefi (Şubat 2077 civarı)

Olduğu çocuğu yok eden geçmişin yankılarını bir kenara bırakan Adam, onun sözlerini düşündü. "Sığınakları önceden inşa ettiğini, sonra da kurban aramaya çıktığını düşünüyorsun."

Eleri o güzel, değişken gözlerini ona çevirdi. "Evet, bu yüzden İş çıkışı gibi düzenli olarak ulaşabileceği yerlerde olmalıdır. En uzak sığınağa yüksek hızlı bir araçla altmış dakika, daha düşük özellikli bir araçla doksan dakika, gidiş-dönüş toplam maksimum üç saat.

"Sığınağın inşaatında geçireceği birkaç saati de eklersek -eğer işi beş ya da altıda bitiyorsa- en geç gece yarısı on birde yatakta olur. Ayrıca kaçırma olaylarının fırsatçılık olduğunu da düşünmüyorum; sadece öyle görünmeleri için özen göstermiş - kimsenin onu Raintree'ye kadar takip etmesini engellemek için bilerek ev alanının dışına çıktığına inanıyorum."

Adam onun düşünce sürecine katılmakla birlikte, hikâyenin sadece bir tarafını öğrendiğinin de farkındaydı. "Onlara sorsam meslektaşların ne derdi?"

"Barınakları bir saat içinde kurabilmek için önceden hazırlaması gerektiğini ve kaçırma olaylarında olduğu gibi tutsaklık alanlarında da fırsatçı olduğunu. Bazı üyeler kurbanları kamyonetinde ya da benzeri bir araçta bile tutabileceğine inanıyor."

Adam gözlerinde şahin bakışlarıyla ona bakmaya devam etti; her iki yanı da onun gerçek yüzünü görmeye çalışıyordu. "Ve yine de haklı olduğunu düşünüyorsun. Neden?"

"İçgüdü," diye cevap verdi sesini çıkarmadan. "PsyNet'teki seri katilleri psişik imzalarından takip edebilmemi sağlayan şeyle aynı şey."

Kaşlarını inanmayarak kaldırdı, onu izlerken bakışları hiçbir şekilde insani değildi. Adam Garrett avını parçalara ayırmak için tasarlanmış bir yırtıcı kuştı ve Eleri'ye göre aynısını ona yapmaktan bir nefes uzaktaydı.

"Eğer katilleri ağınızdan takip edebiliyorsanız, tüm bunlar neden?" Arabasına, taşıdığı kanıtlara el salladı.

"Önce kokuyu almam gerekiyor. PsyNet uçsuz bucaksız bir yer." Eleri'nin söylemediği şey, onun gibi bir J için, İfşa olmanın eşiğindeki bir Duyarlı için, PsyNet'in aynı zamanda mümkün olduğunca kaçınmaya çalıştığı bir yer olduğuydu.

Psişik dokusu, insanların kalkanlarından kurtulmuş ve şimdi bedensiz parçalar halinde etrafta dolaşan milyonlarca anıyla dolup taşıyordu. Bu parçalar hasar görmemiş J'leri etkilemiyordu ama Eleri artık bu durumu iddia edemezdi; anıların içine girmesi ve çok daha hasta yabancıların kötü anılarının üzerine yuva kurması riskini taşıyordu.

"Komik," demişti Bram dördü en son bir araya geldiklerinde, "bu rastgele anıların yerleşmesini, işimizden gelenleri azaltmasını isteyeceğimizi düşünürdünüz."

Ama tabii ki işler bu şekilde yürümedi. Parçaların psişik kanı çeken jiletli kenarları vardı ve biri kendini gömdüğünde, durgun bir göle atılan bir taş gibi daha eski, daha karanlık anıları yüzeye çıkardı.

Yani hayır, hafıza kırıkları iyi bir şey değildi.

Eleri'nin psişik ağa adım attığı tek zaman, bir katilin kimliğinden psişik düzeyde onu takip edebilecek kadar emin olduğu zamanlardı. Bu yöntemle şimdiye kadar üç kişinin yakalanmasını sağlamıştı ve diğer ikisi için de... bazı insanların yaptıklarını yapmak için ikinci bir şansa ihtiyacı yoktu ve J'ler gizli suikastlar konusunda uzmandılar.

Zihni kendi anılarının kutusunu açtı, zaman geriye doğru kayıyordu.

"Mahkûm 45TN'yi infaz ettiğime şaşırdın mı?" Reagan, gözlerindeki perdeyi yırtan mahkeme davasından iki yıl sonra karşısında oturuyordu.

O gece yüzünde soluk bir gülümseme vardı. "Bu Js'de bir çılgınlık," demişti ona. "Hapishanelerde ya da bu tür mahkumların bulunduğu diğer yerlerde gardiyanların ve gardiyanların bizi yakından izlemesinin nedeni budur. Bir şey

içimizde kırılır ve sapkın zihinleri sona erdirmek söz konusu olduğunda artık kontrolümüz yoktur."

Eleri o zamana kadar akıl hocasını buna kanmayacak kadar iyi tanıyordu. "Kontrol sizdeydi. Bunu siz seçtiniz."

"Evet. Çünkü 45TN'nin suçları arasında çocuklar da vardı. Adalet sisteminin onlarla ilgilenmesine izin verecek kadar bile affedemediğim tek şey bu."

Eleri de kumdaki aynı çizgiyi benimsemişti... ve birkaç tane daha eklemişti. Ve dışarıdan herhangi bir müdahale izi bırakmayacak şekilde ölüme neden olma konusunda uzmanlaşarak akıl hocasını daha da geliştirmişti.

Bu yeteneklerini Kum Adam'ın üzerinde kullanmaya niyetliydi. Adam Garrett cevap vermeyince, "Burada olduğundan eminim," dedi. "Tek ihtiyacım olan onu bulmak için zaman. Ondan sonra bana istediğinizi yapmakta özgürsünüz."

Bir zamanlar ona gülümseyen genç bir adamın yüz ifadesiyle bakan şahin, bugün ona bir kanat liderinin acımasız bakışlarıyla bakıyordu. Pençeleri mahkeme salonunda olduğu gibi dışarıda değildi ama bu adamın ilk tanıştığı çocuktan çok daha tehlikeli olduğunu biliyordu... bir an için kaderinin taştan olup olmadığını merak etmesine neden olan çocuktan.

"Git," dedi sonunda. "Aramaya başla. Bilgilerinizi kontrol ettikten sonra sizi bulacağım."

Eleri başıyla onayladı.

Ama arabaya binmek üzereyken, "Bekle," dedi. "Raintree'de saldırma ihtimali nedir?"

"Düşük. Eğer yaparsa, sürgü deliğini tehlikeye atmış olur." Tereddüt etti, sonra gerisini paylaştı. "Feci bir psikik kırılma yaşamadığı sürece, ki böyle bir belirti göstermiyor, onu burada bir hata yaptığı için bulacağımı sanmıyorum - onu bulacağım çünkü diğer yerlerde bana kim olduğuna dair ipuçları veren hatalar yaptı. Sadece bu hataların ne olduğunu henüz bilmiyorum."

- - -

Adam, en iyi arkadaşı ve en kıdemli kanat-ikincisine kasabaya gelen ziyaretçiden bahsettiğinde **Jacques** hırladı. "Yalancı olan o mu?" diye sordu, çünkü Jacques ve Adam tanıştıkları günden beri arkadaşlardı ve şimdi Adam'ın

Büyükanne gitmişti, Jacques dünyada bu hikâyeyi bilen tek kişiydi. Ya da en azından çoğunu.

Adam aslında Aria'ya hiç anlatmamıştı ama Aria onun hem kanat lideri hem de büyükannesiydi. Mahkeme salonunun dışındaki koridorda Adam'ın yüzüne baktığı anda anlamıştı. "Ah, Ayı," diye mırıldanmıştı, bakışlarını o sırada mahkeme salonunun dışında kıdemlisiyle birlikte duran J-Psy stajyerinde yakaladığında. "Şimdi başını nasıl bir belaya sokacaksın?"

Sorunun hafifliğine rağmen ses tonu tedirgindi... endişeliydi. Çünkü Aria, Adam'ın anlaması için Eleri'nin ihanetinin nelere mal olduğunu çoktan anlamıştı: Psy'ye güvenilemezdi.

Değişkenlerin kalplerine şarkı söyleten Psy'ye bile.

Adam bugün Jacques'a, "Davada en genç olan oydu," dedi, çünkü yaptığı şey yeterince kötüydü; yapmadığı bir şey için onu suçlamanın bir anlamı yoktu. "Bizimle yaklaşık aynı yaşıydı."

Jacques'ın kahverengi gözleri yumuşamamıştı, maun rengi teni kalın kaslarının üzerinde gergindi. "O yaşlarda doğruyu ve yanlış bilirdik."

"Evet, biliyorduk." Adam, Eleri'ye duyduğu öfkenin mantıksız olduğunun tamamen farkındaydı -çünkü ona her zaman, asıl taramayı yapan ve tanık yayını gerçekleştiren, şimdi ölmüş olan kıdemli J'den *daha fazla* kızgın olmuştu.

Ondan daha iyi olmasını beklemişti. Ve hayatının en yaralı, en savunmasız olduğu bir noktasında onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Tatlı ve beklenmedik bir empatiyle yaralarını sarmayı teklif eden aynı Eleri, aptalca yumuşak ve korumasız kalbine bir bıçak saplamıştı.

Onun Psy olduğunu ve açtığı yarayı asla tam olarak kavrayamayacağını mı? Ne adamın ne de şahinin umurundaydı. Çünkü tanıştıkları gün kızın ona nasıl baktığını görmüş, Eleri'nin sadakatini değiştirdiği kadar çabuk renk değiştiren ela gözlerindeki farkındalık parıltısına tanık olmuştu.

Bir parçası *bunu biliyordu*.

"Onu kasabadan kovmamı mı istiyorsun?" Jacques onunla birlikte Kanyon platosunun kenarına doğru yürüdü, sıcak çöl rüzgârları şahinleri uçuşa hazırlanırken kanatlarını derilerinin iç kısmında kıpırdatıyordu. Adam ses tonunu değiştirmeden, "Siktir git," dedi. "İstedğim herkesi kovalayabilirim. şehir dışına çıkmak istiyorum."

Yabancıların arasında nadiren ortaya çıkan ama Jacques'ın arkadaşlarına son derece tanıdık gelen hınzır bir sırıtış. "Bilemiyorum dostum. Onun hakkında her zaman garip davranmışsındır."

Diğer adam elini kafatasına yakın kesilmiş, kenarları klan için çalışırken gösterdiği hassasiyetle tıraş edilmiş siyah saçlarının üzerinde gezdirdi. "Eve döndükten sonra onun hakkında öfkeleniyordun ve ancak daha sonra davadaki asıl J'nin o olmadığını fark ettim."

Adam omuz silkti ve en iyi arkadaşına kısmi bir cevap verdi, gerisini onunla bile paylaşmadı. "Belki de bizim yaşımıza yakın olduğu içindir. Yaşlı J'ler kadar soğuk ya da sert değildi, ondan daha iyisini beklerdim. Önemsemesini beklerdim."

Jacques'ın gülümsemesi soldu. "Bu on yıl önceydi. Hâlâ öyle mi?"

"Hayır." Adam kızın verdiği duygusal tepkinin düzlüğüne, kişilikten tamamen *yoksun* oluşuna bir türlü alışamıyordu. İkisini de ansızın vuran bir bağlantı karşısında gözbebekleri şoktan kocaman olan kızla tam bir tezat oluşturuyordu... ve yine de kalmıştı, ona bir bandaj önermişti... ve amiri tarafından çağrıldığında onun bakışlarıyla buluşmak için geri dönmüştü.

Aradan geçen yıllar içinde Eleri Dias'a ne olmuştu? Jacques bir nefes verdi. "Peki, o neden burada?"

Adam bunu söylediğinde Jacques kaşlarını çatı. "Teorisi mantıklı ama elimizde sadece onun sözleri var. Doğrulamak için İcra arkadaşlarıyla temasa geçecek misin?"

"Evet. Onun iddialarına güvenecek değilim." Bir keresinde ona gökyüzünün yeşil, yeryüzünün mavi olduğunu söyleseydi, hiç şüphesiz aşık bir köpek yavrusu gibi peşinden giderdi. Adam aşkına nasıl sınır koyacağını bilmiyordu; ailesine, arkadaşlarına, klanına tamamen bağlıydı.

Ama Eleri tek bir suç ortağı sessizliğiyle aralarındaki bu olasılığı ortadan kaldırmıştı.

"Ben döndükten sonra konuşalım." Jacques kollarını kaldırarak tişörtünü çıkardı ve kıvrılmış siyah saçlarla taranmış yontulmuş göğsünü ortaya çıkardı. Omzunun üzerinden, Adam'ın sırtının sol yarısını kapladığını bildiği dövmenin bir kısmı sarkıyordu.

Jacques o dövmeyi tasarlarken ve DNA kodlu son mürekkep hücrelerine iğnelenirken o da oradaydı. Adam bilim adamı değildi, mürekkebin değişim boyunca nasıl dayandığını bilmiyordu ama dayandığından kuşkusu yoktu.

Bunu sadece Jacques'tan dolayı değil, kendi sol göğüs kafesinde taşıdığı dövmeden dolayı da biliyordu; ete kazınmış bir keder anısı, zamanla aşkın bir hatırlatıcısı haline gelmişti.

İki şahin yan yana, kanatları sonsuza dek uçuş halinde.

Adam ailesinin cinayetini asla affetmeyecekti, ama onlara dair hatırladığı tek şey bu olana kadar artık gözleri kör değildi.

Ya da olmamıştı.

Ona kadar.

"Ciddi misin?" Adam, omurgası kilitlenmekle, pençeleri serbest kalmakla tehdit ederken bile sesini hafif tutmayı başardı. "Senin solgun poponu görmek istemiyorum."

"Benim popom, hayranlık duyan pek çok bayan arkadaşşıma göre nefis bir çikolata kahverengisidir, çok teşekkür ederim."

Birlikte birçok kez yer değiştirmiş eski dostların rahatlığıyla gülerken, Jacques derisini soydu ve şahin formuna geçmeden önce giysilerini yakındaki bir kayanın üzerine attı.

Adam gibi o da bir aladoğandı ama tüyleri daha az mavi tonlu, daha yoğun bir gri renge meyilliydi. Dövmeye gelince, yok olmamıştı ama bir kanadına siyah bir spreyci halinde dağılmıştı ve bu da ona farklı bir görünüm veriyordu. Mürekkebin her iki şekli de her zaman bu kadar görünür değildi ama Jacques'ta bunlardan çok vardı; bugün Adam'ın gözüne çarpan dövme onun tek dövmesi olmaktan çok uzaktı.

Jacques'a has bir özellik olan kanatlarını birkaç kez karıştırıp düzelttikten sonra, WindHaven'ın ikinci komutanı platonun kenarından aşağı indi, kanatları yumuşak bir süzölüşle açıldı, gökyüzünde evindeymiş gibi bir şahin gibi.

Adam en iyi arkadaşının Raintree üzerinde süzölüşünü izledi.

Kendi uçuşu, enerjisini dışarı atma ihtiyacından kurtulup diğer adamın giysilerini aldı ve onları burada bu amaçla bulundurdıkları kapalı kutulardan birine attı. Kutular toprağa gömülmüştü ve sadece kapakları görünüyordu. Giysileri içine yerleştirdikten sonra dijital etikete Jacques'ın adını yazdı, böylece arkadaşşı döndüğünde giysilerini bulabilecekti.

Platodan geri dönerken kimse onu durdurmadı ve sağ tarafta, uçuşunun kenarındaki konut kümelerinin bulunduğu bölüme girmekten bilinçli olarak kaçındı.

Bugün klan arkadaşlarıyla sohbet etmek için uğranacak bir gün değildi.

Bunun yerine Kanyon'un iç kısmına girdi, ardından ofisine doğru ilerledi ve burada kendisini İnfaz'daki bir insan arkadaşşına bağlayacak olan iletişim kodunu girdi. Soruşturma servisinin kötü bir şöhreti vardı çünkü uzun süredir Psy tarafından kontrol ediliyor ve manipüle ediliyordu - sadece politik olarak değil, aynı zamanda insanların zihinlerine müdahale ederek

Muhafız rütbelerinin büyük bir yüzdesini oluşturunuyordu. Dönüşenlerin aksine, insanların doğal bir koruyucu kalkanı yoktu.

Bu, içeride iyi insanların, adalet isteyen ve bunun için çalışan insanların olmadığı anlamına gelmiyordu. Adam'ın irtibat kurduğu kişi rahatsız edilmeden hayatta kalmıştı çünkü dedektifliğin ilk rütbesinin ötesine terfi etmediğinden emin olmuştu.

Sonuç olarak, tecrübesi amirlerinden çok daha fazla şey bildiği anlamına gelse de, önemli davalarda genellikle "kıdemsiz" oluyordu. Ayrıca itibarla da ilgilenmediğinden, kıdemli memurları işi bitirdiği sürece ne isterse yapmasına izin veriyordu.

Bugün, diğer adam cevap verdiğinde, gerçekten solgun bir tene karşı sayısız hapisane tarzı dövmesi ve büyük ve kalın siyah sakalı olan bir yüz sergiliyordu. "Gizli görev mi?" Adam, bir zamanlar üniversitede birlikte hokey oynadığı, kendisinden dört yaş büyük adama sordu. "Yoksa sana kalıcı hatıralar bırakan çok kötü bir sarhoş mu?"

Damon'ın sırtışı kocaman olmuş, yeni kırılmış bir dişi ortaya çıkmıştı. "Benden isteyeceğin bir sonraki iyiliğe kadar merakta kalman gerekecek."

"Kayıtlarıma göre, iyilik kredim var." Gerçek şu ki, ikisi de uzun zaman önce kayıt tutmayı bırakmıştı.

"Annem bana her zaman tatlı dilli kuşlara dikkat etmemi söylerdi. Peki, neler oluyor?"

"Kum Adam hakkında bir şey biliyor musun?" Adam ona soruyu neden sorduğu da dahil olmak üzere temel bilgileri verdi.

Damon sakallarının arasından üst çenesini kaşıdı. "O olay başladığından beri büyük bir uyuşturucu davasıydım, ama birkaç arkadaşım daha yeni görev gücüne alındı, bu yüzden daha fazlasını bilecekler.

"Yine de senin J hakkında bir şeyler duydum. İyi bir ünü var. Kişiliği yok ama saçmalığı da yok ve ava çıktığında *her zaman* piçleri bulur." Çenesinin diğer tarafını kaşıdı. "Lanet sakallar beni deli ediyor. Neyse, bana birkaç saat ver, neler bulabileceğime bir bakayım."

"Sağ ol dostum," dedi Adam. "Son düzlükte gardını düşürme."

"Hiç şansım yok. Beni bekleyen ateşli bir randevum var."

"Mira'ya benden selam söyle." Adam, Damon'ın biricik karısıyla olan ilişkisinin diğer eşiyle bu kadar sık görüşmesine rağmen nasıl bu kadar güçlü kaldığına dair hiçbir fikri yoktu.

Adam yeraltı dünyalarında kaybolmak zorunda kalmıştı ama ikisi yedi yıldır evliydi ve bu süre giderek artıyordu, yani bir şeyleri doğru yapmışlardı.

Tıpkı Adam'ın ebeveynleri gibi, diye düşündü diğer adam ayrılmadan önce ona tembel bir selam verirken. 'Taazbaa' ve Cormac Garrett çiftleşme bağının çekimini hiç hissetmemiş olsalar da, nefesleri birbirine dolanmış, sonsuza dek bir çift olmuşlardı. Adam bu sevginin sıcak gölgesinde büyümüştü, bağımsızlık ihtiyacını göstermeye başlayana kadar kanatları onun üzerindeydi.

Sonra onu uçurdular, Diné'nin ve babasının İrlandalı atalarının yollarını öğretiler... ve onu özgür bıraktılar. Şahin inancı buydu. Yavrularını kafese kapatmazlar ya da onları dar bir alana hapsetmezlerdi; böyle bir şey kanatlı bir varlığa işkence olurdu. Bunun yerine, çocuğun güvenliğini sağlamak için sınırlar koyar, yavrularına havada kendilerini nasıl koruyacaklarını öğretir ve daha küçükken onları sık sık aile ve klan birimiyle birlikte uçururlardı.

"Unutma, Adam." Babasının eli saçlarını karıştırıyordu. "Güvenlik çizgisinin üzerinde kal. Okuldan salak bir çocuğun gerçek ya da spor amaçlı bir silahla ateş edip seni vurmasını istemezsin."

"Bana sadece üç milyar kez söyledin, baba."

"O zaman kolay kurtuldun," diye araya girmişti kız kardeşi o şakacı üslubuyla. "Tek başıma uçmaya başladığımda dört milyara ulaşmıştım."

Babasının derin kahkahası, annesinin yanağına kondurduğu öpücükle karıştı ve ardından kıkırdayan Saoirse'ye arkadan sarıldı. "Yavru kuşun olana kadar bekle," diye tehdit etmişti on dokuz yaşındaki kızını, kahkahası sağ yanağındaki gamzeyi ortaya çıkarmıştı. "Yavru kuşun yuvadan uçarken bir kadeh şarapla orada oturup aklını kaçırmayı izliyor olacağım."

Anne ve babalarının ruhlarını özgür bırakan gökyüzü törenlerinden yıllar sonra, Adam yirmili yaşlarının ortasındaiken Saoirse ona, olaylar sırasında genç bir delikanlı olan kardeşiyle değil, ancak yetişkin bir küçük kardeşiyle paylaşabileceği bir şey söylemişti. Yayılda bir şenlik ateşinin başında oturuyorlardı ve Amir hem Malia'yı hem de Tahir'i marshmallow kızartmak için yanına almış, onların boyuna çömelirken kollarını çocukların boynuna dolamıştı.

"Yirmi yaşında hamile kaldığımda çok korkmuştum," diye mırıldandı Saoirse, gözleri eşinde ve ateş ışığında silüet halindeki çocuklarında. "Yani, eşimle birlikteydim ama çok gençtim. Ama şimdi, bunun bir hediye olduğunu düşünüyorum."

Annem ve babam iki yavrumla da tanıştı ve biz ne yaptığımızı anlayana kadar yol boyunca yanımızda durdular."

Onun elini tutmuştu, gözyaşları sesinde yoğunlaşmıştı, "Anne ya da baba olmadığımı biliyorum, Ayı, ama senin zamanın geldiğinde, onların benim için olduğu gibi ben de senin için orada olacağım. Amir ve ben, annemle babamın yavrularımız için bize öğrettiği her şeyi sana ve eşine öğreteceğiz."

Onun asla yaşayamayacağı bir şeyi yaşama şansına sahip olduğu için duyduğu suçluluğun ağırlığını hissedebilen Amir, ona sıkıca sarıldı. "Aptal bir kaz olma, Chirp." Buklelerine bir öpücük kondurdu. "Onları Tahir ve Malia'yla birlikte görmeye, katı ebeveynlerden bebekleri şımartmayı seven büyükanne ve büyükbabalara dönüştüklerinde onlarla dalga geçmeye bayılıyordum."

Taazbaa Malia'nın uçmayı öğrenmesini izlerken o da oradaydı; her düşüşten sonra torununa minik yiyecekler veren ve Malia tekrar denemeye hazır olana kadar ona sarılan şefkatli bir büyükanneydi.

Hiçbiri, çok sevdiği "bebek Mali" tek başına uçmaya hazır olduğunda onun orada olmayacağını ya da Cormac'ın söz verdiği gibi Adam'ı ilk yetişkin içkisine götürmek için yanında olmayacağını hayal etmemişti. "Bir Guinness içeceksin delikanlı, yoksa İrlandalı ataların mezarlarında yuvarlanacak!"

Ne o ne de Saoirse gelecek kâbusu, anne ve babalarının kendilerini gökyüzünden vurulmuş bulacaklarını nasıl öngörebilirdi?

Bölüm 8

Kum Adam olarak bilinen seri fail, (şu anda) her kaçırma ve cinayetle becerilerini daha da geliştiriyor gibi görünen son derece organize bir katildir.

Düzensizliğe dair tek ipucu (ve bu önemli bir ipucu) cinayetlerinin zamanlamasıdır - ilk ikisi dört ay arayla işlenmiştir, ancak üçüncüsü ikincisinden sadece yedi hafta sonra gerçekleşmiştir. Bu eğilim devam ederse, bir aydan kısa bir süre içinde tekrar saldırabilir.

-Kaliforniya-Arizona ortak projesi için hazırlanan Kum Adam üzerine çalışma raporu
Kum Adam Görev Gücü (10 Aralık 2083)

JACQUES aklında belirli bir hedef olmadan uçmaya niyetlenmişti ama Adam'ın kendi bölgelerinde olası bir katille ilgili yorumları doğuya dönmesine neden oldu; önceki gün çölde gördüğü bir şeyi kontrol etmek istiyordu. O sırada kanadıyla bir toplantı yapmak için acele ettiğinden, ne olduğunu kontrol etmek ve gerekirse temizlemek için birkaç genç asker gönderme niyetiyle not etmişti.

Kısacık bakışından, ya terk edilmiş bir araç ya da bir aracın parçaları olduğu anlaşıyordu. Bu bölgedeki insanlar çevreyi kirletmeme konusunda iyiydiler ama arada sırada, toprağa ve oradan da su kaynaklarına ne sızabileceğini umursamadan, daha ucuz yolu seçmeyi düşünen aptallar da çıkmıyor değildi.

Jacques uçtukten sonra fark etmişti ki, not ettiği nokta bir aracı *saklamak* için de mükemmel bir yer olabilirdi. Havadan neredeyse görünmeyen bu yer, hemen hemen hiç kullanılmayan ama sonunda büyük bir otoyola çıkan toprak bir yolun hemen dışındaydı. Söz konusu alan tam olarak bir kanyon değildi, daha çok etrafta birkaç cılız ağacın bulunduğu bir çukurdu ve *orada*, altında büyük bir nesnenin güneşin altında metalik bir şekilde parladığı bir çıkıntı vardı.

Aşağıda herhangi bir hareket olmadığından emin olduktan sonra aşağı inerek çıkıntının hemen tepesine çıktı ve burada oturarak başka bir varlığa dair herhangi bir ipucu olup olmadığını dinledi.

Hiçbir şey yoktu.

Tatmin olmuş bir şekilde aşağı uçarak çıkıntının önüne indi ve şahininin delici görüşüyle altındaki sığ mağaraya baktı.

Zihninin insan kısmı bunun terk edilmiş bir araç olmadığını düşündü.

En yeni model ya da en iyi durumda olduğu söylenemese de, aracın çalışır durumda olduğu çok açıktı. Klanın Kanyon'a inip çıkmak için kullandığı dört tekerlekli sağlam sürücülere benzer şekilde, lastikler yüksekti, mükemmel bir tutuşa sahipti ve gövde sert çöl ortamına dayanabilecek nitelikteydi.

Saf acı ve acımasız bir coşku olan bir ışık çağlayanı içinde kayarak çömeldiği yerden kalktı ve pencerelerden aracın içine baktı ama hiçbir şeye dokunmamaya dikkat etti. Eğer araç suç işlemek için kullanılıyorsa, yapmak isteyeceği son şey delilleri silmek ya da kirletmek olurdu.

Gerçi aracın cinayetle hiçbir ilgisi olmama ihtimali de vardı; çölde gezintiye çıkmayı seven bir yerli de olabilirdi. Ancak durum böyleyse, onu burada, hava koşullarına açık bir şekilde bırakmanın bir anlamı yoktu - çıkıntı onu tepeden görüşten korumaya yetiyordu ama çöl rüzgârlarından ve sıcaktan korumaya yetmiyordu.

Tabii kayıtlı değilse ya da yola çıkmaya elverişli olmadığı anlamına gelen sorunları yoksa, ama sahibi onu çölde dolaşmak için yeterince iyi buluyordu ve her türlü otoriteden hoşlanmıyordu. Jacques bunu takdir edebiliyordu. Kanat liderininki dışında hiçbir otoriteden hoşlanmıyordu. Raintree'deki insanların çoğu da aynı şekilde hissediyordu.

Belediye başkanı olmayan bir kasabada yaşamalarının bir nedeni vardı.

İçeride enerji barı olabilecek bir şeyin buruşturulmuş ambalajı ve bir şişe su dışında pek bir şey göremedi ama bu ona aracın şu anda kullanıldığını söylemeye yetti.

Gösterge panelinde de toz yoktu.

Arka tarafa gelince, camlar o kadar renkliydi ki, içeriden hiçbir şey göremiyordu. Bu önemli değildi. Arabayı çalıştırmak ve kime ait olduğunu bulmak için yeterli bilgiye sahipti.

Tekrar şahin formuna geçti.

Her zamanki gibi görüşü daha da keskinleşti, kalp atışları hızlandı, benlik algısı aynı anda hem genişledi hem de daraldı. Şimdi daha yakındı

İnsan formuna kıyasla yere daha yakındı, ama varlığı daha genişti, kanatları kollarından daha büyüktü. Bilincinin ön planında yırtıcı kuş kısmı varken havalandı, amacı doğrudan Kanyon'a geri dönmekti.

Ancak hedefine odaklanmasına rağmen çevresini asla gözden kaçırmadı - gençliğinde klan için gözcülük yapmıştı, mükemmel çevresel duyuları ve refleksleri vardı - bu yüzden gizli araçtan beş dakikalık bir mesafede yolun kenarına park edilmiş parlak arabayı gördü. Yanındaki kişiyi de fark etti.

O kişi elini sallayarak kolunu kaldırdı ve Jacques da karşılık olarak kanadını indirdi. Kişi onu ısrarla yaklaşması için işaret edince daha da alçaldı. Bunu yapmaması için bir neden yoktu... ve o kişinin kaldıracağı bir sonraki şeyin bir silah olmasını beklemek için de bir neden yoktu. Hızlıydı, eğitimliydi ve güçlüydü. Lazer silahından çıkan ilk kurşunun kanadını zar zor yakmasına yetecek kadar dönmeyi başardı.

Ama o da yere çok yaklaştırılmış bir hava yaratıyordu. Klanına bir uyarı çığlığı attığında bile, ikinci atış hâlâ tırmanırken gövdesini delip geçti. Acı vücudunda patladı, ama bir parçası acının içinden düşünüyordu ve o parçası yer değiştirmeye çalıştı.

Bu yükseklikten düşerse birkaç kemiği kırılırdı ama ölmezdi - ve lazer silahının ince bıçağı insan vücudunda şahin benliğinden çok daha az bütünleyici organa zarar verirdi.

Üçüncü buzlu ateş parçası onu vardiyasının ortasında yakaladı.

Havaya bir toz fırtınası gönderecek kadar sert düştü, kalbinin teklediğini hissetti... ve uzaktan cevap veren şahinlerin çığlıklarını duydu.

Yoldaki araba hareket etti.

Onu vuran korkak, güvendiği birinin derisine bürünmüş sahtekâr kaçıyordu. Artık çok geçti. Jacques onları görmüştü.

Jacques...

Düşünce, ona tutunmaya çalışırken bile elinden kayıp gitti, ıslak demirin tadı ağzını doldurdu.

Gördüğü son şey, önünde yere yayılan kırmızıydı.

Bölüm 9

Fail, kurbanların üzerinde ya da başka bir yerde herhangi bir iz bırakmamaya dikkat eder. DNA, parmak izleri ve diğer fiziksel kanıtlar şu ana kadar olumsuz sonuç verdi. Elimizdeki tek ipucu cinayet yöntemi: telepatik yetenek gerektiriyor.

-Sandman Görev Gücü brifingi (2 Ekim 2083)

ADAM'IN TÜM VÜCUDU sarsıldı, Jacques'la olan kan bağı ancak ölümcül bir yara anlamına gelebilecek türden bir acıyla çığlık attı.

"Jacques!" Neredeyse o ilkel sesi duymadan önce koşmaya başlamıştı.

Dalgalanma, Kanyon'a çıkış ağzını temizlerken hâlâ adım adım ilerliyordu ve kıyafetlerinin içindeyken yer değiştirdi. Kıyafetler, bir Dönüşen'i diğer benliğine dönüştüren eylemin gücü altında çok ince bir toz gibi dağılıp gittiler.

Jacques'ın düştüğünü hissettiğinde yanında olan klan arkadaşları arkasından uçup gittiler.

Şahini seslendi, en iyi arkadaşından yanıt alamadı ama gökyüzündeki panik çığlıklarının belli belirsiz dalgalanışını yakaladı. Klan arkadaşları, uzaktaki çığlıkların duyulabilmesi için sessiz kaldılar. Ve o şahinler, Jacques'a daha yakın olanlar, bunun kötünün de kötüsü olduğunu bildiriyorlardı.

İri, huysuz ve iliklerine kadar sadık Jacques düşmüştü.

Adam, Naia'ya ulaşma konusunda endişelenmesine gerek olmadığını biliyordu; WindHaven'ın şifacısının hemen arkasından havalandığını hissetmişti ve ekibinden biri çoktan ambulans işlevi görecektir tam donanımlı bir araçla Kanyon yolunda ilerliyordu.

Naia yer değiştirdikten sonra platodan bir yer belirleme feneri almış olmalıydı; yerdeki kişi onu ya da Adam'ı gözden kaybetse bile yerini takip e d e b i l e c e k t i . Onu beklemedi; Jacques'la arasındaki kan bağı, Adam'ın onu Naia'nın ona yardım edebileceği kadar uzun süre dünyaya bağlı tutabileceği anlamına gelebilirdi.

Uçuşunun hızından kanatları ağrıyordu ama yine de Raintree'deki tek lokantanın otoparkından ona bakan siyahlar içindeki yalnız bir figür gözüne ilişti; elini gözlerini gölgelemek için kaldırmış, onu ve diğerlerinin gökyüzünde süzülüşünü izliyordu.

Sonra onu ve kasabayı geride bırakıp çöle gitmişti.

Kan bağı mükemmel bir işaret değildi, onu doğrudan yaralı klan arkadaşlarına götüremezdi ama ona bir yön verebilirdi ve bu durumda ihtiyacı olan tek şey de buydu. Çünkü Jacques düştüğünde ona daha yakın olan diğerleri yardım çağlığını duymuş ve onu bulmuşlardı; klandan iki kişi bulunduğu yerin üzerinde daireler çizerek Adam'a doğru yere geldiğini havadan haber verdiler.

Üçüncü bir kişi Jacques'ın parçalanmış bedeninin yanında nöbet tutuyordu.

Adam insan formuna geçmeden önce şahin formunda sertçe yere inerken, nöbet tutan klan arkadaşı bölgeyi korumaya yardım etmek için havalandı. Eski anılar soğuk bir rüzgâr gibi zihnini doldurmakla tehdit ediyordu. Anne babasının cinayetine tanık olmamıştı ama polislerin büyükannesinin dosyalarına girdikten sonra çektikleri fotoğrafları görmüştü ve bu görüntüler yıllarca gözlerini her kapadığında aklından çıkmamıştı.

Ne gariptir ki, DarkRiver bölgesinde vurulduktan sonra gökyüzünden kendi düşüşü ruhunda neredeyse hiç etki yaratmamıştı. Muhtemelen onu vuranlar -her ne kadar kandırılmış olsalar da- bir tür savaş veriyordu. Yanlış taraftaydılar ama bunu bilmiyorlardı. Eylemleri ona karşı herhangi bir kötü niyet duygusuyla yapılmamıştı; o sadece ikincil hasar olmuştu.

Buna karşılık ailesinin cinayeti tamamen kötü niyetle işlenmişti.

Adam çözülmekte olan geçmiş tek bir acımasız komutla kapattı. Çünkü anne babası ölmüştü; kreşten kaçtıktan sonra onunla birlikte Kanyon'a doğru koşan en iyi arkadaşı da kurtulabilirdi.

"Kahretsin Jacques," dedi diğer adamın vücuduna bakarken.

Bir kolu buruşmuş ve kırılmış bir kanattı, diğeri ise avuç içi yerde düz duran bir insan koluydu. Vücudunun bir kısmı tüylerle kaplıydı, sağ bacağı ise kalçasının ortasından kesilmişti ama kanamıyordu. Kopmamıştı. Sadece orada değildi.

Yüzünün bir tarafı şahin, diğer tarafı insandı.

Tüm şekil değiştirenler gibi Adam da değişimin ortasında donan şekil değiştirenlerle ilgili korku hikâyeleri duymuştu ama böylesini hiç görmemişti. Önemli değildi. Jacques'ın vücudunda açılan deliklerden başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Kenarları

Adam arkadaşını dikkatle çevirdiğinde, ana yaranın Jacques'ın vücudunun bir tarafından diğer tarafına doğru yanlamasına bir açıyla ilerlediğini gördü.

Adam keskin bir nefes çekti.

Jacques'ı vuran kişi kalbini mi vurmuştu?

Bu katliamda bunu söyleyemezdi ama kan bağı kopmamıştı, yani Jacques dayanıyordu. Adam yapabileceği tek şeyi yaptı ve en iyi arkadaşının elini tutarak klanın enerjisini diğer adama akıttı, ona hayata tutunması için gereken ham yakıtı verdi. "Tuttum seni, J."

Naia her zamanki zarafetinden hiçbir şey kaybetmeden onun yanına indi ve yer değiştirmeden önce yer belirleme işaretini yana bıraktı. Jacques'ı iyileştirmeye çalışırken her zamanki gibi sakin ve becerikli olmasına rağmen, Jacques onun acısının derinliğini hissedebiliyordu. Şifacılar, kelimenin tam anlamıyla oldukları yere düşene kadar devam edecek kadar sert ve inatçıdırlar ama aynı zamanda klandaki en yumuşak kalplere de sahiptirler.

Klan arkadaşları havada nöbet tutmaya devam ederken, "Bir terslik var," dedi.

"Konuş benimle."

"Fiziksel yaralar yeterince kötü, ama sanırım en kötü darbe onu vardiyasının ortasında yakaladı." Naia'nın parmakları Jacques'ın bükülmüş bedenine nazıkçe dokunuyordu, iyileştirici enerjisinin sıcaklığı Adam'ın kan bağı aracılığıyla hissedebildiği bir nabız gibiydi. "Bu konuyu şifacılar arasında tartıştık" -sesinin tonu yok gibiydi, sıkıydı, Jacques'a odaklanmıştı- "ve yıllar boyunca bir Dönüşen'in vardiyasının ortasında yaralandığı vakalar olsa da, sonuçlar ya hemen ölümcül olmuş ya da başka bir vardiya tarafından hemen düzeltilen bir yanlış biçimlenme olmuş.

Bir şekil değiştirenin kısmi vardiyada kilitli kaldığı bir vaka hiç duymadım."

Adam'ın omurgasında boncuk boncuk ter vardı ve bunun iklimle hiçbir ilgisi yoktu. "Beyni," dedi, "her iki şekilde de değişti mi?" Ya şahin ya da insan ve Jacques bu durumdan sağ salim çıkabilirdi -Adam ya da Naia'nın ulaşabileceği, işleyen bir beyni olduğu sürece, öyle ya da böyle vardiyayı tamamlaması için onu dürtebilirlerdi.

Ama Naia dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. "Şifacı duyularıyla ona ulaşamıyorum, orada olup olmadığını bile söyleyemiyorum." Adam'ın şahin gözlerinden bir bakış fırladı, koyu kahverenginin etrafı sarıyla çevriliydi. "Adam, nefes alıyor ama *içeride* olup olmadığını anlayamıyorum."

Adam her şeye hazırlıklıydı -kırık bir sırt, delinmiş bir kalp, çökmüş ciğerler, daha da kötü yaralanmalar- ama Jacques'ın beyninin, o zeki, huysuz ve eşsiz organın kalıcı olarak hasar görebileceğini düşünmesine bile izin vermemişti.

Naia ona izin verdikten sonra Jacques'ı kollarına alırken, "Uyan artık, seni pislik," diye homurdandı.

Diğer adam olması gerekene yakın bir ağırlıkta değildi; vardiya kütleye tuhaf şeyler yapıyor, insan bedenleri şahin formlarından çok daha ağır oluyordu. Jacques'ın şu anda en az yüzde yetmiş beş oranında insan olmasına rağmen hafif olması, hücresel düzeyde işlerin ters gittiğinin bir başka göstergesiydi.

Acil yardım aracı tam o sırada gıcırdayarak yanlarında durdu. Zeytin yeşili boyası tozla kaplanmış olan ambulans, bulundukları ortamla, özellikle de daha zorlu asfalt olmayan yollarla başa çıkabilecek şekilde dönüştürülmüş ve genişletilmiş bir dört çekerdi.

Adam ağır yaralı ve ölmek üzere olan arkadaşını ambulansa taşıdı ve nazikçe içine yerleştirdi. Naia daha sonra içeri tırmandı ve Adam kapıyı kapattı.

Araç hızla uzaklaşırken, kalanlara bölgeyi aramalarını emretti. "Tüm göstergeler alçak irtifadayken vurulduğunu gösteriyor; sebepsiz yere o kadar alçalmazdı." Jacques yüksekte kalmayı, hava akımlarını takip etmeyi tercih ediyordu. "Dikkatini neyin çektiğini bulmamız gerek."

"Buldum Adam," dedi Dahlia, gözleri asıktı ve o sabah karşılaştığı akşamdan kalma kadına hiç benzemiyordu. "Jacques'la sen ilgilen."

Adam, Dahlia'nın bu sözleri üzerine yer değiştirdi ve kısa süre sonra ambulansı takip etmeye başladı. Kanat lideri olarak enerjisini hem Naia'ya hem de Jacques'a yönlendirebiliyor, klan onu sonsuz bir cömertlikle dolduruyordu.

Birlikte düşenler için savaşacaklardı.

- - -

ELERİ, tek bir yöne doğru uçan şahinler grubunu gördüğü anda bir şeylerin döndüğünü anlamıştı. Gözleri özellikle bir şahine takılmıştı; bir aladoğanın ayırt edici rengine sahipti ama kuyruğundaki diğer aladoğanlardan daha büyük ve daha hızlıydı.

Onun Adam Garrett olduğundan emindi.

Yine içgüdü, ama bu onun itici güçlerinden biri değilmiş gibi davranmayı çoktan bırakmıştı.

Başka bir şahini de fark etmişti, ama sadece aladoğan olmadığı için. Adam'ın klanından biri en büyük şahin türü olan gyrfalcon'du. Ama o güçlü kuş bile Âdem'e yetişememişti.

Sonunda açık bulmayı başardığında, İcra istasyonunda bulunan iki memur arasında şahinlerin uçuşu konusu konuşuluyordu. Yerel lokantaya yaptığı ziyaretten önce uğramış, ancak burayı terk edilmiş bulmuştu.

Dedektif Rex Beaufort, kendisini tanıttıktan ve neden şehirde olduğunu söyledikten sonra, "Kusura bakmayın," dedi. "Bir yöneticimiz var ama hasta." Daha yaşlı, gözlerinin kenarlarında çizgiler olan, elmacık kemikleri yüksek ve düz, teni Âdem'inkine benzer bakır rengi tonlar taşıyan Beaufort, "Bakın, size işinizi söylemeyi düşünmüyorum ama Raintree ve bir seri katil? Bunu anlayamıyorum."

Genç meslektaş Jocasta Whitten - ince örgülü saçlarını topuz yapmış minyon bir siyahi kadın - başını salladı. "Genelde yaşadığımız en büyük heyecan, çocuklardan birinin Donny'nin ödüllü kaslı arabasını çalıp gezintiye çıkmasıdır."

Tam o sırada masanın üzerindeki telefon çaldı ve Eleri telefonu almaya gitti. Eleri onun, "Şerif Yardımcısı Whitten, Raintree İstasyonu." dediğini duydu.

"Soruşturmamın bir sakıncası yok, değil mi?" Eleri açıklık getirdi, çünkü yerel yetkililerin işbirliğine sahip olmak her zaman yardımcı olmuştur.

"Bunda bir sorun göremiyorum ama geri döndüğünde şefle konuşmanız gerekecek, kendisi dışarıda-" Şerif Yardımcısı Whitten'ın sesi kesik kesik ve acil bir hal alınca Beaufort sözünü kesti.

"Nerede? Kahretsin. Yoldayız." Telefonu kapatırken, gözbebekleri gözlerinin kahverengisine karşı irileşmiş bir şekilde ona baktı. "Biri Jacques'ı vurdu. Yaralanmalar ölümcül olabilir. Şahinlerin elinde, olay yerinde."

Beaufort'un yüzü asıldı. "Ailesinin silahıyla aptalca davranan bir çocuk mu?"

"Yüksek güçlü lazer. Oyuncak değil. Ve birden fazla isabet."

"Adam onları bulursa tetikçi ölmüş sayılır." Eleri'ye keskin bir bakış. "Ben Emniyet Teşkilatı'nda çalışıyorum," dedi. "Gizliliği anlıyorum. Eleri'nin Yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Karmaşık olaylarla uğraşmaya alışkınım." Ve Adam'a borçluydu, her zaman borçlu kalacaktı.

İki polis arasında bir konuşma geçti, sonra yaşlı olan, "Bizi olay yerine kadar takip edin. Whitten yolda kimlik bilgilerinizi kontrol edebilir."

İki dakika sonra Eleri, profesyonel davranmaya çalışsalar da şiddetin şokunu yaşadıkları her hallerinden belli olan polislerin arkasından arabayı sürerken, bu olayın Raintree'deki varlığıyla bağlantısız olma ihtimalini düşündü. Bir katilin izini sürmek için kasabaya gelmesinin hemen ardından bir şahinin kasıtlı olarak vurulması alışılmadık bir tesadüf gibi görünüyordu.

Hayır. İçten içe kaşlarını çattı. Bu hiç mantıklı değildi.

Beaufort ve Whitten'la yaptığı konuşmadan önce sadece Adam onun orada bulunma nedenini biliyordu. Konuştuğu diğer herkes onun onlarca yıllık faili meçhul bir dava üzerinde çalıştığı izlenimine kapılmıştı.

Katil onu Raintree'de bulunduğu kısa süre içinde görmüş ve tanımış ol sa bile, paniğe kapılması için bir neden yoktu. Ona o mektupları gönderirken eğlenen kişilik tipi, onunla yüz yüze oyun oynama şansını yakalayınca çok sevinirdi.

Ve ateş etmek Kum Adam'ın tarzı değildi.

Onun tarzı günlere yayılmış bir terördü, son cinayet beyne yapılan ölümcül ve derin bir kişisel saldırıydı. Silahlar, kurbanının beynini parçalarken onunla göz göze gelmekten zevk alan bir adam için fazla uzak mesafeli silahlardı.

Bölüm 10

Bugün Adam'ın Saoirse'ye sarılışını izledim çünkü Saoirse arkadaşıyla kavga ettiği için üzgündü. Ona en sevdiği kurabiyeyi verdi ve daha iyi hissetmeye başlayana kadar ona sokuldu.

Cormac'a çok benziyor. Ya da onu eve ilk getirdiğimde söylediğin gibi, benim vahşi İrlandalı oğlum. İkisinin de kalpleri kocaman, sevgilerinde sınır yok.

-Taazbaa' Garrett'tan Aria'ya mektup (27 Mart 2064)

NAIA öğleden sonra ve gece boyunca Jacques üzerinde çalıştı, ancak vücudunu stabilize etmeyi başarırken, Jacques'ı birden fazla makineye bağlı bıraktı.

"Beyin aktivitesine dair zayıf işaretler alıyorum," dedi Adam onu Durdu, yorgunluğu o kadar büyüktü ki devam etmesine izin vermek kanat lideri olarak görevini ihmal etmek olurdu.

"Ben göremiyorum." Adam makineleri temel düzeyde okuyabilecek kadar tanıyordu ve şu anda beyin taraması ölümcül derecede boştu.

"İşte." Naia grafiksel okumaların en ilkel olanına yakınlaştırdı ve evet, işte oradaydılar -küçük sivri uçlar ve bipler.

Adam'ın midesi Jacques'ı buldukları andan beri düğümlenmişti; şimdi ise sert bir fiziksel acıyla burkuluyordu. Yine de Naia'ya bir şey söylemedi. Naia'nın bu küçücük umuda ihtiyacı olduğu açıktı... bu umudu dayandırabileceği bir şey olmadığını bilse bile.

O okuma mı? Ölmekte olan bir beynin son agonal nabız atışlarından başka bir şey olmayabilirdi.

Adam ağır yaralıyken vardiyanın ortasında kapana kısılmanın beyne ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunun iyi bir şey olamayacağını biliyordu. Adam bir şey *hissetmiyordu* bile.

Jacques artık kan bağı sayesinde, bağ tamamen kopmamış olsa da.

Jacques'ın yanına inişinden saniyeler sonra farkındalığı azalmaya başlamıştı, sanki en iyi arkadaşı kanat liderinin gözetiminde kendini bırakmaya başlamıştı ama Jacques kendini *bırakacak* biri değildi. İnatçı bir herifti. Yani bu bir seçim değildi. Jacques dayanabilseydi, dayanırdı.

Adam bunların hiçbirini Naia'ya söylemedi, onu revirde bir yatakla düzenlenmiş küçük odaya doğru iterken korkusunun bir ipucunun bile sızmasına izin vermedi. Onu gerçek süitine götürmek için mücadele etmenin bir anlamı yoktu -Naia gitmezdi, Jacques böylesine kritik bir durumdayken olmazdı.

Hasta odasından çıkarken tereddüt ettiğinde ona, "Kavi ona göz kulak olmak için burada," diye hatırlattı. "Amir ona eşlik edecek - unutma, onun da sağlık görevlisi eğitimi var, yani ihtiyacı olursa ona yardım edebilir."

Naia kıpırdamadı.

"İkimizin de uyumaya ihtiyacı var," diye ekledi, sonra da Naia'yı zorlamak için bir doz suçluluk duygusu kattı. "Sen uyuyana kadar ben dinlenemem."

Bu işe yaradı. Hemşiresine daha fazla talimat vermek için bile bir daha durmadığından emin oldu. Kavita Roshan sadece çok deneyimli değildi.

-Yıllardır Naia'nın sağ koluydu -şu anda bir çalışma planının ikinci yılındaydı, bu da Naia'dan daha rutin prosedürlerin bir kısmını devralmaya başladığı anlamına geliyordu.

Kavi, Jacques'ın odasından çıktıklarını görünce gözden kaybolarak Adam'a yardım etti, Amir ise görüş alanında kaldı. "Kavi ve ben onun asla yalnız kalmamasını sağlayacağız," diye söz verdi kanat komutanı. "Uyu ki uyandığında ona yardım edebilesin."

Gözleri yaşlı, vücudu titreyen Naia sadece başını salladı ve kısa süre sonra yatağa uzandı. Adam onu battaniyeyle örttüğünde uyuyordu ama alnında derin çizgiler vardı, elleri başının altında sımsıkı kenetlenmişti ve cildinin normalde zengin krem rengi grimsi bir solgunluğa bürünmüştü.

Adam yatağın kenarına oturarak onun saçlarını okşadı ve eğilerek yanağına bir öpücük kondurdu. "Dinlen. Klanınız Jacques'a göz kulak oluyor. Sana bütün ve sağlıklı olarak ihtiyacımız var." Kadının en ilkel çekirdeğine, içindeki şahine ait olan ve kanat liderinin sözünü kanun olarak kabul eden parçasına ulaşmak için ten ayrıcalıklarını kullanarak nazik vuruşlarını sürdürdü.

Doğal şahinler aynı şekilde davranmazdı, genellikle yalnız uçarlardı ama şekil değiştirenler vahşi kardeşleriyle aynı değildi. Kedigillerde olduğu gibi, insan yarıları denklemi değiştirir, onları bir topluluk haline getirirdi.

Şifacılar içlerinde en toplulukçu, en yumuşak ve klan arkadaşlarına bakmak için kendilerini iliklerine kadar yıpratmaya en yatkın olanlardı. Bu yüzden kanat liderleri şifacılarını aşırı derecede korurdu -Adam da buna dahildi. Ona kalırsa Naia'nın kendini koruma içgüdüğü hiç yoktu.

Adam Naia'dan ayrıldığında Amir dışarıda bekliyordu; Naia nihayet dinlenebileceği kadar derin bir uykuya daldıktan sonra. "Kavi Jacques'ın yanında," dedi kayınbiraderi. "Şu anda revirde başka hasta yok, bu yüzden tüm dikkatimiz onda. Kavi bir şeyle uğraşmak zorunda kalırsa, ben devreye gireceğim. Onu yalnız bırakmayacağız." Bir gülümseme denemesi. "Sinirinden uyanabilir, onu sosyal etkinliklere götürdüğümüzde nasıl kaşlarını çatıldığını biliyorsun."

İkisi de gülmedi, Jacques'ın gelecekteki partilerde kaşlarının çatık olması fikri ikisinin de yüzleşemeyeceği bir şeydi. "Bir şey olursa beni uyandır."

Hızlı bir baş sallama. "Ama dinlenmelisin, Naia'nın senden daha fazla enerji çekmesi gerekirse düşecek kadar bitkin olamazsın."

Adam başını salladı; Amir haklıydı. Adam'ın bedeni daha fazla dayanamazsa enerji aktarımı feci bir aksaklık yaşayabilirdi. Büyükannesinin yaşlanmaya başladığında en çok korktuğu şey buydu ve bu yüzden ölümünden çok önce Adam'ı görevi üstlenmeye çağırmıştı.

Adam bunu reddetmişti çünkü kimse Aria'nın WindHaven'ın liderinden başka bir şey olmasını istemiyordu ama Naia'nın -o zamanlar zaten WindHaven'ın şifacısıydı- acil bir durumda gecikme yaşanmaması için Aria'yla olan kan bağına takip etmesini kabul etmişti.

"Anlaşmamız bu, ufaklık." Büyükannesinin ince ama güçlü parmakları çenesine değdi. "Eğer kan bağı zayıflamaya başlarsa, kanat lideri olarak yerini alacaksın."

Gerçek şu ki Aria hâlâ hayatta olmalıydı. Evet, Adam'ın annesini kırk beş yaşında doğurmuştu ama öldüğünde henüz yüz yaşındaydı. Onun neslinden çoğu Dönüşen yirmi, hatta otuz yıl daha sağlıklı ve güçlüydü.

Annesinin en yakın arkadaşı Jenesse, klandan sonra Adam'a "Kızını ve taptığı damadını kaybetmek onu derinden yaraladı" demişti

Aria'nın küllerini rüzgarlara savurdu. "Büyükbabanın olduğu gibi onun da kalbi kırılmıştı. Devam ettiler çünkü Aria kanat lideri olarak görevini biliyordu ve büyükbaban onu bu görevde asla yalnız bırakmayacaktı."

Adam'ın büyükbabası Luis, Aria'nın fırtına gücü olduğu kadar sabırlı ve sakin bir adamdı. Onu son nefesine kadar sessiz bir bağlılıkla sevmiştir ve tıpkı Adam ve Saoirse'nin yanında durduğu gibi hayatın tüm mevsimlerinde onun yanında durmuştu... ta ki kalbi daha fazla dayanamayana kadar. Bir gün uyudu ve bir daha uyanmadı.

"Ama görev tek başına ne Aria'yı ne de Luis'i bunca yıl burada tutabilirdi," diye eklemişti Jenesse. "O sen, Saoirse ve Saoirse'nin bebekleriydi. Bence Luis ölmeseydi Aria savaşmaya devam ederdi ama onu kaybetmek? Bu çok fazlaydı, Adam. WindHaven'ı çok uzun süre koruyan o güçlü, cömert kalp için bile."

Adam bunu biliyordu, büyükannesiyile olan bağı onu uyarmadan gitmesine izin vermeyecek bir bağdı ama Jenesse'in bu sözleri söylediğini duymak yine de kalbini kırmıştı.

Büyükannesinin cenazesinin ertesi gecesı Jacques, yıldızlar parıldarken Adam'la birlikte uzak bir platoda saatlerce oturmuştu. O yıldızlar yaklaşan şafakta kaybolurken, Adam'ın omzuna vurmuş ve şöyle demiştir: "Yaşam için, Adam. İkimiz için. Sonuna kadar."

Jacques'ın derin sesinin anısı annesininkiyle birleşti.

Yavruların olana kadar bekle. Yavru kuşun yuvadan uçarken ben de orada oturup bir kadeh şarapla aklını kaçırmanı izliyor olacağım.

Adam çok fazla insan kaybetmişti. En iyi arkadaşını da kaybetmeye dayanamazdı.

- - -

ELERİ uyuyamıyordu.

Uykusuz geceleri son haftalarda artmaya başlamıştı ama Bram kadar kötü değildi ve hâlâ ilaç yardımı olmadan birkaç saat uyuyabiliyordu.

Bugün, saat daha sabahın dördü olmasına rağmen kalktı, duş aldı ve giyindi. Tekrar uyuyabilirmiş gibi yapmanın bir anlamı yoktu - uyuyamazdı, şahin vurulduğu yerden döndüğünde onu bekleyen mesaja bakılırsa uyuyamazdı.

Eleri, Kum Adam'dan bir mektup daha aldın. Her zamanki gibi görev gücü merkezine gönderilmiş. Şu anda işleme koyuyoruz, ancak sizin için bir tarama ekliyorum. -Tim

Kıdemli dedektif Tim Xiao yıllar boyunca pek çok kez onunla birlikte çalışmış, ilişkileri karşılıklı saygı üzerine kurulmuştu ama onun bile Raintree'ye olan takıntısıyla raydan çıktığını düşündüğünü biliyordu.

Bunu yüzüne de söylemişti.

Bunun yardım etme çabası olduğunu biliyordu. Tim onun kariyerini mahvetmesini istemiyordu. Ama Tim, tüm deneyimine rağmen bir insandı ve J'lere ne olduğunu, neden bu kadar erken "emekli" olup yeryüzünden kaybolma eğiliminde olduklarını anlayamıyordu.

Eleri onu eğitmek niyetinde değildi.

İyi bir polisti, eğer daha fazla dostluk kurabilecek kapasitesi olsaydı ona iyi bir arkadaş olurdu. Onu kendi cehennemine sokmanın bir anlamı yoktu - bunun onun için son zar atışı olduğunu anlamasındansa, kendi deyimiyle "planını kaybettiğini" düşünmesi daha iyiydi.

Eleri'nin gelecekteki kariyerini korumaya ihtiyacı yoktu.

Giyindikten sonra kendine bir bardak besin hazırladı çünkü kişisel iletişim cihazının yanıp sönen alarmı ona iki dozu kaçırdığını söylüyordu. Tadı hiçbir şeye benzemiyordu ve buna da tepki vermedi.

Zaman zaman beyninin uzak bir kısmı çılglık atmaya, dünyaya karşı gösterdiği tepkisizliğe kızması gerektiğini söylemeye çalışıyordu. Ancak bu kısım, çoklu şartlandırmaların neden olduğu uyusukluk duvarı tarafından o kadar derinden boğulmuştu ki, bunun farkında bile değildi.

"Bazen sana imreniyorum," demişti Saffron bir keresinde. "Bu derece ayrılmış olmana. İçimde yanan öfke... Exposure'a vurmadan önce delireceğim."

Hemen ardından başını sallamıştı, saçlarının yoğun kızıllığı gri kış gününe karşı bir renk şoku oluşturuyordu. "Özür dilerim. Bunu söylememeliydim. İnsanlarımızın duygusal zincirler olmaksızın hayatı deneyimlediğini görmek ama buna katılamamak sizin için korkunç olmalı."

Eleri, Saffron'a diğer J'nin sözlerinden alınmadığını söyleyecek kelimeleri bulamamıştı. Bu hayatı yaşamak daha kolaydı, eğer henüz sahip olmadan kaybettiği her şeyin acısını hissetmezse.

Benim adım Adam.

Uyuşmadan önce, karşılaşmaları onu rahatsız etmişti. Sadece mahkeme salonunda olanlar değil, o sabah erken saatlerde koridorda yaşananlar da. Tanıştığı çocuk, ona verdiği açık gülümseme, tüm varlığının daha önce hiç farkında olmadığı psişik bir frekansta onunla rezonansa girme şekli... zaman içinde bir kalp atışı için beslemeye cesaret ettiği hayaller.

O hayaller gitmiş, hissetme yeteneğiyle birlikte gömülmüştü.

Besin maddelerini bitirdiğinde, otelin kapısına bakacak şekilde yerleştirdiği sandalyeye oturdu ve güvenli ajandasından son mektubu çıkardı. Raintree'ye varışından yedi gün önce gönderilmişti, diğerleri gibi gerçek bir fiziksel mektuptu, ön ödemeli zarf Kaliforniya'da sınırın ötesindeki bir posta kutusuna bırakılmıştı.

Hepsi böyleydi, mektuplar Kaliforniya'daki farklı şehir ve kasabalardan görev gücü ofisine yönlendirilmişti. Bu tür posta kutuları artık eskisi kadar popüler olmasa da, çoğunlukla ön ödemeli paketleri bırakmak için kullanıldıkları için nadir de değillerdi.

Yarım yüzyıl önce fiziksel posta hacmi belli bir eşiğin altına düştüğünde merkezileşme nedeniyle, bir mektubu o bölgenin tasnif merkezine ulaştıktan sonra postalandığı gerçek kutuya kadar takip etmenin bir yolu yoktu, ancak Eleri ve görev gücü yine de denemişti. Ve başarısız oldular.

Raintree'de yaşayan biri en yakın California posta kutusuna doksan dakika içinde ulaşabilirdi. Bir saat daha ileri gittiğinde ise seçenekleri kat kat artıyordu. Hepsini gözetim altına almanın bir yolu yoktu ama Eleri en yakın üç kutuya ince bilgisayarlı gözetim yerleştirmek için cebinden para ödemişti.

Her iki tarafta da geniş bir pencere açarak ilgili zaman dilimindeki tüm görüntüleri incelemiş ve Raintree ile bağlantısı olan hiç kimseye rastlamamıştı. Kum Adam mektubu göndermek için eyaletin derinliklerine gitmiş olmalıydı.

Yere baktı ve okumaya başladı.

Sevgili Eleri,

Sohbet etmeyeli çok uzun zaman oldu ve ben bunu bir sohbet olarak görüyorum. Ne de olsa mektuplarıma hep cevap veriyorsun. Ancak bu sefer cevap vermene gerek yok. Henüz yeni bir uyuyan güzel seçmedim; sadece seni özledim, sana bir not bırakmak istedim.

Sana işimden bahsedeyim dedim. Medya, o profilcinin benim ne kadar serseri bir adam olduğumu anlatıp durmasıyla dolu. Yerinde olsam şimdiye kadar onu boğmuştum. Sinir bozucu domuz gözleri var ve ben sıkıldıkça kafasından nasıl fırlayacaklarını hayal edebiliyorum.

Ben serseri değilim. Bir evim, beni seven bir ailem, hatta beni davet eden komşularım var. bir şeyler içmek için. İşimde iyiyim, ekibim tarafından bir değer olarak görülüyorum. Tıpkı senin gibi, Eleri. İkimizin de ortak noktası bu, ikimiz de çok çalışıyoruz ama itiraf etmeliyim ki ben tutkuma daha fazla enerji harcıyorum. Senin enerjini bana verdiğin gibi.

Yakında tekrar konuşacağız. Umarım bir gün, yüz yüze.

Sevgilerimle,

Kum Adam

Eleri, profilcilerinin bu mektupla ilgili "ilk bakışta" notlarını incelemeye devam etti ve büyük ölçüde onlarla aynı fikirde olduğunu gördü. Görev gücü profilcisi, medyada hiç görünmeyen yetmiş yaşlarında bir Psy kadınıydı, "sinir bozucu domuz gözleri" olan, Tim'in uyarmak için çoktan ulaştığı konuşan bir akademisyendi.

"Aşağılandığını düşündüğü şeye kızgın," diye yazmıştı görev gücü profilcisi, "ama bu onun Psy olmadığı anlamına gelmez. Belli ki her zaman uyumsuz bir kişilik olmuş, bu yüzden ırkımızın normlarının hiçbirinin geçerli olması beklenemez. Kum Adam cinayetlerinin yöntemi de konuyu tartışmalı hale getiriyor.

"İşi ve genel hayatıyla ilgili iddialarına gelince, bunların hiçbirine itibar edilemez. Bu kadar uzun süre tespit edilmekten kurtulduğuna göre mükemmel bir yalancı. Yirmili yaşlarında ya da otuzlu yaşlarının başında, kendisine en azından biraz esneklik tanıyan istikrarlı bir işi olan ve karısı ya da çocuğu olmayan bir erkek profiline dair daha önce çizdiğim profil hala geçerli. Aksi takdirde bu kadar rahat hareket edemezdi.

"Bununla birlikte, Uzman Eleri Dias'a olan takıntısının yoğunluğu artmış görünüyor. Onun için bir koruma ekibi oluşturulmasını şiddetle tavsiye ediyorum."

Tim ikinci seçeneği gündeme getirme zahmetine bile katlanmamıştı; bu konuyu konuşmuşlardı ve teknik olarak Sophia'nın amiri değildi, ona koruma altında çalışmasını emredemezdi. Sophia da bu noktada devreye girmeyecekti; Eleri'nin zamanını kötülüğün gölgesinde geçirme arzusuna karşı çıkabilirdi ama Eleri'nin özgürlük ihtiyacını ancak başka bir J'nin anlayabileceği şekilde anlıyordu.

Ajandayı masanın üzerine bırakan Eleri kalktı ve ön kapıdan çıkıp otoparkın ortasında durdu. Dünya sessiz ve soğuktu, ay yükseklerde ışık saçan bir küreydi... ve o sadece

Kanyon'un kenarını bu pozisyondan görebiliyordu. İçinden hiçbir kanat uçmuyor, görebildiği küçük bölümde hiçbir ışık parlamıyordu.

O gün mahkeme salonunda konuşmuş olsaydım hayatım şimdi nasıl olurdu?

11. Bölüm

Çiftleşme, Dönüşenlerin yabancılarla konuşmakta çekingen davrandığı karmaşık bir konudur, özellikle de yakın geçmişte yaşanan yıkıcı şiddet olaylarından sonra. Ve bu konuda az da olsa konuşmaya istekli olanlar bile, savaşlar sırasında kendilerini savaş hatlarının karşı taraflarında bulan eşler hakkındaki söylentiler sorulduğunda susacaklardır.

-Gezginin Değişkenler Rehberi (1. baskı, 1836)

Naia'yı yatmaya ikna ettikten dört saat sonra Adam kendi rüyasız uykusundan uyandı. Kendini buna zorlamıştı; eğer kendisi bitkin düşerse şifacıların enerjisini besleyemezdi. Ve kanat lideri olmak duygusal yorgunluk gibi inceliklere izin vermiyordu. Adam çalışıyordu çünkü çalışmak *zorundaydı*.

Amir onu uyandırmadığına göre, bu hiçbir şeyin değişmediği anlamına geliyordu.

Dünyaya öfkelenmek isteyerek, dışarısı hâlâ zifiri karanlık olmasına rağmen güne hazırlandı, sonra da uyanık olan kıdemli çalışanlarından birini bulmaya gitti. Birileri uyanık olmalıydı, çünkü klanların işleyişi böyleydi, nöbet hiç durmazdı, ayrıca kendilerinden birini incitmeye cüret eden kişiyi bulana kadar gece gündüz çalışırlardı.

Bir dakika sonra Saoirse'ye rastladı.

Ona bir kez baktı ve onu kollarının arasına aldı, saçlarının yaylı bukleleri yanağına tanıdık bir fırça gibi değdi. Ve klandaki en güçlü kişi olmasına rağmen, bir an için, Saoirse'nin çocukluğu boyunca etrafında patronluk kurduğu ve eşit ölçüde koruduğu küçük kardeşinden başka bir şey olmamasına izin verdi. Annelerinki gibi sıcak ve güçlüydü, kokusu rahatlatıcı bir şeydi.

"İşe mi gidiyorsun?" diye sordu ayrıldıklarında, onun çoktan duş aldığını ve o gün için giyindiğini fark etmişti.

"Hayır, mutfağa gidip Amir ve Kavi için kahve ve atıştırmalık bir şeyler alacağım." Tanıdık kahverengi gözlerinde endişe vardı. "Ben burada kalıp yavrularımızı okula götüreceğim - içimden bir ses bugün annemle birlikte uçmak ya da arabayla gelmek isteyeceklerini söylüyor. Jacques'ı seviyorlar."

"Evet." Jacques surat asma konusunda bir şampiyonu, ama çocukların onu aynı şekilde takip etmeleri doğasının gerçek hikâyesini anlatıyordu. Adam, yeğeni ikisini de peluşlarıyla çay içmeye davet ettikten sonra, huysuz arkadaşının beş yaşındaki Malia'nın karşısındaki küçük sandalyeye oturduğunu görmüştü.

Şimdi kız kardeşinin buklelerinden birini çekiştiriyordu, kendinden çok daha büyük ve havalı ablasını kızdırmak isteyen o küçük kardeş olduğundan beri yaptığı bir hareketti bu. "Peki ya sen, Chirp?" Jacques ve Adam kreş günlerinden beri arkadaş olduklarından, ona da bir başka küçük kardeş gibi davranıyordu.

Zor bir yutkunmaydı. "Kendime onun inatçı olduğunu ve saf aykırılıktan dolayı başaracağını söylüyorum."

Ona sarılma, daha dün Malia'ya yaptığı gibi buklelerine bir öpücük kondurma sırası Adam'daydı... ve bir ömür önce. Ayrılmadan önce ablası, "Sana kahve ve atıştırmalık da getirmemi ister misin, Bear?" dedi.

Jacques bu kardeşçe teklif karşısında sırtacak, sonra da kendi atıştırmalıklarını isteyecekti. "Hayır, sanırım durum hakkında bilgi aldıktan sonra bir şeyler alacağım."

"Dahlia'yı ofisinde gördüm."

"Teşekkürler."

"Kendine iyi bak küçük kardeşim, yoksa sana ablalık yapar, doğru dürüst bir yemek yediririm."

Dahlia'yı Saoirse'nin onu en son gördüğü yerde buldu -Kanyon'a doğrudan çıkışı olan alanda volta atıyordu- Dahlia ise büyük bir duvar ekranına bakıyordu.

Haki pantolon ve onun içine soktuğu zeytin yeşili bir tişört giymiş, saçlarını yüzünden kazıyarak sıkı bir at kuyruğu yapmıştı. Masasının üzerinde yarı yarıya içilmiş kahve fincanları duruyordu.

"DeeDee," dedi, soyadının Dehlavi olduğunu öğrendiklerinde genç bir Jacques'ın ona taktığı lakap, daha iyi düşünmeden dilinden yuvarlandı.

Kadın irkildi.

"Kahretsin.

Özür dilerim."

Dahlia elinin tersiyle itti. "Hayır, sorun değil. Bir parti davetini daha geri çevirirken bana DeeDee demesini duymak için her şeyi yapardım." Sert bir nefes. "Özet ister misin?"

"Evet. Elimizde ne var?"

"Pek bir şey yok," diye tükürdü Dahlia. "En yakın yolun sonuna doğru bir aracın park edildiğine dair işaretler var, ancak lastik izleri lekeli ve söyleyebildiğimiz kadarıyla zaten bölgedeki araçların yarısına sığabilir. Adli tıp bir parmak izi aldı, inceleyecek ama pek umutlu değilim -Beaufort da bir süredir yağmur yağmadığına dikkat çekti; parmak izi günlerdir orada olabilir."

"O yolda olmak için pek bir neden yok. Çölde çıkmaza giriyor."

Dahlia başını salladı. "Evet, sana katılıyorum. İzler ateş edene ait olmalı." Kollarını kavuşturup dikkatini tekrar ekrana verirken Adam yanına geldi. "Tetikçinin Raintree'den ayrılmadığını doğrulayabilirim. Jacques uzaklaşır uzaklaşmaz bölgeyi kilometrelerce taradık ve sadece üç kişinin şehir dışına çıktığını gördük.

"Biri her zamanki teslimat rotasında olan Jerry'ydi - orada dolambaçlı bir yola girecek zamanı yoktu, diğeri de havaalanına giden genç bir Psy çiftiydi. Komşularıyla konuştum, ikisi de olay sırasında kesinlikle evdeydi. Şerefsizin biz ilgimizi kaybedene kadar saklanmış olma ihtimaline karşı, taramayı sürdürdüm ve dışarı çıkan her aracı not ediyoruz."

"Bu nedir?" Yerel halkın çöl gezintileri için saklayabileceği türden eski bir arabaya benzeyen bir aracın görüntüsüne dokundu.

"Sanırım Jacques'ın yaralanmasına neden olan şey bu." Dahlia'nın yüz ifadesi acımasızdı; Jacques'la yakın değillerdi, Adam ve diğer adam gibi değillerdi, ama birbirleri için her şeyi göze alabilecek bir klan gibiydiler.

"Jacques'ın düştüğü kanattan çok uzakta olmadığını tespit ettik," diye devam etti. "Son iki yıldır kayıtsız -Beaufort önceki sahibinin izini çoktan bulmuş ve şu anda Fiji'de emekli hayatının tadını çıkaran yüz yaşında bir adam. İcra'dan bir telefon almaktan heyecan duydu ve konuşmaktan çok mutlu oldu.

"Arabayı bir araç pazarında sattığını ve alıcının tüm evrak işlerini halledeceğine söz veren 'iyi bir genç adam' olduğunu söylüyor. Alıcı yapmış

Tam olarak önceki sahibinin artık ondan sorumlu olmadığı, ancak kendi adına hiç kaydetmediği anlamında. Anlaşma nakit olarak yapılmış."

"Alıcı hakkında bir bilgi var mı?"

Dahlia dudaklarını büzerek başını salladı. "Sahibi görme sorunları yaşadığı için satmış. Şimdi düzeldi ama o zamanlar 'kendi ayağının ötesini zar zor görebiliyordu' -ve Beaufort'a göre bu doğrudan bir alıntı."

Adam dedektifi sevmiştii ama soruşturmayı Şef Cross yürütüyor olsaydı kendini daha iyi hissedirdi. Yaşlı adam Aria kanat lideriyken göreve gelmişti, bu yüzden Adam onu yirmi yıldır tanıyordu, Beaufort ise Raintree'ye sadece iki yıl önce, küçük kuvvetteki açık pozisyonu kabul ettikten sonra taşınmıştı.

"Bu bir tesadüf değil - alıcı, görme sorunları olan bir satıcıya gidiyor," diye mırıldandı Adam. "Biri bunu planlamış." Peki bunu iki yıl önce yapmış olması? *Hay sikeyim.*

Adam'ın zihninde Eleri'nin bir görüntüsü canlandı; Raintree'yi üs olarak kullanabilecek bir seri katil hakkında konuşurken değişken bakışları duygusuzdu.

Dahlia kollarını göğsünde kavuşturdu. "Uyuşturucu meselesi mi? Bu tür şeylerle uğraşmadığımızı herkes bilir ama her zaman denemek isteyen bir salak çıkar."

"Olabilir, ama başka bir olasılık daha var." Ona Eleri'nin teorisinden bahsetti, her zaman onu da işin içine katmak istemişti. Jacques vurulmasaydı, üçü dün gece bir araya gelip durum değerlendirmesi yapacaktı.

-Adam'ın sadece iki kanat saniyesi vardı, sınırın ötesindeki SnowDancer alfasına rapor veren saniyelere kıyasla küçük bir sayı, ancak SnowDancer, WindHaven ile karşılaştırıldığında devasa boyutlardaydı.

Kurtların ve leoparların onlarla ittifak kurmasının nedeni klanlarının büyüklüğüyle ilgili değildi ve her şey, Adam'ın halkının ne kadar uzağa uçtuğu ve menzillerinin ne kadar geniş olduğu ile birleşen Bölge Savaşları da dahil olmak üzere bölgelerini yüzyıllardır ellerinde tutma konusundaki zekalarıyla ilgiliydi. WindHaven sadece ülkedeki en eski klanlardan biri olmakla kalmıyor, aynı zamanda bir kanat liderinden diğerine geçiş konusunda da sorunsuz bir sicile sahipti. Onun ve Aria'nın ilişkisi de kan bağıyla ilgili değildi; klanı desteklemek gurur verici bir şeydi. Büyüklüklerinden kaynaklanan şiddetli bir sadakat.

Tüm bunların toplamı, ilk müzakereler söz konusu olduğunda onları eşit seviyeye getirmişti.

O, Dahlia ve Jacques'a gelince, üçü de kıdemli kanat komutanlarının desteğiyle düzenli bir birim olarak çalışıyordu. Naia'nın klandaki rütbesi Dahlia ve Jacques'inkine benzediği için her türlü toplantıya katılabiliirdi.

Şimdi geriye kalan tek kanat-ikincisi ona bakıyordu, İranlı annesinden miras kalan krem rengi tenine karşı koyu renk gözleri kocaman -Saçındaki beyaz çizgi de ondan geçmişti. Dahlia'nın Diné babası, eşinin yavrularını yaratmak için kendini klonladığına dair şakalar yapmasıyla biliniyordu ama Dahlia'ya boyunu ve fiziksel gücünü o vermişti.

"Ciddi misin?" dedi sonunda. "Lanet olsun."

"İcra'nın o araçta tam bir tarama emri verdiğinden emin olun. Eğer orada kendisine ait bir şey bıraktıysa, onu istiyorum."

Dahlia, "Beaufort'a bu emri verdirdim bile," dedi. "Adli tıp ekibi gelene kadar aracın yanında kaldı, alan taramasını yaptı, sonra aracı yükledi. Baş adli tıp teknisyeniyle bizzat konuştum, çok sağlam biri."

Adam elini saçlarının arasından geçirdi. "Üzgünüm, D. Böyle yapacağını bilmeliydim."

"Hepimiz gerginiz." Adam'a doğru hafifçe eğildi, bu yeni, huysuz Dahlia'nın kanat liderinden şefkat istemek için gidebileceği en uzak noktaya kadar.

Kollarını ona doladı, boyu kendi boyuna o kadar yakındı ki yanağını onunkine bastırabiliyordu. "O sert biri."

"Piçler her zaman öyledir." Sesi kalındı. "Evlenmediğim gece herkese beni yalnız bırakmalarını söyledikten sonra bile beni bulduğunu biliyor musun? Sen olsaydın yıkılırdım, sana yığılır ve bir yavru kuş gibi hıçkıra hıçkıra ağlardım ve bundan nefret ederdim."

"Anlıyorum." Aria'nın sırtını okşadı, onu çok iyi anlıyordu; çünkü o da Aria'nın kollarında ağlamıştı, diğerlerine karşı güçlü durabildiği zamanlarda bile. Ama Aria daha yaşlıydı ve büyükannesiydi, aralarındaki duygusal denge onun acımasız ve bağımsız kanat-ikincisiyle olan ilişkisinden çok farklıydı. "O gece yalnız olmadığın için seni bulmasına sevindim."

"Jacques olduğu için sinirlendim. Ona defolup gitmesi için bağırdım. -Sinir bozucu olmaya çalışırken takındığı o sırıtışla beni kışkırttı. Sanki beni alt edebilecek kadar sert bir hedefe karşı öfkelenmem gerektiğini biliyordu.

"Onunla kavga etmekten bitkin düştükten sonra beni sarhoş etti. Tekila shot'larını iğrenç romlar izledi, üstelik ben yeni kısaltılmış gelinliğimi giymişken."

"Jacques bana bundan hiç bahsetmedi," dedi Adam.

Tam da arkadaşı gibiydi; umursamıyormuş gibi davranıyor, nazik şeyler yapıyor ve bu konuda hiç konuşmuyordu. "Sarhoş olmak ister miydin?"

"Tabii ki evet," diye mırıldandı. "Beni o isimsiz barda nasıl buldu bilmiyorum ama. Onu üzerimde bir takip cihazı bulundurmakla suçladım - pislik bana sadece gelinliğimdeki parıltıların izini takip ettiğini söyledi." Adam'ın kulağına doğru bir koklama. "O tam bir pislik ve onun incinmesini istemiyorum, Adam."

"Biliyorum, D." Adam'ın sesi saf sertlikteydi, gözleri sıcaktı.

İkisi orada öylece durdular, ayrılmadan önce birkaç dakika birbirlerine sarıldılar. "Ben uyandığım göre biraz dinlenmelisin," dedi ona. "Jacques uyuduğu süre boyunca yer değiştirmemiz gerekecek, Amir ve Maraeyı da bazı görevleri üstlenmeleri için yanımıza alacağız."

Dahlia başını salladı, inatçıydı ama mantıksız değildi. "Sen ne yapacaksın?" "Raintree'deki bağlantılarıma ulaşp bir şey duyup duymadıklarına bakın. Sanırım

Panik halinde ateş edildi, bu yüzden hata yapmış olma ihtimali var." Hiçbir mantıklı insan intikam peşindeki WindHaven'ı başlarına yıkmazdı.

Şahinler peşlerini bırakmadı. Taazbaa' ve Cormac Garrett'ı öldüren adam bunu soğuk bir sonbahar günü, şahin bölgesinden ve her türlü adaletten uzakta, ıssız bir otoyolda araba sürerken öğrenmişti.

Yanılmıştı.

Kemikleri şimdi okyanusun dibinde dağılmış bir şekilde yatıyordu, parçalanmış parçaları onu asla ama asla unutmayan bir şahin klanı tarafından kanatlarında oraya taşınmıştı. Ve adalet sisteminin -ve onun her şeyi olması gereken kadının- onu yüzüstü bıraktığı gün intikam yemini etmiş bir oğul.

Bugün telefon etmek için şafağı beklemedi. Konuşması gereken insanlar karanlık saatlerde daha rahattı. Dahlia'yı uykusunu almadan önce işini bitirmesi için bırakarak odasına döndü ve Kanyon çıkışının ağzında durarak bağlantılarıyla temasa geçti.

Listesindeki ilk iki kişi pek de iyi bir üne sahip değildi. Biri ayyaşın tekiydi, diğeri ise kimseyle konuşmuyordu ama iş başa düştüğünde

iyiliğin tarafında yer aldılar. Her birinin böyle olmak için bir nedeni, başkalarını dahil etmeden üstesinden geldikleri kişisel acıları vardı. Biri Chicago'dan eski bir polis memuru, diğeri ise büyük bir uluslararası organizasyonda çalışmış ve tükenmiş bir ajan.

Kimse onları görmeden bir şeyleri izlediler ve fark ettiler.

Onlarla konuşmasını bitirdiğinde dışarıdaki dünya hâlâ karanlıktı.

-İkisi de Jacques'tan haber almıştı ama henüz rapor edecek bir şeyleri yoktu. Bir şey bulurlarsa ona mesaj atacaklarını bildiğinden kasabaya baktı. Geraldine ve onlarca yıllık karısının çoktan işlerinin başında olduğu fırının ışığı gibi tek tük ışıklar dışında kasaba karanlığa gömülmüştü.

İcra istasyonunda da tek bir ışık yanıyordu. Muhtemelen iki yardımcısından biri: Jocasta Whitten ya da John Hendricks. JJ'ler diyorlardı kendilerine, ikisi de yeterince gençti, henüz parıltıları sönmemişti.

Adam'ın gözleri hana, Eleri'ye bir oda tahsis edildiğini bildiği kanada gitti, ama ağaç gölgesi o noktayı görmesini engelliyordu ve şu anda, onunla konuşma dürtüsüne rağmen - *nefret ettiği bir dürtüydü* bu - *onun* bilgisi geçmişteydi, taze değil.

Bir arama daha yaptı.

Birkaç kez çaldıktan sonra telefonu gırtlaktan gelen bir kadın açtığında "Sally," dedi.

"Adam, duydum," dedi Dewdrop Diner'ın sahibi - bu saatte her zaman uyanık olan bir kadındı çünkü ilk müşterileri o saatte gelmeye başlıyordu. Yolculuklarına başlamak üzere olan uzun yol kamyoncuları, şehir dışına çıkan iş adamları, geç saatlere kadar parti yapmış ve çaresizce yemeğe ihtiyaç duyan insanlar. "O nasıl?"

"İyi değil," dedi Adam, çünkü Sally, Adam'ın annesiyle aynı okula gittiği zamanlardan beri klanın bir arkadaşıydı. "Bir şey duydun mu?"

"Sanırım yabancı J'yi zaten biliyorsunuzdur?" "Evet."

"Şüpheli görüldüğünden değil. Sorduğumda eski bir davaya baktığını söyledi ve dün onu Beaufort ve Whitten'la birlikte Jacques'ın vurulduğu yerden dönerken gördüm, bu yüzden yasal olduğunu anladım."

Adam kaşlarını çatı; Eleri'nin olay yerine bakmanın bir yolunu bulacağını tahmin etmeliydi. Adalet konusunda berbat olabilirdi ama Damon'ın da onayladığı gibi, katilleri avlamak için polislerle birlikte çalışma konusunda çok iyiydi. "Başka bir şey yok mu?"

"Kimin yapmış olabileceğine dair bir şey yok ama John Hendricks az önce kahve içmek için buradaydı ve şefin dün gece geç saatlerde geldiğini, Jacques'ı duyar duymaz seyahatini kısa kestğini söyledi. Havaalanından hemen eve dönmüş."

Bu yolculuk iki saat kadar sürmüştü, yani şef Raintree'ye Adam kaza yaptıktan sonra varmış olmalıydı. "Teşekkürler, Sally."

"Buna gerek yok," dedi sert bir sesle. "Başka bir şey öğrenirsem seni ararım."

Adam, Sally telefonu kapattıktan sonra saate baktı ve gece geç olmasına rağmen Şef Cross'un uyanmış ve işinin başında olacağını düşündü. Adam iyi bir polisti ve kasabasında olanlara kızacak biriydi.

Adam onu görmeye gitmeye karar verdi ama önce revire baktı. Naia'yı sorduğunda Amir ona "Hâlâ uyuyor," dedi. "Ve Jacques...değişiklik yok. Kavi içeride onunla birlikte ölçüm yapıyor." Gözlerinde gölgeler vardı. "Tüm ziyaretçileri beklettim. Saoirse de haber verdi."

"Güzel." Jacques bu şekilde görülmek istemezdi.

Ama Adam'ın midelerini düğümleyen şey bu değildi.

"Yaralanırsam ve hiç umut kalmazsa," demişti Jacques bir gece yerel barda oturup biralarını yudumlarırken, "bir ziyaretçi geçidi istemiyorum ve özellikle yapay olarak hayatta tutulmak istemiyorum. Fişi çekin, beni dağların gökyüzüne savurun."

"Buna ne sebep oldu?" Adam sormuştu.

"Küçük kız kardeşimden, babamın klanını ziyaret etmek için uçtuğumuzda arkadaş olduğum birinin vefat haberini aldım. Ailesi onu bırakmadı, aylarca hayatta tuttu. Rick bundan nefret ederdi. O yüzden bana söz ver Adam. Eğer o kadar kötü durumda olursam, uçmamı sağlayacaksın."

Adam'ın göğsü daraldı. *Sözümü tutacağım, Jacques. Ama önce tüm olası seçenekleri tüketmeme izin ver.*

"Ben Şef Cross'u görmeye gidiyorum, Dahlia da biraz uyusun."

"Ben kaleyi korurum." Amir duvara dayalı küçük masayı gösterdi. "Saoirse bize bir orduyu doyuracak kadar yiyecek getirdi." Ses tonunda bir sevgi zenginliği vardı. "Bana ikinizin konuştuğunu söyledi."

Adam başını salladı. "Uyanır uyanmaz eşyaları Pascal'a teslim et. Yine geç saatlere kadar çalışman gerekecek. Hiçbirimiz kendimizi yıpratmayı göze alamayız."

"Olur. Maraea ve Edward'ı hatırlıyor musun?"

"Uykuya dalmadan hemen önce; öğlen gibi inecekler." Amir ve Pascal'ın kanat komutanı arkadaşı ve hemşire kocası başka bir klandaki ailelerini ziyarete gitmişlerdi. Onların dönüşü hem güvenlik hem de tıbbi açıdan saflarını güçlendirecekti.

"Arabayla mı geliyorsun?"

"Hayır, uçmam gerek." Şahininin canı yanıyordu, gökyüzünün merhemine ihtiyacı vardı ve klanın şefin evinden çok uzakta olmayan bir giysi deposu vardı, bu yüzden araba kullanmak yerine uçmak sorun olmazdı.

Bir dakika sonra kanattaydı, sabahın sessizliğinde yumuşak bir kalkış yaptı. Çölün üzerinde, sesin halkını korkutmayacağı ya da uyandırmayacağı yüksek bir yere çıkana kadar şahinin öfkeli acısını dile getirme ihtiyacını bastırdı. Ancak ıstırabın ilk ısırığının uçurduktan sonra, Adam onu tanıdığından beri şefin ikametgahı olan iki katlı mütevazı eve yöneldi.

Aşağıdaki sokakta bir acil durum aracının ışıkları yanıp sönüyordu. Bir ambulans şefin aracına dönüş yapmak üzere.

Bölüm 12

Telepati teknik olarak tüm Psy ırkını kapsayan genel bir tanımlamadır, çünkü tüm Psy'ların PsyNet'e girebilmeleri için en az Gradyan 1 telepatiye sahip olmaları gerekir. Ancak pratik anlamda, gerçek telepat olarak kabul edilenler yalnızca Gradyan 3'ün üzerindelerdir- ama bu sadece başlangıçtır. Telepati, çok sayıda alt tanımı olan bir tanımlamadır.

-Profesör J. Paul Emory ve K. V. Dutta tarafından kaleme alınan *Gradyan Seviyelerine Genel Bakış* (24. baskı) kitabının "Telepati (Tp)" başlıklı bölümünden
PsyMed Hazırlık Kursları 1 ve 2

ADAM, şefin evinin yaklaşık beş yüz metre uzağına, giysi zulasının yakınına indi, yıldırım hızıyla giyindi, sonra yolun geri kalanını koşarak kat etti... acil durum ışıklarının parıltısı içinde ortaya çıktı. Havadan gördüğü ambulans, arka kapıları ardına kadar açılmış bir şekilde yolda duruyordu.

Işıkları yanıp sönmeye devam etse de sireni kapalıydı.

Arkadan bir sağlık görevlisi atladı - ana hastaneye daha yakın olmak için yer değiştiren eski bir bölge sakini. "Adam." Sarsıldı. "Kahretsin, nereden çıktın sen?"

Adam soruyu duymazdan geldi. "Ne oldu?"

"Ağır bir kalp krizi," dedi tıknaz Siyah adam sedyeyle içeri dönerken. "Onu nakil için stabilize ettik."

Adam diğer adamın peşinden içeri girdiğinde kimse onu durdurmadı ve şefin karısı onu gördüğünde rahatlamış gibi görünerek hıçkırığa hıçkırığa ağıladı. Her zaman mükemmel giyinen kadının saçları gümüş-siyah yağmuruna dönmüştü, yüzünde ise alametifarikası olan kırmızı ruj yoktu. "Adam, Tanrım, Adam," dedi şefin başucunda çömeldiği yerden.

"Barry'm, az önce düştü." İngilizce'den Diné Bizaad diline geçti, konuşmasının ritmi annesi ve büyükannesininkiyle aynıydı, çünkü

Diné, dünyadaki tüm halklar gibi, insandan Psy'ye ve Dönüşen'e kadar uzanan bir yelpazeye sahipti.

Rafina Cross bir insandı ama Kanyon'da pek çok akşam yemeği yemişti.

"Sabahları nasıl olduğunu bilirsiniz, bir fincan kahve ile kalkmayı sever.

Dünya sessizken kahve içer. Tıpkı kız kardeşin gibi, ona verdiği 'erkenci kuş' kupasını hâlâ kullanıyor." Alt dudağı titriyor. "Onlara güneşi selamladıklarını ve onun ruhunun kendilerini çok fazla etkilemesine izin verdiklerini söylediğimde ikisinin de nasıl güldüğünü hatırlıyor musun?"

Yanına inen Adam, onun birdenbire kırılanaşan gövdesini kendi yanına doğru kucakladı. "Nasıl düştü Rafina?"

"Bire kadar gelmedik ama yine de dört buçukta kalktı. Beni genellikle saat beş buçukta bir fincan kahve ve bir öpücükle uyandırır, uyandığımda saat altı olmuştu ve o... Burada ne kadar yattığını bilmiyorum!" Hıçkırıkları yürek parçalayıcıydı, sağlık görevlileri kocasını sedyeye taşıırken elleri havada çırpınıyordu.

Yaşlı adam solgundu, dudaklarında mavimsi bir renk vardı ve sağlam vücudu gevşkti.

Adam ona, kendi deyimiyle "otuzuncu balayına" çıkmadan hemen önce rastlamıştı ve yetmiş beş yaşındaki adam her zamanki gibi zinde görünüyordu. Buna bir de şimdi olmasını ekleyin... tesadüfler yığını giderek büyüyordu ama Adam sağlıklı bir adamın kalp krizini nasıl tetikleyebileceğini bilmiyordu.

Bir de neden birinin şefe saldırmak isteyeceği sorusu vardı - Jacques'ın vurulmasıyla ilgili bir şey bilseydi, çoktan Adam'ı arardı... ama Adam yere düştüğünde günün çok erken saatleriydi ve şef, Adam'ın saatlerdir Naia'ya yardım ediyor olacağını bilecek kadar Dönüşenlerin iyileşmesi hakkında bilgi sahibiydi.

Adam'la konuşmak için beklemiş olması mümkündü.

Bunun sadece kötü şans ve kötü zamanlama olması da mümkündü. Ne de olsa şef eve sadece birkaç saat önce dönmüştü. Kanıt niteliğinde bir şey bulmuş olma ihtimali sıfıra yakındı.

Cevap her ne olursa olsun, Adam şimdilik bu işin peşini bıraktı ve Rafina'nın ambulansa binmesine yardım etti, böylece ağır hasta kocasıyla birlikte en yakın hastaneye -elli dakika uzaklıkta- gidebilecekti. Naia sık sık Raintree'nin acil durumlarına yardım etmek için devreye girerdi ama kendisi yorgun olduğu ve şef de büyük bir kaza geçirdiği için bu bir seçenek değildi.

Naia iyileştirme yetenekleriyle insanlara ulaşamıyordu.

Evden çıktığında yolda park etmiş bir ekip arabası görünce şaşırmadı; görevli her kimse acil durum talebini alır almaz diğerlerine haber vermiş olmalıydı.

Üçü de -Beaufort, Whitten ve Hendricks- ambulansın yanında duruyordu ama sağlık görevlileri şefi arabaya bindirirken müdahale etmediler ya da soru sormadılar. Adam daha sonra Rafina'yı ambulansa kaldırdı. "Laurel'i arayacağım," dedi ona çünkü tekrar doğru düşünebilmeye başlar başlamaz bu konuda endişelenmeye başlayacağını biliyordu. "İkinizin de nerede olacağınızı bildiğinden emin ol."

Laurel Cross'ların tek kızıydı ve Raintree'nin yaklaşık bir saat dışında, babasının götürüldüğü hastaneye yakın bir yerde yaşıyordu. Evli ve iki çocuk annesiydi, Saoirse'yle aynı okula gitmiş, Adam'ın kız kardeşiyle arkadaş olmuştu. Eski lise arkadaşlarının mesafeli yaklaşımıyla hâlâ görüşüyorlardı.

Rafina Cross onun elini sıktı. "O hamile." Sesinde titrek bir titreme. "Onun yerine kocasına söyle, o zaman..."

"Anladım. Sen sadece şef için endişelen." Adam geri adım atarak kapıları kapattı ve ambulansın yoldan çıkıp sessiz banliyö caddesinde ilerleyişini izledi. Bir dakika kadar sonra ana caddeye dönüp hızlanana kadar siren sesi duyulmadı.

Adam o sırada polislere katılmış ve polisler tarafından kendisine başka bir şey bilip bilmediği sorulmuştu. "Kalp krizi - henüz daha fazla ayrıntı yok," dedi. "Sağlık görevlileri geldiğinde ben de oradaydım."

"Bizi buraya nasıl getirdiler?" Hendricks sordu, yirmi altı yaşındaki üniforması kaslı vücuduna her zamanki gibi dar geliyordu; yakışıklı şerif yardımcısının iş dışında en sevdiği aktivite, Adam'ın klan arkadaşlarından birkaçıyla paylaştığı bir hobi olan ağırlık kaldırmaktı.

Ancak bugün, normalde gıcır gıcır olan üniforması uzun bir gecenin kırıksıklıklarını taşıyordu. "Genellikle," diye ekledi Hendricks, "Raintree'de ilk müdahale eden biz oluruz." "Zaten yakınlardaydılar," dedi Beaufort; o da tam üniformalı olmasına rağmen, onunki çok daha tazeydi, gümüş rengi siyah saçları düzgünce taranmış.

Adam onun da Hendricks'in vardiyasının yarısında geri döndüğünü tahmin ediyordu, Adam'ın yaptığıнын hemen hemen aynısını yapıyordu: Kimsenin çok uzun süre yalnız kalmaması ve herkesin dinlenme şansı bulması için insanlarla hokkabazlık yapmak. Uykulu Raintree'de çoğu zaman sorun olmazdı ama bu hiçbir şekilde olağan bir durum değildi.

Beaufort, "Mildred göğüs ağrıları için aradı ve onu görmeye gittiğimde oldukça kötü görünüyordu," dedi, "ben de sağlık görevlilerini çağırdım. Gaz olduğu ortaya çıktı, ama benim hesabıma göre, şefle ilgili çağrı geldiğinde daha yeni yola çıkmış olacaktı."

Whitten sokak kıyafetleri içinde, saç örgülerini dağınık bir şekilde topuz yapmış halde ısıklık çaldı. "Bizim hastalık hastası şefin hayatını kurtarmış olabilir." Başını iki yana salladı. "Ondan gelen her çağrıya cevap vermek zorunda kaldığımda inlemeyi bırakmam gerekecek."

"Kahretsin, şef o çağrıyı ben almadığım için şanslı," diye itiraf etti Hendricks asık bir suratla, kara gözleri endişe içindeydi. "Mildred'i o kadar unuttum ki, muhtemelen ona antiasit almasını söyledim ve sonunda şefi öldürürdüm."

Whitten sessiz bir sempatiyle onun kolunu okşadı.

"Şefin kalp sorunları olduğunu bileniniz var mıydı?" Adam sordu, Mildred Abernathy'nin hayali sağlık şikâyetlerinin uzun listesinin de farkındaydı; büyükannesine göre Mildred birlikte anaokuluna gittiklerinden beri şu ya da bu hastalıktan ölüyordu.

Aria bu olay karşısında nasıl da sırtı acıdı.

Beaufort ve Whitten başlarını salladılar ama Hendricks bir elini koyu kahverengi buklelerinin arasından geçirip kaşlarını çattı. "Eve gittiğini söylemek için aradığında kendini kötü hissettiğinden yakınıyordu ama muhtemelen yanlış bir şey yediğini söyledi."

"Keşke onunla konuşma şansım olsaydı," dedi Beaufort.

"Sordum," dedi Hendricks amirine, artık kasabadaki kadınların gözdesi olan maço genç erkek değil, yanlış bir şey yaptığından korkan genç bir şerif yardımcısıydı. "Ama uyumanıza izin vermemizi ve uyandığında sizi arayacağını ve ona tam bir bilgi verebileceğinizi söyledi."

"Lafı açılmışken..." Beaufort ekip arabasına uzandı ve Adam'a vermek üzere bir ajanda aldı. "Adli tıptan gelen ara rapor burada. Malzemelerin en azından bir kısmını işlemek için geç saatlere kadar çalıştılar."

"Teşekkürler."

"Şef, WindHaven söz konusu olduğunda her zaman sizinle bir şeyler paylaşmamı söylerdi ve bölgede gördüklerimden sonra mükemmel bir ekibiniz olduğunu biliyorum." Deneyimli dedektif ellerini kalçalarına koydu, gri gözleri kısıldı. "J, onunla tanıştın mı?"

Adam'ın Eleri'yi düşünecek, hele hele tartışacak hali yoktu; adli tıp raporunu tararken kısık bir "Evet" demekle yetindi.

"İyi bir gözü var, lastik izlerini ilk tespit eden oydu."

Düzenleyiciyi geri verirken -ara raporda Jacques'ı vuran kişiyi bulmalarına yardımcı olabilecek hiçbir şey yoktu- "Daha fazla veri elde ettikçe bizi bilgilendirecek misiniz?" dedi.

"Evet, şefin de bunu isteyeceğini biliyorum."

"Bunu takdir ediyorum, Rex." Adam diğer adamla el sıkıştı.

Grup yollarını ayırırken Hendricks tereddütle, "Şefin kalp krizi sırasında bir şeyler dağıldıysa evini temizleyebilirim," dedi. "Bayan Cross'un her zaman yaptığı gibi güzelleştiririm. Büyükbabam felç geçirip düştüğünde bir rafa çarptığını ve her şeyin döküldüğünü biliyorum. Dağınıklık büyükannemi ağlattı çünkü bu bir hatırlatmaydı, anlıyor musun?"

Adam kendini düşünmeden konuşurken buldu. "Rafina Cross da eşyaların nasıl düzenleneceği konusunda oldukça bölgecidir. Ben olsam hiçbir şeye dokunmaz, sadece evi kilitlerdim. Gördüğüm kadarıyla pek bir dağınıklık yok."

Beaufort kıkırdadı ama zayıf bir kıkırdamaydı. "Evet, gerçekten çok titiz. Bence Adam haklı, olduğu gibi bırakalım ve döndüğünde yardıma ihtiyacı olup olmadığını soralım."

Adam bu kararla Beaufort'un evi kilitlemesini izledi. Whitten aynı anda düş almak ve gündüz vardiyasına hazırlanmak için üstünü değiştirmek üzere oradan ayrılırken, Hendricks de mesaisi bitmeden önce raporlarını yazmak üzere karakola geri döndü.

"Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa bizi her zaman arayabileceğini biliyorsun, değil mi?" Adam yalnız kaldıklarında dedektife şöyle dedi. "Raintree'yi evimizin bir parçası olarak görüyor ve güvende tutmak istiyoruz." Daha önce de Şef Cross'la muhatap olmuştu ve yaşlı adam uzun zaman önce Adam'ın büyükannesiyle bu konuşmaları yapmıştı.

Beaufort'un kaşlarını çatmasına şaşırdı, derisi kemiklerinin üzerine gerilmişti. "Neler döndüğü hakkında hiçbir fikrim yok, Adam, ama bu bana kokuyor. Şef, Jacques'a yapılan saldırıdan hemen sonra mı ölüyor? Raintree'de hiçbir şey olmaz. Şimdi de bu mu? Tesadüf olduğuna inanmıyorum."

"Evet, benim de hoşuma gitmiyor. Hastaneden tam toksikoloji paneli istemeye yetkiniz var mı?" Adam sordu.

"Zehir mi?" Karanlık bir bakış. "Birkaç yeri arayacağım, bunu yaptırabilirim. Şefin tüm bölgede pek çok arkadaşı var."

Adam diğerk adamı kendi haline bırakarak giysi zulasına doğru koşmaya başladı ama yolun yarısına geldiğinde içindeki dürtüyle daha fazla mücadele edemedi. Onu içinden söküp attığını, yakıp kül ettiğini düşünmüştü ama o hâlâ yaşıyordu, hayır cevabını kabul etmeyen ilkel bir ihtiyaçtı ve bugün kalbi ağrıyordu, incinmişti.

Onu görmek istiyordu, Raintree'ye gelen kadın bunun ne anlama geldiğinin farkında bile değilkken onda teselli bulmak istiyordu.

Hana ulaştığında şafak ufukta pembe bir ışıkla belirmişti ama yine de erkendi; Adam garaj yolunda yürümeye başladığında Dae Park'ın siyah iş kamyonunun handan ayrıldığını görünce şaşırmadı.

Yirmi altı yaşındaki iri yarı adam onu görmüş ama durmamıştı. Bu, Mi-ja'nın tek oğlu için olağan bir durumdu; yirmili yaşlarına kadar asık suratlı gençlik dönemini sürdürmüş gibi görünüyordu. Lokantadaki Sally, Dae'nin annesiyle birlikte yaşamasının nedeninin, başka hiçbir kadının onun huysuzluklarına katlanamaması olduğu konusunda şaka yapmıştı.

Adam kaşlarını çattı, akklı genç ve güzel kadınları cezalandırmak gibi hastalıklı bir arzuyla hareket eden bir seri katildehydi. Topuklarının üzerinde kayarak Dae'nin kamyonetinin yola dönüşünü izledi. Raintree'nin mikro ikliminin dışındaki sert çöl ortamına uygun sağlam bir araçtı, ayrıca diğerk adamın tamir işlerinde kullandığı aletleri taşımak için kullandığı kapalı bir kasası vardı ama bu aynı zamanda bir cesedi taşıyabilecek kadar büyüktü.

Kamyon yolun aşağısında gözden kaybolurken Adam kendi kendine, "Kasabadaki bir sürü başka araba da öyle," diye mırıldandı. "Ve Dae beyinleri içten dışa doğru parçalayabilen bir telepat değil." Yine de, diğerk adamı araştırmak, kimsenin farkında olmadığı karanlık şeyler yapıyor olabileceğine dair uzak bir ihtimal bile olup olmadığını görmek için zihnine bir not düştü.

Eleri tek bir katil olduğuuna ikna olmuş olabilirdi ama seri katillerin ortak aldıkları biliniyordu. Bir insan/telepat ortaklığı mantıklı olabilirdi, özellikle de telepat fiziksel olarak zayıf, insan ise güçlüyse. Dae kesinlikle cesetleri kaldıracabilecek kas gücüne ve Kum Adam'ın kurbanlarını altında bıraktığı türden yapılar inşa edebilecek beceriye sahipti.

Bu fikirden rahatsız olan Dae, Mi-ja'nın dikkatini çekmeden, sadece Mi-ja ve Eleri'nin araçlarının görüldüğü bomboş otoparkı geçmeyi başardı. Muhtemelen hâlâ Dae'nin kahvaltısından sonra mutfağını temizliyordu. Herkes onun Dae'ye kahvaltı hazırlamak için kalktığını biliyordu çünkü Mi-ja bu bilgiyi dinleyen herkesle gururla paylaşıyordu.

"Yani, onun bir karısı yok, değil mi?" derdi. "Ve oğlumun tostla yaşamasına izin veremem!"

Adam, Dae'nin onun tepesinde dolaşması hakkında ne düşündüğü hakkında hiçbir fikre sahip değildi çünkü bu konuda hiç konuşmamışlardı - ya da herhangi bir gerçek konuşma. Dae okulda kendisinden iki sınıf aşağıdaydı, o yaşta aralarındaki fark çok büyüktü ve Dae hiçbir zaman bara, lokantaya ya da Adam'ın onunla bir yetişkin olarak konuşma şansı bulabileceği başka bir yere takılmamış gibiydi.

Bununla birlikte, kasabadaki bazı insanların aksine, anne ve yetişkin oğlunun birlikte yaşamasını garip bulmamıştı. Dönüşen klanları ve sürüleri birlikte yaşamakla ilgiliydi. Türü ne olursa olsun, şekil değiştirenlerin büyük çoğunluğu için tek başlarına olmak acı verici bir yalnızlıktı.

Şahinlerin uzun mesafeleri tek başlarına uçması tamamen farklı bir durumdu -Geri dönmeyi seçtiklerinde, rüzgârı arkalarına alıp eve döndüklerinde, klanın sıcak kucağında karşılanacaklarını her zaman biliyorlardı.

Adam'ın bu düzenlemeyi tuhaf bulmasının tek nedeni Dae'nin somurtkanlığı ve -dışarıdan bakan gözlere göre- annesiyle olan ilişkisi dışındaki tüm ilişkilerden tamamen soyutlanmış olmasıydı. Adam'ın klanı birlikte yaşıyordu, evet, ama yavrularının duygusal bağımsızlığını teşvik etmek temel bir ilkeydi.

"Biz buradayız," derlerdi. "Sana yardım edeceğiz. Ama uçmayı öğrenmelisin. Benimle gel, küçük kuş. Sana gökyüzünü göstereyim."

Bu, yavrularına klan dışında nasıl sosyal bağlar kuracaklarını öğretmeyi de içeriyordu. Çoğu insan ailesi de aynısını yapardı ama Dae... Mi-ja'nın oğlu tesisat ve elektrik sorunlarını çözmek için zamanında gelirdi ve yaptığı onarımlar zamana meydan okurdu. Sonuç olarak hiçbir zaman iş sıkıntısı çekmedi, ancak müşterileri gibi, sıcak bir günde soğuk bir içecek teklifi kadar küçük bir şey bile olsa, herhangi bir dostluk teklifini görmezden geldi.

Belki de adam küçük kasaba hayatından nefret ediyordu ama annesini yalnız bırakmak istemediği için buraya sıkışıp kalmıştı. Birkaç saat uzaklıktaki üniversiteye gitmişti ve kimsenin bilmediği koca bir sosyal grubu olabiliyordu. Adam birden fazla kez kamyonetinin birkaç günlüğüne şehir dışına çıktığını görmüştü.

Lanet olsun.

Eleri'nin odasına ulaştığında içi buz kesti. Pencereleden ışık sızmiyordu ama kapıdan gelen hareketleri duyabiliyordu.

Kalbi tekledi, teni ısındı.

Bundan nefret ediyordu. *Ondan* nefret ediyordu.

Vücudunun itici dürtüleriyle savaşıırken ve kendine geri dönmesini, ondan uzaklaşmasını söylerken bile kapı açıldı. Bir zamanlar her ne olabilirlerse olsunlar, bu şans ölmüş ve serbest kalmasına yardım ettiği katille birlikte gömülmüştü.

"Adam." Bakışları tetikteydi, vücudu ince siyah bir takım elbise pantolonu ve pantolonun içine soktuğu bembeyaz bir gömlekle kaplıydı. "Seni gördüm."

Adam onun bakışlarını takip ederek kapının üzerinde küçük bir kamera gözü gördü. Bu kesinlikle otelde standart bir şey değildi. "Uyanıktın."

"Pek uyuyamıyorum." Gözlerinin altındaki koyu mor morluklar sözlerine sert bir şekilde tanıklık ediyordu... ama onları dün fark etmemişti.

"Ve etkilerini gizlemek için makyaj yapıyorum."

"Yoksa insanlar yanlış şeylere odaklanır." Doğrudan ona baktı, bakışları çok düz olduğu için göz teması saldırgan değildi.

Kadının uzaklığı, içindeki *eksiklik* onu öfkelen-dirmişti. Onu sarsmak, hayalet olmayı bırakmasını söylemek istedi. Bir hayaletle kavga edemezdi, öfkesinin bir hayaleti yakmasına izin veremezdi. Acısını, kederini ve ona duyduğu öfkeyi hissedecek, yaşayan, nefes alan bir kadına ihtiyacı vardı.

"Klan arkadaşın mı?" Adam başını iki yana sallayınca kadın ekledi: "Olay yerinde sadece iki önemli bilgi bulduk."

"Lastik izleri ve araç, evet. Duydum." Dış duvara yaslanarak onun kokusunu içine çekmemeye çalıştı ama yine de çekti.

Koku da kızın ifadesi gibi soluk ve düzdü.

"Raintree Enforcement'ın şefi az önce ciddi bir kalp krizi geçirdi," dedi, içindeki raptor tedirginlikle kanatlarını çırparken bile. "Bölgedeki en deneyimli memurdur, muhtemelen kasabadaki herkesi ve ilgili tüm geçmişi biliyordur."

Eleri'nin eli kapı pervazında sıkılaştı. "Ben tesadüflere inanmam."

Adam kendini Eleri'nin dün taktığı ince siyah bariyerden yoksun, ihanet eden eline aşırı odaklanmış buldu. Ona dokunma, gerçek mi yoksa iki boyutlu bir illüzyon mu olduğunu görme dürtüsü o kadar güçlüydü ki tüm vücudu bu dürtüyle çarpıyordu.

Bölüm 13

Atalarımız on yıllık bir tartışmanın ardından Sessizliği benimseme kararı aldılar. Bu hızlı bir karar değildi, önerilen herhangi bir çözüme umutsuzca sarılmak da değildi. Bunun *tek* uygulanabilir çözüm olduğuna inanmaya başladılar.

Benim sorunlu bulduğum şey, bu on yıllık tartışmada hiç kimsenin böyle bir rejimin halkta psikopatlığı teşvik etme olasılığını gündeme getirmemiş olmasıdır. Açıkçası, bunun bir endişe olarak dile getirilmiş olması *gerektiğine* inanıyorum - böylesine büyük ve geniş kapsamlı bir tartışma bağlamında başka hiçbir şey mantıklı değil.

Ancak bu tür endişelere dair hiçbir resmi kayıt günümüze ulaşmamıştır. Bu da beni bu kayıtların geçmiş Konseyler tarafından silindiği sonucuna götürüyor. Tarihimiz, sayısız eksik parçası olan yamalı bir yorgandır.

-Yaklaşan *PsyNet Beacon* başyazısının taslağından alıntılanmıştır (inceleme için beklemede doğruluk)

Adam'ın ihtiyaç kükremesiyle savaşması, her zaman ama *her zaman* vahşi değişken ruhunu çağıran bu kadınla ten ayrıcalıkları başlatmaya çalışmaması için *her şeyini* vermesi gerekti. "Bir Psy sağlıklı bir insanda kalp krizine neden olabilir mi?" diye sordu, sesi sertti.

"Evet, ama bu bir yetenek değil, çoğu durumda bir yan etki. Tk-Hücrelerinin organa fiziksel baskı uygulayarak bunu yapabildiği söylenir, ancak bu alt tanımlama o kadar nadirdir ki bir efsane de olabilir. Telepatlar, hedeflerini bir şey yapmaya itmek için bir zihne baskı uygularken bunu kazara yapabilirler - gerginlik miyokard enfarktüsüne yol açabilir.

"Ancak telepatik müdahale girişimlerinin çoğunda ölüme yol açan kalp sorunları değil, felçtir. Gerçekten tüm tıbbi testleri geçen bir kalp krizi yaratmak mı? Çok, *çok* zor ve bu kasabada yaşayan Psy'lardan bekleyebileceğim bir şey değil. Ok seviyesinde eğitim gerektirir."

Adam, WindHaven'ın da üyesi olduğu Üçlü Anlaşma sayesinde Okları biliyordu. Onlar Psy ırkının en ölümcül askerleriydi, kara operasyonlar en üst seviyeye çıkarılmıştı. "Evet, kasabada kesinlikle gizli bir Arrow yok, bundan emin olabilirsiniz."

Adam Raintree'de kimlerin yaşadığını tam olarak biliyordu ve Sessizlik'in düşüşünden sonra buraya taşınan tüm Psy'ların geçmişlerini araştırmıştı. "Tıbbi incelemeden geçme konusuna gelince, şefin tıbbi raporlarını beklememiz gerekecek. Raintree'deki Psy'lar hakkında yanılıyor olma ihtimalime karşı, sorunlu bir şey tespit ettiniz mi?"

Eleri başını salladı, elmacık kemikleri tenine göre çok sivriydi. "Şu ana kadar alarm zilleri çalmadı. Hayatlarını sevmeyen ve yeni bir hayat kurmak için Sessizliğin çöküşünün sunduğu şansı değerlendiren insanlar gibi görünüyorlar. Gizli hikâyemden bahsedene kadar çoğu benden korkuyordu."

"Senin ne olduğunu düşündüler, onları geri götürmek için gönderilmiş bir ajan mı?" Adam tahmin etti.

"Geçmişin izlerinin silinmesi uzun zaman alacak." Psy atalarının gençlerini duygulardan arındırmak için aldıkları karar hakkında ne düşündüğüne dair hiçbir fikir vermeyen bu sakın ifadeyle park yerine doğru baktı.

Adam'ın öğrendiğine göre, bu karar çocukları güvende tutmak için umutsuz bir girişimle başlamış ama sonunda hiyerarşilerinin tepesinde psikopatlar yer almıştı.

"Klan arkadaşına yapılan saldırı," dedi Eleri, "şefin kalp krizi... İlk domino taşı bendim."

"Belki de. Zamanlama bana pek uymuyor - Jacques vurulduğunda kimseyle konuşmamıştın bile." Onu suçlamak kolaydı ama eğer Sandman davasıyla ilgiliyse, o zaman seri katil her zaman Raintree'de saklanıyordu. Eleri'nin tek yaptığı sorunu gün ışığına çıkarmaktı.

"Kum Adam'ı tanıyorum," dedi Eleri. "Mektupları, ilk mektuptan önce beni yıllarca takip ettiğini gösteriyor. Onunla konuşmam gerekmezdi - Ana Cadde'den ilk geçtiğimde beni görmesi kadar basit bir şey olabilirdi."

Adam'ın tüm vücudu bir kas düğümüne dönüşmüştü. "Jacques, masumların katilinin ortaya çıkmasına yardımcı olacaksa yüzlerce silahın önünde durabilir. Yine de, Sandman ya da başka bir piç kurusu, vurulma olayının bir hata olduğunu düşünüyorum.

Henüz bilinmeyen bir dürtü-impetus eylemi. Bu hatayı onu yakalamak için kullanmalıyız."

Eleri şafağa bakmaya devam etti ama sonraki sözleri suçlamayla ilgili değildi, Adam'ın sözleriyle beyninin yön değiştirdiği açıktı. "Dengesizleşiyor olma ihtimali var -bazı seri katiller uzun süre stabil kalırken, diğerleri beklenmedik bir hızla kaosa sürükleniyor. Davaya bakan patolog, kurbanlarımızın beyinlerinde artan şiddet belirtileri olduğunu rapor etti, sanki becerisini geliştirmek yerine kontrolünü kaybediyor gibi. Bu tür bir hızlı düşüşü daha önce de görmüştüm."

Adam, tanıştığı kızın her gün kısır ve çarpık zihinlere girmesinin ona ne yaptığını, ondan ne çaldığını, onu nasıl değiştirdiğini merak ederken bile Eleri konuşmaya devam etti.

"Klan arkadaşınıza yapılan saldırı," dedi, "kolayca yakınlık ve şans meselesi olabilir. Diyelim ki katilimiz ve benim şehirde olduğumun farkında. Bence heyecanlanır, heyecanlanır, korkmaz. Mektuplar, rahatsız edici bir şekilde dikkatimi çekmek istediğini gösteriyor."

Adam'ın pençeleri derisinin iç kısmına battı. "Yine de yalnız çalışıyorsun."

"Beni öldürmeyecek. Henüz değil. Ben onun seyircisiyim." Eleri hâlâ ona bakmıyordu, bakışları anlamsız bir şekilde onun yanından geçip gidiyordu. "Diyelim ki beni görmek onu duygusal düzeyde tahrik etti, bu da gidip aracında oturmak, suçlarını yeniden yaşamak istemesine yol açtı."

"Ama Jacques ondan önce davranmış ve tam katil aracını park edip inerken kaçmış," dedi Adam, onun nereye gittiğini anlayarak. "Jacques'ın tanıdığı, teşhis edebileceği biri olmalı." Bu aynı zamanda Adam'ın da tanıdığı, hatta belki de arkadaş dediği biri olduğu anlamına geliyordu.

"Katil soğukkanlılığını korusa, gezmeye çıkmış gibi yapsa ve Jacques'ı görüp dursa bir şey fark etmezdi," dedi Eleri. "Ama bu riski göze alamazdı, özellikle de zihni yaptıklarıyla, işlediği suçların heyecanıyla doluyken."

Gözleri tekrar onunkilerle buluştu, ela rengi bugün daha yeşil ve herhangi bir kişilik belirtisinden yoksundu. "Bu sadece arabayla ilgili olamaz. Raintree'de bir gün bile geçirmiş olan herkes, adamlarınızın Jacques'a yapılan saldırıya hızla tepki vereceğini bilirdi - araba, tetikçi nişan aldığı anda kaybedilmişti."

"Jacques yardım çağıramadan öldüyse değil." Adam çölde ölen klan arkadaşını aramak zorunda kalacaktı, kan bağı kopmuştu. "The

tetikçi -muhtemelen katiliniz- bir hata yaptı, evet, ama emin olamayız.
bir hata."

"Haklısın." Kapının pervazını bıraktı ve elini esnetti... sonra sanki aniden
açıkta kalan teninin farkına varmış gibi baktı.

"Eldivenler neden?" Adam o anda sordu. "Kasabadaki Psy'ların hiçbiri
giymiyor ama yıllar içinde birkaç tane daha gördüm."

- - -

ELERİ yalan söyleyip söylememeyi ya da başka bir şekilde gizleyip
gizlememeyi düşündü, çünkü ona gerçeği söylemek kendini savunmasız hale
getirmek olacaktı. Ama bir yalan yüzünden ondan zaten nefret ediyordu;
buna bir yenisini daha eklemeyecekti. Adam'ın kendisi hakkında farklı
hissetmesini beklediğinden ya da bir parçası hâlâ mahkeme salonunun
dışındaki koridorda karşılaştığı o genç kız olduğu için değil, Adam Garrett'a
bir daha asla ihanet etmeyeceğine dair kendine söz verdiği için.

Sadece bir kez karşılaşmış, sadece bir kez konuşmuş olmalarının neden bu
kadar önemli olduğunu bilmiyordu.

Ama önemliydi.

Her zaman
vardı. Her
zaman da öyle
olacaktı.

"J olarak çalışmak," diye başladı, "Psy'nin dokunma yoluyla düşünceleri
algılamamasını sağlayan kalkanı eninde sonunda aşındırır." Bu doğal bir
engeldi, çünkü kalkan oluşturma konusunda hiçbir eğitim almamış olan
bebekler, hemşireleri tarafından kucaklanırken düşünce akınından çılgılık
atmazlardı. "Ben spektrumun en ucunda yer alan bir Hassas'ım. Çıplak
ellerimle yanlış kişiye dokunursam ölebilirim."

Adam'ın göz bebekleri büyüdü, gözlerinin alışılmadık soluk kahverengisi
yoğun sarının ince bir kenarını kazandı. "Peki ya biri cildinin açıkta kalan
başka bir bölgesine, mesela yüzüne dokunursa?"

"Aynı sonuç," dedi kadın, "ama daha uzun sürer. Nedeni ne olursa olsun,
eller en güçlü kanal gibi görünüyor -belki de insanlarla bağlantı kurmak için
onları kullanmak üzere yaratıldığımız için? Açıklayamıyorum. Kimse bunun
üzerinde çalışmadı." Çünkü kimsenin umurunda değildi; J'ler yaşadı, işlerini
yaptı ve sonra öldüler.

Son.

Adam'ın elmacık kemiklerinin tepesinde bir kızarıklık. "Yani bu seri katil
sana saldırır ve çıplak tenine dokunmayı başarırsa seni öldürebilir mi?"

Kadının küçük bir parçası, onun yaşayıp yaşamamasının Adam için önemli olduğuna inanmak istiyordu. Ne de olsa yanılmıştı... Bir zamanlar olduğu kız tamamen ölmemişti. "Bence ona bu kadar yakınsam, ölümüm zaten masada demektir." Basit bir gerçek. "Bu yüzden tam tersini yapmak yerine onu avlamam gerekiyor."

Adam onun görüş alanına girmek için yana kaydı, kollarını kapı pervazının üzerine dayadı; kaslı pazuları tişörtünün yumuşak grisine karşı sertti, geniş omuzları gergindi. "Kendini ateş hattına atmak, geçmiş silecek bir kefaret eylemi değildir."

Bu darbe uyuşukluk duvarını aşarak ruhunda yankılanmaya yetti. "Hayır," dedi, duvarın çatladığı bu kısacık anda onun sıcaklığının ve gücünün şok edici bir şekilde farkındaydı, "ama birkaç geleceği kurtarabilir."

Psşik şok dalgasının ardından, Adam Garrett'a eldivensiz dokunursa ne hissedeceğini düşündü. "Yeterince adil bir takas."

Gözleri kilitlendi, birbirlerini tuttular, o konuşulmayan şey aralarında yaşayan, nefes alan bir yaratıktı.

Adam'ın çenesinde bir kas kıpırdadı ve bir an için Adam'ın çıkmazı kıracağını, ikisinin de bilerek kaçındıkları konu hakkında konuşacağını düşündü

-Uyuşukluğu içinde bile bununla yüzleşmeye dayanamıyordu ama o sırada Mi-ja'nın sesi otoparkta çınladı. "Yoo-hoo! Adam! Jacques'a olanları duydum! Ne korkunç bir şey."

Adam onlara doğru ilerlerken konuyla ilgili konuşmaya devam eden Mi-ja'ya bakmak için hareketlendi. "Bunu kimin yapmış olabileceği hakkında bir fikrin var mı? Dışarıdan gelen biri olmalı, değil mi? Yani, neden *bizden* biri Jacques'a saldırırsın ki?"

Eleri, Adam'ın yüz ifadesinin sessiz bir sabra dönüşmesini izledi. "Şu anda pek bir şey bilmiyoruz," dedi yaşlı kadına. "Bildiğim tek şey, parmağınızın kasabanın nabzında olduğu. Bir şey duyarsanız bana söyler misiniz?"

"Oh, elbette!" Küçük yüzü kaşlarını çatarak buruştu. "Ona zarar veren her kimse onu ipe çekmek isterim. Diğer çocuklar ona sataşırken o çocuk Dae'me hep iyi davranırdı. Jacques buna hemen bir son verdi."

Adam kaşlarını çattı. "Bunu unutmuşum. O dönem aynı imalat sınıfındaydılar, değil mi? Hani şu sınıflar arası öğrenci alan?"

"Evet, nasıl geçindiklerini de... Dae bana tüm maceralarını anlatırdı." Gülümsemesi titrekti. "O kadar utangaç ki, arkadaş edinmekte hep zorlandı - Jacques'la bağ kurması beni mutlu etti. Sanırım ikisi hâlâ bazen birlikte bira içiyorlar."

"Son zamanlarda buluştular mı?"

"Hayır, Dae işiyle çok meşgul." Dudakları aşağı doğru döndü. "Jacques'ın bir şeylerden bahsetmiş olabileceğini mi düşünüyordun? Bahsetmiş olsaydı, Dae bana dün gece, vurulma haberini ilk aldığımızda söylerdi."

"Duyduğu her şeyi ona da iletmesini isteyecek misin?"

"Ona hemen mesaj atacağım." Konuşurken cebinden telefonunu çıkardı. "Bugün lokantada kahvaltı etmek istedi." Gözlerini devirdi. "Waffle'larımın berbat olduğunu söylüyor, ama ben yaptığımda afiyetle yemiyor mu?" Mesaj gönderildi ve telefon cebine geri kondu, ellerini havaya kaldırdı. "Çocuklar!" Sonra arkasını döndü ve ofisine yöneldi. "Toodle-oo! Bugün bir iş adamı geliyor, odasını düzenlemem gerekiyor."

Adam, diğer kadın gözden kaybolduktan sonra konuştu. "Dae'ye dikkat et. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama içimde kötü bir his var. Jacques'la okulda arkadaş olmadıklarından eminim. Belki de arkadaş edinmesi konusunda endişelenen annesini yatıştırmak için bir hikâye uydurmuştur ama bu yalanı bu kadar uzun süre sürdürmesi beni endişelendiriyor."

Eleri başını salladı. "Jacques onun istediği gibi davranmayınca kahramana tapınma ölümcül bir hal mi aldı?" Bu Eleri'nin kariyerinde gördüğü ilk yıkıcı aşk vakası olmayacaktı; eğitimi sırasında incelediği ilk vakalardan birinde bir adam sevgilisini -başka bir adamı- üçüncü bir adamın mahrem fotoğraflarını telefonunda bulduktan sonra kıskançlık krizine girip bıçaklayarak öldürmüştü.

"Bu mümkün. Onu izlemeye alacağım." Adam o garip, vahşi gözlerini tekrar ona dikti, sarı insanlık dışı ve güzeldi. "Dae'yle ilgili bir sorun çıkarsa Mi-ja'nın seni koruyacağına güvenemezsin; oğlu için her şeyi yapar, hatta bir cesedi bile gömer."

Eleri uzun zaman önce insanların kendilerinden saydıkları kişiler için neler yapabileceklerine şaşırmayı bırakmıştı. Reagan için sessiz kalarak yalan söylemişti, değil mi?

Onur ve adalet bunun neresindeydi?

Konsey'in hükümranlılığı altında bir J olmanın ayrılmaz bir parçası olan ikiyüzlülüğü nihayet fark ettiğinde Reagan'a söylediği sözler.

Reagan ona düşünceli bir bakış atmıştı. "Hâlâ böyle sorular soracak iradeye sahip olduğun için güçlü birisin Eleri. Çoğumuz senin eğitiminde bulunduğu noktaya geldiğimizde bunları unuturuz. Unutmak daha kolay, gölgelere çok dikkatli bakmadan yürümek daha kolay."

"Yaptığın şey bu mu?"

"Buradayım, değil mi?" diye cevap vermişti. Bugün ise sadece "Anlıyorum." dedi.

Adam'ın tek cevabı, "Eldivenlerini unutma," oldu ve arkasını dönüp merdivenlerden inmeye başladı.

Eleri, Adam gözden kaybolduktan sonra neden dışarı çıktığını bilmiyordu, ta ki birkaç dakika sonra büyük bir şahin tepesinde kanat çırpına kadar. Kanyon'a doğru gitmeden önce üzerinde bir tur attı. Asla gidemeyeceği, asla tecrübe edemeyeceği bir yere, onun her nefesindeki gökyüzü kadar ulaşamayacağı evine.

Kalbi, o uzun zamandır yosunlaşmış organı, bu yüzden ağrıyordu.

"Şimdi," dedi kendi kendine, "iyi olduğun ve işe yarayabilecek tek şeyi yapmanın zamanı geldi."

Eldivenlerini unutma.

Hiçbir anlamı yoktu. Sadece klan arkadaşına yapılan saldırının seri katil davasıyla ilgili olması durumunda onun devre dışı kalmasını istemiyordu. Bu mantıklı bir önlemdi.

Ve yine de, onunla ilgili biriktirdiği tüm anılarıyla birlikte bunu da bir kenara sakladı.

Mahkemede mi çalışıyorsun?

Pek sayılmaz. Ben bir stajyerim, küçük bir maaş alıyorum ama işim burada ve derslerimiz sırasında öğrenmek. Siz de öğrenci misiniz?

Evet. İşletme ve Beowulf gibi antik destanlarda - gülmeyin - yan dal.

Annem eski hikayeleri severdi.

Eleri o zamanlar *Beowulf* hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama sonraki aylarda bu epik şiiri saplantılı bir şekilde okumuştı. Annesinden bahsettiğinde gözleri hüznlenen ama aynı zamanda Eleri'ye özel olduğunu, onu mutlu ettiğini söyleyen bir şekilde bakan çocuğa geri dönmenin bir yolunu boşuna aramıştı.

Ta ki kalbini paramparça edene, güvenini yok edene... ve o güzel vahşi gözlerin sıcaklığında bir gelecek umudunu yok edene kadar.

Bölüm 14

Tatil dönemleri ve hafta sonları da dahil olmak üzere tam pansiyon. Okula tıbbi vekaletname verilmiştir. Birinci yıl faturasının tamamı ödenmiştir. Gelecek faturalar çocuk on sekiz yaşına gelene kadar her yılın 1 Ocak tarihinde tam olarak ödenecektir.

Aile, faturalar dışında çocukla ilgili herhangi bir iletişim kurulmasını istememektedir - disiplin ve tıbbi konular okul tarafından ele alınacaktır.

-Eleri Dias'ın (6 yaşında) Maxwelton Yatılı Okulu'ndaki kayıt defterindeki not (21 Kasım 2062)

Eleri tezgâha oturmak için içeri girdiğinde **DAE PARK** lokantada değildi. "Dae'ye rastlamayı umuyordum," dedi, uzun boylu, keskin gözlü ve parlak abanoz rengi derisinin altında çarpıcı bir kemik yapısı olan restoran sahibi Sally'ye.

"Annesine yine burada kahvaltı edeceğini mi söyledi?" Sally kıkırdadı, sesi boğuktu. "Tatlım, o annesiyle birlikte bir eve hapsolmuş sağlıklı genç bir erkek, onu kahvaltıda hiç görmedim. Bayan arkadaşının kim olduğunu bulamadım ama kesinlikle bir tane var. Aferin ona diyorum, adam sonunda kabuğunu kırdı."

Eleri konuyu kapattı ama Dae'nin Jacques hakkında söylediği yalana bu yalanı da ekledi ve Dae'nin şüpheliler listesinde yükseldiğini gördü - en azından vurulma olayı söz konusu olduğunda. İnsanlığı onu hâlâ Kum Adam şüpheli listesinde aykırı bir konuma yerleştiriyordu, tabii katilin bir çift değil de tek kişi olduğu yönündeki fikrini gözden geçirmek istemiyorsa.

Sally tabağını önüne koyarken, "Teşekkür ederim," dedi; "Psy spesiyali "ydi, besin macunu sürülmüş yavan bir ekmek ve Eleri'nin anlayabileceği bir tadı olmayan sıcak bir fincan bitki çayı.

"Sana bir soru sormamın sakıncası var mı?" Sally ağır sakallı bir adamın kahvesini doldurduktan sonra döndü. "J olarak aldığınız anıların size musallat olup olmadığını hep merak etmişimdir."

"Eidetik hafızamız var," dedi Eleri diğer kadına. "Ama sadece görevlerimiz sırasında başkalarından aldığımız anılar için. Unutamayız."

Sally kısa ve sert bir nefes çekti. "Ailen neden böyle bir işe girmene izin verdi? Ben kızımın böyle bir şey yapmasına *asla* izin vermezdim - yetişkin ve kendi başının çaresine bakabilecek durumda olması umurumda bile değil!"

Eleri kendi annesini düşündü; aileye hiçbir fayda sağlamayacak bir yetenekle doğan kızıyla ne yapacağını bilemeyen, zar zor hatırladığı 7.9'luk ince bir telepattı. Maria Dias, döllenme anlaşmasından önce Eleri'nin baba soyunu "tutarsızlıklar" açısından tam olarak araştırmadığı için kendini suçlamış ve fiziksel ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlamak dışında çocuğu görmezden gelmişti.

Eleri, özellikle Bram, ardından Saffron ve Yúze ile tanıştıktan sonra yatılı okuldaki hayatını tercih etmişti. Küçük bir aile. Gerçek ailesi, aralarında yarattıkları anılar, hiçlik duvarının ardında bile onlara karşı olan duygularını hatırlamasına yetecek kadar güçlüydü.

Bir zamanlar onları sevebilmişti.

"Sessizliğin çöküşünden önce J'lerin çoğu bu işe yönlendiriliyordu," dedi Sally'ye, bunun siyasi nedenlerini bir kenara bırakarak -J'lerin büyük çoğunluğu için Konsey'in kontrolü hiçbir zaman devreye girmiyordu, ama yine de Konsey'in J'leri sistemde istemesinin nedeni buydu.

Böylece davaları istedikleri gibi değiştirebileceklerdi.

YALAN!

Duvar yeniden kalın ve aşılmaz bir hal almıştı ve böylece Adam'ın suçlamasının acımasız yankısını geçerek konuşabildi. "J'lerin artık bir seçeneği var." Yeteneklerini daha az zarar verici şekillerde kullanmayı öğrenebilir, hatta hafıza alma ve yayınlama becerileriyle ilgisi olmayan kariyerlere sahip olabilirlerdi.

Lokantanın penceresinin dışında iki kişi kucaklaştı, genç kadınlar birbirlerine gülümseyerek hoş geldiniz diyorlardı. Bu Eleri'nin asla yaşayamayacağı bir deneyimdi. Mevcut Hassasiyet seviyesinde bu temas onu öldürebilir ya da etkisiz hale getirebilirdi.

Adam ona eldivenlerini unutmamasını söylerken zihninde bir titreşim, artık tamamen insan olmayan gözler onunkilere bakıyordu.

Dönüşenlerin doğal kalkanları vardı.

Doğal kalkanları olan insanlar Duyarlılar için tehdit oluşturmazdı.

Adam'la fiziksel temasta bulunma ihtimali olmadığı için bu düşünceyi aklından silkeleyerek tostundan bir ısırık aldı ve Sally sakallı patronla sohbet etmeye gitti. Yine de konuşmaları aklından çıkmıyordu.

Adam'la *gerçek* bir ilişkisi olsaydı nasıl bir seçim yapardı, diye düşündü. seçim mi?

Beyni bu soruyu anlamakta bile zorlanıyordu. Gerçek şu ki, Sessizlik testlerini geçtiği anda uzmanlık eğitimine alındığı için hiçbir zaman bir seçim şansı olmamıştı ve bu noktada J. olmasaydı ne yapacağını hayal bile edemiyordu. İyi olduğu şey buydu ve iyi olduğu şey dünyayı daha güvenli bir yer haline getirebilirdi.

Kendini ateş hattına atmak, geçmişisi silecek bir kefaret eylemi değildir.

Dün tanıştığı İcra memuru -Cocasta Whitten- yanında buruşuk üniformalı bir erkek meslektaşıyla içeri girdiğinde parmakları çay bardağını sıkıca kavradı. Adam Adam'ın boyundaydı, koyu renk bukleleri ve özel dikim üniformasının altından belli olan yontulmuş kasları vardı.

Yanakları yorgun bir gülümsemeyle kırışarak, "Selam Sally. Jo ve benim için kahvaltı. Her zamanki gibi."

"Şimdiye kadar vardiyadan çıkarsın sanıyordum Hendricks," dedi Sally aşçısına siparişi bildirmek için dönerken.

"Jo'yla birlikte yiyecek için beklemeye karar verdim," diye cevap verdi Hendricks adındaki şerif yardımcısı, meraklı bakışları Eleri'ye kaydı.

Bu arada Whitten da ona doğru yaklaştı. "Hey, bir masada bize katılmak ister misin? Birbirimizi tanırız, ben de seni Hendricks'le tanıştırayım."

"Elbette."

Oturduktan ve tanışma faslı tamamlandıktan sonra iki yardımcı şef hakkında bildiklerini paylaştı. Sally tabakları masaya koyarken Whitten, "Hastaneden henüz bir haber yok," dedi.

Bunun ardından konuşma silahlı saldırıya kaydı.

"Bence paniklemiş görünüyor," dedi kadın şerif yardımcısı. "Yüksek güçlü bir lazer tüfeğiyle en az üç el ateş edilmiş. Aşırıya kaçmış ve ortalığı dağıtmış."

Hendricks, Sally'nin gülümseyerek doldurduğu gümüş mataradan bir yudum kahve almadan önce yumurtalarının arasından, "Yani, bilemiyorum," diye mırıldandı. "Şahinler serttir. Anladığım kadarıyla tetikçi

İş i hallettiğ inden emin olmak için. Panik de ğ il, daha çok Jacques'ın hayatta kalma riskini almak istememek gibi."

Eleri her iki bakış açısını da görebiliyordu, çünkü Hendricks haklıydı; tetikçi, Jacques hayatta kalır ve konuşursa hayatlarının kaybedileceğini biliyor olmalıydı. Adam ve klanı serbest bırakılmış oklar gibi peşlerine düşecekti.

"Eldivenleri sormak kabalık mı olur?" Hendricks'in sesi düşüncelerini böldü.

"Sadece kazara teması engellemek için," dedi Eleri, daha fazla ayrıntı verecek havada değ ildi.

"İnternette dokunma yoluyla bir şeyler hissedebilen Psy'ler için olduğunu duymuştum."

"Ben psikometrik değ ilim."

Hendricks omuz silkip kalın bir dilim tost u yağlamaya devam ederken Whitten, "Öyle olmak tuhaf olmalı," dedi. "Olay yerindeki lastik izlerine dokunup tetikçinin fotoğrafını çektiğini hayal etmek gibi. Bu şekilde çalışıp çalışmadığı hakkında bir fikrim yok ama belki de Enforcement psikometri uzmanlarını iş e almayı düşünmelidir. Suç mahallerini dolaşıp bize neler olduğunu anlatabilirler."

Eleri iş i sayesinde birkaç Ps-Psy ile tanışmış tı ve bu pek iş e yaramamış tı ama iki yardımcısı da bu fikirden etkilenmiş görüldüğü için bu fikrin peşini bıraktı.

"Bize sadece cevapları verselerdi iş imizin eğlencesi ne olurdu?" Hendricks tost lokmasını yuttuktan sonra yüzünü buruşturdu. "Gerçek bir araştırma yok. Bence bırakın psikometri uzmanları şu anda ne yapıyorlarsa onu yapsınlar."

Baş ının yan tarafına hafifçe vurdu. "Şimdi, telepati, bunu kabul edebilirim. Suçlular farkına bile varmadan başka bir polisle konuşabilmek buz gibi olurdu. Bunu bir sorgulamada onları engellemek için nasıl kullanabileceğinizi hayal edin."

Whitten homurdandı. "Sakin ol, John. Sen Raintree'de çalışıyorsun. Biz gençleri ve sarhoşları sorgularız, suç de halarını de ğ il."

Hendricks alınmak yerine sırtıttı. "Sen sadece izle. Dedektiflik sınavlarımı geçip büyük şehirdeki bir karakolda kendime yeni ve parlak bir rozet alacağ ım."

"O günü kutlamak için çanlarımı takıp orada olacağ ımı biliyorsun. Şahin sporu yapan arkadaşların da öyle."

Hendricks'in gülümsemesi soldu. "Jacques iyi bir adam," dedi. "Onu çok iyi tanımıyorum ama Kanyon'da olmayan birkaç makineyi kullanmak için uğradığında birkaç kez karşılaştık.

"Ve WindHaven bize bir sürü aramada yardımcı oldu," diye ekledi Whitten'in ciddi bir şekilde başını sallamasına, "çölde kaybolan insanları bulmak için. Jet avcılarına ya da arama uçaklarına ihtiyacımız yok çünkü şahinler arkamızı kolluyor ve hava desteği görevi görüyor."

Eleri o kanatları uçarken gördüğünü, Adam'ın hava akımlarını ne kadar kolay kullandığını düşündü ve bu kadar özgür olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. "Bu uzak bölgede bu büyük bir şans."

"Evet, ama onlar bile bize bu konuda yardımcı olamaz." Whitten sadece birkaç ısırik almış olan waffle'ını tabağının etrafına itti. "Kimse bir şey bilmiyor."

"Peki ya şehirdeki diğer suçlar?" Eleri Kum Adam'ın kendi topraklarında avlanmadığından emindi ama dürtüler tuhaf şeylerdi ve onu başka suç eylemlerine itmiş olabilirdi. "Başka rahatsız edici bir şey var mı?"

"Son 'büyük' suç" -Hendricks parmaklarını tırnak içine aldı- "Dexter Camp'in yeni yetme suçlulardan oluşan küçük grubunun lise müdürünün cipini gezintiye çıkarıp çölde bırakmasıydı."

Whitten gözlerini devirdi. "Çocuklar asla kaçma tehlikesiyle karşı karşıya değildi. Daha şehre dönmeden diğer arkadaşlarına haber vermişlerdi ve biz de onları bekliyorduk."

"Başka bir şey yok muydu?"

"Sarhoşluk ve tek tük hırsızlık dışında bir şey yok." Whitten biraz portakal suyu içti. "Eve giren her kimse aptalca şeyler dışında hiçbir şey almıyor bile; bir keresinde mutfakta zaman geçirdikleri ve doğum günü pastasından arta kalan büyük parçaları kesip yedikleri belliydi; tam orada yaşayan çift geri dönerken arka kapıdan çıktılar -çift kapının kapandığını duydu."

Hendricks sırtıttı. "Benim favorim, ev sahiplerinin eve geldiklerinde yavru köpeklerinin günün ilerleyen saatleri için bir kutuya koydukları oyuncaklarla çevrili bir şekilde uyuduğu olaydı. Hırsız yavru köpekle oynayarak vakit geçirmiş, onu yormuş ve sonra da *duş almış*. Ev sahipleri geri döndüklerinde banyonun buharla dolu olduğunu söylüyor."

"Sıkılmış çocuklar." Whitten waffle'larına biraz daha şurup ekledi. "Tüm hırsızlık olayları için parmak izi araştırması yaptık ama şimdiye kadar bir şey çıkmadı. Muhtemelen bir grup çocuk bunu ne kadar sürdürebileceklerine dair iddiaya girmişlerdir."

Eleri bu kadar önemsiz bir şey olduğundan emin değildi. Antenleri, hırsızlık olmayan bir hırsızlıktan ve işlediği suçların zamanlamasını, evlerine girdiği insanları ıskalayacak şekilde ayarlayan bir davetsiz misafirden bahsedildiği ilk anda titreyerek dikkat kesilmişti. Bu ölümcül olabilecek bir tırmanmaydı, çünkü bu kişinin ya da çiftin -müfettişlerin inandığı gibi bir grup olması muhtemel değildi- daha riskli eylemlere geçmeden önce tespit edilmeyen girişlerle başladığından emindi.

Üçüncü aşama, içerideki insanlar oradayken ama uyurken yapılan bir izinsiz giriş olacaktı. Sonra da içeridekiler uyanırken yapılan izinsiz girişler gelecekti. En kötü senaryo ise ev sakinlerinin terörize edilip öldürüldüğü tam bir haneye tecavüz olacaktı.

"Jacques hakkında elimizde yeni bir bilgi olmadığına göre," dedi Eleri, "ve Raintree'de kendi davamla ilgili bir şey bulamadığıma göre, haneye tecavüzlerle ilgili dosyalara bir göz atabilirim, bakalım bir şey fark edecek miyim."

"Beaufort'a sormamız gerekecek," dedi Whitten. "Sadece o ya da şef buna izin verebilir."

Eleri başını salladı ve öylece bıraktı. Gerçekten önemli değildi; yetkisi olmadan dosyaları almanın yolları vardı. Çünkü seri katilleri büyük bir başarıyla avlayan bir kadının kendisine iyilik borcu olan pek çok tanıdığı olduğu ortaya çıkmıştı.

Masanın üzerinde tuttuğu eldivenli eline baktı.

İyilikleri toplamasına çok kalmamıştı. Birini şimdi nakde çevirebilirdi.

Eldivenlerini unutma.

Sabahki etkileşimlerinin anısını parlattı, dikkatlice saklamadan önce yüksek çözünürlükte olduğundan emin oldu. Çünkü aldığı izler söz konusu olduğunda hafızası sadece işitsel olsa da, onunla olan etkileşimlerinin tek bir detayını bile unutmamıştı.

Asla unutmak istemedim.

- - -

Hana döndüğünde üç saat geçmişti. Bu süreyi hayali faili meçhul davası üzerinde çalışarak ve kasabanın Psy sakinleriyle temas kurarak geçirmişti. Hâlâ kırmızı bayrak yoktu ama Kum Adam gerçek yüzünü saklamakta iyi olduğu için radarın altında uçuyordu. Konuştuğu her bir kişiyi tek tek araştırmayı planlıyordu.

Güvenlik sistemini kontrol etmek için mobil telsizini çoktan kullandıktan sonra kapıyı iterek açtı... ve botunun hafifçe çatırdayan bir şeye bastığını hissetti. Ayağını hemen kaldırarak aşağıya baktı ve internet makalelerinin çıktılarına benzeyen bir şey gördü. Kağıda dokunmak zorunda kalmadan başlıkları okuyabilecek kadar yakın olmak için çömeldi.

Kum Adam Yeniden Saldırıyor!

Kayıp kadının kimliği ASU'da mühendislik öğrencisi olan Kriti Kumar olarak belirlendi.

Son Dakika Haberleri: Cesedi Bulundu!

Vivian Chang'ın Ailesi Arizona'da Bir Seri Katil

Olduğuna Dair Neden Hala Umutlu Olduklarını Açıkladı!

Hepsi böyleydi, görebildiği her bir çıktı. Birileri Kum Adam'la ilgili makaleleri bulmak için ta en başından beri büyük çaba sarf etmişti. Örneğin Vivian'ın ailesiyle yapılan röportaj, Vivian'ın kayıp olduğu ilk günlere aitti.

Ama dikkatini çeken şey bu değildi: gelişigüzel yığının ortasında, Eleri'nin Sarah Wells'in cesedini bulduğu yerin siyah-beyaz bir görüntüsünü içeren bir makalenin çıktısıydı.

Tim'in yanında duruyordu, ikisi sohbet ediyorlardı.

Çıktıları kapısının altından atan kişi, Eleri'nin resminin yanına gülün bir yüz çizmişti.

Bölüm 15

Bu yaygın bir yanılgıdır ve E Tanımının PsyNet'e nispeten yeni "dönüşü" göz önüne alındığında anlaşılabilir bir durumdur; ancak hayır, empatların hepsi aynı şekilde çalışmaz.

E tanımlaması, bazılarını yıllarca, hatta daha uzun süre keşfedemeyeceğimiz çok sayıda alt tanımlama taşır. Sessizlik Konseyleri empatları dünyadan silmek için büyük özen gösterdiğinden, elimizde neredeyse hiç tarihi kaynak yok.

-PsyNet *Beacon*: Jaya Laila Storm (tıbbi empat ve Sosyal Etkileşim köşe yazarı) tarafından okuyucu sorusuna verilen yanıt (7 Haziran 2083)

Bu nesilde doğasına uyanan İLK empat olan Sascha, WindHaven şifacısı kendisiyle iletişime geçtiği anda bu iş için doğru E olmadığını anlamıştı. Jacques'ın komadaki bir zihne ulaşabilecek uzman bir E'ye ihtiyacı vardı.

Naia'ya "Sana en iyi kişiyi bulacağım," diye söz vermiş ve hemen işe koyulmuştu.

İlk tercihi olan Jaya, kendini neredeyse yaktıktan sonra zorunlu bir iyileşme sürecine girmişti, ama diğer kadın başka bir E önerdi - Hanz adında genç bir erkek.

Sascha empatla şahin bölgesine en yakın havaalanında karşılaştığında, elinde Jaya'nın onlara gönderdiği kimlik fotoğrafının bir çıktısını tutan iki buçuk yaşındaki kızı tarafından ona götürüldüğünde, gencin ismiyle mükemmel uyum sağlayan bir Alman aksanı, kendisinininkinden daha koyu bir kahverengi teni, sarkık siyah saçları ve dünyayı görmeyen ela gözleri olduğu ortaya çıktı.

Sensörler parmaklarını çınlatıyordu.

Gençken geçirdiği bir kazada görme yetisini kaybettiğini düşünmüştü, çünkü Psy bu tür bariz fiziksel farklılıkları affetmiyordu.

Hanz doğmuş olacaktı.

"Merhaba, Hanz! Biz geldik!" Naya sesini yükseltti ve geri çekilmeden önce parmaklarını onun ellerinden birinin arkasına çok ama çok hafifçe dokundurdu.

Sascha'nın kızı Psy'a izinsiz dokunmaması gerektiğini biliyordu ama o korkunç derecede zeki küçük beyninde Hanz'ın onun varlığına dair fiziksel bir referansa ihtiyaç duyabileceğine dair hızlı bir hesaplama yapmış gibiydi. Elbette yoktu; empati yeteneğiyle onları hissedebilirdi.

"Merhaba, 'biz'," dedi Hanz, Sascha daha kendini tanıtamadan, dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmış ve başı hiç şaşmadan Naya'nın küçücük boyuna yönelmişti. "Bu oldukça sıra dışı bir isim, değil mi?"

Naya kocaman ve sevinçli bir kahkaha attı. Sascha'nın kızının -yarı melez, yarı Psy- PsyNet'in uçsuz bucaksız genişliğinin dışında yaşamaktan dolayı kendini kısıtlanmış hissedeceğinden endişelendiği anlar oluyordu ama sonra Naya'nın güldüğünü duyuyor ve her şey unutulup gidiyordu.

Hiçbir şeyi ballandıra ballandıra anlatmayan kendi annesinin açık açık, "Çocuk tüm psişik işaretlerine planlanandan önce ulaşıyor. Açıkçası DarkRiver ağı şu anda onun için PsyNet'in herhangi bir köşesinden çok daha güçlü ve güvenli."

"Hayır, ben Naya'yım!" diye açıkladı kızı. "Bu da annem."

"Diğer adıyla Sascha." Sascha gülümsedi. "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim." DarkRiver bir ışınlama ayarlamaya çalışmıştı ama Ağ'daki herkesin nefesi kesilmişti ve Ağ'ın dışında tanıdıkları tek 'porter', dağlarda ağır yaralanan bir SnowDancer genci için acil tıbbi ışınlama yaparken alev almıştı.

Çocuk iyileşecekti ama Judd'ın durumu iyiydi.

Sascha ve Naya, refakatçileri DarkRiver nöbetçisi Dorian Christensen'in kullandığı bir jet-helikopterle gelmişlerdi; Hanz'ın ticari uçağından hemen önce inmişlerdi.

"Sizinle tanışmak bir onurdur." Hanz başını eğdi, yüzü ıslı ıslıldı. "Siz olmasaydınız, hepimiz kehribarın içinde kilitli kalırdık."

Sascha, kim olduğunu kabul eden ilk E olarak statüsünü kabullenmişti ama Hanz gibi genç Es'in hayranlığını nasıl karşılayacağını tam olarak bilmiyordu. "Sanırım sadece zamandı," dedi. "İçimizden biri bunu aşacaktı - ben olmasam bile Ivy, Memory ya da Jaya... çoğumuz uçurumun kenarındaydık."

Naya onun elini çekiştirdi.

Aşağı baktığında, bebeği Dorian'ın kısa bir mesafe ötede durduğu yeri işaret etti; oradan her şeyi ve herkesi izleyebiliyordu. Sürü her ikisine karşı da aktif bir tehdit olduğuna dair herhangi bir işaret almamış olsa da, Sascha DarkRiver alfasının eşiydi... ve Nikita Duncan'ın kızıydı. Bu da onu değerli bir hedef, Lucas ve onun kıymetli yavrusunu ise daha da büyük bir hedef haline getiriyordu.

Ama Naya bu geziye çıkmıştı çünkü şahin arkadaşlarını görmeyi seviyordu ve yazılışları aynı olmasa da şahin şifacısı Naia ile aynı adı paylaşmasına bayılıyordu. Şifacıya "büyük Naia", kendisine de "küçük Naya" diyordu.

Kendi adı olan Nadiya'yı kullanabileceği aklına gelmemişti, çünkü bu adı kullanan tek kişi Psy büyükannesiydi. Naya'nın Sascha'nın bir zamanlar hayal edebileceğinden çok daha iyi anlaştığı büyükannesi Nikita, Sascha'yı yetiştiren kadın değildi.

Herhangi bir riske gelince, Sascha'nın asla yapmayacağı tek şey, onu güvende tutmak için çocuğunun yaşamasına engel olmaktı. Nikita'nın seçimleri farklıydı; çocuğunu kurtarmak için Sascha'nın zihnini kilitlemek ve doğasının gerçeğini gizlemek zorunda kalmıştı ama bu, bu seçimin derin yaralar bırakmadığı anlamına gelmiyordu.

Şimdi Sascha'nın özgürce büyüttüğü bebek, Dorian'ın omzunun üzerinden başparmağını salladığını fark etmişti. "Seni acele ettirdiğim için üzgünüm Hanz," dedi. "Ama iniş pistinde sadece kısa süreli bir yerimiz var. Eğer bizi takip edebilirsen."

"Elini tutabilirim!" Naya gönüllü oldu, zekiydi ama Hanz'ın yardıma ihtiyacı olmadığını anlamayacak kadar da gençti.

Sascha, "Ah, yavrum, bunu önerdiğin için çok nazıksın," dedi, "ama Hanz'ın parmaklarındaki sensörleri görüyor musun? Onlar beynine bağlı, böylece etrafındaki dünyayı görebiliyor."

Kızının yüzü aydınlandı. "Bıyıklar! Benim gibi!"

Hanz'ın gülümsemesi de Naya'nınki kadar parlaktı. "Evet, sanırım bıyık gibi davranıyorlar, tıpkı senin leoparınki gibi."

"Ben bir panterim," diye söze girdi Naya. "Babam gibi."

"Bence senin panterin güçlü ve akıllı olmalı." Hanz sağ elini uzattı ve sol elini navigasyon için serbest bıraktı. "Birbirimizle yürümeye ne dersiniz?"

Mutlu bir Naya elini onunkinin içine soktu ve üçü birlikte parlak beyaz sarı saçları ve sörfçü mavisini gözleriyle nöbetçiye doğru yol aldılar DarkRiver'daki en tehlikeli insanlardan biriydi.

Uçuş, havaalanına yaptıkları yolculuktan çok daha kısa sürmüştü ve Naya ilk uçuşlarında olduğu gibi pencereye yapışmıştı. Sascha ve Lucas'ın yavrusu Dorian'a büyük makineyi uçurmayı öğretip öğretemeyeceğini sormuştu bile. Korkusuz bir panter yavrusu yetiştirmek Naya on sekiz yaşına geldiğinde annesinin saçlarını ağartacaktı, bundan emindi ama Sascha bu işin üstesinden gelmeyi planlıyordu.

Kendi korkularının bebeğinin ilkel kalbini bastırmasına asla izin vermeyecekti. "Dori, Dori!" dedi o vahşi yavru şimdi. "Büyük X!"

Dorian dikkatini uçuş kontrollerinden ayırmadan, "İyi tespit," diye karşılık verdi. "Şimdi, ben bizi indirirken arkana yaslan."

Bu iniş -doğrudan Kanyon platosundaki işaretli noktaya- bir tüy kadar yumuşaktı. Adam onları bekliyordu, Sascha ve Hanz'ı içeri götürmeye hazırdı. "Merhaba küçük Naya," dedi Adam, Naya sarılmak için koştuğunda kollarını ona dolamak için çömeldi.

"Büyük Naia mı?"

"Şu anda meşgul ama ona daha sonra merhaba diyebilirsin." Omzunun üzerinden baktı. "Bütün gün seni bekleyen başka biri daha var."

Naya küçük arkadaşını görünce mutlu bir ses çıkardı ama kaçmadı; bir panter olabilirdi ama aynı zamanda güçlü bir şekil değiştiren çocuğun kendini güvende hissetmesi ve sürünün güvenilir ve disiplinli bir üyesi olması için gereken sınırlarla yetiştirilmiş bir DarkRiver yavrusuydu. "Anne, gidip Jina'yla oynayabilir miyim?"

Sascha ona baktığında Dorian, "Onu ben alırım," dedi.

Kalbinin bu canlı parçasını nöbetçiye emanet etmek bir soru bile değildi. "Evet, git oynat. Jina'nın evine gidersen de terbiyeni takın."

Kızını, kendilerine ait olmayan ve Naya'nın anlayamayacağı tehlikeler barındıran bu coğrafyada gözetim altında tutulacağından emin bir şekilde oynaması için bırakarak, yanında Hanz olduğu halde Adam'ı Kanyon'un içinde takip etti.

Genç revirin dışında durakladı. "Temel bilgilere ihtiyacım var," dedi. "Daha önce hiç şahin dönüşenlerle etkileşime girme ya da onları okuma fırsatım olmadı. Duygusal normaliniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Adam Sascha'ya baktığında, Sascha başıyla onayladı. Adam elini uzattı. "Lütfen devam edin."

Hanz temas kurduktan sonra kaşlarını çatı. "Kızınızın elini tuttum," dedi, başını Sascha'ya doğru eğerek. "Elbette onu okumaya çalışmadım ama yüzeydeki benliği daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde ilkel hissettirdi."

Ancak sen, Adam, eğitmenim Jaya'nın kocasına daha yakınsın. Vahşilik kontrol altına alınmış."

Jaya'nın kocası bir Arrow'du, ölümcül bir asker. Ve Sascha, Adam'ın da öyle olduğunu düşündü. Alfalar -ve kanat liderleri- böyle olmaya eğilimliydiler. Bunu biliyor olmalıydı.

"Yetişkin çocuğa karşı," dedi Adam, "büyük Naia" onlara katılmaya geldiğinde, sesi sertti. "Jacques benim sağ kolum. O da benim gibi hissediyor olmalı."

Hanz başını sallayıp teması kestikten sonra, "Jaya seni aradığını söyledi. Geçemeyebileceğimi söyledi mi? Changeling kalkanları çok zorludur."

Cevap veren Naia oldu, parmakları Sascha'nın kılere dokunarak sessiz bir merhaba dedi. "Evet. Ayrıca yaralarının ciddiyeti nedeniyle kalkanın daha geçirgen olabileceğini ama bunun bir garantisi olmadığını söyledi."

"Elinden gelenin en iyisini yap," dedi Adam, ses tonu bir alfanın genç bir sürü arkadaşına verdiği cesarete benziyordu.

Sascha'ya pek çok yönden Lucas'ı hatırlatıyordu. Her ikisi de kocaman yürekleri olan liderlerdi. Naia'nın ona Tamsyn'i hatırlattığı gibi, sürü arkadaşlarına yardım edecekse kanını bile verebilecek bir başka şifacıyı.

Naia Hanz'ı Jacques'ın odasına götürürken Adam alçak sesle Sascha'ya "Geldiğiniz için teşekkürler," dedi. "E'yi izlemenin, Jacques'a ne yapıyor olabileceğini görmenin hiçbir yolu yok."

"Anlıyorum." Es'lerin katı bir etik kuralları vardı ama bir Dönüşen sürüsünün, çoğu zaman düşmanları olan bir ırktan gelen bir varlığa körü körüne güvenmesini beklemek imkânsız istemek olurdu.

"Havaalanından uçağa binerken onunla konuştum ve telepatik anlamda onu gölgelemem onu rahatlattı. Gözetim istiyor, bir şeyleri berbat etmekten korkuyor."

"Çocuk genç." Adam'ın kaşlarının arasında bir çatıklık. "Bunun ona zarar vermeyeceğinden emin misin?"

İşte oradaydı, o koruyucu kalp. "Jaya'nın ve Hanz'ın uzmanlık alanına sahip çok fazla Es yok, bu yüzden aktif hizmete uygun olandan daha erken çekildi, ancak Jaya bana psikolojik ve psişik hazırlığını kontrol etmek için yapılan her testi geçtiğini ve onu geri tutmanın gelişimine zarar vereceğini söyledi. Ayrıca istediği zaman çekip gidebileceğini de biliyor."

"Güzel. Jacques'ın isteyeceği son şey bir E yarası almaktır."

Bir yudum hava, sıkıntılı bir telepatik temas. *Sascha, o çok yaralı. Sensörlerim amputasyon ve işleyemedikleri diğer varyasyonları algılıyor.*

Adam'ın yanından hemen ayrılan Sascha doğruca Hanz'ın yanına gitti. Naia Jacques'ın yaralarının boyutunu tarif etmiş olsa da, Sascha'nın midesi gördüğü manzara karşısında burkuldu. Erkek şahini en son gördüğünde, yavrusuna kaşlarını çatmış, kılıç ve ejderha oyunu oynamaya hayır diyordu ama bunu yapacağını bilen ama önce direniyormuş gibi yapmak zorunda kalan bir adamın tavrıyla.

O anda, yavrusunun Jacques'ın yanında, Dorian'ın yanında olduğu kadar güvende olacağını anlamıştı. Onu böyle yaralı görmek kalbini acıttıysa, klanı için daha ne kadar kötü olabilirdi?

Sana bir görsel telepat göndermemi ister misin? diye sordu Hanz'a. Ses tonunu sakın tutmaya zorluyordu kendini, çünkü tereddüt ederse genç E çökebilirdi. *Alicıların bunu işleyebilecek mi?*

Hayır, ben doğuştan körüm. Sensörlerimle dünyayı nasıl algıladığımın ötesinde hiçbir görsel parametrem yok. Lütfen onu bana tarif edin.

Doğuştan kör olduğunu açıklamasından duyduğu şaşkınlığı gizleyerek ve bunun ardında toplumsal ve Konsey baskısına boyun eğmeyi reddeden sevgi dolu bir ailenin hikâyesinin yattığını umarak, diğerlerini de bilgilendirmek için yüksek sesle konuştu. "Hanz'ın Jacques'ın fiziksel durumuyla ilgili bir açıklamaya ihtiyacı var. Sensörleri bunu işlemekte zorlanıyor. Ben-"

"Hayır," diye araya girdi Adam. "Ben yaparım." Sonra, Naia'nın yüzü titrerken, Adam onu profesyonel bir sükûnete kavuşturdu ve Sascha'nın en yakın arkadaşı olduğunu bildiği adamı net bir şekilde tarif etti. "Tarayabildiklerimizin ötesinde içsel yarı kayma hakkında bir şey bilmiyoruz. Beyni... sen de bu yüzden buradasın Hanz."

Hanz yutkunurken boğazı kıpırdadı. "Teşekkür ederim. Sana acı çektirdiğim için özür dilerim."

Adam başını salladı ve Hanz'ın omzuna dokundu; başka bir varlığın kendini güvende hissetmek için fiziksel temasa ihtiyaç duyduğunu anlayan bir şekil değiştirendi. "Sorun değil. Neye ihtiyacın varsa iste."

"Sascha?" Hanz elini uzattı. Elini tutarak, "Hazır mısın?" diye sordu.

Başını salladı ama aklına korkulu bir soru geldi. *Ya orada kapana kısıldıysa?*

Eğer öyleyse ve onu bulabilirsek, bu iyileştikten sonra geri dönebileceği, vardiyaı her şekilde tamamlayabileceği anlamına gelir. Aslında bunu bilmiyordu, Naia'nın temas kurduğu şifacılar da bilmiyordu ama bu onların en iyi umuduydu. Bu onun sadece sıkışıp kaldığı, gitmediği anlamına gelirdi.

Hanz'ın gözleri onunkilerle buluştu, görmeyen küreler hem sıkıntı hem de kararlılıkla yüzüyordu. *İzleyecek misin? Bir hata yapıp onu daha da kötüleştirmek istemiyorum.*

Yapmayacaksın. Jaya bunu halledebileceğine güvenmeseydi seni göndermezdi. Sascha onun elini sıktı ve kalkanları aracılığıyla kendisini gölgelemesine izin verecek telepatik bir bağlantı talep etti.

Hanz hemen onun tarafında açıldı ve Sascha onun yaptığı her şeyi anında görebiliyordu. Daha önce de Jaya ile çalışmış olmasına rağmen, E yeteneklerinin kendisinininkilerle karşılaştırıldığında nasıl çalıştığını görmek bir kez daha bir keşif oldu.

Hanz'ın "gürültüyü" filtrelemeden önce odanın ilk geniş duygusal okumasını yaptığını ve Jacques'inkini boğan ağır siyah bir battaniye gibi görünen zihninin katmanlarını incelemeye başladığını gördü. Bir köprü değil, bir tünel inşa ederken tek bir adımı bile atlamadan metodik davrandığı açıktı.

İçeri girebilirim, dedi psişik bir nefes vererek. *Sanki doğal kalkanı bir depresyon geçirmiş gibiydi. Burada ama parçalar halinde ve aralarında büyük boşluklar var.*

Değişimin ortasında yakalandı, diye yanıtladı Sascha, *belki de kalkan bir formdan diğerine geçerken sıfırlanıyordu.* Çünkü Dönüşenler şekil değiştirdiklerinde bunu her seviyede yaparlardı.

Hanz cevap vermedi, dikkatini işine vermişti.

Onu bulmaya çalışıyorum, dedi E Sascha'ya. *İnsanlar zihinlerinde kaybolduklarında ya da beynin korunaklı bir bölümüne çekildiklerinde sondaj yapmak zorundayız. Kulağa sert geliyor ama öyle değil, söz veriyorum.*

Ben biliyorum. Jaya bir keresinde bana göstermişti.

O bu işte çok iyi, aynı anda birden fazla tünel açabiliyor ama ben aynı anda sadece bir tane açabiliyorum.

Kendine güven, Hanz. Jaya güveniyor.

Hanz yerleşmeden önce uzun ve derin bir nefes aldı, zaten ayakta çalışmayı tercih ettiğini belirtmişti.

Adam'ın daha önce kendisi için sürükleyerek getirdiği sandalyeye yığılmadan önce üç besin içeceği ve eşit sayıda çalışma saati geçirdi

-Şahin kanadı liderinin, klanın alt çizgisi için acil olan bir toplantıya katılmak üzere ayrılmak zorunda kalmasından önce.

Klan ve sürü liderleri duygularına yenik düşme lüksüne sahip değildi ve nöbetçileri ile yardımcıları da aynı kumaştan kesilmişti. Sascha, herhangi bir unutmama belirtisi göstermiş olsaydı, Adam'a sorumluluklarını hatırlatacak ilk kişinin Jacques olacağını biliyordu. Bu bir nöbetçinin göreviydi.

-Ya da ikinci iş.

"Onu bulamıyorum," dedi Hanz yüksek sesle Sascha ve Naia'ya, alt dudağı titriyor ve bir eliyle Sascha'nın elini tutuyordu.

Yüzü kederden kararmış olan Naia yine de Hanz'ın omzuna güven verici bir el koyarken, Sascha da onu sıcak ve rahatlatıcı duygularla sardı.

Gözyaşları genç E'nin yüzünden aşağı yuvarlandı. "Tekrar denemek istiyorum," dedi kendi içgüdüsel duygularının uğultusu arasında. "Vazgeçmek istemiyorum."

Sascha'nın kalbi ağırdı ve Hanz'a gücünü yeniden toparlaması için birkaç saat dinlendikten sonra tekrar denemesi gerektiği konusunda katılsa da, başarının pek olası olmadığını farkındaydı. Her ne kadar bunu söylemek istemese de söylemek zorundaydı -Jacques'ın klanı eldeki tüm bilgileri almayı hak ediyordu.

Hanz uyuduktan sonra Adam ve Naia'ya "Yaptığı her şeyi en ince ayrıntısına kadar gördüm," dedi. "İşin kolayına kaçmadı, Jacques'ın zihninin her alanının üzerinden defalarca geçti."

Naia yüzünü buruşturarak kollarını kavuşturdu ama Adam'ın onu kendine doğru çekmesine, çenesini saçlarına dayamasına izin verdi. "Yani gitti mi?"

"Sorun da bu zaten." Sascha ellerini kendi kollarında gezdirdi, ince siyah kazağı içindeki soğuğa karşı dayanıklı değildi. "Ve Hanz'ın tekrar denemek istemesinin nedeni de bu - orada bir şey var ama ona ulaşamadı ve bana daha önce benzer bir şey görmediğini söyledi."

"Şu belirsiz beyin dalgası okuması." Naia başını kaldırdı, umarım ses tonunda yumuşak bir melodi vardı.

Sascha başını salladı ama her ne kadar bu umudu beslemek istese de, "Hanz bunun o kadar silik bir izlenim olduğunu söyledi ki Jaya'nın bile buna ulaşabileceğine inanmıyor - eğer ulaşabilirse. Kendini... bütün hissetmiyor."

Adam bir yırtıcı kuşun öfkeli bakışlarıyla onu kıstırdı ama kız bu öfkenin kendisiyle bir ilgisi olmadığını biliyordu. "Peki ya sen? Sen daha deneyimlisin. Ne düşünüyorsun?"

"Bu benim alanım değil ama çok silik olduğu konusunda ona katılıyorum. Bütünlüğe gelince, duygusal düzeyde değişen zihinlerle ilgili çok daha fazla deneyimim var ve Jacques'ınki doğru gelmiyor." Sanki acıyı durduracakmış gibi kalbine bir yumruk bastırdı. "Yeterince vahşî değil. Yeterince insan da değil."

"Sıkışmış," dedi Adam, sesi kısıktı.

Jacques'ın gerçekliği olan korkunç kâbusa şekil vererek, "Sıkışmış," diye onayladı. Sadece onun hiçbir şey hissetmemesini umabilirdi. Çünkü eğer içerideyse ve herhangi bir düzeyde bilinci yerindeyse...

Midesi bulandı.

Bölüm 16

"Yani Jacques aptalı mı oynuyor yoksa gerçekten henüz anlayamadı mı?"

"Jacques'ın bu tür oyunlar oynadığını hiç gördün mü? Adamın hiçbir şeyden haberi

yok." "Vay canına. Bir ipucu verebilirsin, en iyi arkadaş ekürisi gibi davranabilirsin."

"Hayır, ikisinin de bundan hoşlanacağını sanmıyorum. İnan bana, çok yakında bir gün kafasına bir kaya parçasıyla vurulacak."

"Patlamış mısır stokladığımdan emin olacağım."

-Dahlia Dehlavi ve Adam Garrett arasındaki konuşma (Eylül civarı)
2083)

ADAM alacağı cevabı daha Sascha, Hanz ve Naia, Hanz'ın ikinci denemesinden sonra Jacques'ın odasından çıkmadan önce biliyordu. Hanz ağlıyordu, genç yüzünde yorgunluğun izleri vardı. Naia onun elini tutup teselli edici sözler mırıldanırken, Sascha da kolunu erkeğe dolamıştı.

Başını hafifçe Adam'a doğru salladı, kardinal gözleri yıldız ışığından yoksundu.

Lanet olsun!

Çığlık içten geliyordu ve diğer yarısı olan şahin tarafından yankılandı. Ama yüksek sesle, "Denediğin için teşekkürler," dedi ve -içgüdüsel olarak- çocuğu göğsüne yasladı.

E özür dileyerek ona sarıldı.

"Özür dileyecek bir şey yok," diye onu rahatlattı Adam, çocuğun gençliğinin içgüdüsel olarak farkındaydı, şahini çocuğun üzerinde kanatlarını açmıştı. "Elinden geleni yaptın ve bunun için her zaman WindHaven'ın dostu olarak kalacaksın."

Sascha Hanz'ı klanın onun için hazırladığı yatak odasına götürdükten sonra Adam Naia'ya döndü. O ana kadar kendini toparlamış, çocuk için güçlü durmuştu ama şimdi tüm klanın kalbinin bir parçası olduğu adanmış, empatik şifacısı kollarına yığılmıştı.

Adam ağlayamadı, gözyaşları içine hapsolmuştu ama bir saat sonra, herkes uykuya daldıktan ve Kavi ofisine gittikten sonra, Jacques'ın yatağının yanında bitkin ve huzursuz bir şekilde oturdu ve en iyi arkadaşına lanet bir pislik olduğu ve ona bu kadar ihtiyaçları varken hepsini terk ettiği için kızdı.

O zaman bile gözyaşları akmadı, öfkesi göğsünde çok büyük bir kaya gibi duruyordu.

"Yıllarca benim yanımda olman gerekiyordu. Kendimi kaybettiğimde aklımı başıma getirecek sert bir kafa olman gerekiyordu. Senin ölmen gerekmiyor Jacques."

Tüm umutları tükenmiş olsa bile, son adımı atmak istemiyordu. Ama Jacques'a verdiği söz bir yana, kanat lideri olmanın bir anlamı da buydu; tüm darbelerin önünde durmak, en sert darbeleri almak zorundaydı. Tıpkı en iyi arkadaşını gökyüzünden parçalayan darbeleri alabilmeyi dilediği gibi.

"Tüm şifacı ağına tekrar ulaştım," demişti Naia ona, uykunun onu içine çekmesine izin vermeden önce, kederi açık bir yaraydı. "Her ihtimale karşı."

Adam, "Sonuç yok," diye tahmin etti, çünkü eğer herhangi biri çözüm olsaydı Naia bu durumda olmazdı.

"Hayır." Başını Naia'nın göğsüne yaslamıştı, Naia klanda sırtını dayayabileceği birkaç kişiden biriydi; mesele aşk değil, insanların yaşanan trajediye nasıl tepki verecekleri konusunda ona bakmalarıydı.

Naia çözüldüğü anda diğerleri de çözülecekti.

Jacques'a en sevdiği müziği içeren hafıza küplerini bıraktığında ve klanla ilgili geveze güncellemeler yaptığında çok kararlı bir şekilde neşeli olan Malia bile onarılamayacak bir kesinlikte çatlayacaktı.

"Sascha Hanz'ı alabilmemiz için elinden gelen her şeyi yaptı," dedi Jacques'a şimdi.

Büyükannenin değişimi kucaklamaya istekli olması sayesinde.

En iyi arkadaşının elinden gelse söyleyeceği sözler. O her zaman Aria'nın en büyük hayranlarından biri olmuştu.

"Rüzgârın hangi yönden estiğini görebiliyorum, Adam," demişti büyükannesi ona, o henüz kanatlarının en küçüğüken. "Artık uçuş yolu anlaşmalarından başka bir şeye güvenerek tek başımıza uçamayız."

Yaşlı elleriyle yüzünü kavradı. "Bizi geleceğe sen götüreceksin, oğlum. Ve bunun ne anlama geldiğini seninle konuşmamın zamanı geldi."

Adam, büyükannesinden sonra WindHaven'a liderlik edeceğini uzun zamandır biliyordu; bunun akraba kayırma ya da seçilmekle ilgisi yoktu. Changeling klanları bu şekilde çalışmazdı. Her şey klanın diğer üyeleriyle konuşan içsel bir güç uğultusuna bağlıydı. Adam'ınki, o gün mahkeme salonunda iki güçlü yetişkin kanadın hakimiyetini neredeyse kırmayı başardığında yüzeye çıkmıştı.

Jacques'ın yanına döndükten kırk beş dakika sonra Kanyon'a ışınlanmasına izin veren de aynı parçasıydı. Yüzünün sağ tarafı kısa dinlenmesinin çizgileriyle işaretlenmiş olan Sascha, Jacques'ın odasına kadar onu takip ederek ışınlayıcıya ve yolcusuna -bir başka E'ye- izin vermesini isteyen kişiydi.

Adam nedenini açıklamadan, "Platodan gelmeleri gerekecek," dedi. "X hala görsel referans için yukarıda duruyor."

Adam üç dakikadan kısa bir süre sonra çifti revire götürdü.

"Jaya'nın Abbot'u onu ışınlamaya nasıl ikna ettiğini bilmiyorum," dedi Adam'a, söz konusu E Jacques'a ulaşmaya çalışırken, denizi andıran mavi gözlü bir Ok onu izliyordu. "Dumanla çalışıyor ve o da bunu biliyor."

Jaya Storm'un yorgunluğu omuzlarının çöküşünden ve yüzündeki ağırlıktan anlaşılıyordu ama Adam aynı zamanda kendi şifacısından tanıdığı bir kararlılık ifadesi de gördü. "Onu hiçbir şey durduramazdı ve eşi de bunu biliyor." İkisinin çiftleştiği Adam'ın değişen duyuları için açıktı. "Onunla birlikte gelmesi daha iyi, böylece ona göz kulak olabilir."

"O inatçı biri," diye kabul etti Sascha. "Bazılarımızın doğuştan zihinleri kilitlenmiş insanlara ulaşma yeteneğine sahip olduğunu fark eden ilk E'ydi - ister komada olsunlar, ister başka bir şekilde iletişim kurma yeteneklerini ellerinden alan kazalar nedeniyle olsunlar."

Şimdi, Adam izlerken, Jaya yatağın yanında sallanıyordu. Eşi bir kalp atışı kadar kısa bir sürede ona sarıldı. Jaya Adam'a döndü, gözleri obsidyen rengine dönmüştü, ne beyazları ne de irisleri vardı ve soluk soluğa, "Ona ulaşamadım," diyebildi.

Adam'ın boynu sertleşti, göğsü dev bir çürüğe dönüştü.

Abbot o anda onu kollarına aldı, durakladı, sonra Adam'a az önce ışınlanmaya çalıştığını ve başarısız olduğunu söyleyen bir bakış fırlattı. Ama Adam onu hızla dışarı çıkarırken sessizliğini korudu ve Sascha'yı

Jacques. Ok onun bakışlarını platonun karanlığında buluşturdu, arkadaşı çoktan bayılmıştı ve şöyle dedi: "Empatlar bir hastayla ilgili herhangi bir eylem söz konusu olduğunda gizlilik yemini ederler. Ona eşlik eden kişi olarak ben de aynı yemine bağlıyım."

Adam, ikilinin bu gece burada öğrendiklerini paylaşmayacaklarına dair açık sözlü güvenceyi takdir etti. "Anlaşıldı."

Çift ayrıldıktan ve kendisi revire döndükten sonra Sascha'ya "Başka kimse yok mu?" diye sordu.

Sascha'nın gözlerinde tek bir yıldız bile yoktu. "Hayır, çok üzgünüm Adam."

Adam, bırakın Jaya'yı, Hanz'ı buldukları için bile şanslı olduklarını biliyordu. PsyNet'te neler olup bittiğini takip etmiş, hatta PsyNet'lerinin yıkıcı bir etkiyle çökmek üzere olduğu ortaya çıktığında Psy çocuklarını klana kan bağıyla bağlamıştı. Bu çocuklar artık kalbinin bir parçasıydı, her ne kadar nabızları uzak ve boğuk olsa da, çünkü klana hiçbir zaman tam olarak entegre olmamışlardı, PsyNet'e olan bağları çok daha güçlüydü.

"Bir mucize olmasını umuyordum." Naia'ya olanları anlattıktan sadece elli dakika sonra, gece henüz etraflarını sarmamışken, Naia'nın ifadesi boğuk bir mırıltıdan ibaretti. Naia'nın fazla uyumayacağını biliyordu, sadece şifacı olduğu için değil, bu Jacques olduğu için de.

"Beyin dalgası desenindeki şu soluk çizgi." Elini Jacques'ın sık buklelerinin üzerinde gezdirdi, gözlerinin altındaki gölgeler koyu leylak rengindeydi. "Onu orada bulacaklarını düşünmüştüm, sadece kaybolmuş."

"Evet." Adam'ın söyleyebildiği tek şey buydu.

Naia, kalbi çok nazikti ama klanının iyiliği söz konusu olduğunda çelik gibi bir çekirdeğe sahipti, gelip Adam'ın elini tuttu, kendi eli sıcak ve yumuşaktı. "O bunu istemezdi." Jacques'ın onları ebedi gökyüzü için terk etme hakkı için savaşırken bile sesinde bir çatlak vardı. "Ama kararı senin vermen gerekecek." Nazik bir ses, diğer eli sessiz bir teselli için Jacques'ın üst kolunu sarıyordu. "Ailesi karar verecek durumda değil."

Jacques vurulduğunda ailesi eyaletin uzak bir köşesinde uçuştaydı ve Hanz temas kurmaya çalışmadan önce onu görebilmek için tam zamanında eve varmışlardı. Annesinin gözyaşları sessiz ve sabitti; babasının öfkesi Adam'ın çok iyi anladığı bir şeydi. Kız kardeşi onlardan birkaç saat sonra gelmişti; Jacques'tan daha gençti, hâlâ ülkenin öbür ucundaki bir üniversitede öğrenciydi, zar zor ayakta duruyordu. Jacques onun ağabeyiydi, sırf onu kahvaltıda ya da öğle yemeğinde ziyaret etmek için ülkenin öbür ucuna kadar uçtuğu biliniyordu.

Adam'ın kollarında hıçkırarak ağlayarak bir saat geçirmişti.

"Bu kararı ailesinin vermesini asla istemezdim. Bu bir kanat liderinin işidir." Çünkü onlar insan değil, Dönüşen'di. "Başka seçeneğimiz kalmaması ne kadar sürer?"

Naia'nın sessiz yanıtı "Onu makinelerle sonsuza dek hayatta tutabilirim," oldu. "Beynindeki o zayıf iz hâlâ duruyor... ve vücudunu ayakta tutacak teknolojiye sahibiz."

"Hayır." Eğer Jacques'ı sert bir koruyucu, sevgi dolu bir oğul ve kardeş, kana sadık bir dost yapan aklı, kalbi ve ruhu gitmişse, Adam bedeninin de gitmesine izin vermek zorundaydı. Jacques havada hepsinden daha fazla zaman geçirmişti. Eğer onun küçük bir parçası orada yaşıyorsa, bu yatağa bağlı kalmaktan *nefret ederdi*.

"Klanın veda etmesi gerekiyor ama bu şekilde görülmek istemez." Adam Naia ile temasını kesti, ellerini sıkarak açıp kapadı.

"Ruhuna veda edebiliriz," dedi Naia, "bedenini hiç teşhir etmeden." Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı ve hemen ardından diğerleri geldi. "Seni özleyeceğim, dostum." Eğilerek onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sana ne kadar taptığımı biliyor musun acaba, seni huysuz, güzel adam."

Adam biliyordu, Jacques'ın bunu anlamasını bekliyordu. Artık en iyi arkadaşı ve onun ayı astığını düşünen kadın için zaman tükenmişti.

Klanın son cenazesi Aria'nındı.

Bu veda canını acıtmıştı ama Aria kendi standartlarına göre yeterince uzun bir hayat yaşamış olduğu için bu, işlerin doğal akışının bir parçasıydı.

"Çok uzun, Adam," demişti ona bir gece, ikisi çöl ayının altında, sırtları Kanyon duvarına dönük otururken. "Bir kızdan daha uzun yaşadım, kızın sevdiği adamdan daha uzun yaşadım, tüm varlığımla sevdiğim eşimden daha uzun yaşadım."

Sonra ona döndü, eliyle saçlarını okşadı.

"Ama aynı zamanda iki güçlü ve vahşi torununun, sonra da torunlarının doğuşunu izledim, her birini doğum günlerinde kucağıma aldım. Ve bir çocuk doğurdum, onu sevdim ve onu yapmama yardım eden adamı sevdim. Her şeyin büyük planında iyi bir hayat oldu."

Bir nefes. "Ve kanat lideri olarak yeminlerime sadık kaldım. Gittiğimde WindHaven'ı emin ellere bırakacağım. Çölün bana şarkı söylediğini duyabiliyorum, Adam." İç geçirdi. "Babamın babası, klan topraklarımızın

En sessiz yerlerle kutsandığımızı, birçok kişi sessizlikte yıkanmak için buraya gelene kadar bununla ünlü olduğumuzu, ama şarkıyı her zaman duydum. Şimdi beni eve çağırıyor."

Ona biraz daha kalmasını söylemek istemişti ama sesindeki yorgunluk canını acıtmıştı. Bu yüzden kolunu büyükannesine dolamış ve ilişkilerinde ilk ve tek kez, sanki kendisi kanat lideriymiş, o da onun gücüne ihtiyaç duyan klan üyesiymiş gibi ona sarılmıştı.

Ve onun varlığının hayatından kaybolduğu düşüncesiyle gözyaşlarını yutarak, ona uçmak isterse klanını onun için güvende tutacağını söylemişti. "Söz veriyorum, Shimásání."

İki gün sonra, ailesinin ve klanının sevgilisi, şarkılarında her zaman hatırlanacak olan Aria, Adam'ın büyükbabasıyla kanat ucundan kanat ucuna uçmak için uzaklaşmıştı, gökyüzleri bu dünyadan uzaktı.

Jacques'ın ölümü Aria'ninkine hiç benzemeyecekti. Onun yasını tuttular ama aynı zamanda onu kutlayabildiler. Onu gençliğinde tanıyanlar -kendileri de aksakallıydı- onun genç bir kadın olduğuna ve Adam'ın çok daha sessiz ve itaatkâr büyükbabasına kur yaptığına dair gürültülü hikâyeler anlatmışlardı.

"Adamın gözünde bir ayı bile olabilirdi!" demişti eski bir dost dizine vurarak. "Zavallı adam kaçmak mı yoksa teslim olmak mı gerektiğini bilemiyordu."

Jacques için kutlama falan yoktu, sadece acı ve korkunç bir adaletsizlik duygusu vardı. Adam'ın yaşındaydı, doğum günleri arasında tam üç hafta vardı, hayatının baharında olmuştu.

Adam, Naia'nın küçük bir yaralanmayla ilgilenmesi için çağrılmasından sonra Jacques'a doğru yürüdü. En yakın arkadaşı, vücudunu hayatta tutan tıbbi yatağın kubbeli kapağının altında hareketsiz yatıyordu, sadece yüzü havaya açıktı.

Ve o yüz...

Adam'ın içi burkuldu. Hayır, bu Jacques değildi ve Adam son çağrıyı daha fazla erteleyemezdi. Önümüzdeki günlerde Jacques'ın ailesine vedalaşmaları için zaman tanıyacak ve sonra... sonra Jacques'ın gitmesine izin verecekti.

Revirden çıkarken bu düşünce içini kemiriyordu ve ofisine doğru ilerlerken başka kimseye rastlamadığı için memnundu. Şafaktan bu kadar uzakta klan uyuyordu. Her şeye rağmen ofisinin kapısını kapattı, hiç kullanmadığı ama atmaya kıyamadığı bir kalemi eline aldı, sonra da Jacques'ın ölümü halinde klanın saklaması için bıraktığı belgeleri çıkardı.

Bunun Jacques'ın annesi, babası ve kız kardeşiyle yapması gereken konuşmayı ertelemenin bir yolu olduğunu biliyordu ama arkadaşını kaybedeceğini bildiğı bu günde kendine bu lütfu tanıdı. Onlara gitmeden önce bunu kabullenmeliydi, böylece onlar dağılırken o güçlü olabilirdi.

İlk belgeyi çıkardı, ona yazılmış bir mektup.

Kahretsin Adam, eğer bunu okuyorsan, ben öldüm demektir.

Gözleri yanarken bile içinden bir kahkaha koptu.

Buna dayanamayarak belgeyi kapattı ve kalemi tekrar masasına bırakarak sessiz koridorlardan dışarı çıktı, bir şahinin kanatlarında kanyona doğru ilerledi. Serin karanlığın içinde nereye doğru uçtuğunu bile bilmiyordu, ta ki hanın üzerinden geçip aracını odasının önüne park etmiş halde görene kadar.

Bölüm 17

Bir nefes

Dokunmayan parmaklar

Aşılamayan bir uçurum

Bazı hikayeler...

...tamamlanmamıştır

-Adina Mercant'ın "Öykü Parçası", şair (d. 1832, ö. 1901)

ADAM hana en yakın giysi zulasına indi.

Bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymesi sadece bir dakikasını aldı. Sonra da aynı topraklarda çocukluk geçirmiş, buranın içini dışını bilen bir adamın aşinalığıyla ağaçların arasında yalınayak koşmaya başladı. Karanlık onu rahatlatan bir şekilde kucakladı, şafakta gelecek ıstırabı boğdu.

Hanın arkasından çıktığında, dünyanın geri kalanının uyuduğu bir saatte Eleri'nin ışıklarının yandığını gördü.

Ben pek uyumam.

Adam kapıyı bir kez daha çalamadan Eleri kapıyı açtı ve üzerinde takım elbisesinin pantolonu, kolları kıvrılmış beyaz gömleği ve düzgün bir topuz yaptığı saçlarıyla ya hiç yatmamıştı ya da birkaç saat sonra uyanıp güne hazırlanmaya karar vermişti.

"Ne oldu?" Gözleri, neredeyse endişe olarak okuyabileceği bir çabuklukla onu aradı. "Jacques?"

Onu içeri çekecek gibi oldu ama çıplak parmakları koluna değmeden hemen önce tereddüt etti. Hava asılı kaldı, o an dondu.

Elini bırakarak geri çekildi. "İçeri gel." İçeri girdi.

Ona neden geldiğini bilmediğini söyleyerek yalan söyleyebilirdi ama biliyordu. *Her zaman* biliyordu.

İçeri girerken kapıyı büyük bir dikkatle arkasından itti, çünkü aksi takdirde kapıyı çarpıp diğer misafiri uyandırabilirdi - eğer misafirin parlak sedanı doğru yere park edilmişse, Mi-ja onu üç oda öteye yerleştirmişti.

"Bir şey hissettin mi?" diye sorarken buldu kendini on yıldır peşini bırakmayan bu kadına. Ama bu bir rica değil, tüm inceliklerden arındırılmış bir talepti. "İlk seferinde. O-"

"-koridor," diye tamamladı, gözleri karanlığa gömülmüş bir dünyanın sessizliğinde onunkilere kilitlenmişti. "Klanınızın geri kalanından uzakta bir duvara yaslanmıştınız, kravatınız yamuktu ve eklemlerinizi acıyordu."

"Az önce adliyenin taş sütunlarından birini yumrukladım." Boğazı sertleşmiş, sözleri tırtıklı bir hal almıştı. "Ve o günden beri kravat takmadım." Bunu ailesini onurlandırmak ve partilerinin mahkeme salonunda ciddiye alınmasını sağlamak için yapmıştı; o zamanlar adalete hâlâ inanıyordu.

"Kim olduğunuzu bilmiyordum," dedi Eleri, sesi tam olarak seçemediği bir şekilde farklıydı - birdenbire duygu seline kapılmış değildi. Sadece biraz daha az düzdü. "Ama senin bir Dönüşen olduğunu söyleyebilirim, bu yüzden davayla bir bağlantının olması gerektiğini düşündüm, çünkü bildiğim kadarıyla o gün dosyadaki Dönüşenlerle ilgili tek dava buydu."

"Bana bir bandaj teklif ettiniz." Köşeyi döndüğünde gördüğü kadın karşısında şaşkına dönmüştü; ince yapılı, genç bir kadındı, siyah pantolonunun üzerine beyaz bir gömlek giymiş, düğmelerini ensesine kadar iliklemiş, saçlarını düzgün bir şekilde örmüştü.

"Kalmamı, 'çabucak iyileşeceğini' söylemeden önce bana uzun süre baktın. Changeling derisi serttir.' "

Uzun zaman önce söylediği sözleri aynen tekrarlayınca kalbi göğüs kafesine çarptı. "J'lerin eidetik hafızaları olduğunu duymuştum."

"Sadece okuduğumuz anılar için. Kendi anılarımız... Onları zamanla kaybederiz, diğer insanların yankılarının denizinde bir sürü çer çöp olurlar."

"Ama o günü, o anı hatırlıyorsun."

"O gün benim varoluşumu tanımladı," dedi, sesi artık sessizdi ve sanki bir gölgeyle konuşuyormuş gibi derinliği yoktu. "Birden fazla şekilde."

Kollarının üstünden tutup onu sarsmak istedi ama durdu. "Sana dokunursam ne olur?" Onun kendisine dokunmaya hakkı olmadığını söylemesini bekliyordu. Ya da bu olmasa bile, aşırı yüklenerek onu öldüreceğini söylemesini.

Ona inanacaktı, inanmak *zorundaydı*. Çünkü ona gerçekten zarar verme fikri? *Siktir, hayır*.

Ama Eleri, "Bilmiyorum. Dönüşenlerin doğal kalkanları vardır. Sophie'nin kocasının da doğal bir kalkanı var."

Adam kaşlarını çatı. "Bir keresinde siyah saçlı, morumsu mavi gözlü bir J ile tanışmıştım. Adı Sophia'ydı." Kısmen DarkRiver topraklarında, kısmen de SnowDancer'da bulunan bir evdeydi. Tanıştığı kadın, kalış süresi sadece birkaç dakika çakışan bir ziyaretçiydi; bir SnowDancer teğmeniyle çiftleşmiş olan DarkRiver nöbetçisi Mercy'nin evinden ayrılıyordu.

Her iki sürüden de birkaç sürü arkadaşı o sırada etrafta dolaşıyordu; çift, öğleden sonra arkadaşlarının sıradan bir toplantısına ev sahipliği yapmıştı. DarkRiver ve SnowDancer'ın ittifakı anlaşmaların ve bölgesel sınırların çok ötesine geçmiş, Mercy ve eşinin yarattığı çocuklarla kan bağına dönüşmüştü.

Her iki sürü tarafından da el üstünde tutulan üçüzler.

Kanatlı klanlar diğer klanlarla bu şekilde bağ kurmamaya eğilimliydi, çünkü onların yöntemleri yeryüzünde hak iddia eden yırtıcı şekil değiştirenlere benzemiyordu ama kurtların leoparlarla nasıl gülüp onları acımasızca azarladığını görmek -ve bunun tersi- Adam'ın kanatlı klanların onları örnek alıp alamayacağını düşünmesine neden olmuştu.

Ne de olsa bir şahin de en az bir kurt kadar ölümcül bir yırtıcıydı.

O gün Mercy misafirini dışarı çıkarırken Adam'ın yanında durmuştu. "Adam, bu Sophia."

"Merhaba Sophia." Mercy'nin misafirinin elindeki siyah eldivenleri fark eden Adam, ona tokalaşmayı teklif etmemişti; o sırada eldivenlerin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama bunun dokunulmaması gerektiğine dair ince bir mesaj olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

"Adam bir şahin," demişti Mercy sırtarak Sophia'ya. "Seni deli ettiğini biliyorum."

Sophia'nın gözlerinin kenarları kırışmıştı. "Öyleydi. Sen... farklı hissediyorsun," demişti Adam'a. "Yürüyüşün, varlığın."

parmağım üzerinde. İstemedenden de olsa meraklı davrandıysam özür dilerim."

Adam özrü elinin tersiyle itip gülümsedi. "Psy-telepat, telekinetik ya da başka bir şeyle aynı oyunu oynuyoruz. Hayvanlarımızı anlamak sizin için ne kadar zorsa bizim için de o kadar zor."

"Sophia eski bir J," diye paylaştı Mercy, alçak bir masanın üzerindeki büyük bir cips tabağına doğru emekleme yarışı yapan bir bebeği kucağına almak için eğilirken bile. "Hayır, hayır, hayır," demişti bebeğe hem sert hem de sevgi dolu bir sesle. "Bunları kafana indirmek istemezsin. Hayır, çok sevimli olsan bile."

Bebek gülerek ona ıslak bir öpücük kondurmuş, sonra da yanından geçen genç bir sürü arkadaşı sevinçten havalara uçan çocuğu kaslı omzuna atıp dışarı çıkmıştı.

"Bugünlerde," demişti Mercy hiç vakit kaybetmeden, "Sophia Nikita Duncan'ı hizada tutuyor." Adam hâlâ bu sözleri sindirmeye çalışırken, Mercy pencereden dışarı bakan zayıf, siyah saçlı bir erkeği işaret etti. "Bu kocası Max, Clay'le birlikte arabanın yanında. Bir dahaki sefere, düzgün bir tanışma yapabilmem için ziyaretlerinizi koordine etmeniz gerekecek."

"Max," dedi Adam anının hemen ardından. "Kocasının adı Max'ti."

Eleri başını salladı. "Evet, bu Sophie." Göz temasını hiç kesmedi. "Max bir insan ama doğal bir kalkanı var."

"Birbirlerine dokunduklarını gördüm." Sophia Max'in yanına gittikten sonra olmuştu. "Mutlu görünüyordu, stres altında değildi."

Bakışlarını sessiz bir soruyla Eleri'nin bakışlarına kilitleyen Max, elini kaldırarak ona dokunma niyetini belli etti. Eleri kıpırdamayınca, elini *çok çok* hafifçe onun giyinik üst koluna koydu. Kadın tepki vermedi. Bu yüzden daha fazla baskı uyguladı.

Şimdi bir tepki, bir hareketsizlik. Ama-"Aşırı yüklenme yok." Çıplak elini kaldırıp ona uzanan kadın oldu.

Adam
irkildi.
Kadın
durdu.

"Yanılıyorsan seni öldürebilir," diye mırıldandı, çünkü o ilk gün ona ne söylemiş olursa olsun, öfkesi ve ihanete uğramışlık duygusu ne olursa olsun, Adam *onu asla ama asla incitmeyecekti*.

"Hazır olduğumda kısa süreli temas zarar vermez." Parmaklarını yavaşça Adam'ın çıplak koluna doğru hareket ettirdi.

Sert derisine bir kelebek dokunuşu.

Nefes verdi. "Hiçbir şey yok." Tekrar denedi, bu sefer bir saniye boyunca teması sürdürdü. "Senden başka hiçbir şey." Bir fısıltı. "Algımın sınırında çalkantılı bir vahşilik hissediyorum, büyük kanatlı bir yaratığın farkındalığı... ama acı yok, aşırı yüklenme hissi yok. Anılarını hissetmiyorum."

O zaman anladı. "En son ne zaman başka birine dokundun?"

Parmakları hâlâ adamın kolundaydı, bağlantıya bakıyordu ve onu duymuyor gibiydi.

"Eleri." Üst kolunda tuttuğu tek eliyle onu biraz, sadece biraz salladı.

"Reagan'ı buldum," diye fısıldadı, elini bırakarak. "Ölürken bedenini tuttum. Zamanlamayı yanlış yaptım, fiziksel anlamda hâlâ hayattaydı. Yalnız ölmesin diye onu tutabildim. Belki de biliyordu."

Bir başka öfke dalgası, şahinin hiddetiyle birlikte ilkeldi. Elleri kadının pazılarında sıkılaştı ve ancak o zaman onu iki eliyle birden kavradığını fark etti. "O ismi duyamıyorum. Benim yanımda söyleme."

Şahin onu pençeledi, dışarı çıkmak istiyordu, çoktan ölmüş bir düşmana saldırmak istiyordu. "O şerefsizin benim ellerimde ölmemesinin tek nedeni Konsey'in dikkatini klanı çekecek olmasıydı." Büyükannesi onu sakinleştirmeyi başarmasaydı hâlâ onun peşinden gidecekti.

"İntikamımız onların canını alana karşı olacak," demişti yüzü asık bir şekilde. "Adaletsizliğe yardım eden kişi, bilmediğimiz müttefikimizdir. -"Katili bulmamız için serbest bıraktı."

Bu mantığa tutunmuştu çünkü onu aklı başında tutan tek şey buydu.

Eleri'nin gözleri artık siyahtı ama Sascha'ninkilere hiç benzemiyordu. Empatinin karanlığında keder vardı, siyah gölgelerle yumuşacıktı. Eleri'ninkiler ise sonsuz bir hiçlikti. "O benim akıl hocamdı; bundan da öte, sahip olduğum tek baba figürüydü."

Adam onu kendisinden uzaklaştırmak istedi ama yapamadı. Sorun da buydu zaten. "*Senden nefret ediyorum,*" dedi ve bu, yırtılmış ve kanayan bir kalbi gizleyen sert, hırıltılı bir fısıltıydı. "Bana neler olabileceğini gösterip, sonra da bunu acımasızca yok ettiğin için."

Pazılarını sıktı, pençeleri onun etrafında kıvrılıyordu ama kesmiyordu. Asla kesmiyordu. "Biliyor muydun?" O bir Dönüşen değildi, onların yöntemleri onunkiler gibi değildi.

"Senin hayatım boyunca gördüğüm en güzel varlık olduğunu düşünmüştüm," dedi sözlerinde hiçbir şaşkınlık barındırmayan o düz ses tonuyla. "Ben

Bu kadar güzel birinin var olabileceğini biliyordum."

Parmakları yükselip adamın çenesini okşadı. "Sana gitmek, sana bir şey, herhangi bir şey vermek için bir dürtü hissettim. Ama sen benden bir bandaj bile almadın." Elini kalbinin üzerine bastırdı. "Elini tutup kaçmak, ikimizi de *saklamak* için daha da derin bir dürtü hissettim. Seni tanıımıyordum bile ve umutsuzca *seni korumak* istiyordum. Delirdiğimi sandım."

Sözleri, o gün kalbinde açtığı zonklayan yarayı ortaya çıkarmak için yaraları kazıyıp attı. "Bana bir şey verdin," derken buldu kendini.

"Hayır. Hatırlardım. O etkileşimle ilgili her şeyi hatırlıyorum."

O da hatırlıyordu. Kirpiklerinin gözlerinin üzerine nasıl indiğine ve nabzının nasıl boğazında atmaya başladığına kadar. "Mübaşir adınızı söylediğinde ve siz mahkeme salonuna gitmek için uzaklaştığınızda bir kalem düşürdünüz."

Kalem yere düşmeden önce yakalamış, bu da kadının dikkatini çekmiş ve cebine koymuştu. İyi şansın bir sembolü diye düşünmüştü o zaman, çünkü onunla bu uğursuz günde karşılaşmış olması her şeyi ifade ediyordu. Belki de ailesinin orada olması ve ona son bir hediye vermesi bile.

Eşiyle sadece on sekiz yaşında tanışmıştı.

Böyle ani buluşmaları duymuştu ama çoğunlukla eğlence programlarında. Tanıdığı tüm çiftleşmiş çiftler, çiftleşme bağı devreye girene kadar zaman içinde birbirlerine doğru büyümüşlerdi. Ya da büyükanne ve büyükbabası gibi; aynı klanın ya da dost klan gruplarının bir parçası olmuşlar, yolları çocukluktan beri kesişmişti.

İlk görüşte çiftleşmenin romantik bir efsane olduğunu düşünmüştü Saoirse'nin aşk romanlarıyla kibirli bir çocuk kardeş gibi dalga geçerken. Sonra bir yumruk gibi çarpmıştı yüzüne, doğasının iki tarafı da mükemmel bir uyum içindeydi.

İşte oradaydı. Benim eşim. Benim eşim.

Daha sonra, o mahkeme salonundaki dehşetten sonra, öfkeli gözyaşları arasında kendine gülmüştü. Ve dikkatle sakladığı kalemi kalbine saplanmış bir neşter olarak görmüştü. "Bunca zaman seni asla aramamam için bir hatırlatma olarak sakladım, aramızda ne varsa o gün öldü."

Hâlâ ona sarılıyordu, vücutları birbirine çok yakındı, nefesleri birbirine karışıyordu ve kadın başını geriye doğru eğip onun bakışlarıyla buluştu. "Özür dilerim. Affedilmeyeceğimi biliyorum ve bu sözleri söylemem bile bencilce,

Ama o gün seninle konuşurken kendimi nasıl durduramadıysam, onları da durduramam. Özür dilerim Adam."

Yüzünün sağ tarafında bir parıltı, yanağından aşağı yuvarlanan tek bir gözyaşı.

Adam bir elini onun üzerinden çekti, gözyaşını parmak ucuyla yakaladı, kalbi şimdi farklı bir ritimde atıyordu. "Ağlıyorsun." Onu asla unutamayacak olan bir yanı, onu affedemese bile umut etmek istiyordu.

Parmak ucunda dengede duran gözyaşı damlasına, sanki kendisiyle ilgisi olmayan bir şeye bakıyormuş gibi baktı. "Uyuşmuşluğun ötesinde bir parçama ulaşıyorsun. O kadar derin ki ben bile hissedemiyorum. Tek gördüğüm gri bir duvar."

Parmağını gözyaşı damlasına dokundurdu, kendi acısını tatmak istercesine parmağını ağzına götürdü.

Adam onun çenesini kavradı. "Seni affedemem." İhanet çok büyüktü, ıstırap çok büyüktü. "O gün beni seçmene ihtiyacım vardı! Bizim için savaşmana ihtiyacım vardı!" Bunun mantıksız bir beklenti olması önemli değildi, aralarında değil. Söz konusu o olduğunda değil.

"Biliyorum." Eli yine kalbinin üzerindeydi ve adam onun kalp atışlarını dinlediğini hissetti. "Bu teraziyi dengeleyecek bir şey asla olamaz."

Onu tekrar sarsmak istedi. "Nasıl böyle olabiliyorsun?" diye sordu hırslayarak, sonunda onu bırakıp uzaklaşmadan önce, içindeki şahin kanatlarını çırpıyordu.

"J'ler çok fazla hissediyor," dedi. "Konsey bu yüzden bizi sürekli yeniden şartlandırıyor. Beni de. Orijinal kişiliğimden geriye pek bir şey kalmayana kadar beni tekrar tekrar mükemmelleştirmek... ve onun yerine gri bir duvardan başka bir şey koymamak."

Bunun bir bahane olmadığını fark etti. Tekrar karşılaştıkları andan beri bir kez bile ondan bir şeyler gizlemeye çalışmamıştı.

Kadının söylediklerinin gerçek dehşeti soğuk damlalar halinde içine sızıyordu.

Bölüm 18

Genç yetişkinlerimizin bir kısmında tatmin edici bir sessizlik sağlanamamasıyla ilgili daha önceki tartışmalarımıza ek olarak, size ekibimin "yenileme" olarak adlandırdığı bir seçeneği sunmak istiyorum.

Konsey Üyesi Adelaja'nın parlak "rehabilitasyon" önerisinden daha az titiz bir süreçtir ancak protokolden daha küçük sapma vakaları için kullanılabilir.

-Konsey Üyesi Vey Gunasekara'dan Psy Konseyi üyelerine (2013 civarı)

"Orijinal kişiliğinizden geriye pek bir şey kalmadı derken ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Rehabilitasyon diye bir şey duydun mu?" O daha söyleyemeden kadın devam etti Cevap. "Kişiyi yok eder, geride bir kabuk bırakır. Yenileme ise sadece kenarları zımparalar, çatlakları düzeltir, Sessizlik'teki her türlü gedik izini siler... ya da protokolün çöküşünden önce silerdi."

Başını iki yana salladı. "J'lerde her zaman gedikler olur. Benimle tanıştığında bunu gördün, hissettim ve derinden hissettim. J'ler en kötülerin en kötülerinin zihinlerinde dolaşırlar; kalkanlarımızın *içinden* gelen böyle bir yayılım ateşine karşı koyabilecek hiçbir protokol yoktur."

Adam gözlerinin uzun zaman önce şahinleştiğini biliyordu. Şimdi pençelerini odanın üzerinde kullanmaya başlamadan önce geri çekmeye zorladı. "Kaç kez?"

Kadın bir süre hiçliğe baktı. "Sanırım yedi. Gerçi daha fazla da olabilir. Dördüncü seferden sonra takip etmeyi bıraktım - o zamana kadar çok fazla kenarım kaldığını hissetmedim. Koruyacak ya da yas tutacak pek bir şey kalmamıştı."

"Sophia senden daha büyük. O senin gibi değil," dedi, bunun tersine çevrilebileceğini söylemesini istiyordu - çünkü **i k i s i** ? Onlar

Lanet olsun. "Onunla tanıştım, gülüşünü ve kahkahasını gördüm."

"Sophie'nin benden daha zeki olduğunu, kendini daha iyi sakladığını düşünüyorum," dedi Eleri. "Ama bana çocukluğunda onu derin bir şekilde değiştiren ve PsyNet'e bağlayan bir deneyim yaşadığını da söyledi. Belki de bu, kendisinden daha fazla parça saklamasına yardımcı olmuştur."

Adam Eleri'nin sesinde ne hayranlık, ne keder ne de umut duyabiliyordu. Sanki zamanda donmuş bir heykel gibiydi. "Bunu tersine çevirebilir misin?" diye sordu, hiçbir anlamı olmadığını bildiği halde.

İhanet içinde doğmuş ve kalbi kırık bir öfkeyle kaplanmış bir çiftleşme için ne umut olabilirdi ki?

Eleri başını salladı. "Bu yüzden yenileme daha genel olarak kullanılmadı. İşe yarıyor ama sonunda zihni ve kişiliği yok ediyor. Çalışan J'lerde bu kötü bir değiş tokuş değil, çünkü Sessizlik'ten önce belli bir süre sonra zaten deliriyorduk."

Adam'ın yüzü sıcaktı, şahini derisini yırtmak istiyordu. Ona bir bandaj vermek isteyen o tatlı, güzel kızdan her şeyini almışlardı. Ona yaptıklarına kızma yeteneğini bile. Ve bunu yaparken... ondan her şeyi almışlardı. Çünkü ancak şimdi, Eleri'nin ona hiçbir umut olamayacağını söylediği bu odada dururken, ondan asla tam olarak vazgeçmediğini fark etti.

İçindeki umutsuz bir parça, Eleri'nin ona giden yolu bulacağını... ve yaptıklarını telafi etmenin bir yolunu bulacağını ummuştı.

Bunca zamandır onu bekliyordu.

Adam aniden bunu daha fazla düşünemedi, bunun ağırlığı çok büyüktü. Topuklarının üzerinde kayarak, kadının çalıştığı belli olan masaya doğru akılsızca yürüdü. Gözü, şeffaf kanıt zarfları gibi görünen şeylerin içine kapatılmış bir dizi çıktıya takıldı. "Bunlar da ne? Kum Adam'la ilgili bir hatıra defteri mi tutuyorsun?"

Ensesindeki tüyleri diken diken edecek kadar uzun süren bir duraklama. Dönüp ona baktı. "Eleri?"

"Kapımın altından atmışlar." Onları bir araya getirmek için ilerledi, sonra da bir dosyaya koydu. "Onları görev gücüne teslim edeceğim-"

Kadının çenesini kavradı, korku kanını kabarttı. "Burada olduğunu biliyor." "O olmayabilir." K ı m ı l d a m a d ı . "Herhangi biri olabilir. beni tanıdı."

"Saçmalama."

"Eğer bir şey varsa," dedi, "bu iyi bir haber. Artık doğru yolda olduğumdan şüphelenmiyorum. Bunu biliyorum."

Buzlar adamın omurgasına tırmanırken bile, kadın kanıtları ona gösterdiği, mektupların bulunduğu çantaya koymak için adamın elinden çekip aldı. O izlerken çantayı kilitledi. "Yola çıkana kadar onları gözümün önünden ayıramam ama adli tıp ekibinin bir şey bulmasını beklemiyorum. Parmak izi bırakmayacak kadar zeki biri. Onları nakletmeye yetkili biri öğle yemeğinden önce Raintree'ye varmış olmalı."

Adam, içinde bulunduğu tehlikeye hiç tepki vermediği için ona çıkışmadan topuklarının üzerinde kayarak, "Jacques nasıl?" diye sordu ve sorusunun kesinliği kalbine bir kurşun gibi saplandı.

Çünkü bir eş böyle davranır, onun nesi olduğunu bilirdi.

"Gitmesine izin vermeliyim." Kelimeler gıcırdayarak, kırık dökük çıktı. "Kimse ona ulaşamıyor ve beyin okumaları yok denecek kadar zayıf."

"Üzgünüm. Ben de arkadaşlarımı kaybettim. Her kayıp senden bir parça götürüyor." Süssüz, düz ve açık sözlülüğüyle delici olan sözleri hiç beklemediği şekilde yardımcı oldu.

Kendisine defalarca nefret etmesini söylediği bir kadındı ama yine de sanki koridordaki konuşmaları hiç bitmemiş gibi hissediyordu. Ona hâlâ sargı bezi öneriyordu, bu sefer ruhu için.

Ve bu karanlık, soğuk ve ezici sabahta, onu itemeyecek kadar incinmiş ve kaybolmuştu. Kanepeye yığıldı, ellerini saçlarında birleştirerek eski moda haliya baktı. "Biz kreş arkadaşydık. Birlikte büyüdük." Adam hâlâ Jacques'ın on sekiz yaşındaki vahşi ve atılgan halini görebiliyordu. "Hayatımın her önemli anının bir parçası oldu."

Zihninden binlerce anı taşıtı. "Yavruyken ilk yalnız uçuşlarımızda yanımdaydı ve büyükannem bana ailemin öldürüldüğünü söylediği gün oradaydı. Aynı adam, kendi terfisinden iki ay önce kanat ikincisi olduğumda benimle birlikte çılgınca kutlama yaptı."

Mutluluk ya da keder, Jacques tüm bunlar boyunca Adam'ın yanında durmuştu. "Benimle birlikte itibarsız bir ihtiyara dönüşecekti. Yavrularına bakıcılık yapmam gerekiyordu, böylece eşiyle gece uçuşlarına çıkabilecekti - her zaman kocaman bir yavrusu olsun isterdi. Sonuna kadar orada olacağına dair bana söz verdi."

Eleri'nin bacakları önündeydi, vücudu o kadar yakındı ki onu yakalayabilirdi, duygularının içinde kükremesine izin verirken yüzünü karnına bastırdı. Eğer Eleri onun eşi olsaydı, tereddüt etmez, onu teselli etmesine, sevmesine ve bu korkunç şeyi bir şekilde katlanılabilir kılmasına izin verirdi.

Ellerini yumruk yapıp kalçalarına indirdi ve yukarı baktı.

"Hiç umut yok mu?" Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, kemikleri tüm gücüne rağmen derisinin altından fazlasıyla görünüyordu.

O yakındayken onu izlemek bir dürtü olduğu için hareketi takip eden adam aniden ayağa kalktı, kalbi gümbürdüyordu. "Korumasız bir varlığa karşı elleriniz *ne kadar* hassas?"

"En uç noktada. Eğer daha da kötüleşirsem eldivenler işe yaramaz." Eleri önce onun yüzüne, sonra ellerine baktı. "Yaralı klan arkadaşından bir şey alıp alamayacağımı görmemi ister misin?"

Yine, sanki onu bir ömür boyu tanıyormuş gibi düşüncelerini çok hızlı takip etti. "Yapabilir misin?" diye sordu, ne olabileceklerini bilmenin verdiği eziyetten sonra.

"J'ler anıları okur," dedi Eleri ama beyni Adam'ın zaten sahip olduğu noktaları birleştiriyordu. "Ama biz telepatiz ve Duyarlılık bu yeteneği ölümcül seviyelere çıkarıyor. Yani evet, bir şeyler hissetmiş olabilirim ama bilinci yerinde değilse, ihtiyacınız olan E'dir. Onlar-"

"Komadaki hastalar konusunda uzmanlaşmış iki empat ona ulaşmaya çalıştılar ama başaramadılar."

Yüzüne kazınmış oyuklarda acısı kocaman yazılıydı, duyguları dünyaya açıktı.

Adam Garrett kim olduğunu ve kimi sevdiğini asla saklamazdı.

Bir parçası, belki de gözyaşına neden olan kederi hissetmese bile hala ağlayabilen aynı parçası, güçlü bir adama dönüşen güzel oğlu için bu kadar çok şey ifade etmenin nasıl bir şey olduğunu merak etti.

Hayatım boyunca seni hiç tanımadan özledim.

Asla yüksek sesle söyleyemediği sözler. Sessizliğin derinliklerinde düşünmeye bile cesaret edemediği sözler. Mezarına kadar yanında götüreceği sözler.

"Eğer empatlar ona ulaşamadıysa..." Bunu söylemek istemedi, ona açık gerçeği söylemek istemedi. Çünkü tekrarlanan şartlandırmalarla uyuşmuş olsa bile, Adam Garrett'ı bir daha asla incitmek istemiyordu. "Neden onların başaramadığını benim başarabileceğimi düşünüyorsun?"

"Jacques iki benliği arasında sıkışıp kalmıştır. Zihni Es'in daha önce karşılaştığı hiçbir şeye benzemiyor, beyni yolları ne şahin ne de

insan." Adam odada volta attı. "Duyarlılığın içgüdüsel olduğu için ona ilkel bir düzeyde tepki verebilirsin."

Durakladı, bir şahinin bakışlarıyla onun bakışlarını yakalamak için döndü, sarı halka odanın içindeki düşük ışıktaki canlıydı. "Arkadaşımın orada olup olmadığını bilmem gerek. Gitmesine izin vermeden önce emin olmalıyım."

Eleri başını salladı. "Denemeye hazırım." Gerçek şu ki, Adam'a istediği her şeyi verebilirdi. Adam'ın onda bıraktığı iz, anladığı her şeyin çok ötesindeydi ve bu iz, tekrarlanan yenilemelerden ve kişiliğinin parça parça bölünmesinden çok daha öncesine dayanıyordu - ve bu iz, Adam'ın izin verdiği her şekilde onun olduğunu söylüyordu.

Ama sonra Adam'ın ifadesi karardı. "Senin için ne gibi bir riski var?" diye sordu, saçlarının ipeği yüzüne dökülmüş bir halde onunla baş başa durmak için geri adım atarak. "Aşırı yüklenmeye neden olabilir mi?"

"Es hakkında söyledikleriniz göz önüne alındığında risk göz ardı edilebilir. Komadaki hastalarla çalışanların en ince duygusal tepkileri bile hissedebildiklerini duymuştum." Yine de bu onu durdurmazdı. Çünkü her şeye rağmen o hâlâ Adam'a bir şeyler vermek isteyen o kızdı.

Adam kıpırdamadı, gözleri bir kez daha kızın ellerindeydi. "Ya Jacques hiçbir uyarıda bulunmadan kendine gelirse ve sen de onun duygularının tüm patlamasına maruz kalırsan ne olacak?"

"Bunun bir önemi olmayacak kadar düşük bir ihtimal," dedi elinden geldiğince dikkatli bir şekilde, ama robotik bir ses çıktığını biliyordu. "Eğer böyle bir ihtimal olsaydı, Es pes etmezdi. Hızla yüzeye çıkamayacak kadar derinde."

Adam hâlâ kapıya yönelmedi, ona takip etmesini söylemedi. "Aşırı yüklendiğini nasıl anlayacağım ki bağlantıyı kesebileyim? Bu seni koruyacak mı?"

"Eğer yeterince hızlıysa, hasar küçük olacaktır. Es'lerden herhangi biri hâlâ Kanyon'da mı?"

"İkisi de, ama genç olan yeterince şey yaptı, verecek başka şeyi yok ve ondan bunu istemeyeceğim. Sascha orada ve yardıma hazır."

Sascha.

Sascha Duncan'ı kastediyor olmalıydı, Eleri'nin yapamadığını yapmış ve bir Dönüşen sürüsünün içinde kendine yepyeni bir varoluş yaratmak için Ağ'dan kaçmış bir kadın.

Eleri, "Sıkıntımı hissedebilmeli, Jacques'ın düşünceleri zihnime girirse bunu kontrol edemem," dedi.

Geri adım atarak, "Eldivenlerimi getireyim. Klanınız uyurken bunu şimdi yapmalıyız. Benimle temas etme olasılığı daha az."

O gün koridorda Adam onu büyükannesiyle tanıştırmayı, Jacques'a göstermeyi hayal etmişti. "Eşim," demişti kocaman bir sırtıyla. "Benim *eşim*."

Bu sevinç o günün acısını bastırmaya yetmişti, çünkü ailesinin de onun adına çok sevineceğini biliyordu. Hiç şüphesiz şok olmuşlardı çünkü o bir Psy'dı ve o zamanlar hiçbir Psy o kadar uzun süredir bir Dönüşen'le çiftleşmemiştir ki bunun farklı bir şey olduğunu unutmuşlardı. Ama yine de mutluydu... ve yavaş gitmenin, Eleri'ye bu fikre alışması için zaman tanımanın önemi hakkında tavsiyelerle doluydu.

"İkiniz de çok gençsiniz," dediğini hayal edebiliyordu annesinin, cömert dudaklarında yumuşak bir gülümseme kıvrılıyordu, teni hem ona hem de Saoirse'ye aktardığı parlak bakır tonlu kahverengiydi. "Önünüzde koca bir hayat var. Birlikte oynayın, birbirinizi öğrenin, eş olmadan önce arkadaş olun."

Saoirse'nin tavsiyelerini aynen yerine getirecek, Eleri'ye her şeyini ve ihtiyacı olan zamanı verecekti. Çünkü sonunda Eleri onun olacaktı - o gün havadaki vaadi sadece o değil, ikisi de hissetmişti.

Bugün, o günle bugün arasında çok uzun yıllar varken, Eleri'nin yatağın bulunduğu küçük köşeden çıkmasını bekledi ve sonra, "Aracınızı alabiliriz. Ben uçtum."

Eleri bir an için durdu. "Vardiyayı tam olarak kavramsallaştıramıyorum," dedi sonunda. "Tepemizde uçan şahinler gördüm ve boyutlarından onların dönüşen olduklarını anlıyorum ama dönüşümü açıklamaya çalışırken beynim takılıyor."

Adam'ın şahini, tenine bu kadar yakınken, ona o anda ve orada göstermek istedi. Dürtüsünü zar zor kontrol etti. "Arabayı benim kullanmam gerekecek. Karanlıkta Kanyon'a asla çıkamazsın."

"Seni programlayacağım," dedi ve arabaya vardıklarında -kanıtlar bagaja yerleştirilip kilitletiğinde- tam olarak bunu yapmaya başladı.

Arabaya bindikten sonra, kadın güvende olana kadar bekledi ve arabanın farlarını açmadan yola devam etti. "Konuştuğumuzdan beri Dae'yle görüştünüz mü?"

"Dün gece kapıyı çaldı ve ışıklarla ilgili bir sorun yaşayıp yaşamadığımı sordu, çünkü bir gece önce odada kalan iş adamı

Geldiğimde bundan şikâyet etti. Ama hayır dediğimde içeride kalmak ya da konuşmak için herhangi bir girişimde bulunmadı."

Adam kaşlarını çattı. "Ne kadar geç?"

"Hava karardıktan sonra ama az önce. Mi-ja yönetim binasındaydı, ışıkları görebiliyordum." Cebinden minyatür bir ajanda çıkardı, ona dokundu ve küçük şeffaf ekranlar dört köşeden de açılarak çok daha geniş bir görsel alan yarattı.

Adam ısıklık çaldı. "Pahalı bir teknoloji."

"Hayatımız boyunca çalışabildiğimiz kısa süreler nedeniyle J'ler iyi ücret alıyorlar," dedi Eleri, gözleri ekranındaydı.

Adam'ın elleri direksiyon simidini sıktı. "Neden," dedi, Eleri'nin hayatına tekrar girdiği günden beri kaçındığı soruyu sorarak, "hiç yaşlı J yok mu?" Bu, onunla tanıştıktan iki yıl sonra bilinçli olarak farkına vardığı bir gerçektir - çünkü kendisine rağmen J-Psy hakkındaki haber makalelerini okumayı bırakamamıştı.

Eleri cevap vermedi, sessizliği havada ağır bir yük gibi duruyordu.

"Anlat bana," diye talep etti, Eleri'nin yenilenmesi ve bunun ne anlama geldiği hakkında daha önce paylaştıklarından iliklerine kadar soyunmuştu.

Yolcusundan hiç irkilmedi ama başını kaldırıp ajandasına baktı. "Sadece yaşlı J'ler erken yaşta aktif çalışmayı bırakıp radarın altında kalmayı başaranlardır.

"Aktif J'ler diğer Psy uzmanlık alanlarından daha sık kendi kendilerini feshetme eğilimindedir. Hassasiyet Maruz Kalmaya yol açabilir. Eldivenler, kalkanlar, o noktada hiçbir şey işe yaramaz. Canlı ve açık bir psişik sinir haline geliriz. Bundan önce dünyadan çıkmayı tercih ederiz - çünkü bir kez Maruz kaldığımızda çıkamayız. Artık işlevsel değiliz."

Adam'ın pençeleri parmaklarından dışarı çıktı, şahin tüyleri derisinin altında bir gölge oluşturdu. "Neden kızgın değilsin? Hayatını seni bir kenara atan bir sisteme vermiş olmanın adaletsizliğine neden öfkelenmiyorsun?"

Kadının ilgisizliği onu öfkelenlendirmişti.

Eleri'nin yanıtı konuyu değiştirmek oldu. "Bir arkadaşıma Dae'nin sabıkası olup olmadığını kontrol ettirdim."

Adam işlerin peşini *bırakacak* biri değildi ama bu sadece ikisiyle ilgili değildi - çünkü bu konuşmayı yapacaklardı. "Klan son kontrol ettiğinde yoktu."

"Henüz çocukken iki kez vurulmuş, ikisi de haneye tecavüzden. Yetişkin sicilinden silinmiş, ancak bağlantım

silin."

Adam Dae'ye verdiği içgüdüsel tepkiyi bir kenara bırakıp düşündü. "Raintree'deki insan çocuklarının çoğu böyle ufak tefek şeyler yapıyor ama Dae'nin onlardan biri olduğunu tahmin etmezdim." Şahin yavruları bunu düşünmemeleri gerektiğini biliyorlardı çünkü klanın vereceği ceza İcra'nın vereceği cezadan çok daha kötü olacaktı.

WindHaven çocukları ayrıca enerjilerini atmak için tüm gökyüzüne sahipti, bir kulübe gitmek veya uzaktaki arkadaşlarıyla buluşmak istediklerinde bir hevesle uzun mesafeler kat edebilirlerdi. Ve onlar Dönüşen'di, yeni bölgeler üzerinde uçuşlar yapmanın ötesinde büyük şehir yaşamına özlem duymuyorlardı. Yüzmek ve takılmak için özel bir mağaraya uçmak yeğenine göre "en iyi tatil "di.

"Katılıyorum," dedi Eleri şimdi. "Kanıt oluşturacak bir şey değil." Ajandasını kapatarak takım elbisesinin cebine yerleştirdi. "Son zamanlarda yaşanan tuhaf hırsızlık olaylarından haberin var mı?"

"Evet. Milletvekilleri 'serseri çocuklar'ı suçluyorlardı, şef de ilk başlarda öyle yapmıştı ama fikrini değiştirmeye başlamıştı."

"Tırmanış. Neredeyse temas."

Adam başını salladı. "Son konuştuğumuzda, bir iyilik isteyip profilini çıkarttırmayı düşünüyordu. İnsanlara kapılarını kilitlemelerini de söyledi ama Raintree gibi bir yer mi? Kimse gerçekten endişelenmiyor."

Kanyon'a giden yola saptı. "Dae'ye gelince, minibüsüne bir takip cihazı yerleştirdik." Adam Pascal'dan bu işi halletmesini istemişti, kıdemli kanat komutanı klanın bilgisayar konusunda en iyilerinden biriydi.

"Güzel." Eleri'nin sesi sakindi. "Başka bir şey olmasa bile, bu onu listemizden çıkaracak. Serimin Psy olmama ihtimali çok düşük ama Dae başka tür bir yırtıcıya dönüşüyor olabilir."

Yine sessizlik, aralarında konuşulmayan kelimeler karanlıkta hançer gibi saplanıyor.

Hayatım boyunca sorgusuz sualsiz güvenebileceğim tek kişi olman gerekiyordu. Sen bana ihanet ettin.

Eskiden olduğu gençliğin öfkeli ihbarı.

Büyüdüğu adam bunun o kadar basit olmadığını, Eleri'nin memnun etmesi gereken başka efendileri olduğunu biliyordu... ama yine de onu affedemiyordu. Başka bir gün, başka bir olay olsaydı... belki. Ama konu ailesinin soğukkanlılıkla öldürölmesi için adalet olduğunda konuşmamayı seçmesi?

Adem'in tüm varlığı bağışlanma fikrini reddetti.

19. Bölüm

WindHaven'ın ana üssüne girmeyi başaramadık. Nedenini bilmiyoruz ama defalarca denedik. Bu kanyonda çok garip bir şeyler var.

-Bir yangının Klan kütüphanesini yerle bir etmesinin ardından bulunan el yazısı metin parçası
IceHorizon (yaklaşık 1763)

"ÖFKE," dedi ELERİ, asla konuşamayacağı sözcüklerin ağırlığındaki sessizliğe. "Gençlik yıllarımda geçici bir tanışıklıktan daha fazlasını yaşadığım bir duygu." İlk büyük anı okumalarından ve hatırlamalarından sonra içinde beliren öfkeyi hâlâ hatırlayabiliyordu.

"Dünyanın çoğunun asla anlayamayacağı şekilde çarpıtılmış insanların zihinlerinde yürüdükten sonra üzerime yapışan pisliği hiçbir ovma işlemi temizleyemezdi." Cildi çığ ve kalın yaralarla dolana kadar duşta durup temizlenmeye çalışmış. "İçimdeki öfkeyle uyuyamadım. Bütün gece volta attım, sonunda o kadar gerildim ki zihnimde binlerce kızgın arı vızıldadı."

Adam gözlerini Kanyon'a giden karanlık yola çevirmeden önce ona bir bakış attı. "Bu senin ilk yenilenmene mi yol açtı?" Adamın tüm vücudu sessiz ve ölümcül bir öfke dersiydi.

"Hayır, ilk idamıma yol açtı," dedi ve tekrar yola bakmadan önce başının ona doğru sallandığının farkındaydı. "Sistemde J'lerin belli tip suçlularla asla yalnız bırakılmaması gerektiği söylenmeyen bir kuraldır. Biz... kırılırız. Hiçbir yenileme bu eğilimi düzeltemez."

Konuşmaya devam etti çünkü karanlıkta geçirecekleri bu zaman sahip oldukları tek şey olabilirdi ve onun kendisini hatırlamasını istiyordu... çünkü hatırlayabilirdi.

Reagan gitmişti.

Saffron, Yüzé ve Bram çok yakında onu uçuruma kadar takip edeceklerdi. Ailesi onu çoktan zihinlerinden silmişti.

Adam Garrett bir gün onu hatırlamak *isteyebilecek* tek kişiydi... ve onun kendisini tanımasını *istiyordu*. Uzun zaman önce o koridorda olduğu kişiyi değil, aradan geçen yıllar içinde dönüştüğü kişiyi. Söyleyeceği şey onu tiksindirecek olsa bile.

"Benim zamanımda, uzman M-Psy ile zorunlu ve yoğun danışmanlık seanslarından geçmek zorundaydık - bu bizi öldürmemeye programlama girişimiydi." M-Psy'ler empati kuramıyorlardı elbette ve bu nedenle, protokol uyarınca asla mükemmel olamayacak bir atama söz konusu olduğunda Sessizmiş gibi davranmayı uzun zaman önce öğrenmiş olan J'lerin çelik tuzaklı zihinleri karşısında hiçbir şansları yoktu.

"Sessizlik altında eğitimimizin bir parçası olarak danışmanlık alan tek atama bile olabilirdik. J Corps'a bağlı Bayanlar ellerinden geleni yaptılar. Sonunda onlar da J'ler kadar travmatize oldular - danışanlarını intihar sonucu kaybetmenin tüm iyileştirme alanları üzerinde yıkıcı bir etkisi olduğu ortaya çıktı." J'lere bağlı M-Psy'de intihar ve delilik oranları diğerlerine göre daha yüksekti.

"Konsey yine de denemeye devam etti çünkü J'ler iktidarı ellerinde tutmak için önemliydi. Bu güç uğruna birkaç Ms'i feda etmeye hazırdılar." Ne de olsa bu, ender görülen atamalardan biri değildi.

"Eğer düşündüğüm türden suçlulardan bahsediyorsanız," dedi Adam, sesi artık tamamen insani değildi, "o zaman idamları için gözyaşı dökmeyeceğim."

"Bu kanunsuz adalet olarak kabul edilir." Eleri bu görüşe katılmıyor değildi; ayrıca tüm kanunsuz adaletin kötü olduğuna da inanmıyordu. "Bazı zihinlere girip onları kapatarak öfkemi boşaltma konusunda çok iyiyim." Yaptığı şeyin mekanizmasını açıklamamanın başka bir yolu yoktu.

"Diğerleri hedeflerin kendilerini sakatlamalarına ya da kabuslar görmelerine neden oluyor, ama ben uyarı vermeden zihinlerine girmeyi seviyorum; böylece hedefler 'doğal nedenlerle' çökmeden sadece birkaç saniye önce kontrolün kendilerinde olmadığını anlıyorlar. "

Eleri yaptıklarını hiç sorgulamamıştı. O zihinlerde yürümüştü, işledikleri dehşeti *tam olarak* biliyordu. "Öfkemle ilgili sorun büyümeye devam etmesiydi. Ta ki üç gün içinde çevremde üç ölüm gerçekleşene kadar.

"Birden fazla kıdemli J beni kenara çekti ve dizginlemezsem tamamen rehabilitasyon riski altında olduğum konusunda uyardı - yetkililer aktif J'lerle ilgili bu 'küçük sorunu' görmezden geldi, ama onların da bir sınırı vardı."

Reagan'ın ona, eğer kendini rehabilite ederse, dünyayı kötülüğe karşı çok etkili bir askerden yoksun bırakacağını söylediğini hâlâ hatırlayabiliyordu. "Bizim nihai adalet versiyonumuz geçici bir salıvermedir," diye belirtmişti. "Daha on yıldan fazla aktif hizmet süreniz var - durdurmanız gereken çok fazla canavar var - ama kendinizi toparlamazsanız bu şansa sahip olamayacaksınız."

Kaç yılı kaldığı konusunda yanılmıştı ama diğer konularda haklıydı.

"Dizginlemek istemedim," dedi Eleri. "O zamana kadar öfke dolu bir varlıktım. Ama Reagan beni pek çok yönden kurtarmıştı -ilk olarak, anıları bükme yeteneğimin yetkililerin dikkatini çekmesine asla izin vermememi söyleyerek ve ikinci olarak, bir ömür boyu topladığı iyilikleri çağırarak bazı infazlarımı örtbas ederek. Benden bunu yapmamı istedi."

Eleri'nin omurgası çelik bir çubuk gibi kaskatı kesilmişti. "Bunu yapmak için öfkemi kontrol edebileceğim bir yere koymam gerekiyordu." Kendisi için seçtiği bu Sessizlik versiyonu başlangıçta fiziksel acı çekmesine neden olmuştu. "Buna tutunmayı başaramayabilirdim ama denemeye başladıktan iki ay sonra Reagan ölümü seçti... ve bu benden istediği son sözdü."

Adam'ın içindeki güçler çalkantılı bir fırtınada savruluyordu. Ona göre Reagan, kendisini bir canıye dönüştüren bir seçim yapmıştı. Ama Eleri için aynı kötü adam bir kahramandı. Muhtemelen onun hayatını kurtaran bir kahraman. Yaptıklarına gelince, hedeflerinin zihninde yürüyen bir kadından daha iyi kim yargıç, jüri ve infazcı olabilirdi ki?

İçindeki değişimci, haklı cinayetlerde yanlış bir şey bulmuyordu.

Ama fırtınanın bir parçası da kadının *hissetmesine* duyduğu ihtiyaçtı. "Yani bu kadar mı?" dedi. "Öfken öylece geçti mi?"

"Hayır." Sesinde hiçbir şey yoktu. "Bilinçli zihnimin yüzeyinin çok altında yaşıyor, donmuş bir okyanusun altındaki büyük bir canavar gibi, gizlenen bir gölge gibi. Eğer yüzeye çıkarsa kontrolümü kaybetme riskim çok yüksek olur."

Adam'ın bununla işi bitmemişti ama beklemek zorundaydı; Kanyon'un içindeki yeraltı garajının girişine varmak üzereydi. Giriş, platonun biraz aşağısında yer alıyordu ve gece geç saatlerde gelip gidenlerin yukarıda yaşayanları rahatsız etmemesini sağlıyordu.

İşte o zaman Eleri'ye halkı hakkında ne kadar çok şey anlatmak istediğini, onunla güneşin altındaki her sohbeti ne kadar çok yapmak istediğini fark etti.

onu. Bu aşk değildi; çiftleşme bağının ilkel çekimiydi; aşktan doğmak ya da aşka dönüşmek anlamına geliyordu.

İkinci yol onlar için mevcut değildi.

Canlı ve açık bir psişik sinir haline geliriz. Bundan önce dünyadan çıkmayı tercih ederiz...

Adam tüm bunlar sona erdiğinde kim olacağını merak edene kadar içindeki öfke daha da koyulaştı, daha da hayvani bir hal aldı.

SUV'un farları şahin gözleri için tasarlanmış ince yol işaretinde parladı. "İşte geldik."

"Bu sağlam bir taş duvara benziyor."

"Öyle olması gerekiyordu." Hızlı bir dönüşle sadece çok az aydınlatılmış olan garaja girdi -klanlarının güvenliği ve görünürlüğü için yeterliydi ama dışarıdan izleyenlere ya da karanlığın gölgesi altında iç merkezlerini istila etmeyi düşünebilecek olanlara herhangi bir ışığın sızmasına izin verecek kadar değil.

Elbette, bu tür istilacılar ciddi bir dezavantaja sahip olacaklardı, çünkü WindHaven her zaman evlerinin kalbinin üzerinde, gençlerinin her zaman güvende hissedebilecekleri bir yerde devriye gezerdi. Bölge Savaşları'nın anıları halkını asla terk etmemişti, çünkü bir klan olarak hayatta kalmış olsalar da sonrasında yıkıma uğramışlardı.

Hayatta kalanlar hep birlikte yemin etmişlerdi, bir daha kimse onları gafil avlayamayacaktı. Bu ihtiyatlı güvensizlik, ona inandığı ama güvenemediği bir söz vermiş olan Psy'yi de içeriyordu. Bu kabulleniş yüreğini burksa da, buna karşı koymadı.

Bir kanat liderinin sadakati önce halkına olmalıydı.

"Işınlanma kilidi için klanınızın evinin telepatik görüntülerini alacağımdan endişelenmiyor musunuz?" Eleri sanki onun aklını okuyormuş gibi sordu.

Ona Kanyon'un bileşimindeki bir şeyin ışınlanma kilitlerini bozduğunu söyleyebilirdi. Klanı bunu on sekizinci yüzyıldaki Toprak Savaşları sırasında tesadüfen keşfetmişti. Savaşıkları klanlardan birinde ışınlanmacı bir aile vardı ve bu avantajı sonuna kadar kullanıyorlardı.

Ancak ne kadar farklı görüntü kilidi elde ederlerse etsinler Kanyon'a giremiyorlardı. Savaştan on yıl sonra, iki klan çiftleşerek birleştikten sonra, bir zamanların düşmanı bu garip gerçeği paylaşmıştı. Adam, geçmişten gelen bilgilerin bir gün

zaman içinde bozulmuş, SnowDancer kurtlarından Judd Lauren'dan Kanyon'un ışınlayıcılara karşı geçirimsizliğini test etmesini istemişti.

"Hiç böyle bir şey hissetmemiştim," demişti meraklı ışınlamacı daha sonra, Raintree'den Kanyon'a bakarken. "Bunu en iyi mineral statik olarak tanımlayabilirim. Sanki taş bir şekilde psişik enerjiyi yakalıyor ve onu büküyor. Hiç test ettirdiniz mi?"

"Bilim adamlarımızın söyleyebildiği kadarıyla, buradaki diğer kayalarla aynı. Jeologlarımız ve diğerleri bunun üzerinde araştırma yapmaya devam ediyor. Kız kardeşim bile bu işe dahil oldu ve kendisi bir uçak mühendisi."

Judd, "Başka bir teste ihtiyacınız olursa beni arayın," demişti. "Bu madde şimdiye kadar bilinen en iyi anti-Tk malzemesi olabilir. Büyük bir tehdidi denklemden çıkarır. Pek çok insan -Psy dahil- bunun için para öder." Kaşlarını çatı. "Acaba Kaleb ya da Vasic bunun içinden geçebilir mi?"

Adam, Judd'ın her iki adama da güvendiğini bilse de, onlar WindHaven için etkili yabancıları, bu yüzden bu soru şimdilik cevapsız kalacaktı. Judd da onlara bu konudan tek taraflı olarak bahsetmeyecekti, SnowDancer ve WindHaven arasındaki güven Kanyon'u oluşturan kayalar kadar sağlamdı.

Ama Adam bunu Eleri'ye söylemedi.

Bunun yerine, sadece onlara ait olan pürüzlü, kırık ve özel bir alanda konuştu. "Bana bir kez ihanet ettin. Bir daha asla yapmayacağına söz verdin." Bu bir tehdit değildi - bundan daha derin ve daha sertti, şahin kalbinden gelen bir meydan okumaydı.

"Evet," dedi kadın, adam aracı durdururken yılmadan ve duygusallıktan uzak bir şekilde. "Tutmaya niyetli olmadığım sözler vermem."

Adam söz konusu kadın olduğunda kafasını taş duvarlara vurmaya devam ediyormuş gibi hissediyordu ama bunun mutlu sonla bitmeyeceğini bilse de bunu yapmaktan vazgeçemiyordu. "Kaç tane söz verdin?"

Adam sessizlik bekliyordu ama kadın "Çok değil" dedi. "Genç bir J iken, bir anneye çocuğunun ölümü için adaleti sağlayacağıma dair söz verdim. Başarısız oldum. Çocuğa zarar veren adamı idam ettim ama sicilinde hiçbir leke olmadan öldü."

Bir nefes aldı, eli kapının kilidindeydi. "Ama bir J olarak kendime verdiğim ilk söz her zaman adalete hizmet etmektir. Başarısız oldum."

İhanete uğramış öfkesinin ötesinde, Adam her zaman onun olduğu genç J'nin, hayatını ve dünyasını bir anda değiştiren genç J'nin, o mahkeme salonundaki olaylar üzerinde hiçbir kontrolü olmadığını anlamıştı. Başkaları çekmişti

Soğukkanlı bir katilin serbestçe dolaşmasını sağlamıştı. Yine de, onun ihbarı ne kadar sert olursa olsun, hiçbir gerekçe ya da mazeret göstermemiş, tüm yükü kendi üzerine almıştı... ve kendini onun seçimine katılmazken buldu.

"Kontrol sende değildi," diye homurdandı. "Bunu ben bile anlıyorum."

"Ben hayatı seçtim -kendim için, Reagan için- dürüstlüğün üzerinde." Kapıyı iterek açtı. "Onurumu sattım."

Ben hayatı seçtim.

Adam araçtan kendisi indi, kadının sözleri bir zamanlar olduğu çocuğun acısının derinliklerine yerleşirken kalbi gümbür gümbür atıyordu. O çocuk o kadar öfkeliydi ki, mahkeme salonunda ona baktığında ondan ne istediğini bir kez bile düşünmemiş, konuştuğunda neyi riske attığını bir kez bile fark etmemişti.

Öfkesinin tüm temelini kırdı.

- - -

Onurumu SATTIM.

Eleri bu soğuk gerçeği bilerek zihninin bir köşesine, her zaman yaşadığı yere taşıdı. Başka türlü davranmak işe yaramaz hale gelmek, Adam'ın ondan istediği şeyi yapamaz hale gelmek demekti.

Burası çok yeni ve bilinmezdi, bu yardımcı oldu. "Her zaman açık bir alanda yaşayacağını düşünmüştüm."

"Kanyon'un içinde yaşayan herkesin gökyüzüne açılan bir odası vardır. Sadece revirimiz ve ofislerimiz gibi yerler içeride."

Bir şey onu çekiştirdi... körelmiş bir merak duygusu mu? O küçücük zerresinin hayatta kalmış olması ne kadar sıra dışı bir şeydi ama bundan memnundu. "Peki ya insan klan arkadaşların?" dedi. "Onlar bu kadar yüksek ve gökyüzüne açık yerlerde yaşamaktan korkmuyorlar mı?"

"Gerektiği gibi ayarlamalar yapıyoruz. Bazı kanatlı olmayan klan üyeleri - insan ve şekil değiştiren- platoyu tercih ediyor. Diğerleri Kanyon'dan manzarayı seviyor, sadece riski azaltan bir güvenlik bariyeri istiyor. Yüksek bir binada yaşamaktan farkı yok."

"Evet," dedi Eleri yüksek sesle ama ona göre bu çok farklıydı. Duvarları kabaca cilalanmış taşlarla kaplı bu yerin yankılanan bir vahşiliği vardı. Adam'la bu konuda konuşmak, onun dünyası hakkında biraz daha bilgi edinmek, biraz daha zaman çalmak istiyordu.

Adam açık bir kapının önünde durdu. "Burası revir."

Eleri içeri adımını atarken bu tür yerlerin hepsinin aynı gergin sessizliğe sahip olduğunu düşündü, ancak burada antiseptik kokusu eksikti... ya da belki de sadece o kokuyu alamıyordu.

Ne de olsa pek çok Dönüşen'in koku alma duyusu Psy veya insanlardan çok daha güçlüydü. Duyularına saldırmayan bir formülasyon bulmuş olmaları ona mantıklı geliyordu. Klanınızın evinde bir revir olması, bir hastanede kısa bir süre acı çekmekten çok daha farklıydı.

Adam onları ana kapıda karşılayan uzun boylu ve kıvrımlı kadına "Uyuyor olmalıydın," diye mırıldandı. Sesi sertti, kadının çukurlaşmış yanağına dokunduğu eli ise nazikti.

Kadın yüzünü Adam'ın dokunuşuna çevirdi, başının arkasındaki tokadan siyah bir kıvrım kaçtı. "Onu bırakmaya dayanamıyorum."

Eleri'nin uzun zamandır uyuşmuş bir parçası kıpırdandı, sızladı ve bunun özlem olduğunu anlayacak kadar kendini anladı. Bir zamanlar hayatta kalabilmek için kapıyı bu duygunun üzerine kapatır, sonra da kendine zaten hiçbir şey hissetmediğini söylerdi... ama o zaman geçmişti, kalan ömrünün kum saatinde kum taneleri kalmamıştı.

Adam onu affedilemez bir şey için affetse bile, beyni en ufak bir koruma tabakası dışında her şeyden sıyrılmıştı. Yenileme işlemi geri döndürülemezdi; kaybedilen katmanlar yerine konamazdı. Seri katillerin vahşi ve ahlaksız anılarıyla dolu o karanlık yolda geriye dönüş yoktu.

Bu yüzden acı ya da suçlulukla ilgili olmayan, kötülükle henüz yaralanmamış genç bir kadın ve ihanetin ne kadar derin kesebileceğini anlamamış genç bir adam arasında bir zamanlar olabilecek bir şeyin vaadiyle ilgili olan bu tek şeyi hissetmesine izin verdi.

Ama sonra özlem büküldü, döndü ve onu etkisiz hale getirmekle tehdit eden bir bıçaklama haline geldi ve buna izin veremezdi, Adam'a söz verdiği bu günde değil.

Adam o anda dönüp ona baktı. "Jacques'ı okumaya çalışmak için hâlâ iyi misin?"

Kısa bir süre başını salladı.

Ama siyah saçlı, krem rengi tenli güzel kadın tereddüt etti. "Eldivenler hakkında biraz bilgim var," dedi Eleri'ye. "Sessizlik sonrası M-Psy, şifacılar ve doktorlar arasında bilgi paylaşılıyor. Çünkü yardıma ihtiyacı olan eldivenli Psy'lerle karşılaşabiliriz."

"Jacques komada olduğu için Eleri bana bunu halledebileceğini söyledi." Adam'ın parmakları Eleri'nin çenesini kavradı, temas şimdiden o kadar tanıdıktı ki özlem, böyle bir dokunuşun sıradan olduğu bir geleceğin düşünceleriyle onu boğmakla tehdit ediyordu. "Yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır," dedi Eleri, şifacı Adam'a keskin bir ses tonuyla teması kesmesini söylerken bile, vücudu teması kesmeye zorlayacakmış gibi hareket ediyordu. Sanki bunu yapmaya hakkı varmış gibi.

Eleri, Değişken hiyerarşisinin sandığından çok daha karmaşık olduğunu düşündü.

"Sorun değil," dedi Eleri ona. "Değişkenlerin doğal kalkanları vardır."

Şifacı durdu ve kaşlarını çatarak ikisinin arasına baktı.

"Bildiğim kadarıyla," dedi Eleri Adam'a, "risk tam olarak sana söylediğim gibi. İfade etmediğim tek şey, onun artık orada olduğuna inanmadığım." Sesini olabildiğince yumuşattı ama bunun yeterli olmadığını biliyordu. "Es'ler uzman. Eğer onu bulamazlarsa..."

Adam onu bırakmadı ve o da geri çekilmedi. "Uzun bir atıştan daha kötü olduğunu biliyorum."

Sanki o da bir an içinde bir ömür yaşamaya çalışıyordu. İçindeki özlem o kadar yoğunlaştı ki, fiziksel bir acıya dönüştü. "Bunu şimdi yapmalıyım," dedi, çünkü güzel oğluna vermek için elinde kalan tek şey buydu. "Klan eviniz sessizken."

"Kanyon," dedi Adam kabaca, vücudunun sıcaklığı kadının soğukluğuna karşı bir okşayıştı. "Biz evimizin tamamına Kanyon diyoruz."

"Kanyon." Adam sonunda onu serbest bıraktığında kadın bu bilgiye sıkıca sarıldı.

Onun kalbini bir kez daha kırmasının zamanı gelmişti.

Bölüm 20

Eleri, yaklaşık üç saat içinde varmış olacağım.

-Bram Priest'ten Eleri Dias'a mesaj (şimdi)

Adam'ın Naia olarak tanıttığı **şifacı** endişeli görünmeye devam ediyordu ama Eleri'nin hasta odasına girmesine engel olmadı, gözleri karanlık ve kocamandı. Kendine rağmen umutlu, diye düşündü Eleri, bu son şans kırıntısına tutunarak.

Çok özür dilerim.

İçeri girdiğinde ne beklediğini bilmiyordu ama yoğun bakım ünitesine yakışmayacak yüksek teknolojik gözlem yatağının kıvrımlı plazasının altında yatan yarı şahin, yarı insan bükülmüş beden değildi. Altında bir çarşaf örtülüydü, ancak amputasyonlar ve malformasyonlar açıktı, yüzü feci şekilde yanlış giden bir vardiyanın keskin kanıtlarını taşıyordu.

İçindeki uyuşukluk duvarı ilk şiddetli şokunu örttüğü için yatağa doğru ilerlerken durmadı ve yatağın yanına gitti. "Bana durumu hakkında bilgi verebilir misiniz?" diye sordu yatağın ayak ucuna gitmiş olan Naia'ya. "Özellikle de beyniyle ilgili olarak."

Adam, şifacı yatağın ucundaki ekrandan son rakamları okurken onun yanında sessizce durdu. Hepsinin toplamı Jacques'ın kimsenin açıklayamadığı o garip desen dışında beyin ölümüne olabildiğince yakın bir durumda olduğuydu. Eleri'nin farkına vardığına göre, bu sadece eksik vardiya kaynaklanan bir hata olabilirdi, beyin okumaları bilgisayar sisteminin anlamlandıramayacağı kadar çarpıktı.

Adam ve Naia'nın da bunu anladığına şüphe yoktu. Ama klan arkadaşlarını ve dostlarını öldürmediklerinden emin olmaları gerekiyordu.

Makineler. Sinirsel okumanın Jacques'ın çıkış yolu olmaksızın içeride hapsolmuş olmasından kaynaklanmadığını şüpheye yer bırakmayacak *şekilde bilmeleri* gerekiyordu.

Eleri onlara bir cevap vermek istiyordu. "Ben hazırım."

Naia derin bir nefes aldı. "Koruyucu plasları indiriyorum."

Şeffaf bariyer yatağın kenarlarına geri kayarak Jacques'ı dokunsal temas için erişilebilir bıraktı.

Eleri eldivenlerini çıkardı ama elini Jacques'ın elinin insan derisi taşıyan kısmına koyacakken Adam onun ön kolunu kavradı.

Adam'ın yakınlığına verdiği tepkiden kaynaklanan bir dalgalanmayla gözlerinin simsiyah olduğunu hissederek, "Ona zarar vermeyeceğim," dedi. Naia'nın arkasından baktı. "Sascha Duncan nerede? O yapabilir."

"Bunun senin için güvenli olduğundan *emin* misin?" Adam onun sözünü keserek sordu ve Adam'ın yanıtı kadının özlemini hissedebilen o küçük parçasına hitap etti.

"Evet, eminim." Adam'ın Naia'ya dokunduğu gibi ona dokunmanın, fiziksel değişim yoluyla teselli vermeye çalışmanın nasıl bir şey olacağını merak etti. Bunu asla yapamazdı ama sözleriyle deneyebilirdi. "Özür dilerim."

Siyah bir eşofman altı ve siyah bir tişört giymiş, saçları çözülmeye başlamış gevşek bir örgü halinde ve teninin bal rengi yorgunluktan, belki de kederden matlaşmış, kardinal gözlü bir kadın hızla odaya girdi. "Naia," dedi Sascha Duncan. "Mesajını aldım. Ne oldu?"

Naia açıklarken bile Adam'ın parmakları Eleri'nin ön kolunu sıkıca kavradı, sanki onu uzaklaştırmak ister gibiydi.

"Bana bırak." Başarısız olmaya mahkûm olsa bile bu affetme girişimine izin vermesi için sessiz bir ricaydı bu. Bu iş bittikten sonra ondan daha da çok nefret edecekti ama en azından Jacques'ı bırakma kararını vermenin huzurunu duyacaktı. Bunu sonuna kadar yanında götürebilirdi. Ona gülümseyen çocuk için yaptığı tek iyi şey buydu.

Onu serbest bırakmadan önce çenesi çalıştı.

"Gölge etme başka ihsan istemem," dedi Sascha'ya, durdurulamaz bir değişim ıçı başlatan E'ye. "Kalkanlarımı etkili bir şekilde indirebilsem bile, ki Duyarlılığımın ilerleyişı göz önüne alındığında bu şüpheli"- beyni onu korumak için umutsuzca savaşıyor-"Seni içimdeki anılardan koruyamam." Artık her yerde kötülüğün çirkin kıymıkları uçuşuyordu.

"Onun yerine Jacques'ı izleyebilirim," dedi Sascha ama Eleri Jacques'ın kısmen bükülmüş ve pençeli eline dokunmaya gittiğinde empat kaşlarını çattı. "Belki de başka bir bölgeyi denemelisin. Doğasının iki yönünün iç içe geçtiği bir yer olmasın. Bu bir fark yaratabilir."

Eleri onun tavsiyesine uymamak için hiçbir neden görmüyordu. "İzin verirseniz boynunun yan tarafını kullanacağım. Görünüyor ve tamamen insan kalmış gibi görünüyor." Naia'ya bir bakış.

"Altında şahin yapısı yok," diye onayladı Naia.

"Yap şunu," dedi Adam, kendi elini Jacques'ın parçalanmış elinin üzerine bir an için kapatarak. "Senin için geliyoruz, Jacques. Bize doğru uç."

Eleri parmak uçlarını Jacques'ın tenine değdirmeden önce arkadaşının elini bırakmasını bekledi. Sıcaktı, vücudu canlıydı, nabızı yavaş ve sabitti. Ama içinde bir sessizlik vardı.

İçinde büyüdüğü türden bir sessizlik değil, bir boşluktu bu. Ne rüzgâr, ne ses, ne de hareket. O kadar saf bir sessizlikti ki, bir zamanlar yaşlı bir insanla deneyimlediğinden daha derin bir cam göletti - kadın elli yıldır meditasyon yapan bir keşişti ve genç bir Eleri ona merakla baktığında dokunmak için elini uzatmıştı.

"Benim kalkanım yok, çocuğum," demişti Eleri zihninin huzuru karşısında nefesini tuttuktan sonra, "çünkü benim kalkana ihtiyacım yok. Ben zaman ve evrenle bir bütünüm."

Jacques ormanda yaşayan bir keşiş değildi. Yine de bu bozulmamış sessizlik... çok derin, çok tuhaf bir şekilde *yoğundu*. "O da senin gibi mi?" diye sordu Adam'a. "Derisinin altında vahşi bir enerji mi var? Yoksa daha sakın bir kişiliği mi var?"

Adam homurdandı. "Jacques en az onlar kadar vahşi."

Naia'nın gülümsemesi acı-tatlıydı. "O ve Adam bu yüzden bu kadar yakınlar. Birbirleri kadar vahşiler."

"Meditasyon mu yapıyordu?"

Naia şaşkın bir kahkaha attı. "Jacques mı? Birinin ona bunu yaptırdığını görmek isterdim." Sesi şefkat doluydu. "Hayır, o meditasyon yapan türden biri değil."

Eleri yine koyu sessizliğe doğru yürüdü; boş olmayan, ölü olmayan ama tam olarak canlı da olmayan boşluğa.

Bir paradoks.

Arafta olduğu için Psy beyni onu algılayamıyor muydu?

Yaralı şahinle temasını keserek diğer elini içgüdüsel olarak Adam'a doğru uzattı ve bir an için kalbi durdu.

Ona karşı ilkel bir sıcaklık, devasa kanatlarıyla onu çevreleyen büyük ve vahşi bir yaratık hissi.

Koruyordu, saldırmıyordu.

Bütün gün, bütün gece, bütün yıl, varlığının son damlasına kadar orada durabilirdi ama bu onunla ilgili değildi. Bir eliyle Adam'ı tutarken diğer eliyle Jacques'la yeniden temas kurdu ve onu böylesine acımasız bir avcı yapan içgüdüleriyle hareket etti.

Gölet dalgalandı.

Adam olan vahşi yaratık hareketsiz kaldı.

O kadar uzaklardan gelen bir çığlık taşların üzerinde donuk bir yankıya dönüştü ki, yenilenmiş beyninde müzik gibi duyuldu.

Avucunu Jacques'ın boynuna bastırırken Adam'ın elini daha sıkı kavradı.

Bağırış daha yüksekti... gerçi "yüksek" yanlış bir tanımlamaydı, çünkü bir kelebeğin kanat çırpışından daha sessiz kalıyordu. Ama var olmayan psişik derisine karşı, bu çok aktif bir *sesti*. Birden Adam'ın acil sesinin farkına vardı, ona sessiz olmasını söylemek istedi, böylece odaklanabilecekti.

Dalgalar yayıldı.

Psişik elini camsı yüzeye doğru itmek için zayıf hareketi kullanmaya çalıştı.

Deldi... ama sadece bir santim kadar. Ve diğer tarafta dokunduğu şey yanlış, yanlış hissettirdi. Yarı değişim Jacques'ın beynini etkilemişti, hiçbir parçası gerçek anlamda bilinçli olacak kadar güçlü değildi.

Adam sertçe çekti, eli Jacques'ın elindeki kavradı ve fiziksel olarak diğer adamın teninden çekip aldı. "Kanaman var." Naia bir tarayıcı kapmak için koşarken Adam bir elini Sascha'nın uzattığı peçeteleri almak için bıraktığında hırladı.

Mendili kadının burnuna bastırdı. "Bana bunun tehlikeli olmadığını söylemiştin." Bir suçlama.

"O içeride," diye çıkmayı başardı, sonra mendilleri tutmayı devraldı. "Neden kanadığımı bilmiyorum." Naia'nın onu taramasına izin vermek için döndü. "Sadece çok sıkı *dinliyordum*."

Adam'ın çenesi granit bir çizgiydi, eli hâlâ onun kindeydi ve gözleri saf şahindi. "*Eleri*."

"Eminim," dedi kadın, Adam'ın sesindeki çatlaktan soruyu duymuştu. "Ama onu nasıl çıkaracağımı bilmiyorum. İki parça halinde ve iki parça da... harekete geçecek kadar tam değil."

"*Siktir*," dedi Adam, Naia'nın yüz ifadesiyle aynı anda.

Ama şifacı sertçe yutkunmadan önce Eleri'ye, "Birkaç damar patlaması dışında hasar yok," dedi. "Yaptığın hiçbir şeyin etkisi olmadı mı?"

Eleri cevap verecek oldu, nefesini içine çekti.

*Bu yayılıyor Dalgalar. Görünmez damlacıklar
düşmek üzerine ve bozulmamış yüzey.*

"Bekle, b e k l e ." Adam'la kurduğu değerli temastan vazgeçerek elini kuvvetle geri çekti. "Ben söyleyene kadar bana dokunma."

Elini tekrar Jacques'ın üzerine koydu. Hiçbir şey yoktu. Sessizlik.

Bardak. "Şimdi." Adam'ın parmakları onunkilerin arasından kayıyordu.

Gölet dalgalandı, belli belirsiz bir çığlık yükseldi.

"Sensin," diye fısıldadı. "Sana tepki veriyor." Bunun Adam'a hediyesi olmasını istese de, ikiye bölünmüş bir zihin şöyle dursun, kayıp zihinleri yüzeye çıkarma konusunda uzman olmadığını biliyordu.

Sascha'ya baktı. "Empatini tekrar dene ama bu sefer Adam'la temas halindeyken. Ben de teması koruyacağım."

Sascha hemen başını sallayarak elini Jacques'ın bedenine doğru uzattı ve Adam elini tuttu. Sonra empat parmaklarını Jacques'ın boynuna, Eleri'nin karşı tarafına yerleştirdi. Eleri'nin nefes alış veriş duyulabiliyordu... tam da o koyu obsidyenden gözlerin çok renkli ışıkla dolmasından hemen önce.

Eleri empatik gözlerin bunu yapabildiğini duymuştu ama şahsen görmeyi hiç düşünmemişti.

"Hadi Jacques." Adam'ın sert sesi, iri vücudu Eleri'yi yarı yarıya iterken titreşiyordu... ta ki Eleri Adam'ın geniş göğsüne dayandığını hissedene kadar.

Sascha Jacques ile temasını kesti. "Onu hissedebiliyorum ama hiçbir uyarıcıya tepki vermedi." Elini Jacques'ın boynundan çekmiş olan Eleri'ye baktı. "Sen ne hissettin?"

"Adam benimle her temas ettiğinde bir tepki, uzaktan gelen bir bağırsı."

Sascha kaşlarını çattı. "Tekrar deneyebilir miyiz? Belki de ilk denemelerden sonra yorulmuştur."

Eleri başını sallayarak Jacques'a dokundu, Sascha da aynısını yaptı. Ve onun bağırsısını duydu; daha güçlü, daha yankılı görünüyordu. "Onu duyuyorum," dedi Sascha'ya.

"Ben duyamıyorum. Ama... sen onu üst düzey psişik duyularınla okumuyorsun. En içgüdüsel parçanı kullanıyorsun, asla açığa çıkmaması ya da kullanılmaması gereken bir parçanı çünkü o senin savunmasız psişik çekirdeğine çok yakın."

Ne garip bir ironiydi, onu öldüren şey bir hayat kurtarabilirdi.

"Ne yapacağım?" diye sordu empata. "Onu nasıl çıkaracağımı bilmiyorum."

Adam onun yanında boğazından sert bir ses çıkardı. "Yine kanaman var."

"Beni durdurma," diye emretti Adam onu uzaklaştıramadan. "Teması sürdürdükçe güçlenen bir iplik gibi."

"Eğer bayılırsan bu işe yaramaz." Adam onu kendisinden uzaklaştırdı. "Otur lan aşağı."

Bildiği sonraki şey, arkasında bir sandalye olduğu ve içine çöktüğü, görüşünün bulanıklaştığı. "Ah." Gözlerinden o kadar çok kan akıyordu ki, bu durum görüşünü etkilemişti. "Hiçbir şey hissetmiyorum," diye itiraz etti. "Acı yok."

"Sessiz ol," diye tersledi Adam, bir yandan da beklenmedik bir nezaketle gözlerinin kenarlarını sıvazlıyordu. "Her şey yolunda diye lanet olası *gözlerinden* kan akmaz."

Naia tarayıcıyı tekrar üzerinde gezdirdi, ağzının her iki yanında derin oluklar vardı. "Hoşuma gitmeyecek kadar çok sayıda kırık ya da hasarlı kan damarı görüyorum ama sinirsel hasar yok."

"Hiç yok," dedi Eleri ve kimse onu dinlemeyince Adam'ın bileğini tuttu, Adam'ın kemiği ve kası onun dayanağı oldu. "*Lütfen*. Kapana kısıldı. Onu dışarı çekmem gerek. Onu orada bırakamam."

Bölüm 21

5 Eleri, bu sessizlik de neyin nesi? Uyanık olduğunu biliyorum. Her zaman sabahın köründe uyanırsın.

6 Eğer yakında bir cevap alamazsam, kaldığın Bates Motel'i arayacağım. Pardon, Raintree Inn. (Hancının gerçekten hayatta olduğuna ve oğlunun onu bodrumda saklamadığına emin misin?)

7 Bram bugün seni göreceğini söyledi. Ona, sana kızıl saçlı bir deli gibi davranmadan önce beni aratmasını söyledim.

-Saffron Bianca'dan Eleri Dias'a (bugün)

Bu, Adam'ın Raintree'ye geldiğinden beri Eleri'de gördüğü en büyük duyguydu ve o zaman bile, kabul etmeyi reddettiği bir yıkım hikâyesini anlatan sessiz bir şeydi. Ama Jacques'a yardım etmek için mücadele ediyor olması bir anlam ifade ediyordu.

"Naia bütün bu süre boyunca seni tarıyor," dedi. "Onu dışarı çıkarırken seni öldürürsek Jacques bana teşekkür etmez." En iyi arkadaşı bir koruyucuydu ve Adam'ın onu kurtarmak için kimsenin kendine zarar vermemesini sağlamasını beklerdi.

"Peki."

Adam parmaklarını tekrar Eleri'nin parmaklarının arasında gezdirdiğinde, onu sert ve gözü kara görmeye alışmışken kemiklerinin ne kadar ince olduğunu fark etti. "Çok fazla kanamaya başlarsan seni dışarı çekerim." Pazarlığa yer yoktu. "Diğer şeye gelince" -onu yönlendiren suçluluk duygusu, bağışlanma ihtiyacı- "unut gitsin."

O noktaya geleceğini hiç düşünmemişti ama onu kanlar içinde ve hâlâ Jacques'a yardım etmeye çalışırken görmek? Bu, onunla tanıştığı günden beri aklını başında tutan öfke duvarını paramparça etti... sadece bunun olduğunu fark etti, tek

ilişkiye sahip olacaklardı. Ona kızmak, anne babasının yasını tutarken bir de onun kaybına üzülmekten daha kolaydı.

Eleri ona ne demek istediğini sormadı. Sadece "Yapamam" dedi. Bu sessiz sözler onu mahvetti.

Sonra döndü ve elini bir kez daha Jacques'ın üzerine koydu.

Sonraki bir saat Adam'ın şimdiye kadar katlandığı en dayanılmaz saatlerden biriydi. En iyi arkadaşı bedeninde kilitli kalırken, on yıldır peşini bırakmayan kadın kanamaya devam ediyor ama onu çekip almasına izin vermiyordu.

"Bağlantıyı her kopardığında," demişti ilk denemesinde, "yeniden başlamak zorundayım."

Bunu anlamasına izin vermek için her şeyini ortaya koyması gerekti.

Eleri o kadar koyu kırmızı gözyaşları döküyordu ki, Naia ona müdahale etmesini söylemek üzereydi ki, Jacques'la arasındaki kan bağının çekildiğini hissetti.

Çok hafif, çok zayıf, Eleri'nin gözyaşları giderek artıyor.

"Hayati değerleri düşüyor." Naia'nın sesi şifacı sertliğindeydi. "Onu durdurmak zorundayız."

"Hayır," diye fısıldadı Eleri, sesi sanki çok uzaklardan geliyordu.

Dişlerini sıktı ve demir kokusu odayı sararken bile ona bir dakika daha izin verdi. Kan bağının çekilmesi, Eleri'nin kanının yoğunlaşan kokusuyla birlikte daha da güçlendi.

Boğazından derin bir ses çıkararak, WindHaven Klanı'nın tüm gücünü sesine yansıtarak, "Jacques, *hemen* buradan defolup gitmen gerek," dedi.

Arkadaşı önlerinde milyonlarca ışık parçacığına dönüştü.

Eleri irkilerek elini çekti ve Jacques onun titreyen bedenini kendine doğru tuttu, bir eli başının arkasındaydı, en iyi arkadaşının onlara geri dönüp dönmeyeceğini görmek için beklerken içi sıkıydı ve acı göğsünde bir düğüm olmuştu.

Işık birleşti... ve Jacques tam insan formundaydı. Kesilmiş uzuvları yoktu.

Kanat olan bir kol yoktu.

Pençeye dönüşmüş parmaklar yoktu.

Naia diğer adamın yanına koştu, vardiyası nedeniyle kopan tüm tıbbi hatları yeniden taktı. Birkaç gömülü parça değişim sırasında parçalanmıştı ama Değişken tıbbi teknolojisi bu tür durumlar için tasarlanmıştı ve Naia hasarlı parçaları hızla değiştirebildi.

"O bizimle birlikte." Jacques'ın pazularına bir izleme kelepçesi sararak Naia'ya yardım ederken Sascha'nın gülümsemesi rahatlamayla sıcacıktı. "Onu hissedebiliyorum."

"Ben de öyle." Naia'nın sesi kalındı ama Jacques'a ihtiyacı olan her şeyi vermek için hızla hareket etti. "Bazı kısımlarının göremediğimiz şekilde yer değiştirip değiştirmediğini kontrol etmek için tam vücut taraması yapacağım, ama iyileştirme yeteneklerim onu tek parça ve tek formda yakaladığımızı söylüyor."

Adam'ın kutlama yapacak zamanı yoktu.

Eleri'nin bedeni kollarında gevşedi, kulaklarından ve gözlerinin kenarlarından kan damlıyordu. Ve lanet kalbi acı içinde kıvrandı. "Naia," dedi, sesi sertti.

Naia başını kaldırdı, heyecanı endişeyle silinip gitmişti. "Nabız, solunum?"

"Yavaş ama sabit. Sığ." Naia'nın fırlattığı tarayıcıyı aldı ve Eleri'nin üzerinde gezdirdikten sonra sonuçları ona okudu.

"İyileşecek" -Naia'nın ses tonunda bir rahatlama vardı- "ama kan nakline ihtiyacı var. Onu yan odaya götürün, ben malzemeleri alıp kanı ona vereceğim."

Sascha Eleri'nin çok hafif bedenini kollarına alırken konuştu. "Sonlara doğru büyük bir psişik patlama hissettim. Ateşinin söndüğünden oldukça eminim ve durumu göz önüne alındığında muhtemelen uzunca bir süre uyuyacak."

Eleri'yi kucağına alarak yedek hasta odasına götürdü ve yatağa yatırdı. Bilinci yerinde olmasa bile, sanki dinlenirken bile gardını asla düşürmemeyi öğrenmiş gibi yüzü sert çizgilerini koruyordu.

Eleri hiçbir zaman güvenli bir liman bulamamıştı.

Yaptığı ilk şey üzerindeki kanı silmek oldu. Ona duyduğu bitmek bilmeyen öfkeyle onu bu hale getirmişti, hiçbir zaman sorumlu olmadığını bile bile. Kefaretini ödemek istedi çünkü hiçbir zaman kendi yükü olmayan bir suçluluk duygusu taşıyordu... ve bunu, bunca zamandır ona bu kadar kızgın olmasının aynı nedeni için yaptı.

Eleri Dönüşen olmayabilirdi ama onun hissettiklerinin aynısını hissetmişti. Ne olduğunu anlamamış olabilirdi... ama bunun bir önemi yoktu. Bu onu değiştirmişti. Tıpkı onu sonsuza dek değiştirdiği gibi.

"Özür dilerim," dedi kabaca, daha rahat etsin diye ayakkabılarını çıkarırken. "Tam bir pisliktim. Nedenini biliyorsun, değil mi?" İlk kez gerçeği söylerken nefesi göğsünde düğümlendi. "Bu sadece ailemi kaybetmenin verdiği keder değildi. Seni kaybetmenin verdiği kederdi."

Varoluşunun en kötü noktasında travma üzerine travma. "O zamanki halimi affedebilirim; seninle tanışmadan önce de dağılmış, öfkeli ve kederliydi. Ama sen hayatıma tekrar girdiğinden beri ne haldeyim? Umarım karşılığında beni fena benzetirsin. Sana ne kadar kötü davrandığımı ona anlattığında Jacques'ın bunu senin için yapacağından eminim."

En iyi arkadaşı ve dostunun tanışmasını, birbirlerinden hoşlanmalarını, bir pislik olduğunda ona karşı birleşmelerini istiyordu. Eleri'yi kız kardeşiyle, Amir'le, Malia'yla ve Tahir'le tanıştırmak istiyordu. Ona anne-babası ve büyükanne-büyükbabası hakkında her şeyi anlatmak istiyordu. Ve onun klanına katılmasını, onun için ölebilecek ve sadakatlerini asla ama asla sorgulamak zorunda kalmayacağı insanlarla çevrili olmasını istiyordu.

"Bu noktadan sonra ne olursa olsun" - yüzünü okşadı

- "Ben seninim. Ve senin için savaşacağım. Bizim için. Her zaman olmam gerektiği gibi senin güvenli limanın olacağım."

Çünkü eşinin ölümünün, yıllar önce acılarını sarmak isteyen kızın kalbinin ve ruhunun içini boşaltan psişik kasaplar tarafından önceden belirlenmiş olduğunu kabul etmeye hazır değildi.

Şahini bir savaş çılgılığı attı.

Bölüm 22

Daniell'in evine zorla girilmiş. Davetsiz misafirin boşalttığı ve mutfak masasının üzerine bıraktığı taze bir litre süt dışında kayıp bir şey görünmüyor. Bayan Daniel, saldırganın kavanozdan kurabiye de aldığını düşünüyor. (Bana kavanozun etrafındaki kırıntıları gösterdi.)

Bay Daniel bunu "serseri gençlerin" bir cesaret işi olarak yaptığını düşünüyor. Bunun doğru olma olasılığı çok yüksek.

Yine de etrafı kontrol ettim. Kırık mandal ya da kilit yok ve Daniels'lar kapılarını çoğu zaman kilitlemeden bıraktıklarını söylüyorlar, bu yüzden davetsiz misafir içeri girmiş olmalı.

-Yardımcı Jocasta Whitten tarafından kaydedilen rapor, Raintree Uygulama (12 Aralık 2083)

DAVETSİZ, şafağın ilk ışıkları dışarıda gökyüzünü öperken uyuyan ailenin evinde oturmuş, süslü kahve makinelerinde hazırladığı kahveyi sakince içiyordu. Önümüzdeki on beş dakika içinde uyanmaya başlayacaklardı. Önce anne ve baba, sonra da sevimli iki nokta beş çocuk.

Beşinci çocuğa baktı. Sevimli çocuk. Birkaç aylık gibi görünüyordu ama bebeklerin yaşını kestirmekte pek iyi değildi, kim bilebilirdi ki? Ama çocuk odasına baktığında uyanıktı ve beşikte bacaklarını tekmeliyordu. Çocuk ağlamaya başlasaydı kaçmak zorunda kalacaktı - bebeklere zarar vermezdi; o bir psikopat değildi. Ama bebek ona bebek saçmalıkları mırıldanmıştı.

Çok sevimli.

Küçük tombula gülümseyerek, sesin kapalı olduğundan emin olduktan sonra çocuğun yatağının üzerindeki deniz canlıları mobilini çalıştırdı. Bebek sırttı ve iri mavi gözleriyle yukarı baktı.

Davetsiz misafir çocuk odasından uzaklaşmış ve merdivenlerden yukarı çıktığı gibi sessizce aşağı inmişti. Karnı acıkmıştı ama yemek yapacak zamanı yoktu.

iyi bir kahvaltı. Ancak kahve mükemmeldi, zengindi ama acı değildi.

Koşuşturan zihnini sakinleştirdi, düşünmesine izin verdi. Son zamanlarda çok az uykuyla idare ediyordu, yaşlı yarasa komşusunun dediği gibi mumu iki ucundan da yakıyordu; o her zaman izliyordu. O buruşuk erik suratında küçük iğne ucu kadar gözler. Onu boğma dürtüsünden kurtulduğu ve üst katta geceliğini giyerken gece sütü içkisini içmeye başladığı için şanslıydı.

Öldürülmüş bir komşuya sahip olarak dikkatleri üzerine çekmenin bir anlamı yoktu. Yaşlı yarasa nasıl olsa yakında ölecekti. Ama başka şekillerde de hata yapıyordu. Eğer yapmasaydı, Eleri Dias handa olmazdı, kasabada dolaşmazdı. Kendi topraklarındaki bu hırsızlık olayları bile dikkatsizceydi.

Onları kafasındaki fısıltıları engellemek için başlatmıştı.

Ne de olsa, dürtüleriyle hareket eden sıradan bir seri katil değildi. Bir *planı*, bir zaman çizelgesi vardı. Evet, bu oyunda oyun arkadaşı olan J'nin evinin izini bu kadar çabuk sürmesini beklemiyordu ama o artık buradaydı.

Bundan kaçmanın anlamı yoktu.

Bunu kullanması, oyunu hızlandırması daha iyiydi.

Fısıltılar artık hevesliydi, tüm vücudu uğulduyordu.

Eldivenli parmağını kahve fincanının kemik porselenine vurdu.

Adam Garrett ile biraz zaman geçirmişti. Şahin lideri onu handa ziyaret etmişti. Çoğu insan muhtemelen fark etmezdi ama o çoğu insan gibi değildi. Fark etmek için bir nokta yapmıştı.

Hmm...

Kahvesini bitirdikten sonra lavaboya gitti ve fincanı iyice yıkadı. Bunu yaparken üst kattaki yatakta yatan yirmi yaşındaki kızı düşündü. Kısa bir tatil için eve gelmiş bir üniversite öğrencisi. Minyon vücutlu. Rahatsız edici bir ses. Zeki. Çocuk odasına girdiği gibi onun odasına da sessizce girebilirdi.

Ama o zaman acele etmek zorunda kalacak, fırsatı kaçıracaktı.

"Başka zaman," diye söz verdi fısıltılara ve temiz ama ıslak kahve fincanını mutfak masasının üzerine koydu.

İşte, hepsi bitti. Vicdanlı bir misafirdi. Arka

kapıyı sessizce arkasından kapattı. Bilmediği ev sahiplerini korkutmak istemezdi.

Bölüm 23

Eleri, iki dakika uzaklıktayım. Bu arada Saffy'ye cevap ver, telefonumu patlatıyor. Sanırım manik evrelerinden birinde.

-Bram Priest'ten Eleri Dias'a (şimdi)

Naia'nın onu stabilize etmesinden iki saat sonra **ELERİ'NİN TELEFONU** yatağının başucundaki masada **çaldı**. Adam kaşlarını çatarak Naia'nın çıktıkların bugün toplanmasıyla ilgili söylediklerini hatırladı ve telefonu açtı.

Telefonun tamamen kilitli olduğu anlaşıldı ve aramayı cevaplamasına izin vermedi.

Telefonu yerine koyarak, oteli aramak için kendi telefonunu kullandı. Telefonu her zaman cebinde olan Mi-ja hemen cevap verdi. "Raintree Hanı!" diye cıvıladı.

"Mi-ja, ben Adam. Eleri'nin kapısında biri mi var?"

"Neden, evet! Nereden bildin?" Şüphesiz hızlı adımlarla yürürken sesi nefes nefese kalmıştı. "Dae az önce bana yeni arabadan bahsetti. Ben de merhaba demeye gidiyordum."

Bir dakika sonra Adam, Eleri'yi görmek için orada olduğunu doğrulayan kalın sesli bir adamla konuşuyordu. Diğer adamın kimlik bilgilerini kontrol etmek isteyen Adam ona beklemesini, birazdan ineceğini söyledi.

Adamın yanıtı "Eleri'ye PsyNet'ten neden ulaşamıyorum?" oldu ve tüm soğukluğuna rağmen bu profesyonel bir soru değildi.

Adam'ın gözleri kısıldı. "Geldiğimde konuşuruz." Telefonu kapattıktan sonra Jacques'a bakmadan önce Eleri'nin huzur içinde dinlendiğinden emin oldu.

Arkadaşı hâlâ komadaydı.

Her iki hastasının da durumunun stabil olduğundan emin olduktan sonra çok daha neşeli olan Naia, "En iyisi bu," dedi. "Tamamen yer değiştirene kadar iyileşmeye başlamayan bir dizi önemli yarası var. Hareketsiz kalırsa çok daha hızlı iyileşir."

"Komada kalma ihtimali var mı?" Çünkü henüz ormandan çıkmamışlardı.

"Bilinmiyor, ama Sascha onu empatisiyle hissedebildiği için, kendi kendine gelmezse uzman Es onu uyandırabilir." Naia nefes verdi. "Jacques'ın kendi zamanını seçeceğine dair içimde bir his var."

Eleri'ye gelince, Sascha onu kalkanları yenilenene kadar güvenmediği hiçbir Psy'nin Eleri'ye yaklaşmasına izin vermemesi konusunda uyardı.

"PsyNet mi?" Adam sormuştu.

"Kalkan dayanıyor, Sophia'dan kontrol etmesini istedim. Eleri'yi ağda bulabileceğini düşündüm. Ayrıca bana pek çok J'nin Eleri'ninki gibi Ağ kalkanlarına sahip olduğunu söyledi - oldukça bağımsızlar, ruhlarının derinliklerine gömülmüşler. Sessizlik sırasında kazara açığa çıkmaya karşı ikinci bir doğa haline gelen bir koruma."

Adam, kendisini tehlikeye atacak şeyler hisseden o masum ela gözlü kızı düşündü. Şimdi, parlak sabah güneşinin altında, onu klanının gözetimine bıraktı ve aracını hana değil, kuryeye kendisiyle buluşmasını söylediği, kısa bir mesafe ötedeki sakın bir yere götürdü.

İhtiyaçları olan son şey Mi-ja'nın hevesli dikkatiydi.

Onu bekleyen siyah cip Eleri'ninkinin aynısıydı ama dışında duran Adam'ın boylarında bir adamdı. Omuzları geniş yapılıydı, beyaz gömlekli koyu gri bir takım elbise giymişti ve erken kırılmış saçları kafatasına yakın bir yerde toplanmıştı, teni bu bölgede yaygın olandan daha solgundu, gözleri buz mavisiydi.

Adam yanına gelir gelmez kimliğini uzattı. "Bram Priest," dedi. "J Corps. Eleri nerede?"

Adam kendini beğenmiş ve gösteriş meraklısı bir kanat lideri değildi ama bu onun büyük bir hâkimiyete sahip olmadığı anlamına da gelmiyordu. Eğer J onun gözünü korkutmaya çalışıyorsa, yanlış hedefi seçmişti. "Sana bir şey söylemeden önce kimliğini doğrulamam gerekiyor," dedi ve kimliğin yanı sıra Bram'ın yüzünün bir görüntüsünü önceden uyardığı Damon'a mesajla gönderdi.

Yanıt gergin bir yirmi saniyenin ardından geldi: Kıdemli J, geçici olarak Sandman Görev Gücü'ne danışman olarak atandı. Ayrıca, bilgisayar otomatik olarak çapraz referanslar yapıyor ve adaminiz, daha önce sorduğunuz J'nin -Eleri Dias-ki de dahil olmak üzere diğer üç J'nin dosyasında görünüyor. Dördü de birbirlerinin en yakın akrabası gibi görünüyor.

Adam'ın şahini adama yepyeni bir gözle baktı.

Damon'a teşekkür ettikten sonra telefonunu kaldırdı. "Eleri acil bir psikişik yardım yaptıktan sonra alev aldı. Klanımın şifacısı ve kardinal bir empat tarafından bakılıyor."

"Sözlerine inanmamı mı bekliyorsun?" diye sert bir yanıt verdi.

"Seni klanımın kalbine alamam." Adam ses tonunu saldırganlıktan uzak tuttu; eğer bu adam Eleri'ye aileden biri gibi davranmışsa, Adam ona *borçluydu*. Bram Priest, Eleri'nin birine ihtiyacı olduğunda onun yanında olmuştu. "Ama emin ellerde olduğunu teyit etmek için Sophia Russo'yla iletişime geçebilirsiniz."

Göz kırpmayan bir bakış. "Eğer ona zarar verecek bir şey yaptıysan, sonuçlarının ölümcül olmasını sağlarım." Öfke yok, tehditkâr bir ton yok. Basit bir ifade.

Adam bu yüzden onu daha çok sevdi. "Uyandığı anda onunla konuşabilirsin." Başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Kanıtları bagaja kilitledi. Kanıt zincirinin devam edip etmeyeceğinden emin değilim ama Eleri'den başka kimse o çantayı açamaz."

"Önemli olan Kum Adam'ın yerini tespit etmek."

Adam seri katilin, ilgili J'ler onun serbest kalacağına inanırlarsa, asla bir mahkeme salonunun içini göremeyeceğini hemen anladı. Bu konuda çok değişkendir.

J çantayı aldıktan sonra Adam, "Siz Eleri'nin ailesisiniz. Klan."

Adam çantayı kaldırırken biraz zaman geçirdi. Konuşmaya başladığında, "J Birliği kendi adamlarına göz kulak olur," dedi. Adam'ın bakışlarıyla tekrar karşılaştı. "Eğer kızda en ufak bir çürük bile varsa beynini içten dışa doğru ezerim."

Adam bu adamın Eleri gibi hissiz olmadığını, aksine tam tersi olduğunu düşündü. "İyileşince yemeğe gel. Diğer ikisini de getir." Adam'ın ailede dört kişi olduklarının farkına varması Bram'in yüz ifadesinde hiçbir titreşim yaratmadı. "Onun ailesiyle tanışmak istiyorum... ve onun da benimkiyle tanışmasını istiyorum."

Bram'in ifadesi sonunda değişti, bilinmeyen bir duygu gözlerinin buz gibi soğukluğunu kırdı. "Onu tanıyorsun."

"Yenilemeler hakkında her şeyi biliyorum." Adam kollarını kavuşturdu. "Psy'lerin PsyNet'ten kaçtığını ve Değişken klanlarla birlikte hayatta kaldığını da biliyorum. Bildiğim kadarıyla hiçbir J buna teşebbüs etmedi. Sen farklı bir şey biliyor musun?"

Bram ilk kez ona gerçekten bakıyor ve onu bir tehditten başa bir şey olarak görüyor gibiydi. "Hayır," dedi sonunda. "Bildiğim kadarıyla PsyNet'ten kaçanlar bizim gibi değildi. Hiçbiri Duyarlı değildi."

"Ve Sascha Duncan Ağ'dan ayrılana kadar hiç aktif empat yoktu." Adam bu kavgaya daha yeni başlamıştı. "Biri ilk olmak zorunda."

"Sanırım bununla savaşabileceğine gerçekten inanıyorsun," dedi Bram, yüzünde o kadar derin bir yorgunluk vardı ki Adam bunu şimdiye kadar nasıl sakladığını anlayamadı. "Ama bize verdikleri zarar? Bu kalıcı. Beyinlerimiz bir daha asla eskisi gibi olmayacak."

Diğer adam başını salladı. "Ama buna rağmen, Eleri'nin onun için savaşmaya istekli birine sahip olmasına sevindim." Eldivenli elini uzattı. "Eğer yapabilirsen, ona iyi günler yaşat, kötülükten uzak günler."

Adam diğer adamın elini sıktı. "Vereceğim. Ama onu kaybetmek üzere olduğum için değil - çünkü bu uzun ve mutlu bir hayatın başlangıcı olacak." Adam ısırdığı dişlerinin arasına almıştı ve bırakmıyordu.

Bram ona uzun uzun baktı. "Hayal görüp görmediğine karar veremiyorum. Ama... sana şans diliyorum Adam Garrett. Saffron ve Yüzü'yi -diğer ikisini- kapını kırmaktan uzak tutacağım, ama bana verdiğin özel hattan aranmayı beklemelisin. Gelişmeleri öğrenmek isteyeceğiz."

"Alacaksınız."

Adam sessizce Bram'ın gidişini izledi, aracın sesi boşluğa karışırken etrafındaki ağaçlar kıpırdanıyordu. Ve Eleri için tekrar ve tekrar ve tekrar savaşacağını biliyordu. Onu bulduktan sonra onun için savaşması gerektiği gibi. Çünkü yapmamıştı, çünkü ona çok kızmıştı, tekrar tekrar incinmişti.

şartlandırmalar mı? Kötülükle çevrili bir hayat mı? Onun hatasıydı.

Eşini terk etmişti.

Başını geriye atıp çığlık atarken gözleri yanıyor, elleri beyaz yumruklar yapıyordu.

Bölüm 24

Ortaya çıkan psöik kırılmalığınızın alternatif seçenektan daha tehlikeli olmayacağı zorunlu durumlar olmadıkça alevlenmeden kaçınılmalıdır. Genel iyileşme süresi yirmi dört ila otuz altı saat arasında değışir, ancak ciddi durumlarda günlerce uzayabilir.

-Zorunlu Temel Psöik Mekanikler dersinin bir parçası olarak
İlköğretim Psikoloji eğitiminin son yılı

ELERİ, sessiz hareket sesleri ve kafasında her zamanki uyuşukluğundan farklı bir sis hissiyle **uyandı**. Telepatik duyularını kullanarak çevresini taramaya çalıştığında, beyni sanki yaralanmış gibi ağrıyordu.

Alev sönmesi.

Bunu daha önce de yaşamıştı ama hiç bu ölçüde olmamıştı - artık bir Psy varlığı olmayana kadar. Bunun kendi türünden diğerlerine karşı güvenliği için ne anlama geldiğini bile bilmiyordu.

Bir Dönüşen ininde olması iyi bir şeydi.

Sıcak, güçlü parmaklar kendi parmaklarının etrafındaydı, kaba tenli bir el onunkini sıkıyordu. "Uyanık olduğunu biliyorum."

Kirpiklerini kaldırdı, bunun bir rüya *olmasından* korktu, Adam'ın sesinin sadece istediğı şeylerdi ve asla sahip olamayacağı şeylerdi.

-Çünkü o özlemi hâlâ hissedebiliyordu. Ama işte oradaydı, saçları alnına dökülmüşü ve vücudunun üst kısmı alev almadan önce onu gördüğü tişört yerine kısa kollu bir gömlek giymişti.

"Yirmi altı saat," dedi, sanki onun aklını okumuş gibi, şahin gözlerinden ona bakıyordu. "Kahvaltı için mükemmel zamanlama."

Bütün bir günü uyuyarak geçirmişti. Bu kötü bir şeydi. Alevler normalde bu kadar uzun süre bilinçsiz kalmasına neden olmazdı ama

Yere düşmeden önce başındaki gerginlik hissi, kulaklarının yanındaki sıvıya dokunduğunda parmaklarındaki kan.

Ayağa kalkmak ister gibi yaptığında, Adam kalkmasına yardım etmek için elini sırtının altına koydu. İşte o zaman üzerinde takım elbisesinin değil, tenine yumuşak gelen mavi bir kumaştan pijamasının olduğunu fark etti.

Elini çarşafın kenarına sıkıştırdı.

"Naia seni takım elbiseyle bırakmayı reddetti." Adam'ın bakışları, Adam'ın sıcaklığı ve gücü etrafını sararken bile onunkileri tuttu; Adam'ın cüssesi bu kadar yakinken daha da belirginleşiyordu. "Bunu halleden o oldu."

Kasları gevşedi. Şifacının dokunuşunu kabul edebilirdi ama Adam'inkini asla kabul etmezdi, bu şekilde değil, şimdi değil, aralarında bir ömür ve korkunç bir seçim varken değil. "Jacques?" Sesi kuru ve çatlak çıkmıştı.

Adam ona bir bardak su uzattı. "Naia'ya karşı çok daha duyarlı ve okumalar sağlıklı bir beyni olduğunu gösteriyor."

"Güzel." Bardağın yarısını içti. "Bu iyi."

"Ayağa kalkabilecek misin?" Bardağı ondan alıp yatağın başucundaki masaya koydu.

"Evet. Fiziksel olarak iyiyim, sadece psişik olarak enerjim tükendi." Ve çoktan iyileşmeye başlamış olması gereken yirmi dört saatlik süreyi çoktan geçmişti. Her ne olduysa, her ne yaptıysa, bu onu mahvetmişti ve muhtemelen aşırı hassasiyeti yüzünden etkisi daha da artmıştı.

Kız bacaklarını savururken, Adam onu yakalamaya hazırmış gibi nöbet tutuyordu. "Yakınlarda sana zarar verecek kimse yok. Hanz -tanışmadığın genç Es- çoktan gitti ve Sascha da bir saat içinde yola çıkacak ve sen onu görmek istemediğin sürece mesafesini korumaktan memnun. Jacques daha da stabil hale gelene kadar başka Es çağırmayacağız. Güvendesiniz."

Güvende.

Eleri kendini hiç güvende hissetmemişti, gerçekten. Küçük bir çocukken, istenmeyen biri olduğunu, halledilmesi gereken bir hata olduğunu biliyordu. Bram, Saffy ve Yüzé yatılı okulu daha iyi hale getirmişlerdi ama hepsi de genç J'lerin küçük bir yüzdesini etkileyen ciddi dengesizlik belirtilerine karşı sürekli gözetim altındaydılar.

Dördü birlikte güçsüz çocuklar olmuşlardı.

Daha sonra, birkaç kısa yıl boyunca Reagan'ın güvende olabileceğini, ona her şeyiyle güvenilebileceğini düşünmüştü. Sonra o yalan söyledi.

Mahkeme salonunda Reagan'ın sırları olduğunu, ona gösterdiği tek şeyin yüzeydeki parlaklık olduğunu anlamıştı.

Güvende olma kavramını anladığından bile emin değildi.

Ama bugün, yataktan kalkıp Adam'ın düşerse onu yakalayacakmış gibi gerildiğini gördüğünde bir ışık belirdi. "Dengeliyim," dedi, bir yanı öyle değilmiş gibi davranmak istese de, özlem kadar derin bir his... ve yeterince derin değildi. Çünkü birden fazla yenilemenin ondan aldığı şeyi bir alevlenme düzeltmezdi.

"Ve Sascha'ya veda etmek istiyorum. Sanırım... sonunda bana yardım etmeye çalıştı." Bu, Jacques'ı cam havuzdan çıkarabilecek kadar bedenine ve zihnine soluk aldırarak sıcak bir kucaklaşma gibi gelmişti.

"Ona uğramasını söylerim." Adam onun yüzündeki bir tutam saç, en ufak bir fırçadan çok daha fazlasını hissetmeyi dilediği bir şefkatle okşadı. "Konuşmamız gerek. Vakit geldi."

Eleri sertçe yutkundu ve yutkunduğu çığlığın uyuşmuş bir yankısıydı. Çünkü bu zaman nihayet geldiğine göre artık ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Yüksek sesle söylediği tek şey "Evet," oldu, çünkü bir zamanlar olabileceklerin soluk bir kopyası olsa bile bundan vazgeçemezdi.

Adam elini bıraktı ve sanki bunu isteksizce yaptığını hissetti. "Duş şurada," dedi kapıyı göstererek. "Bir şeye ihtiyacın olursa bağırman yeterli. Ben odanın dışında olacağım. Daha sonra kahvaltıya gideceğiz, çünkü önce yemek yemen gerekiyor."

"İçeri zorla girmek yerine, Mi-ja'dan valizlerini alabilmem için beni odana almasını rica ettim - şimdiye kadar tüm kasabaya senin Kanyon'da olduğunu söylemiştir, muhtemelen süsleyerek." Eğlenen bir gülümseme. "Klan takım elbiseni de yıkadı ve ütiledi, eğer bavulundakine tercih edersen. Duşta istediğin kadar kalabilirsin, hiçbir yere gitmiyorum."

Son sözler bir vaat gibiydi.

Eleri sadece başını salladı ama birkaç dakika sonra su yüzüne döküldüğünde, ağlamanın böyle bir şey olup olmadığını merak etti. Ağlayamıyordu, çok uzun zamandır ağlayamıyordu, o kadar uzun zamandır unutmuştu ki. Ama bugün, göğsünde sıkı, sert ve sıcak bir şeyler vardı ve su yüzünden aşağı yağıyordu ve doğal kalkanları olan Dönüşenlerle dolu bu yerde, Duyarlı olmak konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Hayat...güzeldi...ve ölümden daha acı vericiydi.

ADAM'ın eşi, boynundan ve bileklerinden düğmeli beyaz gömleğini içine soktuğu siyah takım elbise pantolonuyla odasından çıktığında her zamanki gibi soğuk ve mesafeli görünüyordu. Saçlarını ensesinde sıkı bir düğüm haline getirmişti, yüz kemikleri keskin ve ifadesi düzdü.

Ama Adam şimdi duvarın arkasını ve içindeki kadını görüyordu; bir yabancıya yardım etmek için hayatını tehlikeye atmaya hazır olan kadını. Kalbi gerçekten soğuk olan hiç kimse bunu düşünmek için bir an bile harcamazdı.

Kadının ağzından çıkan ilk sözcükler "Jacques'ı görmek istiyorum," oldu.

Başını sallayarak onu arkadaşının odasına götürdü ve yatağın yanında durmak için yürüdüğünde, elleri eldivenli olmamasına rağmen Jacques'a dokunmadı. "Kalkanları parçalanmış olsa bile hiçbir şey hissetmezdim," dedi onun sorgulayan bakışları karşısında. "Psişik duyularım düzleşti, zihnim iyileşene kadar da öyle kalacak. Bu iyileşme için bir zaman çizelgesi açısından karşılaştırma yapabileceğim bir referans çerçevem yok."

Onun elini tuttu çünkü aralarındaki kızgın mesafeyi, birbirleri için kim olduklarını görmezden gelme girişimlerini geride bırakmışlardı. Ve kadın ona ten ayrıcalıklarını kullanması için izin vermişti; o da bu izni geri alana kadar kullanmayı bırakmayacaktı.

Tereddüt etti, parmaklarını onunkilere dolamadan önce bakışları onunkilere kaydı.

"İyi hissediyor musun?" diye mırıldandı. "Psişik duyularını kaybetmek acı veriyor olmalı."

"Kendimi... bağlarım kopmuş hissediyorum." Serbest elini düz bir şekilde bükte ve ona baktı. "Sanki hiç farkında olmadığım ama şimdi nefes almam gerektiğini fark ettiğim bir uzvumu ya da organımı kaybetmişim gibi."

"Bu sadece geçici," diye hatırlattı ona. "Dinlenmeye ihtiyacı olan aşırı kullanılmış bir kas."

Eleri'nin başını sallaması sessizdi.

"Adam?" Edward kafasını odaya uzattı, gündüz vardiyası için Kavi'den görevi devralmıştı. "Sascha burada."

Haber verdiği için hemşireye teşekkür eden Adam, Eleri'yle birlikte dışarı çıktığında kardinal E'nin koridorda beklediğini gördü, yanında yavrusu vardı, ikisi de eve dönüş yolculuğu için giyinmişlerdi - Naya'nın durumunda, Adam'ın bir zamanlar içine pelüş bir kurt koyduğunu gördüğü küçük bir sırt çantası da vardı.

"Merhaba küçük Naya." Eleri'nin elini bırakan Adam, WindHaven'da her zaman hoş karşılanacak olan bu vahşi kalpli çocuğa sarılmak için eğildi. Yumuşak, tatlı şampuan ve şeker kokuyordu.

"Hoşça kal Adam," dedi minik kollarını Adam'ın boynuna dolayarak. "Eve gidiyoruz. Babamı özledim."

Adam gülümseyerek onu yanağından öptü ve kollarında onunla birlikte ayağa kalktı. "Onun da seni özlediğine dair içimde bir his var." Lucas Hunter eşini ve çocuğunu seven ve bunu kimin bildiğini umursamayan bir adamdı; Adam kendi eşi ve yavrularıyla tam olarak nasıl olmak istiyorsa, her zaman öyle olmak için yaratılmıştı.

...orijinal kişiliğimden geriye pek bir şey kalmadı... ve onun yerine gri bir duvardan başka bir şey yok...

Hayır, bunu kabul etmeyecekti, tekrar yemin etti, Eleri ve Sascha onun yanında vedalaşırken. Sonunda Eleri'nin Sascha'ya ne yaptığını sorduğunu ve Sascha'nın cevap verdiğini duydu ama zihnindeki kararlılık uğultusundan kelimeleri duymadı.

Annesi konuşmayı bıraktıktan sonra küçük Naya sesini yükseltti. "Merhaba!" Sascha'ya bakmadan önce selamını Eleri'ye yöneltti. "Anne, pratik mi yapıyorum?"

Sascha'nın karşılık veren gülümsemesi sabırlı ve sevecendi. "Karşımızdaki kişiden izin istemek hakkında konuşmuştuk, hatırlıyor musun? Ten ayrıcalıkları gibi mi?"

"Ah evet." Tekrar Eleri'nin yüzüne dönen Naya derin bir nefes aldı ve "Sana telepat yapabilir miyim lütfen? Pratik yapıyorum."

Eleri'nin yüz ifadesini okumak neredeyse imkânsızdı, herhangi bir ipucundan yoksundu ama Adam onun telepatik yetenekleri olan bir Dönüşen çocukla karşı karşıya kaldığı için ürktüğünü hissetti. Ama yine de yeterince hızlı cevap verdi. "Sizinle telepati kurmaktan memnuniyet duyarım ama telepatim şu anda çalışmıyor."

Sascha'nın duruşundaki ani uyanıklık Adam'a bir şeyi gözden kaçırdığını söyledi -Sascha, Eleri'nin hâlâ alevler içinde olduğuna inansaydı küçük kızına asla izin istemesini söylemeyeceğini fark etti. Çocuğuna Eleri'nin şu anda ona telepati yapamayacağını söylerdi.

"Ah?" dedi küçük Naya o anda. "Büyük bir ahın mı var?" "Ah "ın yerini göstermek için başına dokundu. "Annemin daha önce de büyük bir ahı vardı."

Dil becerileri -sadece anlama değil, konuşma netliği de- Adam'ı etkilemeye devam ediyordu. İçinden bir ses bunun

Telepati sayesinde, zihni gün boyunca Sascha'nın zihniyle gündelik temas halindeydi. Bu durum ona Psy çocuklarının genel olarak ses gelişimleri hakkında merak uyandırdı.

Yanında oturan Eleri bu çocukça alevlenme açıklamasına yavaşça başını salladı. "Evet. Büyük bir ah. Belki bir sonraki buluşmamızda telepati yapabiliriz."

Yavru kabul etti ama Sascha kaşlarını çatı. "Eleri, sana bakması için bir M- Psy'a ihtiyacın var mı? Tamamen güvenilir bir klan arkadaşımız var."

"Hayır." Eleri başını salladı. "Hassasiyet yüzünden. Demek ki zihnim alevlenmeden önce de zaten gergindi. Bu etkiyi yoğunlaştırdı."

"Evet, bu mantıklı." Adam küçük kızı yere bıraktığında omuzları gevşeyen Sascha Naya'nın elini tuttu. "Ama lütfen danışmak istediğinize karar verirseniz bana ulaşın, özellikle de alevlenme kırk sekiz saatten fazla sürerse."

Adam kaşlarını çatarak, "O istemezse ben isterim," dedi ama Dorian Sascha ve Naya'ya katılıp üçü platodaki jet-helikopterine doğru yola çıkana kadar bunu söylemedi.

"Bana ağır yaralı olduğumu söylemeliydin," diye hırladı Eleri'ye, sanki o da Dorian gibi bir leoparmış ve gökyüzünün bir yaratığı değilmiş gibi.

"Hissettiğim şey beklediğim gibi," dedi Eleri. "Psy yeteneklerimin olması gereken yerde bir boşluk hissi var - bu sadece Duyarlılığımdan etkilenen iyileşme sürecim. Daha az hızlı toparlanabiliyorum." Gözleri kapalı, çıplak ellerini yukarı kaldırdı, sonra sanki eldivensiz hallerinden büyülenmiş gibi aşağı indirdi.

Kadının o anki çıplak savunmasızlığı adamın endişesini artırdı ve onu kanatlarıyla ve şefkatiyle sarıp sarmalamak, yanında eşi olmadan karanlıkta yalnız kaldığı onca yılın kefareti ödemiş istemesine neden oldu. Her şeyi berbat etmişti ve kötüydü, gençliğinin acısı yetişkin olduğunda onun için geri dönmemesinin mazereti olamazdı ama tüm hayatını bunu telafi etmek için harcamayı planlıyordu.

Ona yaklaşarak yüzünü ellerinin arasına aldı. "Neye ihtiyacın var, Eleri?" Ham bir soru. "Söyle, ben de sana vereyim. Ben senin eşimim. İstersen senin için ayı yakalamaya giderim."

Parmakları sol bileğine yerleşti, dokunuşu kendi vücut ısısından daha soğuktu. "Bugün neden sanki o koridorda yeni tanışmışız gibi davranmıyoruz? Sanki yıllar ve geçmişin seçimleri aramızda durmuyormuş gibi."

Karnına bir tekmeydi bu. "Hadi o zaman, büyük gözlü güzel kız," dedi, onunla konuşma niyeti de dahil olmak üzere diğer tüm planları bir kenara iterek

İlişkileri hakkında, kehribarda çok uzun süre asılı kalmış bir çiftleşme.

Daha zor konuşmalar Eleri iyileşene kadar bekleyebilirdi.

Bugün eşine istediği şeyi verecek, uzun zaman önce o gün ilgilenmek istediği çocuk olacaktı. "Sana inimi göstereyim... ve seni ilk gördüğümde çalmak istediğim öpücükle baştan çıkarayım."

Bölüm 25

Sevgili Rita Teyze,

Bu garip bir soru. Şimdiden özür dilerim. Ama gerçekten sorabileceğim başka birini tanımıyorum.

Yani... Bir şahin değişen arkadaşım var. Birbirimizi çok eskiden beri tanıyoruz, okulda aynı futbol takımına girdikten sonra. Yalnız, çok garip bir şey yaptı: geçen gün üzerime uçu -işaretlerinden o olduğunu anladım- ve kollarıma bir parça et bıraktı.

Kasap kağıdına sarılmıştı ve üzerinde yerel bir dükkanın mührü vardı, bu yüzden yiyeceklerini bıraktığını düşündüm ve geri gelmesini bekledim. Ama gelmedi, sadece bana bir mesaj gönderdi: *Beğendin mi? Sana en iyi kesimden aldım.*

Sonra dün, ben çaresizlikten kollarımı açana kadar elinde bir paketle üzerime geldi... ve folyoya sarılmış, biberiye dallarıyla tamamlanmış kızarmış bir kuzu budu yakaladım. Fırından yeni çıkmıştı ve hâlâ sıcaktı.

Arkadaşımın yardıma ihtiyacı var mı? Mesela bir psikiyatrist çağırmalı mıyım? Lütfen yardım edin.

~Soccer Fiend

Sevgili Soccer Fiend,

Görünüşe göre bu sayı yemekle ilgili soruların yer aldığı bir köşe olacak. Ancak söylemeliyim ki, yıllar boyunca yanıtladığım tüm sorular arasında sizinki beni gözyaşlarımı tutamayacağım kadar güldüren ilk soru oldu.

Cevabım için özür dilerim. Sadece yemekle ilgili her türlü saçmalığı duyduğumu sanıyordum... ama hayır, yırtıcı kuşlar her zaman bir üst seviyeye çıkıyor. Sanırım aylar da coşkularının hedeflerini gerçek anlamda yiyecek bombardımanına tutabilselerdi aynı şeyi yaparlardı.

Sen sevilyorsun, sevgili Fiend. Ancak, arkadaşınızın sevgisine karşılık vermezseniz, bu durum garip bir hal alabilir. Eğer durum buysa, bir dahaki sefere bir teslimat aldığınızda, hemen yuvalarına gitmeli ve teşekkür ederek, ancak buna ihtiyacınız olmadığını söyleyerek nazikçe geri vermelisiniz.

Eğer karşılık verirsiniz... onu da ziyafeti paylaşmaya davet edin.

~Rita Teyze

-Wild Woman dergisinin Şubat 2073 sayısından: "Cilt Ayrıcalıkları, Stil & Primal Sofistikasyon"

Malia köşeyi döndüğünde revire **sadece** on saniye uzaklıktaydılar. "Jacques uyandı mı?" Gözleri parlıyordu, bukleleri ışıltılı bir saç bandıyla yüzünden geriye itilmişti. "Annem ve babam çok daha iyi olduğunu söylediler."

"Hayır, henüz uyanmadı." Adam yavrularına yalan söylemezdi ve Malia da gerçeği tam olarak öğrenecek kadar olgunlaşmıştı, bu yüzden ekledi: "Ama beyin aktivitesi sağlam, sadece vücudunun iyileşmesi için biraz daha zamana ihtiyacı var."

Yeğeni tiz bir ses çıkararak, tüm enerjisi ve mutluluğuyla kollarına atladı. Onu yakalamak için Eleri'nin elini bırakmak zorunda kaldı. Gülerek onu sıkıca kavradı. "Nerede kaldı senin terbiyen, minik kuş?" Onu yere bıraktıktan sonra burnuna hafifçe vurdu. "Jacques'ın daha iyi olmasının sebebine merhaba de. Bu Eleri."

Malia ayak parmaklarının üzerinde zıpladı ama Eleri'ye izinsiz dokunmaması gerektiğini biliyordu. "Sen bir E misin?" Eleri'nin bir şekil değiştiren ya da insan olmadığını anlaması sürpriz olmamıştı - Eleri'nin ifadesi, kendini tutuş biçimi, hepsi Psy'ye aitti.

Tamamen *ona aitti*.

"Hayır, ben bir J'yim."

"Oh." Saoirse ve Amir'in en büyük yavrusu kaşlarını çatı ve sonra gençlere özgü bir kayıtsızlıkla omuz silkti. "Sarılıyor musun?"

Eleri başını sallayınca Malia derin bir nefes verdi. "*Şiddetle* tavsiye ederim. En iyisi bu. Adam Amca da milyonlarca yıldızlı bir uzman!" Onu tekrar sıktı. "Jacques'ı görmeye gidebilir miyim?"

"Henüz değil." Sevecen bir özenle tek bir bukleyi çekti. Karatavuk eğilimleri olsun ya da olmasın, aynı buklelere sahip bir kız kardeşe büyümüşü; onları mükemmel bir şekilde ayırmak için bu kadar zaman harcadığı belliyken, onları bozmaktan daha iyisini biliyordu.

"Birkaç gün sonra Naia'dan izin iste," diye ekledi, "o karar verecek." Jacques iyileşme yolundayken etrafının klanla çevrili olmasına aldırmazdı; nefret ettiği şey onun ölümünü izlemek zorunda olan insanlar tarafından ağlanması fikriydi.

"Kesinlikle yapacağım!" Yeğeni Eleri'ye gülümsedi. "Teşekkürler, Eleri!"

Sonra da şahin yürekli bir çocuk kasırgası gibi uçup gitti.

Eleri onun arkasından bakarken sessizdi. "Sen onun amcası ve kanat lideri olunca nasıl oluyor?"

"Bağlam." Adam omuz silkti. "Günlük hayatta Malia'nın amcasıyım ama klan ve disiplin söz konusu olduğunda onun kanat lideriyim. Bu

İçgüdüsel, o anlayış - şahini onu o kadar derin anlıyor ki kafa karışıklığı imkânsız."

Başını salladı ama Eleri'nin dikkati hâlâ Malia'nın kaybolduğu yerdeydi. "Sessizlik çöktüğüne göre çocuklarımız bu kadar vahşi ve özgür büyüyecek mi merak ediyorum... oldukları gibi var olma haklarından bu kadar emin olacaklar mı?"

"Neden büyümesinler ki?" Adam onun ses tonundaki tereddüdü fark ederek sordu.

"Zihinlerimiz bizi insanlardan ve Dönüşenlerden ince ama derin yönlerden farklı kılıyor. Kontrol, kontrol her şeydir."

Adam bir elini kaldırdı ve pençelerini çıkardı. "Tekrar dene."

Kadının eli havaya kalktı, parmakları pençelerini okşarcasına okşadı ve şahinin kanatlarını içinde açmasına neden oldu, yırtıcı kuş kendini ona göstermek istiyordu.

"Aynı olduğundan emin değilim. Çünkü bunun içinde de doğal bir vahşilik var." Pençelerine tekrar dokundu. "Ama benimki gibi telepati? En başından beri bir baskı var, *içten içe* bir tehdit - çünkü bir Dönüşen gücünü kontrol etmeyi öğrenmezse başkalarına zarar verebilir. Eğer kalkan olmayı öğrenmezsek, zarar gören *biz* oluruz. Kontrolümüz, çocukluğumuzdan itibaren bize temkinli olmayı öğreten bir şekilde kendimizi korumaya yöneliktir."

"Bunu kahvaltıda tartışabiliriz." Adam tekrar elini tuttuğunda, kadın parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ama yüz ifadesi... melankolik miydi?

"Çok geç değil," dedi kabaca. "Biz genciz. Pek çok insan üçüncü ya da dördüncü on yılına kadar tanışmaz bile."

Kadının ona gönderdiği bakış okunamazdı. "Anlamalısın, Adam." Yumuşak bir yalvarış. "Aradan geçen yıllarda kendimden sayısız parça kaybettim. Bundan geri dönüş yok, gelecek bir yol yok. Şimdiye kadar bilinmeyen bir yöntemle Exposure'dan kurtulmayı başarsam bile, bir daha asla eskiden olduğum kişi olamayacağım."

"Sen yeterlisin. Sen her zaman yeterli oldun."

Gözleri parladı, sonra karardı. "Gerçekten açım." Sessiz bir oyalama.

Şahinler sabırlı avcılardı, o da sabırlı olacak ve kız dinlemeye, güvenmeye hazır olana kadar bekleyecekti. "O zaman seni besleyelim."

Saat o kadar geç olmuştu ki sadece birkaç klan üyesi ana mutfakta ve yemek alanında oturuyordu; burası kanyona açılan devasa bir açıklığa sahipti ve güneş ışığı parlak ve sıcak bir şekilde içeri giriyordu. Yağmurlu günlerde, içeri giren ıslaktı ve üzerlerine bulaşmasını istemeyenler daha içeride otururdu.

Bugün, şahin formundaki üç klan arkadaşı kenarda oturmuş, güneşin tadını çıkarıyordu.

Eleri bu manzara karşısında nefesini tuttu. "Burası kanatlı varlıklar için inşa edilmiş bir yer," dedi, sanki kendi düşünceleri üzerinde çalışıyormuş gibi. "Tavanların yüksekliğinden koridorların genişliğine, bu kanatlı giriş ve çıkış yollarına kadar."

Daha gizli başka çıkışlar ve girişler de vardı; Kanyon'un içine açılmış tüneller, tam anlamıyla yetişkin bir şahinin kayaların dikkatli bir şekilde yerleştirilmesiyle gizlenmiş çıkışlardan çıkmadan önce uçarak önemli bir mesafe kat edebileceği tüneller. Bölge Savaşları'nın başlarında belanın büyüdüğünü gören bir kanat lideri tarafından yapılan bu tüneller, düşmanları yaşam alanlarının etrafında jet-helikopterler uçursa bile hiçbir şahinin Kanyon'da kapana kısılmayacağı anlamına geliyordu.

Klanın atalarının bu inanılmaz becerisine eşinin vereceği tepkiyi görmek onu heyecanlandırıyordu. Ancak bu sabah ona göz kulak olmak istiyordu. Ayılar gibi şahinler de çiftleşme dansı sırasında eşlerini beslemeyi severdi. Vahşi şahinlerin, kur yapmak istedikleri kişinin önüne ölü av bırakma alışkanlığı vardı.

Değişkenler biraz daha sofistikeydi - çoğu zaman.

Kendini adanmış çiftlerde, süslenmek sevgi ve yakınlık gösterme biçimlerinin derin bir parçasıydı; eğer izin verirse, Adam bir saatini Eleri'nin saçlarını tarayarak ya da cildinin her santimine yağ sürerek geçirebilirdi, ta ki Eleri uykulu ve yarı uykulu bir hale gelene kadar.

Ama yemek onun için beslenmenin ötesinde bir anlam taşımasaydı bile, ona vermek isterdi, çünkü bu büyük bir neşe getiren küçük bir şeydi. İnce ama güçlü yapısından, sadece kemiklerini, kaslarını ve beynini beslemek için yediği anlaşıyordu. Tatlı ve sulu oldukları için bir avuç çilek atıştırmıyor ya da en sevdiği dolgularla ağzına kadar doldurulmuş bir sandviçe dişlerini geçirmiyordu.

Ona ne yapılmıştı, beynine ne zarar vermişti? Adam bu konuda zamanı geri alamazdı ama ona küçük mutlulukları azar azar gösterebilirdi. İşe onu bugünün mutfak ekibinin yiyecekleri yerleştirdiği yere götürerek başladı ve istediğini seçmesine izin verdi. Nispeten yumuşak şeylere sadık kaldı, ancak onun için topladığı bir kase taze kesilmiş meyve salatasını da kabul etti.

Küçük tatlı ısırlıklar, gevrek ve renkli.

O tabağını hazırlarken, adam mutfaka gidip suya ya da meyve suyuna karıştırabileceği bir besin paketiyle döndü; klan bunu Sascha ve Judd gibi Psy arkadaşları için stoklamıştı. "O psişik yanıktan sonra buna ihtiyacın olduğunu biliyorum," dedi.

"Evet, başka hiçbir şey bu kadar işe yaramıyor."

O da biraz yiyecek aldıktan sonra, onları Dahlia'nın güneş ışığının kenarını yakalayan bir masada tek başına oturduğu yere götürdü. İkincisi içeri girdiklerinde onlara meraklı bir bakış fırlatmıştı ama rahatsız etmemişti - bir şahin olduğu için değil, Dahlia olduğu için.

Adam'ın klan arkadaşları bazen bir kaz sürüsü kadar meraklı olabiliyordu.

Gülmemeye çalışırken "Siz yırtıcı kuşsunuz!" diye bağırdığı bilinirdi. "Biraz edepli olun!"

Şimdi Dahlia'nın yanına kayarak oturdu, böylece Eleri karşısındaki açıklıktan kanyonun doğal ihtişamını görebilecekti. Her ne kadar Eleri'yi kendine saklamak istese de, onu klanına katmayı, yaşayan, atan kalbinin bir parçası yapmayı daha çok istiyordu.

"Dahlia, bu Eleri. Eleri, Dahlia Jacques'ın yanında benim kanat ikincim."

Dahlia'nın gülümsemesi büyük ve açıktı, başarısız evliliğinden sonra uzun süre kaybolan bir şeydi bu. Onu yeniden bulmuştu ama hâlâ çok nadirdi. Adam cömert ve cesur klan arkadaşının acı çektiğini bilmekten ama bunu onun için düzeltmemekten nefret ediyordu.

"Jacques'ı yarı vardiyalı hapisneden kaçırın sihirbazın sen olduğunu duydum." Dahlia buzlu çay bardağını kadeh kaldırmak için kaldırdı. "Elimde olsa seni öperdim."

Eleri besin maddelerini bir bardak suya karıştırdı, cevap verirken sesi buz gibiydi. "Yapma. J'lere eğitimimizin bir parçası olarak kollarını ve diğer vücut parçalarını kırmaları öğretilir."

Dahlia'nın kahkahası kocaman bir şeydi, gözleri şahin sarısıyla çevriliydi. "Senden *hoşlandım*. Özellikle de hayatımda gördüğüm en iyi poker suratına sahip olduğun için... Ciddi misin yoksa benimle dalga mı geçiyorsun anlayamıyorum."

Adam içgüdüsel olarak bunun ikincisi olduğunu hissetti. Eleri bir zamanlar olduğu kız gibi mi davranıyordu? İçinde eğlenceden ıstıraba kadar tüm duygu gökkuşağını hissetme yeteneğine sahip olan kız. O kız genç Dahlia'yla bu şekilde şakalaşabilirdi ve Dahlia da sert ve açık sözlü biri olarak böyle bir arkadaşını takdir ederdi.

"Ben," diye yanıtladı Eleri arkasına yaslanıp iki kadının konuşmasına izin verirken, "bir keresinde ortağını öldüren bir poker oyuncusunun anısını okumuştum."

Las Vegas'ta para karşılığı bir maç düzenlemek için dış güçlerle işbirliği yaptı. Ne yazık ki ortağı onun oyuna olan tutkusunu hafife aldı."

Dahlia çatalını bir parça bal kavununa batırdı ama dudaklarına götürmedi. "Yeterince adil. Ben de hilelere katlanamıyorum. Bunu nasıl yaptı?"

"Viskisine zehir kattı. Kolay bir şey de değil, onu öldürmesi üç gün süren bir ilaç, bu arada onu yataktan çıkamayacak kadar hasta etti. Bu arada o da sürekli oynamaya devam etti. Medyanın deyimiyle 'nakavt' bir sarışındı. "

Dahlia ısıklık çaldı. "Sanırım Jacques'ın izlemeyi sevdiği o eski filmlerdeki 'sert kadın' tanımına uyuyor. Nasıl bir şey olduğunu sorabilir miyim? Onun zihninde olmak?"

Adam kaskatı kesildi, koruyucu dürtüleri yüzeye çıktı. Çenesini kapalı tutması gerektiğini biliyordu -büyükannesi her an küllerinden doğup kafasına bir tokat indirebilirdi ama kendini durduramadı. Hele de Eleri'nin yüzü kısa süre önce kan maskesine dönüşmüşken.

Sonra Eleri dudaklarını ayırırken ona bir bakış attı. O da sırtıtmak istedi. Evet, Eleri onun eşiydi; henüz bağ kurmamış olabilirlerdi ama ne bok yiyeceğini çok iyi biliyordu ve tek kelime etmeden onu uyarmıştı. Çenesini kapattı... ve aralarında ömür boyu sürecektir böyle delici bir biliş hayal etti.

Kahretsin, hayatı onun yanında yaşamak için sabırsızlanıyordu.

Bundan geri dönüş yok, gelecek bir yol yok.

Adam'ın şahini pençelerini onun içinde serbest bıraktı. Söylediklerinde ciddiye; onu tam olarak olduğu gibi, yılların onu şekillendirdiği gibi istiyordu, bir mükemmellik imajı değil ve bunu görmesini, anlamasını sağlamayı planlıyordu.

Eşler her zaman içindi, hayatın her mevsiminde.

"Bütün J'ler içinde yürüdüğümüz zihinler hakkında konuşmayı sevmez," dedi Eleri Dahlia'ya. "Ama poker oyuncusu hakkında cevap vermekte bir sakınca görmüyorum; onun zihni tertemizdi, tek bir eşyası bile yerinde olmayan bir ev gibiydi.

"İnsanları öldürmek ve işkence etmekle ilgili takıntılı düşünceleri yoktu, oyuna olan bağımlılığı olmasa asla cinayet işlemezdi. Eski ortağının işkenceyle öldürülmesi bile onun için adil bir cezaydı. Bundan zevk almıyordu. Ona göre bu sadece yapılması gereken bir şeydi."

Dahlia çiğneyip yutkunurken gözlerini kıstı. "Bu ben olurum," dedi sonunda. "Eğer beni aldatan varsayımsal ortağımı öldürseydim. Yapmak zorundaydım. Kişisel bir şey değil."

"Hayır, içinde çok fazla tutku var," diye karşılık verdi Eleri. "Cinnet geçirirsin. Önceden planlamak yok."

Sadece Adam onun bakışlarındaki hüznü gördü, hiçbir şey belli etmeyen sesinde duydu. Onu yargılamak şöyle dursun, Eleri böylesine şiddetli bir derinlikle hissedebildiği için Dahlia'yı kıskanıyordu.

"Şey," dedi Dahlia buzlu çayını içmek için verdiği aradan sonra, "eski sevgilimin izini sürdürdüm ve gece yarısı balkonunda oturup pençelerimle taşaklarını koparıp koparmamaya karar verdim, yani evet, haklı olabilirsiniz."

"Bıçak kullan. Pençeler senin yaptığını belli eder." Dahlia neredeyse burnundan çay çekecekti.

Adam sırtıtarak onun sırtına bir tokat attı.

Adam kendini toparladığında, "Sen ve ben, Eleri. Çok iyi arkadaş olacağız." Önce Adam'a, sonra tekrar Eleri'ye baktı ama şüpheleri varsa da dile getirmedi.

Bunun yerine, yemeğini bitirdikten sonra ayağa kalktı. "Biraz soluklanmak için kısa bir uçuş yapmamın ve öğleden sonraki vardiya için dinlenmemin zamanı geldi. Kesin bıçağı daha sonra konuşuruz." Eleri'ye göz kırptı.

Yalnız kaldıklarında Adam kendi ayağıyla arkadaşının çizmeli ayağına dokundu. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Eleri daha önce hiç yaşamadığı bir şekilde bunalmıştı. Güneş ışığı ve sıcaklıkla dolu bu yer tarafından. Bacakları şimdi onunkileri kavrayan ve iri vücudu ölümcül çekirdeğini gizlemek için hiçbir şey yapmayan rahat bir yayılma içinde oturan adam tarafından. Ondan sadece birkaç metre ötede güneşlenen şahinler sayesinde.

Sahip olabileceği bir hayata bir anlık bakışıyla.

"Evet," demeyi başardı gri duvarı delecek kadar güçlü duygusal tufanın içinden. "Bana bir arkadaşımı hatırlatıyor. O da öfkeli olabilir ama sizi asla hayal kırıklığına uğratmaz, her zaman arkanızı kollar."

"Bram Priest?"

Bölüm 26

Bayani: Numuneyi yeni cihazımda inceledim ve hiçbir şey çıkmadı. Bu bana gece geç saatlerde alışveriş yapmayı ve son teknoloji "elmas lazer" teknolojisine sahip mobil jeolojik araştırma cihazlarıyla ilgili internet reklamlarına kanmayı öğretecek.

Saoirse: Merak etme. Havacılık kalkanlarımızın kapasitesini test etmek için kullandığımız kalkan bozucuya karşı dayanıklı olup olmadığını görmeye çalıştım. Şu anda makinenin içinde bir sürü kum var.

Bayani: Neden böyleyiz?

Saoirse: Biz bilim adamıyız.

-Kanyon Neden Tuhaf araştırma grubundaki mesajlar (2082 sonbaharı civarı)

ELERİ Adam'a baktı. "Bram'i nereden tanıyorsun?"

Adam sırtıarak, "Kanıtlarını almaya geldi ve sana bir şey yaparsam beni ağır bedensel zarar vermekle tehdit etti," dedi. "Onu hemen aramalısın ki peşimden gelmesin."

Bram'den kuryelik yapmasını istediğini neredeyse unutmuştu; özel timdeki meslektaşlarını takdir ediyordu ama Bram'le ilişkisi güvenin çok ötesindeydi. Onu görmek, teorilerini onunla konuşmak, onun ve diğerlerinin yanındayken bir zamanlar hissettiklerini artık hissedemese bile sadece onun varlığında olmak istemişti.

Duyguların hatırası yeterliydi.

"Bram... bize karşı korumacıdır," dedi. "Biz dört kişiyiz - ben, Bram, Saffron ve Yúzé. Hepsi Duyarlı. Hepsi de birden fazla yenilenmeden sağ kurtulanlar."

Adam'ın gülümsemesi soldu, omuzları gerildi. "O senin gibi değil."

"Hasar her bireyde aynı şekilde ortaya çıkmıyor. Yúzé bunun sebebinin beynin çok karmaşık olması ve yeniden koşullanma olduğunu söylüyor,

Konsej'in aksi yöndeki iddialarına rağmen, her eşsiz geçişte farklı parçaları kesen ve zedeleyen kör bir çekişti."

Adam'ın çenesinde bir tik oluştu, vücudu o kadar gergindi ki kopacağını düşündü. Ama konuştuğunda öfkeyle konuşmuyordu. "Onlar senin ailen."

"Evet." Cartel'den herhangi biri için hayatını tehlikeye atabilirdi, bunca yıldan sonra duygusal rezonans o kadar güçlüydü ki bunu kabul etmek için bugün hissetmesine gerek yoktu. "Aramayı şimdi yapacağım. Ben yapana kadar Bram endişelenmeyi bırakmayacak." Telefonuna erişti. "Saffy'den gelen yüzlerce mesaj var. Ona da cevap vereceğim."

"Yüzé'ye değil mi?"

"Saffron ile birlikte olacak. Birlikte yaşamaya başladıklarında..." Durakladı, Quatro Karteli'ne olan sadakati, kendini paylaşma, bu değerli ve parçalanmış küçük aileyi Adam'la paylaşma ihtiyacıyla karşı karşıya geldi.

"Saffy ve Yüzé'nin birbirlerine ihtiyacı var," dedi sonunda. "Birlikte yaşamaları onlar için daha güvenli." Böylece birbirlerini izleyebilirlerdi, böylece Yüzé, Saffron'un öfkeliğinde kendine zarar vermemesini sağlayabilir ve Saffron da Yüzé'nin sessiz, tehlikeli yolunda dönmeye başladığında ona göz kulak olabilirdi.

İşe yarıyordu çünkü ikisi de bu anlaşmayı kendi özgür iradeleriyle seçmişlerdi.

Saffron daha dengesiz olmasına rağmen Eleri ve Bram en çok Yüzé için endişeleniyordu. Yüzé'nin acısı belli olmuyordu; sadece fark edilmeden ya da görülmeden kötülük yapanları sessizce araştırma eğilimi vardı, sonra da onları bir kafede kahvesini yudumlarken ya da sokakta hedefinin yanından geçerken öldürüyordu.

Eleri, Bram ya da Saffron'un yaptıklarından çok da farklı değildi ama Yüzé bir kez başladı mı anılarını çizmekten kendini alamıyordu. Bir keresinde başka bir kötü adamın tüm hafızasını hortumladıktan sonra kendini masumları taciz eden biri olduğuna ikna etmişti ve Saffron kafasına bir tekme atarak onu bayıltmasaydı kendi boğazını kesecekti. Olaydan sonra Eleri'yi aradığında hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu ama Yüzé'nin hayatını kurtarmıştı.

Artık Yüzé'nin tüm arama geçmişi otomatik olarak Quatro Cartel'in özel sohbetine gidiyordu ve onlara PsyNet'te avlanmayacağına dair söz vermişti. Ancak Yüzé ne kadar uğraşırsa uğraşsın dürtülerini her zaman kontrol edemiyordu, bu yüzden Saffron'la her gece ona asla yalan söylemediği bir sorgulama yapıyorlardı, ölümle sonuçlanan olaydan sonra kendine geldiğinde Saffron'u onu incitmek zorunda kaldığı için teselli edilemez halde bulduğunda verdiği bir sözdü bu.

Saffy ise daha istikrarlıydı çünkü Yüzé için istikrarlı olmak için mücadele ediyordu. Adam onun karşısında başını salladı. "Anlıyorum. Birçok şahin daha iyi uçar, daha güçlü, yanında bir arkadaşıyla. Hepimiz bazen düşeriz."

Eleri'nin tüm benliği iç çeker gibiydi. Gerçekten de anlamıştı. Zaman zaman kırık sütunların birbirlerine destek olmaları gerektiğini anlamıştı.

Besin maddelerini bitirdikten sonra telefon etmek için ayağa kalktı.

Şahinlerin güneşlendiği yere doğru yürüdüğünde Adam onu durdurmaya çalışmadı. Ona bakarak, sanki ona çıkıntıda bir yer veriyormuş gibi sağa doğru eğildiler. Göğsünde bir şey çiçek açtı ve Adam'a baktı, bugün ona verdiği hediye hakkında bir fikri olup olmadığını merak ediyordu.

Ama o başka bir klan arkadaşının sorusunu yanıtlıyordu ve yüzünde hafif bir sırıtış vardı. Omzundan boynuna, çenesine kadar uzanan çizgiyi takip etti ve kendini o güçlü bedene dokunmanın, parmak uçlarının altındaki tendonları ve kasları hissetmenin nasıl bir duygu olabileceğini düşünürken buldu.

Bir hava dalgası, bir ses çırpınışı, kanatların açılması.

Şahinlerin havalandığını görmek için tam zamanında geri döndü. Önce kendisi yüzünden ortadan kaybolduklarını düşündü... ama sonra sağdan dört tanesinin daha süzüldüğünü gördü, sonra da üçünün onlarla aynı hizaya gelmesini izledi, tek bir tüy bile yerinden oynamamıştı.

Bir savaş birliği olduğunu fark etti. Tembel tembel güneşlenen yaratıkların hepsi klanı savunmak için eğitilmiş askerlerdi.

Bir merak duygusu, içindeki hissizlik duvarını aşmaya çalıştı. Başarısız oldu.

Hassasiyet seviyesi maksimumda. Tüm psişik yetenekler kalıcı bir düz çizgide tutulmazsa maruz kalma yakın.

Bu teşhisi ve imkansız "tedavisini" kabul ettiğini sanıyordu ama bugün, bunu yaptığında başka bir yaşam olasılığına karşı uyuşmuş olduğunu fark etti. Sadece bir şansı olsaydı yaşayabileceği dünyaya karşı hissizleşmişti.

Bunun yerine, kalıcı bir donuk denge durumuna kilitlenmişti, bir uçuşun kenarında durup bir şahin kanadının manevra yapmaya başlamasını izlediği bu anın mucizesini bile yaşayamıyordu.

Bram'ın kodunu girdikten sonra telefonu kulağına götürdü. "Hayattayım," dedi selamlayarak. "Adam'ın aktardığı kanıtlardan bir sonuç çıktı mı?"

"Parmak izi ya da DNA yok," diye beklenen cevap geldi. "Nasılsın Eleri?"

"İyi değil," diye itiraf etti onları bir araya getiren ve bir arada tutan güç olan Kartel'in bu üyesine.

Sonra ilk kez, on yedi yaşından ve güzel bir çocuğun ona gülümsemesinden beri kalbinde sakladığı gerçeği söyledi. "Bu hayattan daha fazlasını istiyorum, Bram."

"Adam Garrett senin duyarlılığına bir çözüm bulmaya oldukça kararlı görünüyor," dedi Bram ama tüm olasılıkları gözden geçirip bir sonuç elde edemediklerini söylemedi. Çünkü Kartel kaderci bir yapıya sahip değildi; onun için savaşmışlardı, tıpkı onun da onlar için savaştığı gibi. Başarısız oldular.

"Saffron, Yüzé?" diye sordu.

"İkinizin de güvende olduğunu söyledikten sonra Yüzé onu manik durumundan çıkarmayı başardı ve şimdilik ona odaklanmış durumda, yani yeterince istikrarlı."

"Sen mi?"

Kısa bir duraklama. "Bugün ilaç değişimi için gidiyorum."

Tercümesi: dün gece ve muhtemelen ondan önceki gece uyumamıştı. "Son ilaç değişiminden bu yana ne kadar zaman geçti?"

"İki ay."

Bu hızla giderse, bir yıl içinde tüm olası ilaç müdahaleleri tükenecekti. Peki sonra ne olacaktı? Bram nasıl uyuyacaktı? "Bir empatla konuştun mu?" diye sordu, Sascha Duncan'ı ve Jacques'a yardım eden diğer Es'leri düşünerek.

"Bu nörolojik bir mesele El," diye hatırlattı Bram ona. "Psikolojik ya da duygusal değil. Beynimin uykuyu düzenleyen kısmı artık gerektiği gibi çalışmıyor."

Bunu biliyordu, ama yenilenme duvarının arasından umutla bakmaktan kendini alamıyordu. "Bana doktorların ne dediğini söyle," dedi. "Sen... benim için önemlisin, Bram." Bunu ona hiç söylememişti, hiç dile getirmemiş ve şimdi bunu yapması çok önemli görünüyordu. "Sen benim ailemsin, kardeşimsin."

Bram'ın cevabı sessizdi. "O şahin senin için iyi. Zaman ayır, El."

Telefonu kapatırken öyle yapacağını düşündü. En azından bugün. Beyni düz çizgideyken, kendisine saldırırsa onunla savaşamayacak kadar savunmasızken katil avından uzaklaşmasını haklı çıkarabilirdi.

Ve son kaçırma olayından bu kadar kısa bir süre sonra yeni bir kaçırma olayına girişmesi için hiçbir neden yoktu.

Ama önce, mesajları aramalardan çok daha fazla seven Saffy'ye cevap verecekti: Bir şahin pistindeyim, kırmızılar, turuncular ve çöl altınıyla dolu bir fonda önümde uçan bir kanadı izliyorum. Psişik bir olaydan sonra uçtum ama iyileşiyorum. Ayrıca etrafım doğal kalkanları olan şekil değiştirenlerle çevrili; iyileşmek için bulabileceğim en iyi yer burası.

Yanıt yıldırım hızıyla geldi: Hayal gördüğünü düşünürdüm
Bram bize senin şahinlerle birlikte olduğunu söylemeseydi. Gerçekten öyle mi?

Eleri, yerden yukarı bakan birinin göremeyeceği bir şeyi göstermemeye dikkat ederek bir fotoğraf çekti. Vahşi mavi gökyüzüne karşı havada şahinler.

Saffron'un yanıtı yaklaşık on ünlem işareti ve ardından gelen daha meraklı sorular oldu, Eleri bunların hepsini yanıtladı çünkü Saffy'nin sadece onunla konuşmak istediğini biliyordu. Eğer Bram onları bir arada tutan tutkalsa, Saffron da hayatlarına her zaman ışık ve renk katan küçük kız kardeşti. Biyolojik açıdan Eleri'nin ondan bir yaş küçük olması önemli değildi; Saffy her zaman daha yumuşak, daha tatlı, daha genç bir kalbe sahipti.

Çiçek açması için yalnız bırakılan Eleri, Saffy'nin her zaman bir sanatçı, canlı ve göz alıcı kıyafetler tasarlayan bir tasarımcı olacağını düşünmüştü. Yedi yaşındayken güzel elbiseler ve süslü şapkalar çizerdi. Ta ki öğretmenleri ve eğitimcileri onun içindeki rengi yok edene, ona gölge anılardan oluşan bir dünyada yaşamayı öğretilene kadar.

Bugün işlerini bitirdiklerinde, ertesi gün tekrar sohbet etme sözü vermişlerdi.

Telefonunu elinden bırakırken yaklaşan kanat sesleri, şahinlerin havalandığı zamankinden farklı bir tınıya sahipti. Daha hızlı, daha aceleci. Uçan kişi kanat çırparak görüş alanına girdiğinde nedenini anladı... O güne kadar gördüğü en küçük şahindi, tüyleri hâlâ hafif beyazdı ve yer yer kabarıktı.

Bir çocuk.

Kanatlarını büyüklerinden çok daha fazla güçle ve daha az incelikle çırparak açıklığa daldı... Eleri'nin hiç düşünmeden uzattığı kolunun üzerine konmak için. Tüylerini yerleştirirken çocuğun göğsü kabardı, minik kalp atışları hızlandı. Pençeleri Eleri'nin ön kolunu sıkıca kavradı ama gömleğini delip geçmedi.

Birkaç dakika sonra daha büyük bir şahin çıkıntıya kondu ve Eleri bunun çocuğun ebeveynlerinden biri olduğundan emin oldu. Yavrularına özgürlük verirken, bir yandan da koruyucu bir şekilde yakınlarında duruyordu.

Yetişkin şahin ona delici bir bakış attıktan sonra kanatlarını indirdi ve indiği yerde kaldı.

Nedenini biliyordu, Adam'ın sıcaklığını sırtında hissedebiliyordu. "Bu yavru görüldüğünden daha ağır," diye mırıldandı, başına gelenlere, yaptıklarına, yaşadıklarına inanamıyordu. Yenilenmenin etkisiyle körelmiş olsa bile, daha önce yaptığı ya da hissettiği her şeyden daha güzeldi.

Adam çocuğun başının üstünü kaşımak için uzandı.

Gözlerini kapatan çocuk başını temasa daha da yasladı. Adam kıkırdadı. "Bu tam bir roket. Kanyon'un etrafında sanki bir pistmiş gibi koşuyor. Muhtemelen yakında beni geçer."

Çocuk tüylerini açtı ve Eleri şahin davranışları hakkında çok az şey bilmesine rağmen yavru kuşun bu övgüden gurur duyduğunu biliyordu. Tanıştıkları günden beri Adam'a karşı hissettiği çekim içgüdüsel bir şeydi, ama bu, onu klanıyla birlikte görmek, halkının onun yanında nasıl parladığını, bu çocuğun ona nasıl güvendiğini görmek, ilkel olanı çok daha bilinçli bir duyguya dönüştürdü: Adam iyi bir kanat lideri, iyi bir *adamdı*.

Eleri bu adamı her yönüyle tanımak istiyordu.

"İşte." Onun boş tarafına geçerek, üzerinde küçük yiyecek parçaları olan elini uzattı. "Bu onun en sevdiği."

Şahin, Eleri'nin heyecanlandığını düşündüğü küçük sesler çıkardı.

Yavru şahinin ağırlığını daha iyi taşıyabilmek için kolunu hafifçe kıvrımayı başararak Adam'ın avucundan hamur işine benzeyen bir parça aldı ve yavru şahinin gagasına doğru tuttu. Adam, kanatlarını heyecanla çırpıp pençelerini kolunun üzerinde hareket ettirirken, beklediğinden daha kibar bir şekilde parmaklarının arasından aldı.

Adam ön kolunu kaldırdı. "Atla bakalım, küçük rüzgâr yarışçısı." Çocuk itaat ederken Eleri'ye bir bakış attı. "Yoksa kolun düşerdi. Tünemeyi seviyor. Şimdi onu daha uzun süre besleyebilirsin."

Eleri tam da bunu yaptı - önce kendi kolunu salladıktan sonra. Adam haklıydı; küçük bir şekil değiştiren şahini bile tutmak görüldüğünden daha fazla güç gerektiriyordu. Küçük yırtıcı kuş her küçük lokmayı mutlulukla kabul etti ve Eleri son parçaları avucunda tuttuğunda gagalamadı ama onu incitmemeye özen göstererek aldı.

"Çok nazik." Adam'ın yaptığı gibi ona dokunmaya cesaret etti, kuş tüylerinin yumuşaklığı imkânsız gibi geliyordu.

"Akıllı, nazik bir çocuk, bizim küçük Ollie'miz."

Çocuk bir esnemeyle gagasını açtığında, Adam kolunu göğsüne doğru kıvırdı, yavru ona sokuldu ve Adam boştaki eliyle onu kucakladı. Eliyle küçük çocuğun sırtını kapatıp koruyucu bir kalkan oluştururken, boğazından çıkardığı sesler yavru kuşun mutlulukla karışık küçük sesler çıkarmasına neden oldu.

Omzu ağrıyan Eleri, bu kasları daha düzenli çalıştırmaya karar verdi, böylece o- Ama hayır, bir yavru kuşa tünek sunmak için çok fazla şansı olmayacaktı. "Kaç yaşında?" diye sordu, bugünün güzelliği için gelecek geleceği bir kenara iterek.

"Dört," diye mırıldandı Adam. "Sadece dört ve annesiyle yaptığı sabah uçuşundan yorgun." İri şahin dönüp yanlarına gitti; tam o sırada orta boylu, siyah saçlı, kahverengi tenli, gözleri yuvarlak ve elmacık kemikleri düz bir adam yemek alanına girdi ve gülümseyerek onlara doğru ilerledi.

"Onu yakaladım, tatlım." Adamın yetişkin şahine bakışı, bir günde ya da bir haftada değil, aylar, hatta yıllar içinde doğan türden bir şefkat ve rahatlık içeriyordu.

Ona söylenmeden çocuğun babasının bu olduğunu biliyordu.

Adam, babasının göğsüne sokulurken uykulu bir şekilde mırıldanan yavruyu ona teslim etti. "Günaydın Bayani. Ollie giderek güçleniyor."

"Bir de bana sor," diye homurdandı adam ama kalbinin bu işe yatkın olmadığı belliydi, eli oğlunun sırtındaydı. "Kimse bana bir gece barda gördüğüm ateşli bir şahinle çiftleşmenin, babasıyla başı derde girdiğinde tavandaki tüneğe uçmayı komikliğin zirvesi sanan bir çocuğa sahip olmak anlamına geleceğini söylemedi."

Çocuğun annesi gagasını açıp şahin kahkahasına benzer bir kahkaha atarken Adam'ın omuzları sarsıldı.

Adam elini kaldırarak diğer adamın omzuna bir tokat attı. "Eğer çok arsızlaşırsa beni ara." Sırıttı. "Bir kanat lideri bunun için vardır ve bu sadece insan olduğun için değildir. Geçen gün Raintree'ye tek başına uçacak kadar büyüdüğüne karar verince Simsim'e Adam korkusunu aşılama zorunda kaldım."

"Kalp krizi geçirebilirdim. Çok merhametlisin. Ollie benimle kalmasını söylediğimde dinliyor, böylece tavandan gelen sataşmalara dayanabiliyorum." Yanağında derin bir kırışıklık. "Bir gün yukarıda uyuyakaldı. Yukarı tırmandım, onu aşağı indirdim ve yatağına yatırdım, yatakta uyanınca çok şaşırıldı."

"Bu Eleri," dedi Adam. "Bayani Bautista, jeolog ve profesör. Ve bu da Harper Jay" -şahine başıyla selam verdi- "baş muhasebecimiz, o olmasa mali durumumuz darmadağın olurdu."

"Jacques'a yardım ettiğinizi duyduk," dedi Bayani sıcak bir gülümsemeyle, arkadaşı ise alçak sesle, neredeyse öter gibi bir ses çıkardı. "Teşekkür ederim ve evimize hoş geldiniz. Eğer jeolojik bir tura çıkmak isterseniz, beni arayın." Bir sırıtiş. "Zaten herkesi sıktım."

Çift kısa bir süre sonra ayrıldı, şahin çıkıştan uçarak çıktı ve eşi oğullarıyla birlikte Kanyon'a doğru yürüdü, ikisi platodaki evlerinde buluşmak üzere anlaşılmışlardı. "Çok fazla insan klan arkadaşın var mı?"

"Nüfusumuzun yaklaşık yüzde on beşi. Yine de Psy klanından kimse yok." Şahin sarısıyla çevrelenmiş insan gözleri onunkilere kilitlendi. "Henüz değil."

Eleri'nin geçmişi bir telaşla geri çekildi, gelecek ise bomboştı.

İşte, her şeyin mümkün olduğu bu an, onun sonsuzluğuydu. Ancak... Adam parmak ucunu elmacık kemiğinin üzerinde gezdiriyordu ve Eleri'nin tek hissedebildiği, mahkeme salonunun dışındaki o günkü soluksuz merakının hayaleti bile olmayan donuk bir ihtiyaç duygusuydu.

İçinde, kendi zihni tarafından susturulmuş, siyah bir sisin içine hapsolmuş bir çığlık vardı.

27. Bölüm

Reagan Marke: ÖLDÜ. Sol şakakta kendi kendine kurşun yarası.

-Tıbbi file üzerine not (31 Temmuz 2078)

ELERİ, bugün yaşadıklarının, olabileceklerin soluk bir gölgesi olacağını bilse bile, günden vazgeçmedi. Adam'la kahvaltısını bitirdi, sonra Adam elini tutup ona Yeşil Mağara adında bir yer göstermek istediğini söyleyince onunla birlikte yürüdü.

"Daha ilerideki kırmızı mağara kadar çarpıcı değil," dedi Adam, Kanyon'dan çıktıktan sonra dar bir açıklıktan geçip aşağı doğru eğimli bir patikaya girdiklerinde. "Ama bu yüzden o kadar popüler değil ve daha özel."

"Bu mağaraya ilk geldiğin zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu, biriktirdiği anılara yenilerini eklemek, içinde ondan daha fazla parça saklamak istiyordu.

Yüz ifadesi değişti, dudakları artık yukarı kıvrık değildi ve elmacık kemiklerinin üzerindeki derisi gergindi. "Zamanı anlayamayacak kadar küçükken ailemle birlikte. En sevdiğim su sıçratma yerlerinden biriydi."

Eleri'nin kanı dondu; burası adım atamayacağı, asla gitmek istemeyeceği tek alandı.

Adam, Eleri'nin yüz ifadesinin hareketsizleştiğini gördü ve başını salladı. "Bu asla senin hatan değildi." Eleri'nin elini sıkarak onu yüzünün bir tarafını kavrayabileceği kadar kendine çekti.

"Mahkeme salonunda olanlar yüzünden sana duyduğum öfke mantıksızdı," diye tekrarladı. "Fırtınalı ve kalbi kırık bir gencin öfkesi." O kadar genç ve kırgındı ki, hıncını koruması gereken tek kişiden çıkarmıştı. "Çok az konuşmuştuk, birbirimize karşı hiçbir bağlılığımız yoktu ama senden sadık olmanı beklerdim."

"Bir bağılılığımız vardı," dedi Eleri açıkça. "Tanıştığımız andan itibaren. Buna ne ad vereceğimi bilmiyordum ama var olduğunu biliyordum. Sen benimdin ve ben de senin, bunu biliyordum."

Tüm kalbi kabardı, burkuldu. "Ben de öyle," dedi. "Ve yine de seni terk ettim -Tekrar tekrar incinmek, *tekrar tekrar yenilenmek*. Hayatımın her dakikasında bu gerçeğe yaşayacağım."

Gözlerini ona dikti. "Adam, hayır, beni dışarı çıkarmanın hiçbir yolu yoktu. Eğer deneseydin, Konsey sırf bir mesaj vermek için tüm klanını yok ederdi." WindHaven, DarkRiver'dan çok daha küçük ve daha az güçlüydü ve Eleri'nin Konsey üyesi bir annesi yoktu.

Nikita Duncan'ın Sascha'yı korumuş ya da korumamış olması önemli değildi; böylesine yüksek profilli bir kardinalin peşine düşmek hiç de iyi görünmezdi. Öte yandan J'ler... J'ler tek kullanımlıktı ve ironik bir şekilde Konsey'in onları demir yumruğunda görmek isteyeceği kadar değerliydi.

"Denemedim bile, gözleri aynı anda hem yağmur hem de çöl gibi olan vahşi kuşum." Parmaklarını kızın dudaklarına bastırdı. "Bana aksini söyleyerek nefesini boşa harcama."

Buzul buzun altında tedirginlik. "Yanılıyorsun," dedi gözünü kırpmadan. "Tıpkı Reagan'ın yanıldığı gibi. Yaptıkları J'ler olarak ettiğimiz tüm yeminlere aykırıydı. Ama o benim bir babaya sahip olduğum kadar yakındı ve Adam? Onun hakkında konuşmam gerek."

Adam adama karşı yükselen öfkesiyle mücadele etti... bu öfke şimdi sonsuz bir minnettarlıkla karışmıştı. Çünkü ailesinden adaleti çalmaya çalışan aynı adam Adam'ın eşini de kurtarmıştı. "Tamam," dedi, sözcük boğazında düğümlenerek.

"Reagan o gün yaptığını yapmasaydı," dedi Eleri ona, "günün sonunda ölmüş olacağını öğrendim... ve hayatta kalmayı seçtiği için ondan nefret edemezdim." Yine tek bir ihanet gözyaşı zihninin acımasızca parçalanmasından kaçtı. "Ona ihtiyacım vardı."

Adam'ın içindeki iki duygu çalkantılı bir fırtınada çarpıştı. "Onu asla affedebileceğimi sanmıyorum... ama onun senin için ne olduğunu ve korkunç bir seçim yapan iyi bir adam olduğunu kabul edebilirim."

Sert bir nefes aldı. "Onun hakkında istediğin kadar konuşabilirsin, Eleri. Sana ondan asla bahsetmemeni söylediğimde ne istediğimi anlamamıştım." Eğer bu, eşinin kendi kederiyle ve kaybettiği adamın acısıyla yüzleşmesine yardımcı olacaksa, içgüdüsel öfkesine karşı koyabilirdi.

Adam tehlikenin farkına bile varmamışken onu koruyan kişi onu pek çok yönden kurtarmıştı.

"Reagan'ın da kendini affettiğini hiç sanmıyorum." Kanyon yumuşak bir rüzgârla etraflarında hışırıyordu. "Ve benim asla ama asla aynı duruma düşmeyeceğimden emin oldu. Çünkü onun yapabildiğini ben de yapabiliyorum. Anıları bükebilirim."

Adam'ın göğsü cezalandırıcı bir sıkılıkla sıkışıp sıkışıp sıkışırken, onun bu yetenekle hangi dehşetleri örtbas ettiğini ortaya çıkarmasını bekledi. Ama ne olursa olsun, onun gitmesine izin vermeyecekti.

Bir daha asla. Bir daha asla.

Her ne olduysa, her ne yaptıysa ya da her ne hata yaptıysa, bunu el ele çözeceklerdi.

"Reagan bunu WindHaven davası sırasında, hafızasını büküğünü hissettiğimde fark etti." Eleri'nin ses tonu boştu. "Bana yeteneğimi asla kimseye açıklamamamı söyledi. Bununla birlikte, Sessizliğin ve Konsey'in hüküm sürdüğü bir dünyada bana verebileceği tek özgürlüğü verdi."

Adam bir kez daha, nefret etmeye yemin ettiği adamın eşini kurtardığını düşündü. Reagan Marke'a karşı duygularının karmaşık olduğunu söylemek büyük bir basitleştirme olurdu.

"Ailenin katilinin nüfuzlu dostları vardı," diye devam etti Eleri, sanki konuşmaya başladıktan sonra duramayacakmış gibi. "J'lere güçlüler dışında kimse için anıları bükmeleri emredilmez. Reagan bu arkadaşlarının kim olduğunu bilmiyordu ama emirler itaatsizlik edemeyeceği ve yaşayamayacağı kişilerden geliyordu."

"Servet ve aile," diye homurdandı Adam. "Derinlere indik, her ikisi de şu anda ölü olan ama o sırada iktidarda olan iki Konsey Üyesi ile bağlantılar bulduk." "Bunu neden yaptığını hiç bulabildiniz mi?" diye sordu, elini

Kalbi çoktan tanıdık gelmeye başlamıştı. "Hiç bilmiyorduk. Reagan hafızasında bunu göremedi."

"Kötülük ve açgözlülükten oluşan bir neden." Adam ona her şeyi anlattı.

Psy'nin ailesinin sahip olduğu bir araziye nasıl istediğini; birçok kanatlı Dönüşen gibi, uzun uçuşlarda dinlenebilecekleri ve onlara başka bir bölgede bir dayanak noktası sağlayacak küçük bir arsaya yatırım yaptıklarını. Kendi türleri söz konusu olduğunda o bölgeyi kontrol eden şekil değiştirenlerin iznini almaları gerekmişti ama şekil değiştirenlerin çoğu geçici bir eve sahip olmak isteyen yalnız ya da çift kanatlı şekil değiştirenleri kabul ediyordu.

Anne ve babası düzlükteki küçük kulübelerini çok sevmişler ve rastgele zamanlarda bir ya da iki hafta geçirmek için sık sık oraya uçmuşlardı. Adam da onlarla birlikte oraya giderek büyümüşü; önce bir araçla, çünkü Saoirse uçabilse bile Adam o kadar uzağa uçamıyordu, sonra da birçok dinlenme molası vermek zorunda kalan bir yavru olarak.

Her yolculuk bir maceraydı; babası ona en sevdiği iniş noktalarını gösteriyor, annesi rota boyunca sonsuz gibi görünen zulalarından yüksek enerjili bir yiyecek çıkarıyor ve Saoirse ona gökyüzü oyunları öğretiyordu.

Adam, "Pislik herif, onların ölümünden sonra devreye soktuğu yasal manevralarla o toprakları ilhak edebileceğini sandı," diye ekledi. "O kadar kibirliydi ki, Dönüşenlerin mülkiyet yapıları hakkında en temel araştırmayı bile yapmadı, aileme ait olan her şeyin aynı zamanda klanımıza ait olduğunu bilmiyordu. Değişkenler böyledir."

Kendi başlarına bir şeylere sahip *olabilirlerdi*; buna karşı bir kural yoktu. Ancak şekil değiştirenlerin çoğu doğaları gereği topluluk düşüncesine sahipti ve herhangi bir şey ters giderse, klanın varlıklarının kontrolünü üstlenebileceğinden eminlerdi. Buna karşılık, iyi bir klan, halkını gözetten bir klan, bu inançtan asla faydalanmazdı.

WindHaven mülkü Saoirse ve Adam için emanet olarak tutmuştu. "Pislik herif, içinde birkaç avukattan fazlası olan öfkeli bir klanın tamamını alt edemeyeceğini anladı." İçini tırmalayan pençelere benzeyen öfkeli bir acı. "Ailemi bir hiç uğruna öldürdü."

Ona sarılma sırası Eleri'deydi, ince kolları sıkı ve güçlüydü, yüzünü başının yanına gömüp sadece nefes almasına izin verdi. "Onu büyükannem idam ettirdi," dedi ona, sesi törpülenmişti. "Hak için savaştım ama bana kanla lekelenmek için çok genç olduğumu, bunun hem kanat liderim hem de annemin annesi olarak onun görevi olduğunu söyledi."

Adam, Aria'nın hakkı için mücadele edememişti, hele de böyle söylediğinde. "Ama bana tanıklık etmem için izin verdi, onun sonunu izlememe izin verdi." O zamanlar zayıf değildi Aria, ama tek başına da gitmemişi, bu aptalca olurdu ve büyükannesi asla aptal olmamıştı.

Saniyeleri Adam'la birlikte onun yanında durmuştu. Saoirse gelmemişi, kız kardeşinin anaç kalbi şiddet için yaratılmamıştı. Ama onu yaylada beklemiş ve eve döndüğünde şiddetli bir sevgiyle kucaklamıştı. "Sen doğru olanı yaptın Bear," demişti yüzünü ellerinin arasına alarak. "Ailemizi avlamayı düşündü. Bedelini ödedi."

Saoirse'nin onayı önemliydi. Küçük bir çocukken onu idol olarak görmüştü ve şimdi kanat lideri olduğu için onun fikirlerine hâlâ değer veriyordu. Ablası her zaman çok zekiymi ve cömert bir kalbi vardı ama sevdiklerine karşı işlenen suçları affetmezdi.

Anaçlar şiddetten nefret edebilirdi ama Kanyon istila edilirse Saoirse ve onun gibiler, yavruların kaçmasına yardım etmek için gözlerini kırpmadan istilacıların gözlerini çıkarırdı. Şiddet istememek ve onu gerekli bir silah olarak kullanmaya hazır olmak tamamen farklı iki şeydi.

"Bana aileden biraz daha bahseder misin?" Eleri'nin sorusu tereddütlüydü.

"Evet," dedi, yüzüne bakabilmek için geri adım atarak. "Onları tanımanı istiyorum. Özellikle de kız kardeşimle tanışmanı istiyorum, seni çok sevecek." Gözyaşı döktüğü yerde tenine yapışmış olan bir tutam saçı geri itti. "Bana Reagan hakkında daha fazla şey anlatacak mısın?"

Gözlerinde siyah bir çizgi belirdi. "Ölümünden önce üç kez daha anılarını bükmek zorunda kaldı, yetkililer onu daha fazla dayanamayana kadar kullandı." Sesi gittikçe daha sessizleşmişti, kasvetli bir iniş. "Üç genç çocuğu öldürmüş olan bir psikopatın hafızasını bükmesi istendiğinde kırıldı. Katil bir Tk'ydı. Önemli. Emirde üç masum hayattan daha değerli olduğu söyleniyordu."

Öfke ya da sitem içermeyen düz sözler, ama irisleri kaybolmuş, gözleri obsidyen rengini almıştı. "Bana zaman gecikmeli bir mesaj gönderdi, son bir not. Ölümünden her zaman korktuğunu, bu yüzden ne istedilerse yaptığını ama artık ölümünden çok daha kötü şeyler olduğunu bildiğini söyledi. Onun yasını tutmamamı ve hayatımı onurlu bir şekilde yaşadığım için benimle gurur duyduğunu söyledi."

Sesinde açık bir keder yoktu, tek bir gözyaşının izinden başka bir şey yoktu ama Adam artık J'sini tanıyordu, bu kaybın onu harap ettiğini anlamıştı. "Onu kaybettiğin için üzgünüm," dedi ve bu bir gerçektir.

O, Adam için öfkesinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

"Keşke bu zamana kadar yaşasaydı." Eleri yutkundu. "Es'ler bu özelliğe sahip J'lerin travma kurbanlarına -onların izniyle- içsel hafızalarını değiştirerek yardım edebileceklerini, böylece dehşetin her gece peşlerini bırakmayacağını söylüyor.

"Bu daha önce kimsenin yaptığı bir şey değil - anıları alıyoruz ve gerçek iç hafızayı değil, izi değiştiriyoruz - ama bunun uygulanabilir olup olmadığını anlamak için Es ile çalışan genç J'ler var. Bu olmaz mıydı?"

Şaşırtıcı mı, Adam? Bu yeteneğin manipüle etmek için kullanılan bir tasma değil de iyileştirici bir araç olması?"

"Evet." Adam, bu zamanda doğmuş olsaydı onun bir hediye olabileceği fikri karşısında duyduğu şaşkınlık karşısında gözyaşlarına hâkim olamadı. Bir gün, onun için bir hediye olduğunu anlayacaktı - hayatının en güzel hediyesi.

Geçmişin kayıplarıyla sarmalanmış bir halde orada ne kadar durduklarını bilmiyordu ama hareket ettiklerinde elleri birbirine kenetlenmişti. Onun için yabani bir dut kopardı ve derin bir konsantrasyonla tadına bakmasını izledi.

"Meyveleri bana annem öğretti," dedi ona, "bölgedeki diğer yenilebilir bitkileri de. O bu topraklarda doğmuş, babam ise onun kalbini kazanan yakışıklı bir yabancı."

"Ben de bir dölleme sözleşmesi sonucu doğdum," dedi Eleri. "Babamın kim olduğunu biliyorum -tıbbi geçmişimin bir parçası- ama beni yetiştirirken hiçbir parmağı ya da sözü yoktu."

Adam, Sessizlik altında Psy üremesinin soğukkanlı doğası karşısında irkilmedi; aynı sistem kendi eşini de yaratmıştı. "Annenle birlikte mi yaşadın?"

"Altı yaşına kadar. Sonra da kalıcı olarak yatılı okula yerleştirildim. 9.2'lik bir J bile ailenin kâr h a n e s i açısından pek bir işe yaramıyordu."

"Yani öylece gitmene izin mi verdiler?" Adam bu fikri hazmedemiyordu; Ollie ve diğer bebekleri yakınında, onları koruyup kollayabileceği bir yerde tutmak için dişiyle tırnağıyla mücadele etmişti. Bir çocuğu yuvadan öylece atmak mı? *Hayır.*

"İlk başta korkmuştum," diye itiraf etti Eleri. "Ama sonra Bram, Saffron ve Yüzé ile tanıştım ve mutluluğu ilk kez anladım." Sözleri bir solukta bitti, gözleri ileriye dikilmişti.

Yeşil Mağara önlerinde açılıyordu; kanyon duvarlarının tepede birbirine değmesiyle oluşan paradoksal bir şekilde gizli bir alan, aynı zamanda aşağıdaki suyun ışıltılı bir mücevher yeşili gibi parlamasını sağlayan ışık mızraklarının içeri girmesine izin veriyordu.

"Bana ne hissettiğini söyle," dedi, çünkü onun bir dereceye kadar hissedebildiğini biliyordu. O tek gözyaşını, Jacques için nasıl savaştığını, Ollie'ye nasıl sessiz bir merakla baktığını.

Eleri'nin kalbi hasar görmüştü ama yıkılmamıştı.

Ona döndü, yüzü sahte bir huzur içinde tertemizdi. "Sanki duyguları kalın bir dumanlı cam tabakasının arkasından algılıyorum." Elini bırakarak suyun kenarına doğru yürüdü ve oturdu.

Adam yanına indiğinde, vücudunun bir tarafı onunkine değdi ve kadın geri çekilmedi.

"Js çok fazla hissediyor," dedi, kelimeler bu herkesten uzak yerde, romantik bir anı çalmak isteyen başka bir çiftmiş gibi davranabilecekleri bir kozanın içinde bir itiraf gibi geliyordu. "Bu her zaman sorun olmuştur. Gerçek işimiz canavarların zihninde yürümek olduğunda Sessiz olamayız.

"Her yeniden koşullandırma, duyguların ağırlığını kazıyarak ve bu işe yaramazsa üzerine yazarak Sessizliği yeniden yaratmaya çalıştı," diye açıkladı. "Ama aynı zamanda unutamayız, bu yüzden teknisyenler sinirsel yollarımıza 'engeller' dedikleri şeyleri eklediler. Hiçbir zaman tam olarak kapanmayan bir devre gibi, hatırlamanın duygusal etkisi olmadan hatırlamamıza izin vermeleri gerekiyordu."

"Kulağa saçmalık gibi geliyor," diye hırladı Adam. "Sizi makineler gibi kullanmanın bir yolu."

"Evet." Eleri cam gibi yeşil suya bakmaya devam etti. "Bazen düşünüyorum da, eğer aradaki iyi anıları okumamıza izin verselerdi, daha iyisini yapabilirdik, dengeli olabilirdik, ama bu hiçbir zaman masada olmadı. Sadece canavarlar. Sadece kötülük. Bir süre sonra insanın içine sızıyor."

O konuşacakken başını salladı. "İnfaz ettiğim insanlar için pişman değilim. Özellikle de sistemi yenip dışarı çıkanlar için... Hayatta kalsalardı sayısız hayatı mahvedeceklerdi. Ama bir zamanlar olduğum kız pişmanlık duyardı, kime dönüştüğünü sorgulardı. İşte bu yüzden pişmanım - onu kaybettiğim için." Sonraki sözleri bir fısıltı gibiydi. "Onu kaybederken seni de kaybettim."

"Hayır." Çenesini tuttu, obsidyen havuzlarına dönüşen gözleriyle kendisine bakmasını sağladı. "Sen benim istediğim kişisin. Bugün olduğun gibisin. Ben de artık o çocuk değilim."

Eleri bu dürtüye daha fazla karşı koyamadı. "Sana dokunabilir miyim?" dedi karşısındaki kızgın şahine, çünkü paylaşacakları tek gün olacak bu günde bencil olmasına izin verecekti. "Dumanlı camın, sisin içinden bile, fiziksel varlığınıza her zaman içimde bir açlık varmış gibi tepki verdim."

Gözbebekleri büyüdü, sarı halka acımasız bir memnuniyetle parladı. "Bu çiftleşme bağının çağrısı." Kızın elini yüzüne doğru kaldırarak, "Ne istersen yap. Ben seninim, Eleri Dias."

Çenesi kızın dokunuşu altında sert ve sağlamdı, derisi hafifçe kıllanmıştı. Avucunu sıyırdığında, daha yumuşak, daha narin kısımlarında nasıl bir his uyandıracığını merak etti.

Bölüm 28

Sessizliğin başarılı olması için cinsel temas yasaklanmalıdır. Başka bir seçenek yok - içinde çok fazla his var, çok fazla duygusal bağ kurma şansı var.

-Sessizlik Protokolüne ilişkin taslak tartışma belgesinden alıntı (1 Ocak 1973)

ELERİ hissettiği şeyin olması gerekenin sönük bir yankısı olduğunu biliyordu ama bu onun tek şansıydı ve bunu kullanacaktı. Ellerini gömleğinin düğmelerine götürerek onları çözmeye başladı.

Adam nefesini içine çekti. "Eleri, ne-?"

"Temas istiyorum," dedi gömleğinin düğmelerini kısmen açarak. "Ten tene temas istiyorum, *hissettiğim* kadar çok temas."

Adam ellerini durdurdu ve bir an için her şeyin bittiğini, Adam'ın bu deneyimi başlamadan bitirdiğini düşündü. Ama sonra Adam ellerini kenara iterek, "İzin ver," dedi ve kadının nabızı bir kademe daha hızlandı.

Yeterince değil, çok uzun zaman önce ilk karşılaşmalarında olduğu gibi değil, ama şimdilik, kim olduğu için... bunu kabul etti, kucakladı. Tıpkı Adam'ın parmak uçlarını çoktan açığa çıkardığı deri şeridinde gezdirdiğinde tüm vücuduna yayılan ılık hissi kucakladığı gibi.

"Sütyen giymemişsin," dedi Adam, dudaklarında yavaş bir gülümsemeyle. "Şimdi, beyaz bir gömlekle bundan nasıl kurtuluyorsun, hmm?"

"Büyük göğüslerim yok ve rengi beyaz olsa da malzemesi kalın."

Adam hiç uyardırmadan elinin tersini kadının sağ göğsünün üzerinde gezdirdi ve kadın karnının sıkıştığını hissetti. Adam onu izliyordu, başıyla küçük bir selam verdi. "Bunu hissettin, değil mi?"

"Evet." İçinin derinliklerinde donuk bir bıçak gibi.

Adam ellerini kol düğmelerine götürmeden önce bunu bir kez daha yaptı. Onları yavaşça, tadını çıkarması gerektiğini bildiği bir dikkatle çözdü ama

- "Her şeyin hızlı olmasına ihtiyacım var, Adam. Duygu üstüne duygu. Hiçbir şeyin solması için zaman yok."

Duyguların çaresizliği.

İrislerinin etrafındaki sarı halka parlıyor, daha parlak hale geliyor gibiydi. "Şahinler gezegendeki en hızlı yaratıklardır, dalış hızımız o kadar acımasızdır ki avımız geldiğimizi asla göremez."

Keskin bir hareketle ayağa kalktı, onu da ayağa kaldırdı, sonra da Kanyon'un alt kısmına açılıyor gibi görünen bir açıklığa doğru çekti. "Mağaralar," diye omzunun üzerinden geri attı, yüzünde onu iten bir yoğunluk vardı. "En yumuşak kumla kaplı olanı da dahil."

Mağaraya ulaşmaları sadece dört dakika sürdü ve o ana kadar yarı karanlık olmasına rağmen, mağaranın kendisi güneş ışığının parıltısıyla dalgalanıyordu. Bunu görmesi bir saniyesini aldı; kayaların bir tarafındaki küçük delikler, Kanyon'un içinde ışığın dans etmesine izin veren bir oyuk olmalıydı.

Ancak bunun harikuladeliğini kavramak için fazla zamanı olmadı, çünkü Adam aniden önündeydi, eli boynunun yanından ensesine doğru kayarak onu kendine yakın tutarken, diğer eliyle gömleğinin diğer düğmelerini çözdü ve işi bitirmek için sonunda pantolonundan çekip çıkardı.

Eli kızın tenindeydi, sert bir hareketle yukarı doğru okşayarak gergin bir göğsünün üzerine yaklaştı ve sıktı. Kadın havayı içine çekti, hissi o kadar güçlüydü ki donuk bir zonklama değil, bir mızrak gibiydi. "Daha fazla. *Daha fazla, Adam.*"

Adam boğazından derin bir gümbürtü çıkararak onu serbest bıraktı ama sadece kendi üstünü çıkarıp bir kenara atmak için ellerini pantolonunun kemerine götürdü. Kapüşonlu göz kapaklarının ardından ona bir bakış attı. "Ne kadar uzağa?" "Hepsi ne. Her şeyi." Sınırı yoktu, aşırı yüklenme noktası yoktu.

yaptı.

Eşi Adam onun sözünü dinledi ve dizlerinin üzerine çökerek botlarını çoraplarıyla birlikte çıkardı. "Güzel ayaklar." Elini bir ayağının üstüne koyarak yukarı bakarken göz kırptı.

Ve Eleri ilk kez böyle bir bağlamda hissetmenin her zaman dokunsal olmadığını fark etti. Ona bakmak, gülümsemesine, çok büyük ve güzel oluşuna ve... onunla birlikte olmaktan mutlu oluşuna bakmak. Bu, içinde zaten oluşmakta olan her şeyi daha da yoğunlaştırdı. Duygularının hissizlik duvarının arkasında kaybolacağından endişelenerek kendi pantolonunu çıkardı.

Adam, kadının pantolonu ayaklarına düştüğünde inledi ama kadın ayaklarını teker teker kaldırıncaya pantolonunu çekti. Ancak, kadın iç çamaşırının düz beyaz pamuğunu aşağı itmeden önce, Adam eğildi ve kalçasının iç kısmını *ısırdı*... sakallı çenesi ona sürtünürken.

Kadın haklıydı.

Daha fazlasını
hissetmişti.

Çok daha fazlasını.

Ne yaptığını anlayamadan kalçası adamın omzunun üzerindeydi ve az önce aldığı küçük ısırtığı öpüşüne bakılırsa adam buna aldırmamıştı. Bunun yerine onu daha yakın tutmak için kalçasını kavradı ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, iç çamaşırı gitmiş, daha önce hiç görmediği pençeler tarafından vücudundan düzgünce kesilmişti.

Eleri bir sonraki duyuma hazır değildi, ağzı vücudundaki en hassas etin üzerindeydi, dilinin yalaması ona istediği şeyi verirken kasıtlı olarak sertti: duyum üstüne duyum. Sonra onu yoğun bir şekilde öpmeye başladı ve eğer adam onu tutmasaydı diğer bacağı da kırılabilirdi.

Yenilenmelerin yarattığı soğukkanlı, sakin, mantıklı yanı, hâlâ olması gerekenin sadece sınırını yakaladığını biliyordu... ama bu, sonsuza dek hissettiğinden daha fazlasıydı. Ve bu onunla, güzel oğluyla birlikteydi. Kendini ona bıraktı, onun içine düştü ve çenesini kasten iç uyluğuna sürttüğünde, hislerin vızıltısının zihnini bulandırmasına izin verdi.

Onu yere çekti, hareketini kontrol etmek için gücünü kullandı, böylece bir tüy hafifliğiyle kuma indi. Onun üzerinde yükselirken gömleğini araladı ve boğazından derin bir ses çıkardı. "Çok güzel." Eli yine kadının göğsünde idi, dizi kadının kalçalarını ayırarak arasına yerleşti.

Göğsünün altında sadece belli belirsiz bir siyah saç çizgisi vardı, kot pantolonuna doğru uzanan bir iz, karnı sert ve kabarıktı. "Beni ezdiğini hissetmek istiyorum," dedi, hâlâ uyuşukluğu yenmek için mücadele ediyordu.

Adam hiçbir uyarıda bulunmadan onun üzerine indi, elini aşağı kaydırarak kalçasını kavradı ve kısmi ağırlığını onun üzerine verdi, boştaki elinin ön koluna dayanarak büyük bir kısmını uzak tuttu.

Kadın adamın omuzlarını çekti. "Hepsini."

"Ben ağırlım Eleri," dedi ama ona istediğini verdi.

Zar zor nefes alabiliyordu ve Adam'ın açıkta kalan tenine bu kadar çok sürtünmesi harikaydı. "Kot pantolon," diye soluk soluğa bağırdı.

"Talepkar." Tadını aldığı bir öpücük ve bunun beklenmedik samimiyeti, Eleri'nin dokunsallığın, duyguların... ama en çok da Adam'ın içinde boğlmaya kararlı olduğu bu araya başka bir his katmanı ekledi.

Adam'ın onu terk ettiği anda olduğu yere soğuk hücum etti ve uyuşukluk, Eleri'nin biriktirdiği his derinliğini yiyip bitirmeye başladı... ama Adam değişim hızı konusunda yalan söylememişti. Neredeyse o daha gittiğini anlamadan Adam tekrar onun üzerindeydi ve bu sefer çıplaktı.

Adamın kalalarındaki tüyler kadınınkilere sürtündü, Adam elini kadının çözdüğünü bile fark etmediği saçlarında gezdirirken göğsü kadının gğslerini ezdi ve Adam başını eğerek onu derin, ıslak bir yoğunlukla öptü. Kadın teslim oldu, kendini açtı, ona elinde ne kaldıysa verdi ve adam tortuları toplayıp bir şekilde güzelliği gördü.

"Beni delirtiyorsun," dedi elini aralarına götürürken, başparmağı klitoris denildiğini bildiği ama amacını hiç anlamadığı bir vücut parçasına bastırıyordu. Aynı anda parmaklarını dudaklarının arasından geçirerek vajinasının son derece hassas girişine dokundu... ve Eleri bunu anladı.

Ona biyoloji dersinde vücudun bölümleri öğretilmişti ama bu bölümlerin sadece işlevle ilgili olmadığı hiç söylenmemişti. Görünüşe göre klitorisin tüm amacı zevk almaktı. Vücudu zevk için *tasarlanmıştı*.

Hissetme hakkını geri alırken nefesi kesildi, gövdesi büküldü. "Daha fazla, Adam," diye soludu, üzerine çökmeyi bekleyen hiçlik duvarını hissedebiliyordu.

"Seni incitmek istemiyorum." Adam'ın göğsü kabardı, ona bakarken saçları yüzüne döküldü.

Ona baktı ve onu dayanamayacağı kadar çok istedi. "Bana asla zarar veremezsin."

Yüzü buruştu, içinde çiğ bir ıstırap vardı. "Asla." Kaba bir söz. "Klanımın onuru üzerine, eşim."

Gözleri yandı ve o anda ağlayabileceğini biliyordu. Adam'ı kendine doğru çekti. "Her şeyi, Adam. Lütfen."

Onu pmeden önce titreyen bir nefes aldı, hatta ereksiyonunun kr sertliği ona doğru itilecek şekilde vücudunu yeniden yerleştirirken bile. Olmalıydı

Bir ihlal gibi hissettirdi, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiş bir bedene nüfuz etmek... ama tam tersini hissettirdi. Bir kucaklaşma.

Adam onun içinde, etrafında, onun kokusu, onun ağırlığı, onun vahşi onuru.

Bir an için boğuldu, vücudu soluk bir zevk yankısıyla dalgalandı ama bu gerçek ve doğru bir zevkti ve gözyaşları *hisseden* bir kadının gözyaşlarıydı.

- - -

DAHA SONRA, Adam Eleri'yi kendine doğru çekti, şahini onun ruhu üzerinde kanatlarını açarken Eleri'nin çok ince bedenini kendi bedeniyle kaşıkladı. "Üşüdün mü?"

Başını salladı. "Ateş gibi yanıyorsun." Güzel sözler, ama o Sonunda gözyaşlarını, vücudunun onunkinin etrafında titrediğini hissetti. Yanlış yaptığını, eşine ihtiyacı olan şeyi vermediğini düşünebilirdi, ancak sonrasında onu öpmüş ve "Hissettim Adam. Her yerimde," derken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "*Hissettim*."

Ona daha sıkı sarıldı, saklamak için savaştığı şekillerde perişan oldu. Çünkü onun fiziksel tepkilerinden, sadece en ufak bir hissi, eşler arasında olabileceklerin en ufak bir fısıltısını yakaladığını biliyordu. O şerefsizler onu çok incitmişti, zihni ve ruhu ağır bir yara almıştı.

"Bu sadece başlangıç," diye mırıldandı, kulağını öptü çünkü yakındı ve ona tapmak istiyordu. "Geçen her günle birlikte daha da güçleneceğiz."

Eleri'nin vücudu hareketsizleşti, sonra kollarında döndü ve yüz yüze uzanacak şekilde kaydı, başı kolundaydı ve elini kalbine bastırırken saçları pürüzsüz, koyu renk teller halinde vücuduna dökülüyordu. "Bana ulaşamadığın için yaşadığın hayal kırıklığını şimdi hissediyorum. Bunu hissetmek istemiyorum - ya da senin bunu hissetmeni, Exposure'dan önce ne kadar yaşarsam yaşayayım."

"Ben hallederim," dedi Adam, onun bunu görmesine izin verdiği için kendine kızarak.

Ama o başını salladı, gözleri içindeki sislerin arasında kaybolmuştu. "Bu mükemmel günü sonsuza dek taşımayı tercih ederim, senin beni alçalırken izlemeni, tüm benliğimi kaybedene kadar giderek daha da azaldığımı izlemeni tercih ederim."

"Bu kararı tek taraflı olarak veremezsin." Nefesleri birbirine karışana kadar eğildi, elini başının yan tarafına götürdü, saçları avucunun altında yumuşacıktı. "Bu ikimizle ilgiliyken olmaz."

"Adam." Adını öyle bir söyledi ki... sadece o. Sadece o. "Çiftleşme bağı dene."

"Yapmayacağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun Eleri, o yüzden hazır olsan iyi olur."

"Hazırım." Parmakları Adam'ın teninde kıvrıldı.

Şahini fazlasıyla hazır olan Adam, on uzun yıl boyunca içinde tuttuğu enerji düğümünü serbest bıraktı ve ona doğru ok gibi fırladı. Çarpmasını, bağlanmasını ve kendisine iki kat geri dönmesini bekledi. Onu, onun kendisini göreceği gibi görmeyi bekledi.

Onun olmayı bekledi.

Ama... enerji büyük bir bloğa çarpmış hissiyle ona geri döndü. Sarsılmasına yetecek kadar sertti, ayakta olsaydı düşebilirdi. Bu haliyle nefesini kesmişti.

"Beni engellemek için kalkan kullanarak bir şey kanıtladığını mı sanıyorsun?" dedi tekrar konuşabildiğinde, bunu yaparken parmaklarını boynunun kenarına doladı. "Ben bir kanat lideriyim Eleri. Bir engelle karşılaştım diye pes etmem."

"Seni engelleyemem." Sessiz bir hatırlatma. "Psişik yeteneklerimi düzleştirdim."

Adamın damarlarında bir buz atışı, parmakları kızın boynunda sıkılaşıyor. "Sen benimsin. Bunu hissedebiliyorum, hissetmeyi hiç bırakmadım."

"Bir zamanlar senin olabilirdim." Uyuşuklukla kaplanmış kırık kelimeler. "Ama tekrarlanan şartlandırmalarla bu yeteneğimi kaybettim. Çiftleşme bağı bana ulaşamıyor çünkü ulaşmak istediği ben öldüm. O kadar çok kötülük anısının altında gömülü ki bir daha asla var olamayacak."

Adam pençelerinin serbest kaldığını, gözlerinin değiştiğini hissetti. "Çiftleşme böyle yürümez. Sonsuza dek sürer." Ve onu hissetmeyi asla, bir kez bile bırakmamıştı. Dünyanın bir yerlerinde onun varlığının farkında olmayı. Ona kızgın olmayı.

Onu hayal etmeyi.

Sessiz bir reddedişle başını salladı.

Şahini üzerine çullandı, onu tekrar ele geçirmeye çalıştı. Ancak o sert duvardan sekti... iktidardaki canavarların onu yok etmek için kullandığı o dumanlı camdan. "Senden vazgeçmeyeceğim," diye hırladı. "Binlerce lanet olası tartışma yapabiliriz, her şeyin üstesinden gelebiliriz, ama vazgeçmeyeceğim. Benim işim bu değil."

Eleri bir zamanlar hayali olan ve şimdi varlığının merkezinde yer alan bu adamla tartışmak istemiyordu. Ama Exposure'a ulaştığında onu görürse, bunun onu mahvedeceğini biliyordu. Adam Garrett kendisine ait olanları korumak için yaratılmıştı ve iyi ya da kötü, kadın her zaman onun olmak için yaratılmıştı.

Adam'ın da onun olması gerektiği gibi.

Teslim olmak, kanatlı bir klanın parçası olabileceği, masalarında ve bu adamın kollarında hoş karşılanabileceği bu hayatı kabul etmek çok kolay olurdu. Ve kabul ederdi de... bir süreliğine. Çünkü Adam'a söylemediği bir şey vardı, tüm sözlerine rağmen ihmal ederek söylediği bir yalan.

Ama kendini savunmak için, gerçeğin yüzüne bakmayı reddederek kendine de yalan söylemişti.

Bu kadar yeter. Kendine karşı dürüst olmalıydı. Jacques'a yaptıklarını yapmak son rezervlerini de tüketmişti. Alev almadan hemen önce etrafındaki dünyanın baskısını hissetmişti ve o sırada Kanyon'un içindeydi, civardaki insanların çoğu doğal kalkanlara sahipti.

Maruz kalma artık gelecekteki bir olasılık değil, birkaç gün içinde başlayacak durdurulamaz bir süreçti.

Eğer kalırsa, bunalmış beyni patlamalar halinde kapanmaya başladığında eşi onun gözlerinden ve kulaklarından kan geldiğini görecekti. Uzunlarının ve diğer fonksiyonlarının kontrolünü kaybedecekti. Onu tanıyamayacaktı, kendini tanıyamayacaktı. Ve sonunda, kendi sınırları içinde boğularak ölecekti.

Hayır, onun buna tanık olmasını, tüm gün boyunca bunun dehşetini yaşamamasını istemiyordu.

Ateşten kurtulur kurtulmaz ve görev gücünün Kum Adam'la ilgili tüm notlarına tam erişimi olduğunu ve tüm verilerin Quatro Cartel sistemine yedeklendiğini iki kez kontrol ettikten sonra, şehir dışına doğru yola çıkacak, çölde ücra bir yer bulacak ve bir mezar kazacaktı.

Sonra içine uzanır ve beynindeki kapatma düğmesini çekerti.

Reagan'ı bulduktan sonra yapmıştı. Eski moda bir silah kullanmıştı. Her yerde kan ve beyin parçaları vardı.

Bir Psy zihninin, yeterli itici güce sahip olması halinde kendini kalıcı olarak nasıl kapatacağını bulabileceği ortaya çıktı. Onunki, Reagan eve gönderildikten sonra giysilerinde Reagan'ın beyin maddesini ve cesedini bulmasıyla başlamıştı.

Ama zamanla, yaşayan son anısının acı, ıstırap ve delilik olmasını istemediğine dair kesin bir karara dönüşmüştü.

Eleri, Exposure'dan hemen önce gitmeyi planlıyordu, onun içine saplanmışken değil.

Ancak, Adam'ın ruhunda bir yara izi bırakmadan aralarındaki bağdan kurtulmasını sağlama arzusu, başlangıçtaki amacını gölgede bırakmıştı. Eşi asla onun Exposure'a düşüşünü izlemek zorunda kalmamalıydı.

Bölüm 29

Klan burada, evimizde, Ashkii Anádlohí'de başlar. Birbirinizden uzakta olsanız bile kız kardeşinizi her zaman yakın tutun, çünkü doğan ya da bulunan aile bağları olmadan nasıl bir klan olabilir?

-Taazbaa' Garrett'tan Adam Garrett'a (4 yaşında) (17 Eylül 2059)

"BANA DÜNYANI DAHA FAZLA GÖSTERİR MİSİN?" diye sordu Adam'a, çok geç olmadan onunla son birkaç zaman kırıntısını, deneyimlerini bir araya getirmekten gurur duymuyordu.

Adam kaşlarını çattı. "Ne? Az önce olanları görmezden gelmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, ama bugün benim güzel oğlum olacağına söz verdin." Ona gülümseyebilmeyi diledi ama duvar yine kalın ve yapışkandı, sadece duyguların yankıları geçebiliyordu. "O çocuk beni mağaralarda keşfe çıkarırdı sanırım."

Daha da derin bir kaş çatma ve ardından bir öpücük. "Beni manipüle ettiğini biliyorum ama bunu o kadar açık yapıyorsun ki sana kızamıyorum bile." Bir öpücük daha. "Bunu tartışacağız."

Eleri başını onun göğsüne yasladı, teninin onun sıcaklığını içine çekmesine izin verdi.

Bir iç çekiş, bir başını okşayış. "İnatçı vahşi kuş." Saçlarına bir öpücük kondurdu. "Hadi o zaman."

Duvara, uyuşukluğa rağmen, yakınlıkları Eleri'de bir iz bırakmıştı. Üzerindeki giysileri çekiştirirken her bir parçasını hissetti, her bir dokunsal his bin katına çıkmıştı. Gömleğinin düğmelerini iliklerken "Senin gibi kokuyorum," diye mırıldandı.

Gömleğini almak için çömeldiği yerden kaşlarını kaldırdı. "Şikayet mi ediyorsun?"

"Hayır." Bir nefes daha çekti. "Duş almayacağım." Sonunda onu da yanında götürmek istiyordu, sadece teninde olsa bile.

Kıkırdayarak dudaklarını öpmek için yaklaştı ve kadının içini sızlatan bir aşinalıkla öptü. "Kokumu düzenli olarak her tarafına yaymayı planlıyorum, bu yüzden onu yıkamak konusunda endişelenme." Tüm yüzünü aydınlatan derin bir gülümseme. "İzin ver düğmelerini iliklemeyi bitireyim."

Adam bunu şakacı bir özenle yaptı ve ardından kadın da onun gömleğini ilikledi ve zihni geleceğe gitmeye, onunla birlikte giyindikleri binlerce sabahı hayal etmeye çalıştığında, onu geri çekti.

Bugün, bugünde yaşayacaktı.

Saçlarını yeniden düğümlemek için arkasına uzanırken onu izledi. İğneyle tutturamadı çünkü iğne kumun içinde bir yerlerde kaybolmuştu, bu yüzden bileğine otomatik olarak geri getirdiği saç bağını çıkarıp onu kullandı. Artık özel uyumsuzluk döngüsüne ihtiyacı yoktu, zihnindeki en güçlü anılar Adam'la ilgili olanlardı.

Onlarla boğulmak bir kâbus değil, bir rüya olurdu.

"İlk tanıştığımızda saçların daha uzundu," dedi. "Beline kadar." "Tekrar uzatmamı ister misin?" diye sordu sırtarak. "Senin için bakımıyla."

Bunu onun için yapacağı fikri... Sızı iliklerine kadar işledi. "Ben... seni olduğun gibi, hayatının her mevsiminde seviyorum." Aşk olarak düşündüğü şeyin soluk bir taklit olduğunu biliyordu ama verebileceği tek şey buydu.

Adam'ın gözleri şahine döndü. "Ben de seni seviyorum Eleri. Peki ya ben ve sen? Gelecek yüzlerce mevsim boyunca sonsuza dek var olacağız."

- - -

ELERİ onun bu açıklamasına karşılık hiçbir şey söylemedi ama Adam bunu bekliyordu. Bir kez olsun onun için savaşmamıştı ama bir daha asla onu terk etmeyecekti, en iyi seçeneğin bu olduğunu düşünse bile. "Bugünlük," dedi Adam, "sana gizli bir yer göstereceğim."

Sorgusuz sualsiz onunla geldi ve defalarca ihanete uğramış bu J'nin güveni... kararlılığını pekiştirirken bile onu yıprattı. "Onu çocukken buldum," dedi. "Bildiğim kadarıyla bunu bilen tek kişi Jacques, o zamanlar mağaralarda birlikte dolaşıyorduk."

"Kaybolmaktan korkmuyor muydun?"

Adam başını salladı. "Bu bir şahin olayı mı yoksa burası bizim evimiz olduğu için mi bilmiyorum ama biz -tüm klan- Kanyon'un herhangi bir yerinden gökyüzüne dönüş yolunu her zaman bulabildik."

Gece görüşü mükemmel olduğu için labirente kolaylıkla ilerleyebilse de, Eleri'ye göre ne kadar derine giderlerse o kadar karanlık olacağının farkındaydı. Telefonunu çıkarıp el feneri fonksiyonunu kullanarak etraflarında bir parıltı yarattı.

Ayrıca Eleri'yi dikkatle tuttuğundan ve daha sivri ya da kaygan kısımlarda ona yardım ettiğinden emin oldu. "Kanyon'dan çok fazla su geçiyor," dedi. "Gezegenin atardamarları, derdi shimásání -büyükannem-. WindHaven her zaman bu kadar yakın ama düşmanlardan gizlenmiş taze bir su kaynağına sahip olduğu için şanslı."

Eleri parmaklarını bir kireçtaşı sırtı boyunca gezdirirken üstlerindeki tavanda sarkıtlar belirmeye başladı. "Annenin ailesinin dilini konuşabiliyor musun? Karmaşık bir dil olduğunu duymuştum."

"Evet. WindHaven küçük bir grup Diné şahini tarafından kuruldu ve nüfusumuzun bileşimi yıllar içinde değişmiş olsa da atalarımızın yöntemlerine sadık kalıyoruz." Dış dünya onları genellikle Navajo olarak adlandırıyordu ama kendi dillerinde onlar Diné'ydi, lirik ve evet, karmaşık dilleri Diné Bizaad'dı.

"Bu bizim klan olarak kimliğimizin bir parçası" diye ekledi. "Varlığımızın içine yerleşmiş olan dil, WindHaven olarak kim olduğumuzun yaşayan, nefes alan bir unsuru. Tüm yavrular bu dili konuşuyor çünkü her gün duyuyorlar."

Onun elini sıktı. "Yine de endişelenme yaban kuşu. Eşlerimizi klanımıza kabul eder ve onların kendi tarihlerini ve dillerini benimseriz. Bu kanatlı klanlara özgü bir şeydir; hayatlarımıza ve ailelerimize uçarak gelen uzak yolculara alışkınız.

"Kayınbiraderim Amir Basra Körfezi'nde doğdu, Dahlia'nın annesi Ekvador'dan geldi, oysa kendi ailesi İran'da yaşıyor. Harper'ın ebeveynleri Kuzey Kutbu'nda doğmuş, genç yetişkinler olarak maceraya atılmış ve sonunda Arizona'nın başka bir bölgesine yerleşmişler." Her kanatlı klanının nüfusu arasında uzak köken hikayeleri vardı. "Henüz tanışmadığınız Pascal, Belize'de doğmuş, genç bir adam olarak klana katılmış."

Bugüne kadar bir kanatlı klanıyla çiftleşen herhangi bir Psy bilmiyordu ama eğer bu konuda bir şey yaparsa bu durum değişebilirdi. "Dikkatli ol," dedi, "biraz yokuş aşağı inmemiz gerekiyor."

Onları yokuş aşağı dengede tutmak için kalçalarını kullandı, Eleri yanından ayrılmadı, ta ki tekrar rahatça yürüyebilecekleri çok daha geniş ve yüksek bir kanala çıkana kadar. "Bakalım, tam elli adım." Onları saydı. "Sola dön."

Ve işte giriş oradaydı.

Gülümseyerek, telefonun fenerini kapattıktan sonra Eleri'yi oraya götürdü. "Bak. Çocukken buraya Mirage adını vermiştim."

Küçük bir nefes nefese kaldı. "Nedir bu?" diye sordu, içeri girip parmaklarını devasa mağarayı bir harikalar diyarına çeviren biyoluminesan bir ışıltıya sahip minerallerin parlak çizgileri boyunca gezdirdi.

"Test etmesi için Bayani'ye bir örnek götürmeyi başardım. Bunun belirli minerallerin üzerinde büyüyen biyoluminesan yosun olduğunu söyledi." Eleri içeriye, mağaranın arka duvarının arkasındaki yeraltı nehrinden gelen su sesine doğru yürürken kapının kenarına yaslandı.

Eleri mağaranın tam ortasında durdu, bakışlarını yukarı kaldırdı. "Burası çok sessiz Adam," diye mırıldandı... tam o sırada tavandan binlerce yarasa havalandı ve Adam'ın yanından çıkmak için aşağıya daldı.

Adam gülerek, kollarını başının üzerine koyarak eğilmiş olan Eleri'yi kurtarmak için koştu. "Özür dilerim!" Kolunu ona doladı. "Genelde günün bu saatinde hareket etmezler, onları rahatsız etmiş olmalıyız."

Dışarı çıkıp geçitten aşağı koşular, durduklarında Eleri'nin nefesi hızlı ve sığıdı. "Daha önce hiç yarasa görmemiştim," diye nefes nefese kaldı. "Hem de uçarken."

"Gün batımında Kanyon'un etrafında takılın, tam bir gösteri izleyeceksiniz." Onları dışarı çıkarmaya başladı, telefon feneri tekrar açıldı. "Bunların dışarıya nasıl çıktığını hâlâ çözemedim ama diğerlerini neden buraya getirmediğimin bir nedeni de bu. Burası onların evi."

Eleri ona doğru eğildi, eli onun elini sıkıca kavradı. "Bana gösterdiğin için teşekkür ederim."

Hayal edebileceğim her şeyin ötesinde bir gün geçirdim."

Adam ona sokuldu. "Bir şey için daha enerjin var mı? Seni kız kardeşimle tanıştırmak istiyorum."

Eleri, "Onunla tanışmaktan gurur duyarım... ama öncesinde duş almam gerekecek" demeden önce uzun bir duraksama oldu.

Başını geriye atarak güldü, çünkü işte oradaydı. Onun kızı. Yenilenmenin gri duvarları ardına kilitlenmişti ama hâlâ savaşıyor, beklenmedik zamanlarda hücrelerinden çıkıyordu.

Eleri neye inanırsa inansın, işi henüz bitmemişti.

- - -

Saoirse, hassas ve son teknoloji ürünü havacılık parçaları ürettikleri laboratuvarında çalışırken, o öğleden sonra mola verip veremeyeceğini sormak için ona mesaj attı. Saoirse için bu her zaman mümkün olmazdı; bir projeye girdiğinde saatlerce çalışırdı.

Verdiği yanıt tam Saoirse'likti: En büyük ve çok zeki çocuğumla göz göze geldiğin kadınla beni gerçekten tanıştıracak mısın? Seni kardeşlikten reddetmek üzereydim. Yanında yemek getir, yemek yemeyi unuttum. Ayrıca onu özel olarak sorgulamak istiyorum, bu yüzden dışarı çıkmıyoruz.

"Kız kardeşim bana karşı korumacıdır," dedi Eleri'ye, onları Raintree'den geçerken, istenen yiyecek arabanın arkasındaydı. "Beni küçük kardeşi olarak görmekten vazgeçemiyor." Ebeveynlerinin ölümünden sonra ona sıkıca sarılmıştı, ikisi sadece kendilerinin anlayabileceği bir kedere kilitlenmişlerdi.

Çünkü o anda, dünyalarının ikiz çapalarını kaybetmişlerdi. "Onun kanat lideri olmana rağmen mi?"

"Bağlam," diye hatırlattı ona. "Aile etkileşimleri klan etkileşimlerinden farklı bir konudur."

Eleri ileriye, az önce döndüğü alçak kıvrımlı binaya baktı. "Yeraltında mı?"

"Evet, tesisin çoğu yeraltında. İklim kontrolünü sağlamak daha kolay." Aracı CEO'ya tahsis edilen yere park etmek için bir dakikasını ayırdı.

Eleri önce tabelaya, sonra da ona baktı.

Adam tepkisi için onu suçlamadı - çoğu Psy hiçbir zaman sürülerinin ve klanlarının çalışma yapısını anlayacak kadar Dönüşenlere yakın olmamıştı. "Bir klanın veya sürünün lideri aynı zamanda her zaman işlerimizin CEO'sudur. Kanat lideri olmak sadece baskınlık ya da güçle ilgili değildir; kanat lideri olmak önemsemek, korumak ve şefkat göstermektir."

Göz ucuyla bir hareket yakaladığında, Saoirse'nin bir zamanlar annelerine ait olan boncuklu bir kemerle süslediği beyaz bir tulum giymiş halde yanına doğru yürüdüğünü gördü. Ablası her zaman yoğun bir amaçla yürürdü. "İşte orada, tam zamanında."

Falcon içinde kıpırdanarak Eleri'ye döndü. "Seni kız kardeşimle tanıştırabildiğim için çok mutluyum." Sevincinin öfkesi kalbini doldurdu.

"Aile bir klanın temelidir, *benim* de temelimdir. Size bu temelin büyük bir bölümünü göstermeme izin verin."

Bölüm 30

Özetlemek gerekirse: Eleri'nin kapısının altından çıkan sayfalarda parmak izi ve DNA yok. Mürekkep ve baskının kendisi üzerinde hala analiz yapılıyor, ancak teknisyenler bana belgeleri karşılaştırabileceğimiz bir makinemiz olmadığı sürece yardımcı olma ihtimalinin düşük olduğunu söylediler.

Ama Raintree'ye gitmek için izin aldım. Yarın öğleden sonra görüşürüz, Eleri.

-Kıdemli Dedektif Tim Xiao'dan Kum Adam Görev Gücü'ne mesaj (bugün)

Sevgili Eleri,

Seni evimde ağırlamaktan hayal kırıklığına uğradığımı fark ettim. Bu, özel oyunumuzu tam da eğlenceli olmaya başlamışken durdurmak zorunda olduğum anlamına geliyor.

Ama endişelenme. Birlikte oynayacağımız son maç hepsinden iyi olacak. Ben hazırladım.

Her şey senin için. Başlaması için sabırsızlanıyorum. Çok güzel bir şey, değil mi? Adam Garrett'ın yeğeni. Saçları, enerjisi ve parlak renkleriyle.

Ve zeki. Çok, çok zeki.

Zeki olanları severim.

Biliyorum, biliyorum, hile yapıyorum çünkü bu mektubu görev gücünüze göndermeyeceğim. Oyun bittikten sonra, ama yine de yazmak beni eğlendiriyor. Çünkü şöyle bir şey var Eleri, bu mektubu asla okuyamayacaksın, beni anlamaya çalışmak için içeriğine asla göz atamayacaksın.

Çok yazık, ama bunu kendine ve tatlı Malia'ya sen yaptın. Kasabama asla ama asla adım atmamalıydın.

Kum Adam

Bölüm 31

Beni affet Adam, inişime tanıklık etmene dayanamadım. Beni bu şekilde görmene dayanamadım.

Beni koridordaki o kız olarak hatırlamanı istiyorum, Kanyon'un altında zevkten öte zevk gösterdiğin kadın olarak, yatakta küçük lokmalarla beslediğin sevgili olarak.

Şekerli bademler ve erikli çikolatalar, limonlu kremayla kaplanmış ve fırınlanmış patlamış mısır, minik ve keskin tuzlu kuru erik konserveleri... Böyle şeylerin var olduğunu hiç bilmiyordum.

Kaybettiğin herkes için duyduğun acıyı hissediyorum ve bu listeye adımı eklediğim için çok üzgünüm ama benim için yas tutma Adam. Artık özgürüm. Senin vahşi kuşun uçuyor, zihnim bütün ve ruhum artık bir kafeste kilitli değil.

Sonunda yine Eleri oldum.

-Eleri'nin veda mektubunun zihinsel taslağından (bugün sabah 5)

ELERİ dün bir ömür boyu yaşadığını bilerek uyandı... ve bir zamanlar psişik olarak daha aktif olan beyninin arkasında garip bir vızıltı olduğunu farkına vardı. Klanın düşünceleri, er ya da geç yırtılacak kadar ince psişik bariyerlerden akıyordu.

Kanyon nüfusunun dörtte üçünden fazlasının doğal kalkanlara sahip olması önemli değildi - bu psişik duyarlılık seviyesinde, bir düşüncenin en ufak iması bile beyinde baskı yaratmaya yetiyordu.

Bundan sonrası daha da kötüleşecekti.

Ama Adam'la kahvaltı edebilecek kadar zamanı vardı. Gece boyunca onunla kalmasını istemişti ve o da kalmıştı. Vücutlarını tekrar paylaşmışlardı ve bu şekilde kendini bir nebze olsun bütün hissetmişti.

Sonsuzluk, sonra birbirlerine bakacak şekilde yan yana uzanmışlar ve ona çocukluğuna, uçmayı nasıl öğrendiğine ve önceki gün Eleri'yi sorguya çeken acımasızca seven kız kardeşine yaptığı şakalara dair hikayeler anlatmıştı.

Saoirse Garrett güçlü, inatçı ve en sert şekilde sadıktı.

Eleri diğer kadının kendisinden nefret etmesini beklemişti ama Saoirse tanıştıktan sonra uzun süre kaşlarını çatmış, ondan Adam'a bakmış, sonra da yutkunmuştu. "Ne yapmaya çalışıyorsun, Ayı?" Adam'ın koluna bir tokat atmıştı ama bu hareket gerçek bir zarar vermeyecek kadar hafifti. "Bana onun senin *eşin* olduğunu söylemeyi unuttun mu? Fark etmeyeceğimi mi sandın?"

Adam kıkırdayarak kızgın kardeşini kendine yaklaştıırken gözleri Saoirse'nin buklelerinin üzerinden Eleri'ninkilerle buluştu. *Gördün mü, der gibiydi o gözler, o da hissediyor, aramızdaki potansiyeli, buna değer Eleri. Şansını dene. Kollarıma, dünyama atla.*

Ve çiftleşme bağına tam anlamıyla açılmayacağını bilmesine rağmen, Eleri bunu denemek istemişti, onun kollarına atlamak ve tutunmak, beyninin son deşilme sürecinde olduğunu ve birkaç gün içinde ondan geriye kalan tek şeyin çılgılık atan bir hiçlik olacağını unutmak istemişti.

Bugün, Kanyon'daki odalarının mahremiyetinde yemek yerken, onu bastırılamaz bir susuzlukla içine çekti. Çok erken uyandıktan sonra da karanlık saatlerde onu izlemişti. İlk kez uykusuzluğundan memnundu, çünkü bu ona Adam dinlenirken ona bakma zamanı veriyordu, kirpikleri yanaklarında koyu gölgeler oluşturunuyordu.

İlk tanıştıklarında bir araya gelmiş olsalardı, birbirleri için kim olurlardı diye düşünmesine izin vermişti. Birlikte büyür, birlikte olurlardı. Saoirse'nin ilk şokundan sonra güldüğü gibi o da onunla güler miydi? Yeğeni Adam'ın kollarına atladığı gibi heyecanla onun kollarına atlar mıydı? Yavrulara, koluna ya da omzuna konmaktan çekinmeyecekleri kadar aşına olur muydu?

Sonra bu hayalin sabah ışığında ona zarar veremeyeceği bir yere uçup gitmesine izin verdi.

Şimdi, Adam'ın ona sunduğu her küçük lokmayı deniyor ama dikkati onun üzerinde olduğu için çok azını tadıyordu ve onu bir yemin bozucu yapan o yalanı söylemeye devam ediyordu. Bugün, tüm güvenlik cihazlarını çıkarma bahanesiyle hana gidecek ve zamanı, işini sürdürecekt olanların topladığı tüm verilere sahip olduğundan emin olmak için kullanacaktı.

Son davasını bitirememiş olmak onu üzüyordu ama Jacques'a yardım ettiği için ya da Adam'la geçirdiği zaman için pişman olamazdı. Özel tim bu öğleden sonra Raintree'de olacaktı, o da en azından bunu yapmış, ekibi buraya, katilin evine getirmişti.

Ekip mükemmeldi ve şimdi onları buraya getirdiğine göre Kum Adam'ı bulacaklarına inancı tamdı. Adam'ın, bilinmeyen bir nedenle görev gücü başarısız olsa bile peşini bırakmayacağını biliyordu.

Burası onun bölgesiydi, onun koruması, onun kalkanıydı.

Ona Kum Adam dosyalarıyla birlikte zaman gecikmeli bir mesaj göndermeyi planlıyordu, böylece elindeki her bilgi parçasına sahip olacaktı. Bu iş bitince de yola çıkacaktı. Yolda şahin gözlerden kaçmak zor olacaktı ama her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştı. Adam'a bir ortağıyla buluşacağını ve hava kararana kadar döneceğini söyleyecekti.

Her şey normaldi.

Ayrıca şafaktan önceki sessiz saatlerde zihninde oluşturduğu mektubu ona yazacak ve neden böyle bir seçim yaptığını anlatacaktı. Bu mektubu zaman ertelemeli mesaja ekleyecekti. Ve bir gün, onun geniş kalbinde kendisini son bir kez affedecek bir yer bulmasını umacaktı.

Adam kahvaltıdan sonra, "Hadi, gidip güvenlik ekipmanlarını alalım," dedi. "Kanyon'da da çalışabilirsin, bilgisayarın hâlâ arabada kilitli, güvende ve sağlam."

Eleri'nin ağzı kurumuştur ama zihninin arkasındaki fısıltıların ağırlığı ve yarı saydam telepatik kalkanlarının içe doğru şiştiğinin farkındalığı altında kararlılığı sarsılmazdı. "Bugün bir profilci arkadaşım ile konuşmak için yola çıkıyorum."

Adam kaşlarını çatı. "Bunun güvenli olduğuna emin misin?"

"Adam." Yumuşak bir azarlama, bu yolda uzun zamandır yürüdüğünü hatırlatan bir hatırlatma.

Adam kaşlarını çatı ama itiraz etmedi. "Ne zaman gitmeyi planlıyorsun? Küçük bir klan işini hallettikten sonra kanatta sana katılacağım."

"Muhtemelen birkaç saat içinde," dedi, o süre içinde yeterince uzaklaşabileceğinden ve Adam'ın izini kaybettirecek kadar kaybolabileceğinden emindi.

Adam başını salladı. "Siz yola çıktıktan bir saat sonra size katılabilirim."

Çok erken, çok erken.

Eleri planını kafasında evirip çevirdi, hızlı giderse hâlâ ondan kaçabileceğini biliyordu. "Gitmeden önce Jacques'ı ziyaret etsem sorun olur mu?"

"Zaten uğramayı planlıyordum." Derin bir gülümseme. "Uyanması için onu zorlayabileceğimi umuyorum."

Bu işe yaramasa da Jacques, Eleri'nin onu son gördüğünden çok daha iyi görünüyordu. Cildi sağlıklı parlıyordu ve fiziksel değerleri mükemmeldi. Jacques'ın elini okşadığında Adam'inkiyle aynı vahşiliği hissetti. "Kalkanları tamamen çalışır durumda."

"Güzel. Şimdi uyan seni pislik, böylece seni eşimle tanıştıtabilirim," dedi Adam ayrılmadan önce.

Eleri, Adam'ın Naia ile sohbet etmek için dışarı çıkmasını bekledi ve eğilip fısıldadı: "Ona göz kulak ol Jacques. Önümüzdeki haftalarda ve aylarda sana ihtiyacı olacak, o yüzden bir an önce uyan ve ona göz kulak ol." Keşke eşinin acısını durdurabilseydi, keşke zamanı geri alabilseydi.

Ama bu hediyeleri kaderin soğuk kollarından alamazdı.

Tek yapabildiği, onu sevenlerin, onun ölümünün ardından düşmediğinden emin olmalarını ummaktı.

"Eleri?" Adam'ın bedeni kapı aralığında, elleri iki kapı pervazında. "Gitmeye hazır mısın?"

"Evet."

- - -

ADAM, dudaklarını şakağına bastırarak taştan gözyaşlarını bıçak gibi saplayan parçalara dönüştürerek onu handa bıraktı. Bu adam, iyi ve nazik ve evi olan gökyüzü kadar büyük bir kalbe sahipti, onu her şeyi affedebilirdi. Ve o da bu kalbe acımasızca davranmak üzereydi. Çünkü bunu yapmazsa, onu yok edecek, onu yok edecek ve ona güçlü, sevgi dolu merkezleri olarak bakan klanı mahvedecekti.

Otomatik pilotta hareket ederek dosyalarının güncellendiğini ve doğru sistemlere yüklendiğini kontrol etti. Sonuçta güvenlik cihazlarını çıkarma zahmetine girmedi ve bunu yaparak kalkış zamanını en az kırk beş dakika öne çekmeyi başardı. Adam'a mektubunu yazdı, zaman erteleme e-postasını ayarladı.

Ve bitti.

Bana asla yalan söylemeyeceğine söz vermiştin.

Planlarını bilseydi ona söyleyeceğini bildiği sözler karşısında elini kalbinin üzerinde ovuşturdu, acısı donuk bir zonklamaya dönüştü. Ve o çok mutluydu.

tam gücünü hissedemiyordu, çünkü bu, yeterince kötüydü. Kapıdan çıkarken yüksek sesle "Özür dilerim," dedi.

Telefonu çaldı.

Aşağı bakınca arayanın Adam olduğunu gördü. Ve onu bu kasabaya getiren aynı içgüdüler kanını buza çevirdi. "Ne oldu?" dedi cevap verirken, tırnakları avucunu kesiyor ve zihni buzul bir alana dönüşüyordu.

"Malia kaçırıldı." Sesi kırılmış, sert ve kararlıydı. "Arkadaşlarıyla kahvaltı pikniğine katılmak için sekizde Kanyon'dan ayrıldı. Bir saat sonra arkalarını döndüler ve o gitmişti. Kokusunu otoparka kadar takip ettik."

Bu benim yüzümden.

Eğer Malia'ya bir şey olursa... "Bana yerini gönderin. Seninle orada buluşuruz." Ve Eleri onu doğrudan kendisine yönlendirene kadar karanlığa hiç dokunmamış, mutluluk içinde büyümüş güzel, parlak kızı bulacak kadar uzun süre Pozlama'yı geride tutabilmeyi umuyordu.

- - -

"YOLDA," dedi Adam, Raintree'deki çimenli piknik alanına giden patikanın başında duran Dahlia'ya. Eşsiz genetiği sayesinde klanın en iyi iz sürücüsü olan ikinci kanat çoktan geniş bir tur atmış ve Adam'ın yeğeninin izini bulamamıştı.

Amaçsızca uçarak onu yıpratmaktansa, Adam hep birlikte çalışarak arama alanını daraltabilecekleri umuduyla ondan geri dönmesini istemişti.

Klanının bir başka üyesi de bölgeyi yukarıdan izliyordu.

Dedektif Beaufort ve Şerif Yardımcısı Whitten çağrı sırasında vardiyadaydılar ve o sırada parkta ya da çevresinde bulunan herkesle görüşmeye başlamışlardı; Hendricks de son gece vardiyasından sonra birkaç saat daha uyuduktan sonra onlara katılacaktı.

Kolluk kuvvetleri ve WindHaven Malia'nın adını ve benzerliğini çoktan eyaletin dört bir yanına duyurmuştu. Hepsi de WindHaven'ın hiçbir çocuğunun kanatları olsun olmasın öylece havalanmayacağını biliyordu. Klanın yavrularına öğrettiği ilk şeylerden biri buydu: Kanatlara sahip olmak özgürlüktür, ama beraberinde sorumluluk da getirir ve Mali'de bu sorumluluk fazlasıyla vardı. O tam bir ablaydı, arkadaşları arasında organizatördü, üniversite ve sonrası için yedi yıllık planı olan bir kızdı.

Ailesini ve klanını *asla* bu şekilde endişelendirmezdi.

Amir'in kanadı doğuya doğru süzüldü. Adam'ın kayınbiraderi de Saoirse gibi korkmuş ama kararlıydı; ikisi de Malia'nın kaybolduğunu duyar duymaz havalanmıştı.

Adam'ın bakışlarını takip eden Dahlia, "Tek ihtiyacım olan bir koku ve o katil herifin izini bulacağım," dedi.

Çünkü herkes onun Kum Adam olduğu konusunda hemfikirdi. Raintree'de onlarca yıldır adam kaçırma olayı yaşanmamıştı ve Eleri bu kasabada yaşadığına inandığı bir seri katilin izini sürerken bu olayın gerçekleşmesi?

Tesadüf olamazdı.

Adam'ın ağzı gerildi. "Seni taze tutmalıyız," dedi. "Kanyon'a git, işleri orada hallet. Bir yön bulur bulmaz seni arayacağım."

İtaat edeceklerine söz verdikleri yetişkinlerin gözetimindeki gençler de dahil olmak üzere, havada arama yapabilecek herkes oradaydı. Adam, Malia'nın arkadaşlarını bu işi doğru yapmanın ne kadar önemli olduğunu bilen akıllı, güçlü gençlerken kanatlarının üzerinde oturmaya zorlayacak değildi.

Ama uçamayan ya da savunmasız çocuklarına bakmak için yerlerinde kalmak zorunda olan başkaları da vardı. Uçucular da yeniden toparlanmak ve yakıt ikmali yapmak için geri döneceklerdi. Kıdemli ekiplerinden birinin ana üste olması gerekiyordu. "Sizi çağırırsam Pascal ve Maraea'yı uyandırın." İki kanat komutanı sadece otuz dakika önce uyumuşlardı ve acil durumdan haberleri bile yoktu.

Dahlia, "Kurtları ve leoparları arayacağım, bakalım yardım edebilecek kadar yakın birileri var mı," dedi. "Onlar mükemmel yer izleyicileridir."

Her iki sürü de Raintree'ye yakın olacaklarsa Adam'a haber vermeleri gerektiğini biliyordu ama bunun dışında, ittifakları WindHaven topraklarında istedikleri gibi dolaşmalarına izin veriyordu, bu yüzden Dahlia karasal yardım alabileceklerini düşünmekle akıllılık etmişti. "Güzel. Evet cevabı alırsan bana haber ver."

Başka bir şey söylemeden soyundu ve kıyafetlerini park halindeki klan aracına attı, sonra da yer değiştirdi. Vücudu milyonlarca ışık parçacığına ayrılıp klandaki en büyük şahine dönüştü - bir aladoğan değil, bir gyrfalcon.

Kanatlarını açtı ve tek bir güçlü hamleyle havalandı.

Eleri'nin aracı dört araçlık otoparka giden küçük yola girdiğinde onun gidişinin rüzgârı henüz havayı karıştırıyordu. "Nereye?" dedi iner inmez, gözlerinin ve ağzının etrafında bir gerginlik vardı.

"Bu taraftan." Hareket etmeye başladı. "Park kasabaya sadece on dakikalık yürüme mesafesinde. Yol herkes tarafından düzenli olarak kullanılıyor-Raintree ve WindHaven." Bölge ormanlıktı ama trafiğe açıktı; katilin Malia'yı görünmeden kaçırmayı nasıl başardığı Adam'ın Kum Adam'ın tanıdıkları biri olduğundan emin olmasını sağlamıştı.

Adam'ın yeğeninin güvendiği biri.

"İşte," dedi, sesinde şahinin kontrol altına alınmış öfkesini andıran bir keskinlik vardı.

Hiç kimse Adam'ın halkından birine zarar verip de hikayesini anlatacak kadar yaşamamıştı. Ve bu, henüz yeni doğmuş bir bebekken kucağına aldığı, ona en sevdiği amcası diyen ve ailesiyle ergenlik kavgası yaparken gelip koltuğuna kamp kuran küçük *Mali-bug*'ıydı.

Soğuk, ince parmakları onunkilerin üzerine kapanırken, Eleri diğer elini onun ensesine doğru kaydırarak sıktı ve tuttu. "Onu bulacağız." Buz gibi bir söz, gözleri kararlılıkla obsidyen. "Onu bulacağız ve onun işini bitireceğiz."

Pençelerini çıkaran Adam ürpertici bir nefes aldı, alnını bir saniyeliğine arkadaşıninkine bastırdı ve tekrar ayağa kalktı. Ayrıldıktan sonra ona "İnsanların sıcakta serinlemek için atlamayı sevdiği bir gölet var," dedi, "ve ağaçların olduğu bu taraf herkesin piknik yaptığı yer."

Büyük şehirlerin standartlarına göre çok büyük bir yeşil alan değildi, ama Raintree büyüklüğünde bir kasaba için yeterince büyüktü, yumuşak çim alanları ve insanların çok yoğun bir gün olmadığı sürece gölgeli alanlar için savaşmak zorunda kalmayacakları kadar ağaç vardı. "Ve şurası da" - park yerinin aksi yönünü işaret etti - "kasabaya giden patika yol."

"Onun dürtüsü zamana bağlı. Yetmiş iki saatimiz var." Eleri bu arada Malia'ya, Saoirse'nin çocuğu olan o zeki, pırıl pırıl güneş ışığına neler yapıyor olabileceğini düşünmemeye çalıştı.

Yüzüne bir gölge düştüğünü hissettiğinde başını kaldırdığında, koyu renkli kanat işaretleri olan bir şahinin bölgede yavaş daireler çizdiğini gördü. "Bana şimdiye kadar ne bulunduğunu göster."

Onu bir kanıt bayrağına doğru götüren Adam, çimenlerin yeşili arasında neredeyse kaybolmuş bir altın parıltısını gösterdi. "Amir ve Saoirse'nin geçen yıl doğum gününde ona verdiği, içinde korunmuş çiçekler olan bilezik. Kopçası kırık." Kızın hediye karşısında yüzünün nasıl parladığını, bileziği hemen nasıl taktığını hatırlayınca içi burkuldu. "Ona çok dikkat ederdi, sadece özel etkinliklerde takardı."

"Bu olay neden özeldi?" Eleri çömelerek bileziğe baktı. "Onu dışarı çekmek için bir tuzak olabilir mi?"

Adam onun yanına geldi. "Hayır. En iyi arkadaşıyla çifte randevuydu. Amir ve Saoirse gitmesine izin verdi çünkü sadece dördüyle takılacaktı - on altı yaşına gelene kadar ciddi biriyle çıkmasını istemiyorlar, ama o akli başında bir çocuk, bu yüzden onu daha sıradan toplantılardan alıkoymuyorlar."

Ablası ve eniştesi tüm şahin ebeveynlerin yaptığı gibi ince bir çizgide yürüyorlardı - güvenliği ve güçlü büyümeyi sağlayan sınırlar içinde özgürlük sunmak. Adam da bu kahvaltı "buluşmasında" kaşlarını kaldırmazdı, eğer çift ona kanat lideri olarak tavsiye istemek için gelmiş olsaydı.

Malia'nın bunun bir randevu olduğunu kabul ederek gösterdiği dürüstlüğü neden onu bundan men ederek ödüllendirsin ki?

Eleri ayağa kalktı. "Burası şimdi ıssız gibi geliyor. O geldiğinde de öyle miydi?"

"Hayır," dedi adam onun yanından. "En iyi arkadaşı Polly ile birlikte Raintree'ye uçtu. İkisi üstlerini değiştirmek için okulun yakınındaki güvenli WindHaven soyunma odasını kullanmış, sonra da buraya yürümüşler. Onlara çıkma teklif eden çocuklar zaten buradaydı. İkisi de insan, ikisi de etkilemek için dışarıda, bu yüzden erkenciydiler, onları endişelendiren kimseyi görmediklerini söylediler."

Gökyüzüne baktı. "Hava biraz bulutlu, bu yüzden bölge hafta sonu sabahları olduğu kadar kalabalık değildi ama yine de etrafa dağılmış en az on kişi vardı. Arkadaşları Malia'nın kaybolduğunu fark edince onu aramaya yardım etmeye çalıştılar."

Tatlı Polly, dört genç için de başarılı bir ilk randevu olma yolunda ilerleyen bu olayı anlatırken onun kollarında hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Öğle yemeği fikirlerini tartışmaya başlamışlardı bile; Malia ve Polly çocuklara geziyi uzatmak için ailelerini arayıp izin almaları gerektiğini söylemişlerdi.

"Dördü şuradaki piknik örtüsünün üzerinde otururken sohbet ediyor, frizbi oynamak için kalkıyor ya da taş sektirmek için gölete doğru yürüyorlardı." Tüm bunlara parktaki diğer insanlar da şahit olmuş. "Tek bir kişi bile alarm zillerini çaldıran birini fark etmedi."

Eleri gözlerini ağaçlara dikti. "Araya karışıyor, tehlikeli görünmüyor, hatta belki de zararsız görünüyor. Dört zeki genç kadını kaçırarak kadar yaklaştırabilmesinin bir nedeni var."

Adam'ın bakışları onunkilerle buluştuğunda şahin bakışlarıydı. "Mali zeki biri ama hâlâ acemi. Birine yardım etmek için iki kez düşünmezdi."

istedi, özellikle de onları tanıdıysa."

Eleri keşke onu koruyabilseydi, Malia'yı bu korkunç farkındalıktan koruyabilseydi ama bundan kaçış yoktu. Malia bir yırtıcı hayvandı; dikkat çekecek bir yaygara koparmadan gitmesi, onun tanıdığı biri olduğu anlamına geliyordu. Kasabayı ve klanı aklı başında olduğuna inandıran kuduz bir köpek.

Bölüm 32

Şüpheli yirmili yaşlarının ortasında veya sonunda, bekar, istikrarlı bir işi ve geliri var. Zeki ve muhtemelen çekici ve/veya yakışıklı, çoğu kadının görür görmez güvenmeyeceği türden bir erkektir.

Süper arkadaşlıkları ve ilişkileri olsa da, kimsenin maskesinin arkasını görece kadar yakın olmasına izin vermez. Özünde, radarın altında uçmak için sosyalmış gibi davranabilen yalnız biridir. Duygusal açıdan da olgunlaşmamış olduğunu kanıtlayacaktır - mektupları, imajıyla ilgili neredeyse çocuksu bir takıntıyı, bir tür alaycı huysuzluğu ortaya koymaktadır.

-Kaliforniya-Arizona ortak projesi için hazırlanan Kum Adam üzerine çalışma raporu
Kum Adam Görev Gücü (10 Aralık 2083)

"Bana nasıl ortadan kaybolduğunu anlat."

"Oğlanlar gölete atlamaya karar verdiler. Kızların önünde birbirlerine meydan okumuşlardı ve tabii ki çocukluk testosteronu bunu yapmalarını gerektiriyordu - gölet bir yeraltı kaynağından besleniyor; yılın hangi zamanı olursa olsun dondurucu."

Sadece çocuklar gösteriş yapıyor, oynuyor, o yaşta yapmaları gerekeni yapıyorlardı. Taşaklarının donmasından ve güneşin altında titreyerek otururken seçimlerinden pişmanlık duymalarından daha kötü bir sonuç olmamalıydı. Ve belki de cesaretleri için tatlı bir ilk öpücük. Çocuklar bunu umuyor, bunun hayalini kuruyor olmalıydı.

"Malia ve Polly onları alkışlıyordu ki Malia bulutlar yüzünden üşüdüğünü ve piknik battaniyesine koşup sevgilisinin kazağını alıp üzerine giyeceğini söyledi." Genç kur yapma ritüelinin bir başka parçası, flörtüne doğru yolda olduğunu gösteren bir başka işaret.

"Polly, çocuklar göletin diğer tarafına yüzüp geri dönerken onlara tezahürat yapmaya devam edeceğini söyledi. Döndüğünde Malia'ya bağıırıyordu.

Acele et çünkü yarışın sonuna yaklaşıyorlardı ve o zaman Malia'nın ortadan kaybolduğunu fark etti."

Kafası karışan yavru hemen arkadaşını aramaya koşmuş, belki de Malia'nın umumi tesislere girmeye karar verdiğini düşünmüştü - Malia'nın oraları asla kullanmama konusunda çok titiz olduğu bilinmesine rağmen.

"Bir terslik olduğunu biliyordum. Çünkü biz *çok iyi* arkadaşız," dedi Polly gözyaşları içinde. "Büyüyeceğiz ve aynı anda eşlerimizi bulacağız ve birbirimizin nedimesi olacağız çünkü belki insan eşlerimiz olacak ve onlar da düğün töreni isteyecekler ve sonra aynı anda bebeklerimiz olacak ve hepsini planladık ama o yoktu ve ben onun öylece yer değiştirip uçup gitmeyeceğini ve beni yalnız bırakmayacağını biliyordum!"

Bunu Eleri ile paylaştıktan sonra Eleri, "Halka açık bir yerde güpegündüz olduğu düşünüldüğünde yoğun ve ani bir tepki" dedi.

"O yaştaki kızların arkadaşlıkları? Birbirlerinin gölgeleri haline geldikleri bir düzeyde bağ kurarlar." Bunu sayısız başka genç klan arkadaşında da görmüştü. "Polly, Malia'nın onu terk etmeyeceğini ve erkeklerin yarışının sonunu görmeyi asla kaçırmayacağını hiç şüphesiz biliyordu."

İşin tuhafı, Eleri onun böylesine derin dostluklar söz konusu olduğunda ne demek istediğini anlıyordu. Quatro Karteli'nin hepsi aynı hızla tepki verirdi. "Bileziği kim buldu?"

"Çocuklardan biri. Çocukla kendim konuştum, korkuyordu ama sadece Malia için. Onun bu işle bir ilgisi olmadığını bilecek kadar çok yaramazlık yapan yavruyla konuştum." İki elini de saçlarının arasından geçirdi. "Kaçırılma olayının hızı ve sessizliği beni etkiliyor -Malia, Ollie'nin boyundayken bile gürültücüydü."

"Bir yolunu bulacağız," dedi Eleri, ses tonunda saf konsantrasyondan başka bir şey yoktu ama eli Eleri'nin eline geldi, parmakları Eleri'nin parmaklarının arasından geçerek bir söz verdi ve Eleri elini bırakıp ağaçlara doğru yürüdü.

"Biri burada bekleyebilir, onu izleyebilir, el sallayabilirdi. Bilezik kazayla düşmüş ve günün heyecanı içinde fark edilmemiş olabilir - kopçası ne kadar kötü kopmuş?"

"Küçük." Adam etrafı taradı ama görececek bir şey yoktu, yeğeni iz bırakmadan gitmişti.

"Kum Adam'dan Malia hakkında bir mesaj almadım." İçine kurt düştü. "Bir taklitçi olabilir mi?"

"Hayır, Malia değil, şu anda da değil." Eleri'nin bakışları hâlâ o sonsuz siyahlıktaydı, "Beni sapkınlığının içine çekmek onun için önemli.

Bu eylemlerle her ne elde ediyorsa onu elde ediyor."

Adam onun yürüdüğü yolu gördü. "Bu sefer mektuba gerek yok." Çünkü piç kurusu tam kasabadaydı, izliyor, dinliyor, komşuluk kaygısı maskesiyle hepsiyle alay ediyordu.

Adam'ın çenesi çalıştı. "Dikkatli ol Eleri. Seni tekrar kaybedemem." "Malia önce gelir."

Adam kızın yüzünü kavradı, gözlerinin altında çok ince, koyu gölgeler vardı. "Sen bir kanat liderinin eşi olmak için yaratılmışsın. Bir klanı kalbinde taşımanın ne demek olduğunu anlıyorsun."

Elini göğsünde atan organın üzerinde gezdirdi. "Görev gücüyle temasa geçeceğim, onları bu işe dahil edeceğim - çoktan yola çıkmış olmalılar, ama teçhizatları üzerlerinde olacak, hareket halindeyken bilgisayarlı çapraz kontroller yapabilirler.

"Raintree yolunda trafik kameraları da gördüm. Dedektif Beaufort izin verirse yerel Emniyet bilgisayarları aracılığıyla onlara erişebilirim.

-Görev gücünün bunu çeşitli kanallardan onaylaması gerekecek, ancak yerel halk kameraları kendi sistemlerine otomatik besleme olarak ayarlamış olmalı."

"Bekle." Adam telefonunu çıkardı. "Görüntüleri taramak için daha fazla göze ihtiyacınız olursa Dahlia'yı arayın, size numarasını göndereceğim. Fiziksel aramaya yardımcı olamayacak insanlarımız var, ama gözleri çok keskin ve şu anda adli çizgileri takip etmek umurumda değil."

Eleri başını salladı. "Çalıştıracağım, kaç besleme olduğuna bakacağım, sonra da onunla konuşacağım."

Beaufort, Adam'ın hoparlöre verdiği çağrıya cevap verdi ve Eleri'nin erişim talebine karşı koymadı, hatta ona kilitli İcra ofislerine girmesi için gereken kodu verdi. "Yöneticimiz hâlâ hasta, ama yayınlara erişimde sorun yaşarsanız beni ya da Whitten'ı arayın." Şahinlerin görüntüleri incelemeye yardım edeceğini anladığını söylemedi - dedektif, ekiplerinin bu konuda gerektiği kadar hızlı hareket edemeyecek kadar küçük olduğunu biliyordu.

Önemli olan Malia'nın hayatıydı, gelecekteki bir duruşma için kanıtları korumak değil. Çünkü Adam bunun kim olduğunu öğrendiğinde, katil yargılanmayacaktı. Acımasız adalet. Vahşi adalet.

"Barikatlara ihtiyacımız var," dedi Eleri Beaufort'a. "Zaten-"

"Malia'nın kaçırıldığını duyduğumda ilk sipariş ettiğim şey," diye araya girdi Adam. "Ana giriş yolu Dönüşenlerin bölgesi değil ama boş ver. Raintree'ye giren ve çıkan her iki yönde de araçları durduran kanatlarım var. Sen

Malia'yı aldıktan sonra bunun için peşimize düşmek istiyorsan, Beaufort, sen devam et. Gerekli sonuçları kabul edeceğiz."

"Gerek yok, Adam. Ben şef vekiliyim ve bana kalırsa bu iş başladığında hepinizi görevden aldım." Dedektifin sesi gergin geliyordu. "Sırf küçük bir kuvvetiz diye yaptığı yanına kâr kalmayacak. Kızımızı bulacağız."

Adam diğer adama teşekkür edip telefonu kapattıktan sonra Eleri'ye, "Sadece kaçırılmasından sonraki ilk yarım saati gözden geçirmen gerekecek," dedi. "Haberlerin bana ulaşması ve kanatlarımın yola çıkması bu kadar sürdü." Telefonunu kontrol ettikten sonra, şahinlerinin yol barikatlarının hazır ve çalışır durumda olduğunu tam olarak ne zaman bildirdiklerini söyledi.

Eleri başını salladı. "O yarım saati taradıktan sonra geri dönüp gece hareketlerini gözden geçireceğim; yanılıyor olmam ve Raintree'de bulunmayıp hazırlık için kasabaya gelmiş olması ihtimaline karşı."

Adam bunun mantıklı olduğunu gördü. "Sen karakoldayken ben de barikatları kontrol edeceğim, sonra da daha geniş bir daire çizip Malia'yı tutabileceği yerleri araştıracağım."

"Sıradan mahalle garajlarını, barakaları, sadece bir kişinin nispeten özel erişiminin olduğu herhangi bir yeri göz ardı etmeyin. Polislerin ve Mi-ja'nın yardımıyla bunların bir listesini yapacağım. O bilir."

Adam, "Bacağıma şahin formunda küçük bir iletişim cihazı takacağım," dedi. "Uzun menzilli bir çağrı cihazı gibi çalışacak ve telefonumdaki öncelikli mesajlar konusunda beni uyuracak. Bir şey bulur bulmaz beni ara."

Tekrar başını salladı... sonra ona sıkıca sarıldı, ince vücudu kararlılıkla gerilmişti. "Malia'yı eve getireceğiz. Söz veriyorum."

Tutmaya niyetim olmayan sözler vermem.

Adam onu kendine doğru çekerek, "Biliyorum," dedi, ona olan inancı tamdı.

- - -

Tim'i aradığında, görev gücü lideri, "Keşke içgüdülerin yanlış olsaydı, Eleri," dedi.

"Ben de öyle."

"Raintree sakinleri üzerinde yapabileceğimiz her türlü araştırmayı yapacağız, bakalım size bir başlangıç noktası verebilecek bir şey bulabilecek miyiz? Birkaç saat içinde görüşürüz."

İcra istasyonuna vardıklarında, Eleri'nin istasyonun iki büyük ekranında trafik gözetimini başlatması ve çalıştırması sadece beş dakika sürdü. İkisi Raintree'ye giren ve çıkan ana yolun her iki ucundan, diğerleri de kasabadaki iki büyük kavşaktan olmak üzere dört yayın.

Yetmiş iki saatlik hafıza kapasitesi.

Son iki yayın bu noktada işe yaramayacaktı; çok fazla yerel trafik vardı ve araçların nereden gelip nereye gittiğini söylemenin bir yolu yoktu.

Dahlia'yı arayarak durumu açıkladı. "O kritik yarım saatlik süre içinde Raintree'ye giren ya da çıkan tüm araçları araştırıp temizleyebilirsek, Malia'nın hâlâ şehirde olup olmadığını teyit edebiliriz."

Dahlia, "Dördünü de aynı anda yapmak için yeterli sayıda insanımız var," dedi. "Ama ana rotayı temizledikten sonra kavşaklardaki verileri çalıştırabiliriz."

Kısa bir tartışmadan sonra, şahinlerin Eleri'nin onlara iletebileceği yayının kaydedilmiş bölümünü gözden geçirmelerini sağladılar; gözden geçirenler de Eleri'ye ilgili zaman aralığında tespit ettikleri tüm araçların plaka numaralarını, marka ve modellerini göndereceklerdi. Eleri daha sonra J Corps kimlik bilgilerini kullanarak araçları araştırmak üzere Enforcement'ın kimlik veri tabanına giriş yapacaktı.

"Malia'nın kaçırıldığı andan itibaren başlıyoruz," dedi. "Daha sonra geriye doğru gidip gelen araçları kontrol edebiliriz. Şu anda kızın burada olup olmadığını ya da yolda bir araç aramamız gerekip gerekmediğini bilmemiz gerekiyor." Kız gideli bir saatten fazla olmuştu, saat korkutucu bir hızla geri sayıyordu.

Dahlia'yı aramasından sonraki beş dakika içinde telefonunun ekranında ilk plaka numaraları belirdi ve o da üzerine düşeni yapmaya başladı. On dakika. On beş dakika. Şüpheli bir şey yok. Giden araçların her biri kadınlara ya da Kum Adam'ın profilindeki yaş aralığının en az yirmi yıl dışındaki erkeklere aitti.

Profilin hatalı olması ya da Kum Adam'ın kadın bir suç ortağı olması mümkündü ama bir yerden başlamaları gerekiyordu. Şimdiye kadar hepsi yerli olan isimlerden herhangi birinin kırmızı bayrak çıkarıp çıkarmadığını görmek için isimleri Dahlia'ya geri gönderiyordu, ancak ikincisi de sıfır vuruş yapıyordu.

Hiçbir şeyin gözden kaçmadığından emin olmak için Eleri isimleri, ekibin erişebildiği tüm veri tabanlarında taranmak üzere görev gücüne de ilettiler. Buralı biri on beş yıl önce buraya taşınmış ve burnunu temiz tutmuş olabilirdi ama başka bir uzak yargı bölgesinde kaydı vardı.

Aramadan yirmi dakika sonra özel hattı çaldığında, ekrandaki kimlik koduna bakmadan telefonu açtı. Numarası pek fazla kişide yoktu -Adam, Dahlia, Sophie, üç yerel polis, Quatro Karteli, özel tim ve düzenli olarak birlikte çalıştığı diğer insanların çok kısa bir listesi.

"Eleri Dias," diye cevap verdi Dahlia'nın aramadan hemen önce kendisine gönderdiği araç plakasını ararken bile.

"Eleri, ben Malia." Yavru kuşun sesi kalın ve durgundu ama tanınabilirdi.

"Malia, neredesin?" Eleri çoktan istasyonun iletişim masasına oturmuş, parmaklarıyla Beaufort'un sistemlerine erişmesi için verdiği şifreyi giriyordu.

"Bu kadar yaşam kanıtı yeter." Cinsiyetsiz bir bilgisayar sesi. "Sanırım biriyle bağlantı kurmak üzeresiniz. İletişim kurma. Yoksa boğazını keserim. Oyunu bu kadar çabuk bitirmek yazık oldu ama olsun."

Eleri dondu kaldı.

Oyun.

Artık şüphe yok. Bu Kum Adam'dı.

"PsyNet'i de denemeyin," dedi. "Senden başka birinin bu tarafa doğru geldiğine dair en ufak bir ipucu," diye devam etti, "havadaki en ufak bir tüy bile onu öldürür."

Neden o gereksiz bilgisayar sesini kullanıyordu? Özel tim DNA'sına sahip olmayabilirdi ama tüm ikinci derece kanıtlar onun erkek olduğunu gösteriyordu. Ona yazdığı üçüncü mektupta, çocukluk halinden "üzgün küçük bir çocuk" olarak bahsederken bunu doğrulamıştı. Kendisiyle ilgili iddialarının doğruluğundan şüphe duymaya devam ederken, özel tim profilcisi seri katilin imajıyla, kendisinden yanlış cinsiyetle bahsedemeyecek kadar ilgili olduğuna inanıyordu.

Annem bana üzgün küçük oğlum derdi çünkü köşelerde oturup boşluğa bakardım. Beni

nörodiverjans testine soktu ama doktorlar normal olduğumu söyledi,

Muhtemelen sadece ilgi çekmek için rol yapmaya çalışıyordum. Ama annem neden üzgün olduğumu sorup duruyordu.

Keşke

Ona ne kadar mutlu olduğumu gösterebilirdim, tek gereken bir cinayetti.

Onun sesini tanıyacağına inanmak zorundaydı.

Eleri, Raintree'de geçirdiği süre boyunca konuştuğu kişiler listesinde bu profile uyan kimler olduğunu düşünmeye çalıştı; çok fazla kişi vardı. Aktifti, ulaşabildiği yirmili yaşlardaki tüm Psy'larla konuşmaya özen göstermişti.

Kum Adam sözlerine şöyle devam etti: "Ve bir ışınlayıcı tanıyor olma ihtimaline karşı ona şirin görünmeye çalışmak yok." "Küçük şahinin tutsak edildiği yeri izinsiz herhangi bir harekette havaya uçacak şekilde ayarladım - merak etmeyin, yanlışlıkla hareket edip kendini havaya uçurmasın diye onu çoktan uyuttum.

"Dürüst olmak gerekirse, o benim için mükemmel bir oyun parçası değil - biraz fazla genç ve - bağınazlık etmek istemem ama - kadınlarımın pençesiz ya da pençesiz olmasını tercih ederim. Yine de seni bana getireceğini biliyordum, bu yüzden sanırım bu özel oyun için mükemmeldi."

Patlayıcılar konusunda yalan söylüyor olmalıydı; bu tür bir düzenek zaman alırdı. Ama ya çok daha önce hazırladıysa? Eleri bir önseziyle Malia'nın hayatını riske atamazdı. PsyNet'te Malia'nın hayatını riske atmayacak ve Adam'a haber verilmesine yardımcı olacak kişiler tanısa da, bunu yeterince hızlı yapamazdı. Zedelenmiş beyninin çok fazla hazırlık süresine ihtiyacı vardı, hatta Ağ'a girmeye çalışırsa aşırı yüklenebilir ve kırılabilirdi.

Gözü memurlardan birinin ortalıkta bıraktığı kaleme takıldı. Bir not yazıp buraya bırakacaktı-

"Kalemi bırak." Bilgisayarlı bir kahkaha. "Seni görebiliyorum." Singsong, bir alay.

Eleri önündeki büyük cam pencereden dışarı baktı ama pencere sadece yandaki binanın duvarına bakıyordu. Bu da geriye tek bir olasılık bırakıyordu. "İstasyonun sistemlerini hackledin." Eleri kaşlarını çatarak onun özel numarasını da ele geçirdiğini düşündü. Bir şey kaçıırıyordu. "Ne istiyorsun?"

"Ona karşılık seni. Buraya gelerek oyunu mahvettin ve şimdi bedelini ödemek zorundasın." Bir parça huysuzluk, profildilerinin tahmin ettiği duygusal olgunluktan yoksunluk.

Planladığı gibi davranmadığı için, mükemmel bir oyun parçası olmadığı için ona kızgındı.

Eleri'nin Malia'yla yer değiştirme konusunda hiçbir tereddüdü yoktu ama bunun o kadar kolay olamayacağını da biliyordu. "Sözünü tutacağını nereden bileceğim?"

"Tutmayacaksın. Ama en azından bu şekilde denedin." Bir kahkaha daha. "Kız ölürse ve sen ona yardım edebilirsen, Adam'ın yüzüne nasıl bakacaksın? İkiniz çok samimi görünüyorsunuz."

Eleri'nin aklı karıştı. Adamda sadece onun numarası yoktu, aynı zamanda Adam ve onun hakkında her şeyi biliyordu. Kum Adam'ın bir şahin olması mümkün müydü? Çok uzak mesafelere uçarlardı ve Dönüşenlerin kıyafetlerini saklamak için kullandıkları

birden fazla yerde. Cinayet fantezileri için ihtiyaç duyduğu malzemeleri kolayca saklayabilirdi.

Hayır, patologun raporu netti:

Beyin yaralanmaları herhangi bir dış travma ile uyumlu değil. Bir ses dalgası bile bunu yapamaz. Benzer bir travmaya dair bulduğum tek referans, güçlü bir telepatik saldırı sonucu ölenlerle ilgili.

Bir şahin bu şekilde öldüremez. Bir insan da öldüremezdi.

"Bu görüşmeyi bitirdikten sonra," dedi katil, o hâlâ seçeneklerini hesaplarken, "telefonunu masanın altına, görülmeyeceği bir yere bırakmanı, sonra da istasyonun arka kapısına doğru yürümeni istiyorum. Kapının solunda kapalı bir içecek kabı var. Onu iç ve bekle."

İçeride mi?

Doğrudan arama kodunun bilgisi.

İstasyondaki kameralara erişim.

Herkese güvenmeyen zeki bir genç kadın olan Malia'yı alabilecek.

Beaufort, Whitten, Hendricks, hepsi insandı.

Kimi kaçıırıyordu?

Hafızası onun en değerli varlığıydı ve bugün, sadece bir dakikalığına tanıştığı küçük bir kızın, pratik yapmak için ona telepati yapmak isteyen bir kızın görüntüsüyle parladı.

Sascha Duncan'ın çocuğu.

Yarı-Psy. Yarı-Changeling. PsyNet'te değil ama yine de bir telepat.

Yarı şahin, yarı Psy olan bir adam, dünyanın hayal edebileceği her şeyden daha ölümcül bir yırtıcı olabilirdi.

Bölüm 33

Neden bu kadar zekiyim biliyor musun, Eleri? Şahinlerin koku alma duyularının insanlardan iyi olmadığını biliyorum. Bir koku izini örtmek için zaman kaybetmeme gerek yok, çünkü beni ya da seni bu şekilde takip edemezler ve bu kasabada çok fazla güvenlik kamerası yok.

-Kum Adam tarafından yazılmış gizli mesaj

Eleri'ye göre teorisindeki sorun Psy'nin bir asır önce Dönüşenlerle üremeyi bırakmış olması ve Sascha'nın çocuğunun da yeni neslin *ilk* çocuklarından biri olmasıydı.

Tabii biri Sascha'dan önce iltica etmediyse. Sadece iltica etmedi, aynı zamanda babalık yaptı.

ya da bir çocuk doğurmak? Adam'ın sürüsü hakkında gördükleri göz önüne alındığında, bu hâlâ mantıklı gelmiyordu. Her gün birbirlerinin içinde ve etrafında yaşıyorlardı. Kimse yarı Psy bir çocuğu özlemezdi. Ve Adam klanında Psy olmadığını açıkça belirtmişti.

"Olduğunu iddia ettiğin kişi olduğuna beni ikna et," dedi, bunu anlayabilmek için zaman kazanmaya çalışarak. "Bir taklitçi için hareket etmeyeceğim." Elbette yapardı çünkü Malia'yı kaybetmek bir seçenek değildi ama oyunu oynaması, elde edebileceklerini elde etmesi gerekiyordu.

Bu yüzden onun onaylanma ihtiyacını, imajına odaklanmasını ona karşı kullandı. "Ben sadece Kum Adam'la ilgileniyorum."

"İşimin önemini anlamana sevindim, anladığımı hep biliyordum ama bunun doğrulanması iyi oldu." Sesinde artık kahkaha yoktu. "Onlara kırmızı elbiseler yapıyorum. Onları ölümden tanrıçalara dönüştüren güzel kırmızı elbiseler."

Bu bilgi *hiçbir yerde* yayınlanmamıştı. Ne üç kurbanın da kırmızı giysiler içinde bulunmuş olması, ne de elbiselerin çok hızlı dikildiği, dikişlerinin yırtık pırtık ve kesimlerinin

profesyonel. Güzel olduklarına inanabilirdi ama Eleri bile hiçbir kadının bu yaratıkları vücuduna takmayı tercih etmeyeceğini biliyordu.

"Şimdi kımıl," diye emretti. "O içkiyi içmek için otuz saniyen var yoksa kız ölür." Telefonu kapattı.

Ve Eleri'nin zamanı kalmamıştı.

Telefonunu masanın altına fırlatarak, arka tarafa yerleştirilmiş acil yardım düğmesine basmayı başardı. Orada olduğunu bilmediğiniz sürece görünmez olan bu düğme, GPS konumuyla birlikte Quatro Karteli'ne kırmızı bayrak gönderiyordu. Keşke Adam'ın telefonuna sıfırlasaydı diye düşündü ama hiç zamanları yoktu... eğer bu sabah yola çıksaydı daha da az zamanları olacaktı.

Bu başarısız olsa bile Dahlia, Eleri ona araç sahiplerinin kimliklerini iletmeyi bıraktığında bir şeylerin ters gittiğini anlayacak ve şüphesiz kontrol etmesi için bir şahin gönderecekti. Eleri kalan birkaç saniyesinde onlara takip edebilecekleri bir iz bırakmak için elinden geleni yapmalıydı.

Koşarken elini ağzına götürdü, hareketinin uçuşunun hareketi içinde gizleneceğini ya da Kum Adam'ın heyecandan dikkatinin dağılacağını umarak bileğinin iç kısmındaki ince deriyi ciddi bir kan akıtacak kadar sert bir şekilde ısırdı, sonra elini tekrar yanına bıraktı. WindHaven'dan biri kokusundan izini sürebilirdi; Malia'yı otoparka kadar takip etmişlerdi.

Bu, Eleri'nin onlara takip edebilecekleri daha güçlü bir iz bırakma şansıydı.

Adam'ın dokunuşunu tüm ilkel yoğunluğuyla hissetmesini engelleyen içindeki uyuşukluk, onu fiziksel acıdan da izole etmişti.

Takım elbisesinin ceketini yaranın üzerine düzgünce kayarak yarayı görünmeyecek şekilde kapattı.

İçmek üzere olduğu şey şüphesiz bilinçli karar verme yetisini etkileyecekti ama kanı damlamaya devam edecekti. Bir araçta ya da başka bir yerde olsun, iz bırakacaktı.

Gümüş şişe tam olarak söylediği yerdeydi.

Gümüş şişe.

Onda, onun kimliğinde. Ama hiçbir anlamı yoktu. Kimseye haber verme şansı da yoktu çünkü beyni kapanmıştı, az önce aldığı ilaç her neyse hızla etki ediyordu.

Dizlerinin bağı çözüldü, zihni bomboş kaldı.

- - -

ADAM az önce patlayan mor işaret fişğine odaklandı.

Bu renk onun için ayrılmıştı ve sadece acil durumlarda kullanılacaktı. Hızla Kanyon platosuna inerken, Kavi'nin elinde bir telsizle orada durduğunu gördü.

"Bram adında bir adam arıyor," dedi hemşire. "Eleri'nin bir SOS gönderdiğini söylüyor. Dahlia karakola doğru yola çıkmış bile. Yolun güvenlik kamerası görüntülerinin taranmasına yardım ediyordum ve Eleri bu çağrı gelmeden hemen önce mesajlarımıza yanıt vermeyi kesti."

Kalbi gümbür gümbür atan Adam telsizi kaptı. "Bram, Eleri nerede?"

"Telefonu Raintree'deki İnfaz istasyonundan uyarı gönderdi.

PsyNet iletişim girişimlerine yanıt vermiyor. Kalkanları normal görünüyor ama bir J olarak, çok geç olana kadar dışarıdan herhangi bir hasar göstermeyecek ağır hizmet tipi kalkanları var." Bu seste sakinlik denemesi yok. "Adam, onu tanıdığım bunca yıl boyunca hiç SOS göndermedi."

"Seni istasyondan ararım." Kimlik ekranına bir göz attığında Bram'ın çağrı kodunu ezberlemişti ve vites değiştirip acımasız bir hızla havalandı.

Adam indiğinde Beaufort karakola doğru koşuyordu. Dedektif Adam'ın vardiyasını ağırdan aldı. "Adam, ne-"

Ama Adam çoktan içeri girmişti. Kıdemli dedektif ona spor çantasından bir çift eşofman altı fırlattığında bile, Dahlia'yı karakolun arka kapısına yakın uzak ucunda fark etmişti bile. "D!"

"Eleri burada kanadı," dedi, çünkü onun aksine Dahlia'nın göz kamaştırıcı bir koku alma duyusu vardı.

Bunun nedeni onun bir gyrfalcon olması değildi. Ne aladoğanların ne de gökdoğanların harika bir koku alma duyusu vardı ama Dahlia'nın babası bir gökdoğan iken annesi bir akbabaydı. Ebeveynleri farklı türlerden olan çoğu şekil değiştiren, çok az ya da hiç geçiş olmadan bir türe dönüşürdü, ancak Dahlia, babasının yırtıcı kuş formunun yanı sıra annesinin keskin koku alma duyusunu da miras almıştı.

Bu da onu müthiş bir varlık haline getirmişti.

"Onu yakaladı." Dişlerini gıcırdatan Adam pantolonunu çekti çünkü çıplaklığının etraftaki insanların ya da Psy'ların dikkatini dağıtacağını biliyordu. Beaufort Dahlia'ya bakmakta bile zorlanıyordu. "Onu ne kadar uzağa kadar takip edebilirsin?"

Cevap çok uzak değildi. Dışarıda birkaç adım attıktan sonra, "Burada bir damlacık var," dedi. "Başka bir şey yok. Onu bir araca bindirmiş." Yukarı baktı.

"Gidin! Eleri ve Malia, ikisinin de kokusunu alın."

Güçlü bir rüzgârla havalanan Dahlia, karda avlansa hayalet olacak, gri ve beyaz üst tüyleri olan, kar beyazı göz alıcı bir kuştı. Koku reseptörleri en gelişmiş

Gökyüzünde en iyisiydi ama yukarıdan izini sürebilmesi için keskin bir kokusu olması gerekiyordu. Jacques'ın tetikçisinin bıraktığı izler yeterli olmamış, o gelene kadar rüzgârda dağılıp gitmişti.

Ama toprağa damlayan ve çürüyen taze kan?

Dahlia bunun izini sürebilirdi.

O uçarken, adam istasyonun içine doğru koştu. "Telefon."

Beaufort çoktan açılmış olan kendi telefonunu uzatınca Adam Bram'ı aradı. "Eleri hâlâ ağda mı?"

"Evet. Ne-"

"Kaçırılma." Gözü masanın altındaki bir parıltıya takıldı.

Duvardaki bir kutudan tek kullanımlık bir eldiven alarak çömeldi ve Eleri'nin cihazını eline aldı. "Telefonuna nasıl girileceğini biliyor musun?"

"Hayır. J cihazları son derece güvenlidir-iris izi, canlı ses kodu, hepsi.

Üretici tarafından bile içine girmenin bir yolu yok."

Siktir. "Onu internette izle, bir değişiklik olursa bana haber ver." Adam telefonu kapatırken Beaufort, "Adam, buldum," dedi.

"Dış kamera görüntüsü."

Adam masanın üzerinden diğer adamın masasındaki ekrana atlayarak, yerel fırına ait olduğunu bildiği siyah bir minibüsün istasyonun arka kapısında durduğunu ve içinden grotesk bir korku maskesi takmış siyah giyimli bir figürün indiğini izledi. Bu kişi karakola girdi, topallayan Eleri'yi sürükleyerek dışarı çıkardı ve onu minibüse bindirerek uzaklaştı.

Hepsi bir dakikadan kısa sürede oldu.

"Thompson'lardan biri değil," dedi dedektif. "Kesinlikle erkek." Çoktan araç için bir alarm programlamaya başlamıştı.

Yerdeki şahinler de bunu duyacak, yer araçlarına monte edilmiş ekranlar aracılığıyla kanat arkadaşlarına yeni verileri işaret edeceklerdi. Bu WindHaven'ın ilk araması değildi; uzun zaman önce yerden gökyüzüne koordinasyon sağlamayı öğrenmişlerdi.

"Sen Thompson'larla konuş," dedi dedektife, ikisi de kadın olan yaşlı çiftin minibüsün kaybolduğunu muhtemelen fark etmemiş olduklarının farkındaydı. "Ben yukarı çıkıyorum." Kayıtlar Eleri'nin sadece on bir dakika önce kaçırıldığını gösteriyordu.

Adam ve klanı hem onu hem de Malia'yı bulacaktı.

Adam havalandığında Dahlia'nın uzaklara daldığını gördü. Ona doğru ok gibi fırlayan Adam, gyrfalcon klan arkadaşından çok daha hızlı bir uçucuydu,

ağaçlarla dolu aynı noktaya daldı ve onu minibüsün açık sürgülü kapısının yanında dururken buldu.

Başını iki yana salladı, saçları beline kadar inen beyaz çizgi dışında koyu bir karanlığa bürünmüştü. "Gitti ama burada kan kaybetti."

Kaçıran kişi Eleri'yi kendi aracına bindirip uzaklaşmadan önce onu merkez bölgeden ve güvenlik kameralarının görüş alanından uzaklaştırmıştı. "Takip edebilir misin?"

Dahlia haliya doğru eğilerek uzun bir nefes aldı. "Taze. Pıhtılaşmamış." Yer değiştirdi ve bir kalp atışı sonra havadaydı, Adam kanadında şiddetin kokusunu kovalıyordu.

WindHaven Dahlia'nın yeteneğinin reklamını yapmıyordu, bu yeteneği kayıpları bulmaya yardım etmek için kullandıklarında bile. Klan dışındaki hiç kimse onun en ufak bir kokuyla kilometrelerce uzağa kadar iz sürebildiğini bilmiyordu.

Ve bugün, Adam'ın eşinin onlar için bıraktığı bir kan izi vardı.

Katilin ilk hatası yavrularından birini almak, ikincisi ise Adam'ın eşinin peşine düşmek olmuştu.

Üçüncü bir hata yapma şansı olmayacaktı.

34. Bölüm

Zayıf kalkanlara sahip J'ler, bir başkasının anılarının kendi anılarının üzerine yazıldığı felaket bir hafıza nöbeti riski altındadır. Bunun için bir çare yoktur çünkü hiçbir J tamamen üzerine yazılmadan hayatta kalamamıştır.

-J Kolordusu Tıbbi El Kitabı (2083'te güncellenmiştir)

ELERİ bir kâbusun içindeydi, dünyası acı verici ve pürüzlü renk parçalarına ayrılmıştı. Her şey acıyordu ama acının yerini tam olarak belirleyemiyordu. Her yerdeydi ve hiçbir yerde değildi.

Mide bulantısı karnında çalkalanıyordu.

İçgüdüsel olarak yana doğru dönerek ellerini saman ve tozla kaplı zemine bastırdı ve kustu. Hiçbir şey çıkmadı, vücudu acısını serbest bırakmayı reddediyordu. Ve bu sırada kafasının içindeki delilik durmak bilmiyordu; anlık görüntüler, kesilen bir boğaz, uçan bir şahin, kırılan bir cam.

Onu kesti.

Ama kesemezdi. Kafasının içindeydi.

Sonra şahinin pençeleri koluna yapıştı. Onu kenara itti ama parmakları zayıftı ve garip bir şekilde pençeler hiç de pençe gibi hissettirmiyordu. Parmak gibi hissetmesine rağmen... Gözleri titredi, takıldı. Eldivenlerini giymemişti. Neden eldivenlerini giymemişti?

Çünkü bu bir kâbustu.

Pençe olmayan o el onunkini almıştı ve yakında başka birinin anıları ve kâbuslarıyla çalkalanacaktı. Zihni dönüp dururken bile kendini olabildiğince destekledi.

El sağlamdı. Zihin sağlamdı. Görecek bir şey yoktu.

İçindeki rahatlama onu tekmeledi. Bu kişi her kimse, aşılmaz bir kalkanı vardı. Onlara bakmaya, onları içine almaya çalıştı ama beyni

o kadar karışık ki görsel korteksi bilgiyi işleyemiyordu.

Eli sert zemindeki samana sıkıştı.

Onu kaldırıarak baktı ve görmeye çalıştı. Göremedi ama beyninin küçük bir kısmı neden samanı hayal ettiğini merak etti. Hayatında hiç çiftlik benzeri bir ortamda bulunmamıştı ve beyninin samanla ilişkilendirdiği şey buydu. Yine de yaşadığı dokunsal hisler ona saman tuttuğunu söylüyordu.

Pençe olmayan el tekrar koluna doğru kayd ve onu sertçe sarstı. Acı çekmesine neden olup olmadığını anlayamadı ama karşısındakinin çaresizliğini hissetti ve bunu anladı.

Tekrar dönerek elin ait *olduğu* kişiye odaklanmaya çalıştı, çünkü mutlaka birine ait olmalıydı... tabii bu bir kâbus değilse ve kendi kırık beyninde kaybolmadıysa.

Maruz kalma. Exposure'a mı vurmuştu?

Yankılı bir ses, sanki biri onunla uzun bir tünelden konuşuyormuş gibi.

Tekrar ve tekrar.

Bir hıçkırık.

Bu hıçkırık ona bozulmamış bir netlik yumağı halinde ulaştı. Bir çocuk ağlıyordu.

Nedenini bilmiyordu ama elini, kendisini kesen ve kanatan renk karmaşasına ve keskin kenarlara doğru uzattı ve ağlayan o kişiye kendisini tutmasını söyledi. Parmaklar elini kavramak için kolunu serbest bıraktı.

Sağlam, güçlü, korumalı.

Zihnindeki tüyler saçlarına değiyordu.

"-lütfen, lütfen!"

Yankılanan kelimeler şekil değiştirmiş, bir yakarışa dönüşmüştü. Elini tutan kişinin şeklini hâlâ seçemiyordu ve zihni gerilerek PsyNet'e ulaşmaya çalıştıysa da başaramadı.

Çok parçalanmış, çok bükülmüştü.

Ama bu varlık ona yalvarıyordu ve Eleri'nin tacizden kurtulanların cinayet suçlamalarından kaçmasına yardım etmiş olan parçası ilkel içgüdüleriyle tepki verdi, yalvarışta çıkış yolu olmadan kapana kısılmış bir varlığın çılgınlığını duydu.

Bacakları zincirlenmişti.

Özgürlükleri

zincirlenmişti. Eli sıkı.

O da sıkıldı ve yankılar, mide bulantısı ve netlik eksikliği gibi devam etti.

"-Uyuşturucu! Eldivenlerini çıkarmamı söyledi."

Eleri'nin bu dağınık kelimeleri işlemesi, hatta bunların şeklini biraz olsun anlamaya başlaması çok uzun zaman aldı. Bunu anlayan, hayatının kapatma vanasına basmak için tasarladığı parçasıydı; vana denetleyicisini zihninin tüm normal yollarından ayırmıştı, böylece geri kalanı tehlikeye girse bile kapatma düğmesini çevirebilirdi.

Küçük ve kısıtlıydı ve tek bir gerçek amacı vardı, ama şu anda temel işlevini bile koruyan tek parçası da oydu. Diğer tüm yollarla bağlantısı kesildiği için, hem beynine kaos tohumları eken ilaçtan hem de eldivenlerini çıkaran kişiyle kurmuş olabileceği doğrudan temasın etkisinden kazara korunmuştu.

Tüm bu düşünceler aynı gizli bölümde gerçekleşiyordu. Geri kalanı ipleri kesilmiş bir kuklaydı.

Bunu kim yaptıysa Psy'in çoğu uyuşturucuya kötü tepki verdiğini biliyor, diye mırıldandı küçük gizli parçası. PsyNet'ten yardım isteyememeni sağlayacak bir şeyi sana aşırı dozda vermişler. Ulaşamam. Ben senin sırrınım. İletişim için tasarlanmadım, tek işlevim düğmeyi çevirmek.

Eleri'nin burnundan bir şey damladı. Demir kokuyordu.

El onunkini terk etti ve dudığında yumuşak bir his belirdi... ve işte o zaman Eleri biraz olsun berraklığa kavuşmaya başladığını fark etti. PsyNet ulaşamayacağı bir yerde dursa da, hissi eylemle ilişkilendirebilmişti, artık yanındaki kişinin bulanık hatlarını görebiliyordu.

Genç, çok genç. Ve çok güzel saçları vardı.

Malia.

Malia'nın başı sarsıldı, nefesi kesilirken eli düştü.

Eleri'nin elini tekrar tuttuğunda, bağlantı kızın konuştuğu kelimeleri anlayabilmesi için kaosu yeterince temizledi. "O geliyor. Seni tekrar uyuşturacak, böylece yardım için telepati yapamayacaksın."

Eleri çocuğa zaten telepati yapamadığını söylemek istedi. İlaçlar zaten yaralı olan beyninde bir şeyleri kırmıştı. İşler bir daha asla tam olarak yoluna girmeyecekti; bunu varlığının en derin yerinde hissediyordu. Aynı parçası bir kayıp ve keder duygusuyla inliyordu ama en önemlisi Adam'ın olan bu çocuğu kurtarma kararlılığıydı.

Adam.

Konuşamıyordu, hiçbir şey söyleyemiyordu ama ellerini hareket ettirdi ve çocuğun yüzünü ellerinin arasına aldı, sonra çocuğu o tarafa doğru iterken bile başını yana doğru salladı.

Malia'nın gözleri panik içindeydi, kocaman.

Bu kez Eleri omzunu iterek onu köşedeki karanlığa doğru itti.

"Gölgede saklanmamı mı istiyorsun? Hâlâ görecek."

Eleri tekrar itti ve bu sefer Malia, korkmuş ama Eleri'nin ona yardım edeceğine güvenen bu çocuk, Eleri'nin onu ittiği yere gitti.

Kaosun içinde bir ses, bir gıcırtı. Bir kapı açıldı.

Eleri çoktan başını göğsüne indirmiş, arkasındaki kırışe yaslanmıştı. Burnu gömleğinin beyazına kanarken görüşünde kırmızı damlalar belirdi.

Bu iyi bir şeydi. Ne kadar çok kan, o kadar çok... Bu ipucunu takip edemiyordu ama içgüdüsel bir parçası kan hakkında endişelenmemesi gerektiğini, bunun Malia'ya yardım edebilecek bir şey olduğunu biliyordu.

Tek bir şans vardı, onu öldürebilmesi için sakladığı ama şimdi çok sevdiği ve koruduğu bu çocuğu kurtarmak için kullanacağı parçasını fısıldadı. İkinci bir aşırı dozda uyuşturucu ve senin hiçbir parçan geri gelmeyecek.

Eleri ayak seslerini hissetti, gümbürtüleri hissetti, adamın sesi o kadar yüksekti ki beyninin içinde paramparça oldu. Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu, çünkü oynayabileceği son bir kartı vardı.

"Lanet olsun! Şerefsizler ufukta! Ne halt ettin sen?"

Öfkeden çılgına dönen adam yanında dizlerinin üzerine çöktüğünde, o tek işleyen parçasını serbest bıraktı ve zihninden geriye kalan her şeyin kontrolünü tamamen ele geçirmesine izin verdi. Görüşü netleşti, basınç şırıngasını gördü, adamın yüzünü gizlemek için taktığı çarpık maskeyi gördü ve tüm gücüyle boğazına sert bir yumruk attı.

Adam boğazını tutarak ve homurdanarak geriye doğru uçu.

Malia'ya dönen Eleri kolunu sallayarak kıza koşmasını söyledi. Ama adam ona doğru tırmanmaya devam ediyordu ve Eleri'nin o tek işlevsel parçasını feda ederek kazandığı berraklık çoktan kaybolmaya başlamıştı.

Basınç enjektörünü boynu yerine avucuna sapladı... ve daha da kötüsü, bileğinin çıplak derisini kavradı.

Kötülük, durdurulamaz bir pislik, umutsuzluk ve dehşet dalgasıyla beynine akıyor, itip kakarken ve ihlal ederken içindeki her şeyi paramparça ediyordu. Onun anıları. Fantezileri. Onun... onun üzüntüsü.

Ne de olsa bir zamanlar üzgün küçük bir
çocuktuk. Çılgınlık, bir sürü çılgılık. Onun
değil.

Vivian'ın

Kriti'nin.

Sarah'nın.

Kahkahalar. Bu onun kahkahasıydı.

Beynine bir virüs gibi yayılıyordu, bir zulüm ve işkence enfeksiyonu.

İlaç beynine ulaşmadan çok önce onu öldürecekti ama o anda, bir şekilde
yumruk attığı noktaya sert bir tekme atacak kadar kendinde kalmıştı. Kafası
yere düşerken ağzından fışkıran kan kızın üzerine sıçradı ve bu kez kız hareket
ediyordu.

Ama Malia kaçmak yerine Eleri'nin yanına geldi, onu ayağa kaldırmaya
çalıştı. Eleri onu itti. "Git." Bozuk bir kelime simülakrıydı. "*Git!*" Beyni
karmakarışık olmaya başlarken bacakları felç oldu, göğsü sarsıldı.

Malia hıçkırarak ağlıyor, ona yalvarıyordu.

Eleri son bir güç daha buldu ve onu sırtından itti. "*Koş, Malia! Adam'ı
bul!*" En azından söylediğini sandığı şey buydu.

Kalbi hızla çarpıyor, teni yanacak kadar sıcak, huzur olmayan bir boşluk.

Bileğinden avucuna ve parmaklarına damlayan kanla Kum Adam'ın adını
ahşap zemine yazmaya çalışacak kadar gücü kalmıştı.

Sonra sona erdi.

Bölüm 35

Üçlü Anlaşma'daki sürüler ve klanlar Psy çocuklarını kendi ağlarına kan bağıyla bağlamayı denemeye isteklidir. PsyNet'in çökmesi durumunda bu çocukların hayatlarını kurtarabilir ve böyle bir durumda Dönüşenler çocuklara kendi çocukları gibi davranacaktır.

Olası can kaybının boyutunun ve bunun sonucunda devreye girebilecek Psy yetişkinlerinin eksikliğinin farkındalar - kaç çocuk hayatta kalırsa kalsın, Değişkenler (ve İnsan İttifakı) onlara bakmayı kabul etti.

Tek talepleri, bir Psy çocuğunun sağlıklı psişik ve fiziksel gelişimi için tartışmaya açık olmayan ihtiyaçları konusunda acil bir el kitabı hazırlamamızdır.

-Aden Kai'den İktidar Koalisyonuna (28 Ekim 2083)

ADAM'IN PEREGRİNİ eşini ve klanın çocuğunu çağırdı.

Birlikte olacaklardı. Çünkü Eleri nereye gitmiş olursa olsun, kaçırılmasına neden olan seçimi her ne yapmış olursa olsun, bunun Malia'yla bir ilgisi vardı. Kendi isteğiyle bir tuzığa düşmüştü. Zeki bir J için ne kadar aptalca bir seçimdi ama konu böyle şeyler olduğunda hiç de zeki değildi, değil mi? Eleri *önemsiyordu*. Bu onun Aşil topuğuydu ve birileri bunu bilmekle kalmamış, onu yalnız bırakmak için kullanmıştı.

Kalbindeki Malia'ya ait çekiş sanki bilinçli ya da fiziksel olarak daha yakınmış gibi şimdi daha güçlü hissediyordu. Onu takip etmeye çalıştı ama her ne kadar farklı olmasını istese de Dönüşen bağları bu şekilde işlemiyordu. Sadece onun hayatta olduğunu, nefes aldığını biliyordu. Bu, vahşi kalbine umut verse de, başka bir parçası, eğer bu Eleri'yi ayartmakla ilgiliyse, yeğenin artık işe yaramadığını fısıldadı.

Gagasını öfkeyle açarak, Dahlia'yı görüş alanında tutarak Raintree'nin ötesindeki kum ve kaya üzerinde sola doğru ilerledi. Eleri'nin koku izini belli bir noktada kaybetmişti, muhtemelen diğer aracın içine girdikten sonra

Pencereler açıkken, onu tekrar bulmaya çalışıyorlardı ama alan çok genişti ve kan damlacıklarına güveniyorlardı.

Diğer ekipler yerde ve havada farklı yönlerde arama yapmaya devam etti.

Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yok. *Hiçbir şey yok.*

Sanki hem Eleri hem de Malia yeryüzünden kaybolmuş gibiydi.

İkisi de daha ne kadar güvende olacaktı?

O anda çöl kumları havalandı, hava dönmeye başladığında kanyonlardan uğuldayarak çıkan rüzgârlarla çalkalandı. Hay sikeyim. Bu Dahlia'nın koku takibine zarar verecekti ve fiziksel izleri daha onları fark etmeye fırsat bulamadan kaybediyorlardı.

Paniğe kapılmış bir şahinin çılgılığı yükselen rüzgârla neredeyse uçup gidiyordu ama Adam'ın şahini bunu duymuştu, *biliyordu*. Dahlia çölde alçak bir vadiye doğru keskin bir açı yaptı, aynı anda Adam Malia'ya cevap verdi, ona duyulduğunu söyledi ve onu çağırmaya devam etmesini istedi.

Çağrı ikinci seferde daha da zayıftı ama Adam daha yakındı ve onu yakalamakta zorlanmadı. Dahlia'nın da onun kokusunu çoktan aldığı açıktı.

Onu kaybetmeyeceklerdi, şimdi değil.

Ve klanın bu çocuğu meydan okuyan ve güçlüydü, çünkü üçüncü çılgılığı neredeyse duyulmaz olsa da, bunu başardı. Ve Adam onu duydu.

İşte oradaydı, vahşi saçları ve canlı turkuaz tulumuyla ani kum fırtınasının kum dervişinin arasından gökyüzüne bakarken, bir kolunu çılgınca bir dalgayla kaldırmıştı.

Hızla yere indi.

"Adam Amca!" Hıçkıra hıçkıra ağlayan Malia, Adam yer değiştiremeden ona doğru koştu ve Adam onu devasa kanatlarının arasına aldı; Malia'nın neden uçamadığını ve çağrısının neden şahinin gücünden hiçbir şey taşımadığını hemen anlamıştı.

Sol kolu kırılmıştı.

Dönüşen formundayken kanadı da kırılacaktı.

Hıçkıra hıçkıra ağlamasına rağmen konuşmaya da çalışıyordu. "Eleri!" Titrek, zayıf bacaklarının üzerinde yükseldi. "Bana yaptığı gibi ona da ilaç verdi, ama daha kötüsü! Bana söylediği gibi kaçtım ve kaçtım! Ama o kızla birlikte!"

Adam kıpırdandı, çıplaklığını umursamıyordu çünkü onlar Dönüşen'di; yöntemleri insani değildi. Malia farkına bile varmazdı. "Sus, küçük kanatlar."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve sesini sakın olmaya zorladı. "Onu bulacağım. Nerede tutulduğunuz hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?" Dahlia tetikte bekliyordu, ikisi de Malia'nın ölümcül bir kuyruğa sahip olabileceğinin farkındaydı

-Ve katil silah kullanmaya karşı olmadığını çoktan kanıtlamıştı.

"Çölün altında bir yer." Malia sağlam eliyle yüzünü sildi ve arkasında kan izleri bıraktı.

"Neren kanıyor?" diye sertçe sordu, çünkü yeğeninin kolu acımasızca yanlışı bir şekilde sallanırken, tulumunda hiç kan görmemişti.

"Ne?" Adam elini kaldırdığında kadın eline baktı. "Bu Eleri'nin. Çok fazla kanaması vardı, Adam."

Göğsü sıkıştı. "Tamam bebeğim," dedi, ses tonunu sakın tutarak, çünkü kız ondan işaret alacaktı, "bana nerede olduğunu söyle. Gidip onu getireyim."

"Her yerde saman vardı, açık kırışlar vardı ve zemin topraktı sanırım. Çok uzak değil ve ben sadece Eleri ona bir şey yaptığı için dışarı çıktım!" Rüzgârın sesini duyurmak için bağırdı. "Beni duyacağını düşündüğüm için hemen seni aramaya korktum ama bunu yapmak zorundaydım. Daha fazla bekleyemezdim!" Doğuyu işaret etti. "O taraftan geldim! Kayalar vardı! Siyah kayalar!"

Dahlia yere indi ve yer değiştirdi. "Klan geliyor. Taze bir kokuya ihtiyacım var; rüzgârlar Malia'nın arka izini mahvetti."

Malia kanlı elini uzattı. "Al DeeDee. Bu Eleri."

Adam, Dahlia kokuyu içine çekerken bile havalandı çünkü daha fazla kanat iniyor, daha fazla şahin iniyordu - Naia da dahil. Malia'nın şifacılarının koruyucu kanatları altında güvende olacağını bilerek yeğeninin işaret ettiği yöne doğru ilerledi.

Dahlia'yı beklememek bir riskti ama Malia adrenalinden güç alsa bile fazla uzağa koşamazdı. Zayıf düşmüştü, kırık kolu yüzünden titriyordu. Ve Adam Dahlia'dan daha hızlıydı, bu da Eleri'nin ağır yaralanması durumunda kritik bir fark yaratabilirdi.

Havada bir gyrfalcon'un sesi, Dahlia'nın doğru yörüngede olduğunu onaylaması.

Siyah kayaların yuvarlanması.

Durdu, şahininin bakışları taş yığınının etrafında dönen çöl kumlarını delip geçti.

İşte oradaydı.

Kapak küçüktü ve çöle karışacak şekilde renklendirilmişti.

Dahlia yere indiğinde ona seslendi.

Bir tür koku almış ve onu takip etmek istemişti.

Ona gitmesini söylemek için geri seslendi - Kum Adam'ın Eleri'yi dışarı çıkarmış olma ihtimali çok düşüktü, kendisi çölün altında eşini ararken Dahlia'nın da onların izini sürmesini istiyordu. Klanın diğer üyeleri de artık ikisinin de destek alabileceği kadar yakındaydı. Adamları eğitilmişti, işlerinde iyiydiler; yarısının Dahlia'ya, diğerlerinin de ona doğru gitmesi için ayrılma emrine ihtiyaçları olmayacaktı.

Dahlia uzaklaşırken yerinden kıpırdayarak kapağı açtı, derisi vücudunu o kadar sıkıyordu ki canı acıyordu. "Hayatta kal, Eleri. Sadece hayatta kal." Mantık ona onu kaçıranın Malia'nın gittiğini fark ettiğinde paniklemiş olması gerektiğini söylüyordu, belki de Malia'nın klana seslenişini bile duymuştu.

Eğer akıllı olsaydı, hemen kaçardı. Kaybedecek zamanı yoktu. Eleri'yi zaten incittiğinden daha fazla incitecek zamanı yoktu. Onu da yanında götürecekti zamanı yoktu.

Kapağı açtığı anda burnuna yoğun, zengin ve *taze* bir kan kokusu çarptı; küçük bir alana hapsolmuş bu koku çöle yayılıyordu. Öfke içinde fokurduyordu ve kapağı açtığında rüzgârın çıkardığı gürültünün gizlenme şansını ortadan kaldırdığının bilincindeydi, şimdi yukarıdan gelen gün ışığıyla aydınlanan karanlığa atlarken Eleri'nin adını seslendi, rüzgâr uğuldamaya devam ederken kum da onunla birlikte dönüyordu.

Eleri'den cevap gelmedi ama buna ihtiyacı yoktu.

Arkadaşı, hapsedilmek için tasarlanmış bu yerin çatısını tutan bir kirişe yaslanmış yatıyordu. Bunun dışında hapisanede hayat yoktu.

Yanında dizlerinin üzerine çökerek onu kollarının arasına aldı.

Gömleğinin önü koyu kırmızıya boyanmıştı ve başı kolunun üzerinden geriye doğru eğildiğinde gözyaşlarının kan olduğunu gördü. Jacques'la çalıştığı zamankinden daha koyu. Ve bu sadece gözleri değildi.

Her yer kan içindeydi.

Eleri'nin gözeneklerinden kan akıyordu, sanki beyni teklerken vücudu hayat veren sıvıyı dışarı pompalıyordu.

"Hayır, bunu yapamazsın," diye hırladı ve hayati belirtilerini daha iyi kontrol edebilmek için onu saman tozlu toprak zemine yatırdı.

Teni sıcaktı ama yüzünü ağzından sadece bir santim uzağa koyduğunda bile nefesini zar zor hissedebiliyordu. Nabzına gelince, buna zayıf demek abartılı olurdu. Ölüme o kadar yakındı ki, hiçliğe doğru uçuşumun kenarında duruyordu.

Sonra adımını attı.

Kalbi atmayı bıraktı. Göğsü düştü ve bir daha kalkmadı.

"Hayır." Adam bunu düşünmedi; pençesiyle avucunu kesmek için yarı vites değiştirdi, sonra aynı şeyi onun avucuna yaptı ve onları birbirine kenetledi. "Sen *burada kal.*" Henüz işleri bitmemişti.

Kan bağı girişiminin işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu ama elindeki tek şey buydu. Şahin değildi ama *onun kızıydı* ve PsyNet'in çökmesi durumunda Psy çocuklarını güvende tutmak için kan bağı kurabiliyorsa, J'sini neden kuramamıştı?

Ona bir bandaj vermek isteyen kızın gözleri yumuşak ve hayat doluydu. Onunla el ele, etraflarında sinirli yarasaaların kanat çırptığı bir mağaradan koşarak çıkan maceracı arkadaşı. En iyi arkadaşının hayatı için savaşan kararlı J. Yorgun bir yavru kuşun üzerine konabilmesi için kolunu uzatan, içinde merak taşıyan eşi.

"Bunu bana yapma." Bu sert bir reddedişti çünkü Adam keder hissetmeyecekti, keder hissetmeyi reddediyordu. "Öylece *çekip gidemezsin!*"

Kalp atışının olmamasının PsyNet'le bağlantısını kaybettiği anlamına geldiğini biliyordu. Ayrıca Psy'nin değişen ağlara çekilebileceğini de biliyordu. Bu yüzden onu kanat lideri yapan tüm gücünü, onu eşi yapan tüm gücünü kullanarak *çekt*i.

"Bu dövüşü henüz bitirmedik," diye hırladı ve dudaklarını onunkilere bastırarak, elleriyle göğsünü pompalayıp kalbini çalıştırmaya çalışmadan önce ona nefesini verdi.

Kanları tekrar birbirine karıştı, gömleği kanla sıırıslıklam oldu.

Onun için tekrar nefes aldı. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim," dedi, ona o kadar kızgındı ki mantıklı bir şey değildi. "Lanet olası *nefes al.*"

Kalbi bir kez daha sertçe çarpı.

Bir tekme... *içinde*. Kanat lideri kalbinin hiç görmeden bildiği ağda başka bir zihin belirlediğinde bir sarsıntı. Oradaydı, WindHaven ile birlikte, ama zar zor. Yeniden sönmek üzere olan titrek bir ışık.

Kum fırtınası aynı anda durdu, sanki onu söndürmekten çekiniyormuş gibi.

Dışarıdan gelen kanat sesleri, vardiyanın sessizliği ve ardından iki klan arkadaşının içeri atlayışı.

İkincisi Naia'ydı.

"Malia onunla kalmama izin vermedi," dedi şifacı. "Paniklemişti, onu tutan adamın Eleri'ye uyuşturucu verdiğini söylüyor - Malia'nın kaçmasına yardım etmeden hemen önce ona ikinci bir iğne yapmayı başarmış. Anladığım kadarıyla

Psy fizyolojisini ve ilaç reaksiyonlarını bildiğim için kanı artık zehirli ve zihnini etkiliyor olacak."

Adam'ın gözleri Eleri'nin çıplak ellerine takıldı. Eğer katil ona dokunmuş olsaydı, başı daha da büyük bir belaya girebilirdi ama Adam bu yola girmeyecekti. Uyandığında ona kandırılmış ve fazla umutlu diyebilir, hatta ona gülebilirdi. Umurunda bile olmazdı.

"O öldü. Bir dakikadan az bir süre için." Konuşmak zordu, ona sıkıca sarılmamak zordu. "Onu yakaladım ama zar zor."

Gözü yerdeki kana takıldı. Şekiller. Mektuplar.

Hen-

Hareket, içeriye bırakılan bir çanta. Naia'nın eşyaları. Adam boştaki eliyle çantayı yaklaştırırken, kesik avucunu bir kez daha Eleri'ninkine kilitledi. *Sen kal. Beni bırakmaya cüret etme. Bir daha olmaz, Eleri. Lütfen, benim vahşi kuşum. Kal.*

Bölüm 36

Şimdilik kafasını koparıp taşaklarını vahşi akbabalara yem etme dürtüsüne direniyorum.

-Dahlia Dehlavi'den Adam Garrett'a yanıt (bugün)

SOPHIA RUSSO -Bram tarafından uyarılmıştı- Eleri'yi en yakın büyük hastaneye götürdüklerinde PsyMed hava tahliye ekibi onları bekliyordu; Şef Cross'un kalp krizi geçirdikten sonra götürüldüğü yerle aynı yerd.

Naia elinden geleni yapmıştı ama Eleri'nin durumu kötüydü.

"Özel bakıma ihtiyacı var," demişti Sophia telsizden, yüzündeki ince yara izleri solgun teniyle birleşiyordu. "İlaçlar ve psikopat bir zihinle olası korumasız temas nedeniyle, büyük olasılıkla nöbete yol açan feci bir aşırı yüklenme yaşadı. Risk henüz geçmiş değil - bu onun için hâlâ ölümcül olabilir."

Adam itiraz etmemişti; Naia, Adam'ın zorla var ettiği kan bağı yoluyla bile Eleri'ye ulaşamayacağını açıkça söylemişti. Eğer Eleri bunu istemiyorsa, uyanması ve Adam'a söylemesi gerekiyordu. Bunu reddedebilir, onu reddedebilir, PsyNet'e yeniden katılabilirdi. Adam'ın umurunda değildi. Yeter ki o hayatta olsun.

"Onunla gidiyorum. O artık benden biri," demişti, bu neredeyse yabancıya Eleri'nin onun eşi olduğunu, her zaman onun olduğunu, gitse bile her zaman onun olacağını söylemeyecekti.

Çünkü her gün, her saniye onun için savaşıacaktı.

WindHaven'a gelince, Dahlia, Pascal ve Maraea, Adam yokken klanın güvenliğini ve artık klanın istemsiz bir misafiri olan adamla ilgili düzenlemeleri halledeceklerdi.

Malia, Saoirse ve Amir'in yanında güvendeydi ve Kavita onun kolunu çoktan hazırlamıştı. Naia ayrıca yeğenini klana iner inmez iki kez kontrol edecekti.

Kanyon'da.

Adam yeğeniyle telefonda konuşmayı da ihmal etmemişti ve onun yiğit yüreğiyle gurur duyuyordu. Duygusal yaralarına gereken özenin gösterildiğinden emin olacaktı ama bugün için onu özlemeyecekti - Amir'e göre Malia'nın tek istediği ailesiyle kanepeye kıvrılıp en sevdiği komedi programlarının tekrarlarını izlemektir.

"Kızımız neredeyse uyumak üzere," diye paylaşmıştı Amir, rahatlığı gergin bir öfkeyle karışmıştı. "O piçin verdiği ilacın etkisiyle karışık adrenalin çökmesi. Kavi ilacın birkaç saat içinde vücudundan atılması gerektiğini söylüyor."

Naia'ya yeraltı sığınağında katılan hemşire Edward, katilin Malia ve Eleri üzerinde kullandığı basınçlı enjektörü bulmuş ve içindeki boş ilaç ampulünün Malia'ya uzun vadede zarar verecek bir şey olmadığını kanıtlamıştı; şekil değiştirenler aynı ilacın daha küçük bir dozunu reçetesiz satılan bir ağrı kesici olarak kullanıyordu.

Aynı ilaç, bu kadar yoğun bir dozda, Eleri'nin Psy zihni için zehirdi.

Tıbbi ekip Naia'nın yapamayacağı şekilde onu stabilize etmeye çalışırken, tahliye uçuşu boyunca onun elini tuttu. "Durumu ne kadar kötü?" diye sordu başlarında koyu sarı bukleli bir şapka olan kısa boylu, kırk yaşlarında bir doktora.

Koyu yeşil önlüğünün cebinin üzerinde adı işlenmişti:

Agata Czajka.

"Kötü," diye kesik kesik cevap verdi.

Czajka elindeki cihazı kontrol ederken, ağır stabilize hava tahliye jeti helikopteri onları uygun imkânlarla sahip en yakın hastaneye doğru götürüyordu - hava yoluyla otuz dakika. "Eleri'nin neslinden J'ler," dedi çalışırken, "kişiliklerinin ince bir tabakası kazınarak yenileniyorlardı. Eleri'nin bu işleminden sekiz kez geçtiği belirtiliyor."

Eleri'ye yapılanların acımasızlığını hatırlayınca şahinin pençeleri parmak uçlarına doğru itildi ve sesi kısıldı. "Neden bahsettiğinizi biliyor gibisiniz."

Dr. Czajka aynı kısık ses tonuyla, "Ben bir beyin cerrahıyım, Konsey'in iyileştirme teknisyeni dediği o kasaplardan biri değilim," dedi. "Sophia Russo tarafından, amacı Kolordu'nun üst düzey kabaladaki sinirsel hasarı düzeltmeye çalışmak olan bir ekibe liderlik etmek üzere gemiye getirildim."

İfadesi değişmese de, Eleri'nin gözünün altındaki bir parça kanı temizlemek için bir çubuk kullanırken nazikti. "Bu görev sadece bir kez yenilenmiş J'ler için bile karmaşık ve zor. Buna bir de ağır ilaç zehirlenmesi eklenince... hayatta olması diğer ırkların mucize olarak adlandırdığı bir şey."

"Eleri pes etmiyor."

"Hayır, kesinlikle değil," dedi doktor. "Beşinci geçişten sonra yenilemeye devam ettiklerini fark etmemiştim bile - Psy nöro-tibında bu sert bir çizgi olarak kabul edilir." Kırılmış ses tonu artık jilet gibi olmuştu. "Eleri'nin benlik duygusu pamuk ipliğine bağlı olurdu."

Dr. Czajka ona baktı, gözleri sert bir maviydi. "Hafıza nöbeti geçirdiğine dair kanıtlar görüyorum - eğer uyanırsa, kendini hafızasının üzerine yazılmış ya da bozulmuş bir Eleri ile karşılaşmaya hazırlamalısın. Bu durum genellikle etkilenen J'lerin şiddet yanlısı ve saldırgan olmalarına, kısa süreliğine anılarını taşıdıkları kişi gibi davranmalarına ya da katatonik hale gelmelerine neden olur."

Eleri'nin Maruz Kalma hakkında nasıl konuştuğunu hatırlayınca Adam'ın damarlarında bir soğukluk hissetti. Kendini kaybetmenin eşiğindeyse seçeceği yolun etrafında dans etmişti ama Adam aptal değildi; cevabı Eleri'nin gözlerindeki donuk hüznünde, geleceklerini tartışmayı reddetmesinde görmüştü.

Eğer o kadar kötü durumdaysam, uçmamı sağla.

Jacques'ın sözleriydi ama Eleri'nin dileği de buydu. Çılgık çılgıya bir delilik içinde kaybolmuş bir kadın olarak yaşamak zorunda kalacaksa yaşamak istememişti. "Uyanmadan önce söyleyebilir misiniz?" diye sormak için kendini zorladı doktora.

Ama doktor başını salladı. "Hayır." Bir duraklama. "J'lerle çalışmak... meslektaşlarımın bir kısmının tıp etiğine aykırı bulabileceği türden bir şefkat gerektiriyor. Ben bulmuyorum. Eğer bir J isteklerini açıkça belirtmişse, ekibim bu isteği acısız bir barış sağlayacak şekilde yerine getirecektir."

Istırap onu sarstı, ama Eleri'yi hayal kırıklığına uğratmayacaktı - ne sevinçle... ne de korkunç karanlıkta. "Kime soracağımı biliyorum." Bram, Eleri'nin bu konudaki isteklerini kesin olarak biliyordu, tıpkı Eleri'nin seçilmiş kardeşi olan adamın isteklerini bildiğine şüphe olmadığı gibi. "Öğrenene kadar onun için savaşın."

Doktor, Eleri'nin sinirsel ölçümlerini izleyen bir meslektaşına danışmak üzere uçağın arka tarafına geçtiğinde, Eleri'nin kulağına yaklaştı. "Başardın vahşi kuş. Hendricks elimizde." Katil arabasını yoldan çıkarmış ve çölde sıkışıp kalmıştı.

bir toz fırtınasının dışında. "Onunla işimiz bittiğinde kimse kemiklerini bile bulamayacak."

Ancak Dedektif Beaufort ve Eleri'nin özel timdeki meslektaşlarına Kum Adam olarak bilinen adamın kimliğini vermişlerdi. "Onlara sığınaktaki kokunun ona ait olduğunu ve çöle kaçmış olabileceğini söyledik. Beaufort o pisliğin elimizde olduğunu bilmeli ama ağzından kaçırmayacak."

Ve özel tim, Hendricks'in Kum Adam kimliğini, çarpık ihtiyaçlarını karşılamak için yarattığı küçük hapisane hücreesindeki DNA aracılığıyla doğrulayabilirdi. Eleri'ye "Adamlarınız şu anda onun evini yerle bir ediyor," dedi. "Yola çıkmadan önce aldığım mesaja göre, suçluluğunu doğrulayacak kanıtlar konusunda bir sorun çıkmayacak."

Hendricks konuşmuyordu, bilinci yerinde değildi. Dahlia'yı önce silahla, sonra da bıçakla öldürmeye kalkışmak gibi kötü bir hata yapmıştı. Çöl fırtınasını okuyabilen ve önceden uyarılmış bir şekil değiştiren olan Dahlia, saldırı girişimlerinden kolayca kurtulmuş, sonra da adamın üzerine düşmüştü. Söylemeye gerek yok, adamın sırtını paramparça etmiş, sonra da Malia'nın kırdığı gibi onun da kolunu kırmıştı.

"Zavallı bok parçası pençemle boğazını kesmem için beni kışkırtmaya çalıştı." Kanat ikincisinden bir homurtu. "Sanki bunu onun için bu kadar kolay yapacaktım gibi. Döndüğünde burada olacak."

Eleri'nin Kumadam cinayetleriyle ilgili anlattıklarını hatırlayan Adam, "Kanyon'daki insan nüfusunu ondan uzak tutun ve soyağacını kontrol edin. Eleri tüm kurbanların telepatik saldırı belirtileri gösterdiğini söylemişti. Hendricks her ne ise, tam olarak insan değil."

Şimdi, klanı vahşi bir katilin bir daha asla kurban alamayacağından emin olurken, Adam burada olduğunu, artık daha büyük bir şeyin parçası olduğunu... onun eşi olduğunu ve bir ömür boyu onu beklediğini sessizce hatırlatmak için Eleri'nin elini tuttu, ten tene, kan kana.

Oh, çok özür dilerim. Ajandam yerine yukarı bakmalıydım.

...parmak eklemlerinizi kesmişsiniz. İlk yardımdan bir bandaj getireyim- Hayır, kal, çok çabuk iyileşir.

"Kal," diye fısıldadı kalbi kırılma tehlikesi geçirirken. "Lütfen, Eleri, sadece kal."

- - -

Pilotun talimatı çok uzun bir süre sonra geldi: "İnişe hazırlanın."

"Stabilize edin." Dr. Czajka Adam'a sağlık görevlilerinin Eleri'yi bağladıkları tahtaya sıkıca tutunmasını işaret etti. "Beyninde mümkün olduğunca az hareket olmasını istiyoruz."

Doktor ve diğer iki sağlık görevlisi tahtanın diğer kısımlarını tuttu, dördü de herhangi bir darbeye karşı kendilerini hazırladı. Ancak pilot, bir şahinin süzölüşünü andıran bir beceriyle yere inmeyi başardı.

Czajka bir dakika sonra hastane koridorunda hover tahrikli sedyenin yanında koşarken ona "Dönüşen bağları hakkında pek bir şey bilmiyorum," dedi. "Ama fiziksel temasın onun tıbbi durumuna yardımcı olacağını düşünüyorsanız, ameliyathanede bize katılın."

Sonra Eleri'yi de yanına alarak gitti.

Adam uçakta bulunan hemşireye döndü. "Bana nasıl ameliyata gireceğimi göster."

Tesisin yüksek teknolojili dezenfektanıyla bile çok uzun sürdü ama sonunda hazırıldı. İçeri girdiğinde Eleri'nin ameliyatta olduğunu, Dr. Czajka'nın kafatasında bir delik açmak için ince bir matkap kullanmak üzere olduğunu gördü. Cerrah, "Beyindeki baskıyı azaltmanın en kolay, en hızlı yolu," dedi.

Adam, Czajka'nın onlara başka ne yapabileceklerini düşünmeleri için zaman kazandırdığını fark etti.

Eleri'nin çıplak elini tuttu, eti çok soğuk, kemikleri çok kırılıyordu.

"Gerçekten yemek yemen gerek, dostum," dedi ona Eleri'nin dilinde. büyükannesi. "Önüne taze bir av atmak istiyorum." Onun bu kanlı gösteriye vereceği tepkiyi hayal edebiliyordu. "İnan bana, bir şahin için bu gerçek aşkın ilanıdır."

Matkap kapandı, havada kemik kokusu vardı.

Sonra kanın ıslak demiri geldi. Çok fazla kan. Başını kaldırdı. "Kafatasının içinde kanama mı var?"

"Evet." Czajka çalışmaya devam etti, yüzü cerrahi maskesinin şeffaf plazmasının ardında acımasız çizgilerle belirlenmişti. "Ama basınç düşüyor. Bu noktada psişik durumunu kontrol etmenin bir yolu yok, özellikle de artık PsyNet'te olmadığı için."

Ameliyat düşündüğünden çok daha kısa sürede sona erdi. Daha sonra Dr. Czajka'yla konuştuğunda, Eleri cerrahi yoğun bakım ünitesindeki sistemlere bağlanırken, önlüğüyle birlikte taktığı başlığını çıkarıp en yakındaki biyolojik tehlike kutusuna atmıştı. "Yenilenmiş J'lerdeki asıl hasar, beyinlerine yapılan müdahaleye rağmen fiziksel değil.

"Birçoğunun buna inandığını biliyorum ama fiziksel beyinleri çoğunlukla iyi durumda. Asıl hasar psişiktir ve bu bir insan ya da şekil değiştiren için kulağa kötü gelmesede, Psiler psişik yeteneklerimiz *sayesinde* var olurlar. Bu unsurun zarar görmesi tüm benliğimize zarar verir."

"Hayır, anlıyorum," dedi Adam, Eleri'nin ne zaman alevlendiğini hatırlayarak. "Yetenekleri olmadan, sanki kritik bir organını ya da bir uzvunu kaybetmiş gibi, bağlarından kopmuş gibi hissettiğini söyledi."

Doktor ellerini kalçalarına koydu, başındaki cerrahi başlık nedeniyle bukleleri düzleşmişti. "Kesinlikle. Ne yazık ki, Eleri'nin bu olaydan önce bulunduğu aşamadaki J'lerle, empatiler tarafından karmaşık kalkanların yeniden inşası dışında yapılabilecek neredeyse hiçbir şey yok.

"En büyük sorun kalkanlar çünkü kalkanlar olmadan başka hiçbir şey işe yaramıyor; zihinleri açık yaralara dönüşüyor. Daha az yenilenmiş Psy ile başarılı olabileceğimi *kanıtladım* - mükemmel bir çözüm değil ama hayatlarına en azından birkaç yıl ekleyebilir."

Birkaç yıl hiçbir şeydi... ve her şeydi. "Neden maalesef?" "Çünkü J'ler bu aşamada Es ile işbirliği yapmayacak. Daha önce hiç Şimdiye kadar başarılı oldu." Cerrah yoğun bakım odasının cam duvarından içeri baktı. "Bram'e nedenini sordum. O-"

"Onu tanıyorum." Adam Raintree'de Hendricks'in evini yerle bir etmeye yardım etmiyor olsaydı muhtemelen şu anda bu hastanede olacaktı.

Dahlia'ya göre, Eleri'nin en yakın üç arkadaşı da -ailesi-yukarı.

Dr. Czajka şöyle dedi: "Bram bana bunun sebebinin Es bu noktada - içeri giren herkes taşıdıkları psikopatik anıların ağırlığı içinde sıkışıp kalacaktır. Eidetik psikopatik anılar."

Kollarını kavuşturdu. "En kötüsü de onunla tartışamamam. Düşük seviyeli yenilenmiş J'lerle çalışmak empatlar için yeterince zordu. Bunu kabul etmek istemiyorum ama sanırım haklı - tekniği Bram ve Eleri gibi J'ler üzerinde denemek Es'imizi öldürür."

Güvenli koğuşta Eleri'nin yoğun bakım odasının önündeki büyük cam duvara yaklaşarak, "Eleri ve aynı aşamadaki diğerlerinin hâlâ hayatta olmalarının tek nedeni Sophia'nın bir şekilde onları ikna etmeyi başarmış olması, ölmek istiyorlar," dedi. Düz kelimeler.

"Biliyorum." Adam bunca zamandır Eleri'yle gelecek hakkında onu hiç dinlemeden tartışıyordu -çünkü onu dinlemeye dayanamıyordu,

onsuz bir gelecek hayal etmeye dayanamıyordu. Ama artık o zaman geçmişti; Eleri'nin, kalbini kırırsa da gerçeğe yüzleşmesine ihtiyacı vardı.

Kal, sevgili benim. Biraz daha kal.

Dr. Czajka, "Hayatları bu şekilde sona ermemeli," dedi. "Eleri'nin dosyasına göre, yedi seri katilin yerini tespit edip durdurmaktan bizzat kendisi sorumlu ve hayat üstüne hayat kurtarıyor. O bir kahraman. Hepsi öyle."

"Kalkan en önemli şey mi?" Çünkü Adam Eleri'nin seçimini kabul edecek, hatta iş o noktaya gelirse bunun için savaşıyor olsa da, bu J'sinin seçeneklerinin tükendiğine dair inancına teslim olacağı anlamına gelmiyordu.

"Evet. O olmadan başka *hiçbir* şey iyileşmeye başlayamaz ve Eleri'nin artık telepatik kalkanları olmadığından eminim. PsyNet kalkanları ölmeden hemen önce düştü." Ona bir bakış. "Sizin ağınızda bunun bir önemi var mı?"

"Hayır. WindHaven'daki tek Psy o." O bu kadar açıktayken kimse onun J'sinden faydalanamazdı. "Bu ona uzun vadede yardımcı olabilir mi?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Beynini dünyanın psişik gürültüsüne karşı korumak için telepatik kalkanlarına *ihtiyacı var*. Tıpkı hepimizin altındaki yapıları korumak için derimize ihtiyaç duymamız gibi; bu tartışılmaz."

Adam'ın parmakları sıkıca yumruğunun içine kıvrıldı, kalbi sert ve yavaş atıyordu, odak noktası tek bir noktaya toplanırken düşünmeye, cevaplar bulmaya çabalıyordu... Psy arasındaki en iyi beyinlerin Sessizlik'in düşüşünden beri bu sorunla uğraştığını ve arayışlarında başarısız olduklarını biliyordu. "Kalkan olmadan uyanabilir mi?"

"Evet ama ya nöbet geçirecek ya da aşırı yüklenme nedeniyle neredeyse aynı anda tekrar bayılacak." Etkileyici bir bakış. "*Herkesin* size bağırdığı bin kişilik bir odaya girdiğinizi düşünün, sonra bunu bir şehrin nüfusuyla çarpın ve Eleri'nin uyandığında neler yaşayacağı hakkında bir fikriniz olsun. Zihninde asla ve *asla* sessizlik olmayacak ve her uyandığında beyninde yara üstüne yara açılacak."

Söylenmeyen, Adam'ın J'sinin parçaları hayatta kalmış olsa bile, uyanma kâbusunun bu parçaları o kadar küçük parçalara ayıracağıydı ki, nefes alsa ve kalbi atmaya devam etse bile yok olacaktı.

37. Bölüm

"Saoirse, bana bir roket gemisi yapar mısın?"

"Elbette, Ayı. Sadece biraz daha para toplamam gerekiyor. Roket gemilerini inşa etmek pahalıdır. Ama işte, bunu planlayalım, paramız olduğunda kullanmak üzere şemaları hazırlayalım."

-Adam ve Saoirse Garrett arasındaki konuşma (2063 yazı civarı)

Eleri'nin odasının sol tarafındaki büyük duvar ekranında bir **şey yanıp** sönüyordu ve ekranın en üstünde Dr. Czajka'nın adı yazıyordu. "Gidip başka bir hastaya bakmam gerekiyor," dedi ekrana bir göz attıktan sonra. "Ancak Eleri'yi saat başı kontrol etmek için geri döneceğim."

Adam elini cama bastırdı, öte yandan Eleri'nin odasındaki üç hemşire görevlerini tamamladıklarından emin olmak için bir kontrol listesinden geçiyor gibiydi. Konsantrasyonlarını bozmamak için sözlerini kesmeden telefonunu kaptı ve Saoirse'yi aradı. "Malia?"

"Çok iyi gidiyor," dedi kız kardeşi, sesi sertti. "Hendricks kolunu kırmadan önce ona ilaç vermiş. Kırdığını görmemiş ya da hissetmemiş, uyandığında o iğrenç maskeyle tepesinde dikildiğini görünce acı çekmiş ve korkmuş ama sonra sinirlenmiş."

Burundan bir kahkaha. "Tanrım, benim bebeğim çetin ceviz. Nasıl yarı vites değiştireceğini ve pençelerini onun üzerinde nasıl kullanacağını planlıyordu ama sonra Eleri oradaydı ve- Adam, Hendricks'in onu almasına izin vererek kızımızı kurtardı. O olmasaydı Malia'yı zamanında bulamayabilirdik. Lütfen bana onun iyi olacağını söyle."

"Ona bir kalkan yapmanı istiyorum
Saoirse." "Ne?"

"Eleri'nin telepatik kalkanları yok oldu. Hendricks ona saldırmadan önce zaten zayıflamaya başlamışlardı ve şimdi zihnini koruyacak hiçbir şeyi yok."

kalkan olmadan iyileşemez."

"Bear" -dikkatli, şefkatli bir ton- "Ben bir kalkan mühendisiyim, evet, ama *jet uçakları için ısı ve radyasyon kalkanları* tasarlıyorum. Psişik kalkanlar hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sen tanıdığım en zeki insansın, Chirp." Sertçe yutkundu. "Psişik güçlerin bir tür enerji, bir tür sinyal olduğunu düşünüyorum. Ses de bir sinyaldir ve sen de içsel ses kalkanları inşa edersin. Ve ısı da enerjidir. Eğer ısıyı engelleyebiliyorsanız, telepatiyi de engelleyebilmeniz gerekir."

Kız araya girmeye çalıştığında onun yerine konuştu; bilimi doğru anlayıp anlamadığını bilmiyordu ama çaresiz zihni, gerçeğe dönüştürmek için kız kardeşinin virtüöz mühendislik zekasına ihtiyaç duyduğu bir gerçeğin bulanık fısıltısını görüyordu. "Işınlayıcıların fiziksel bir görüntü kilidine ihtiyacı vardır - eğer görüntüde herhangi bir değişiklik olursa, hedeflerine ulaşamazlar. Bu da psişik yeteneklerin fiziksel olandan ayrı olmadığı anlamına geliyor.

"Ve Kanyon'daki bir şey ne olursa olsun onları durdurur. Bu da psişik enerjinin fiziksel düzeyde durdurulabileceği anlamına geliyor. Sadece doğru elementi ya da doğru frekansı bulmanız gerekiyor."

Saoirse cevap verirken artık sesi sıkıntılı ya da nazikçe dikkatli çıkmıyordu. "Çok çılgınca şeyler söylüyorsun Ayı, hem neden hep küçük kardeşimin beni kötü fikirlere ikna etmesine izin veriyorum?"

Ama ablasının mırıldanmalarına rağmen, her zaman yanında bulundurduğu kağıtlardan birine bir şeyler çizmeye başladığını anlayabiliyordu. "Bırak üzerinde çalışayım. Malia'yı da bu işe dahil edeceğim, aklını başka şeylerle meşgul etmesini sağlar ve o her zaman alışılmışın dışında fikirler üreten biri olmuştur. Bunu amcasından almış."

Veda etmeden telefonu kapattığında, Malia'nın bu işe kendini kaptırdığını biliyordu. Ayrıca bunun ona verdiği neredeyse imkânsız bir görev olduğunu da biliyordu; bir zamanlar ablasının kendisine bir roket gemisi yapabileceğine inanan küçük çocuğun isteği idi bu.

Telefonunu tekrar kaldırarak, kan bağının Eleri'nin şu anki durumu üzerindeki etkisini bilebilecek birkaç kişiden birini aradı.

"Adam," dedi Lucas Hunter telefonu açtığında. "Jacques nasıl?"

"Naia koma seviyelerinde yükseldiğini ve bilincini kendi başına kazanabileceği noktaya yakın olduğunu söylüyor." Eleri'nin ameliyatından çıktıktan sonra telefonunda bulduğu güncelleme bu cehennem gibi gündeki tek parlak kıvılcım olmuştu. "Luc, sana kan bağıyla bağlı olduğun ağ hakkında bir şey sormam gerekiyor."

DarkRiver'in alfası, bir zamanlar bir alfanın verebileceği tepkiyi vermedi - Adam'ın muhtemelen yakın zamanda bile vereceği gibi. Psy çocuklarını Dönüşen klanlarına ve sürülerine kan bağıyla bağlama talebinden önce Adam, saniyelerini kendisine kan bağıyla bağladığında psişik bir ağ oluşturduğu gerçeğini hiç düşünmemişti.

Bir Dönüşen olarak bu ağı göremiyor, sadece bağları hissedebiliyordu.

"Sor." Lucas'ın ses tonunda tecrübenin ağırlığı vardı. Bu noktada on beş yıla yakın bir süredir DarkRiver'in alfasıydı ve dört yılı aşkın bir süredir Sascha'yla çiftleşiyordu.

Hem liderlik etmenin hem de bir Psy'ye aşık olmanın ne demek olduğunu biliyordu.

Adam ona Eleri'nin dağılan kalkanından, onu hayatta tutmak için son bir çabayla nasıl kan bağı kurduğundan ve Dr. Czajka'nın ona kalkan olmadan muhtemelen başarılı bir şekilde kendine gelemeyeceğini söylediğinden bahsetti. "Kan bağının onu koruması mümkün mü?"

Uzun bir duraklama. DarkRiver alfası sonunda, "Bu müthiş bir soru, Adam," dedi. "Bir sürüye kesinlikle kalkanı olmadan gelen birini tanımıyorum. Bunun hayatta kalınabilir bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Ama DarkRiver ve SnowDancer arasında güçlü bir Psy grubumuz var. Soruyu cevaplamaları için onları içeri çekmemde bir sakınca var mı?"

"Evet." Onlar müttefikti, aralarındaki güven kırılmaz bir taş gibiydi. Bu yüzden şöyle dedi: "O benim eşim Luc. Ama zihni çiftleşme bağına izin vermeyi reddediyor."

Bir hava tıslaması, anlayış sessizliği. "Bir şey öğrenir öğrenmez seni arayacağım."

"Teşekkür ederim." Adam telefonu kapatırken, camın ötesinde Eleri hareketsiz yatıyordu.

Dakikalar geçip gitti.

Saatlere dönüştü.

Ta ki üç saat geçene ve Adam Eleri'nin odasında oturup mesajlarını gözden geçirirken ve eşiyle konuşurken kısa iletişim aramaları yapana kadar - çünkü bir kanat lideri halkının hayatından öylece kaybolamazdı.

"Özellikle yavru kuşlar," dedi ona, "ve şu anda -büyükler Malia'ya ne olduğunu biliyor, küçükler ise klandaki gerginliği anladılar. Az önce küçük kuşlara yaptığım çağrı mı? O olacak

Yani bu gece rahat uyuyacaklar." Adam bu telefon görüşmesinde gülümsemiş ve hatta kıkırdamıştı çünkü küçüklerin onu asla düşmeyecek, asla kırılmayacak bir sütun, incekleri güvenli bir yer olarak görmeye ihtiyaçları vardı.

Tam o sırada yeni bir mesaj geldi.

Gönderenin adını okurken yumruk yaptığı elini ağzına götürdü: Eleri Dias.

Mesajı açmak istemedi, hatta var olduğuna bile inanmak istemedi ama aynı zamanda, iyi haberler içermeyen bir mesaj aracılığıyla bile olsa, eşinden haber almak için yanıp tutuşuyordu. Mesajı bu sabah göndermiş olmalıydı - son kez böyle bir şansı olabilirdi.

Ona bir iş arkadaşıyla buluşmaya gideceğini söylemeden hemen önce. Raintree'den ayrılmayı planlamadan hemen önce... belki de onu terk etmeden.

Adam ekrana dokundu... ve sütun çatladı, kanadı.

...ama benim için yas tutma, Adam. Artık özgürüm. Senin vahşi kuşun uçuyor, zihnim bütün ve ruhum artık bir yenileme kafesinde kilitli değil.

Sonunda yine Eleri oldum.

- - -

ELERİ çılgılık attı.

Kendi zihninin içinde kilitli kaldığını biliyordu. Yorgun olduğunu da biliyordu. Kişiliği, ondan geriye kalanlar, ayaklarının etrafında ince iplikler halinde parçalanmıştı. En azından *kendisine aitti*, Hendricks'in anılarının ve düşüncelerinin virüsünün zihnini ele geçirmeye çalıştığını hissettiğinde attığı kendini sonlandırma düğmesi sayesinde düşünceleri hâlâ Eleri Dias'a aitti.

Başarılı olsaydı, ya delirmiş olacaktı... ya da zihni çökmeden önce ne kadar sürerse sürsün onun bir uzantısı olacaktı.

Virüsü öldür. Eleri olarak öl. Adam. Çocuk, çocuk-

Hatırladığı son karmakarışık düşünceler. İşe yaramamıştı. Ölmemişti.

Ve parçalanmış anıları arasında canlı sarı bir çizgi uzanıyordu. Bu ona Adam'ın gözlerini hatırlatıyordu.

Buna odaklandı çünkü çok güzeldi ve onu mutlu ediyordu. Yıllardır içinde var olduğu hissiz grinin çok ötesinde, göz kamaştırıcı bir mutluluk. Sessizliğin değıl, bir J olmanın ürünü olan bir gri.

Olması gereken yerde bir hiçlik.

Ama artık zihninin içinde vardı ve *hissediordu*. Nasıl da hissetmişti. Ona bir şey olmuştu, o kadarını biliyordu, ama ne olduğunu, hatırlamıyordu. Acı, parlak kenarlar, yumuşak bir kadın eline dönüşen kolundaki pençeler vardı ama bunlar kısa sürede kaybolan parıltılardan başka bir şey değildi.

Sadece parlak şahin çizgisi kalmıştı.

Bunun bir bariyer olduğunu, bilginin yavaş kırılmalarıyla fark etti. Onu çağırın sessiz karanlığa adım atmasını engelleyen bir engel. Acının, kaybın, kederin olmadığı bir yer. Adam'ın olmadığı bir yer.

Mutluluk solduğunda bile geri adım attı.

Çünkü duygu çok yönlü bir mücevherdi ve bu mücevher az önce dönmüştü... ama dönerken bile yorgun zihni tekrar kapandı.

Şahin sarısı parlıyordu, gördüğü son şey onun vahşiliğıydi.

Adam.

Bölüm 38

"Pek çok J'nin ikinci bir şansı olmaz."

-Sophia Russo (Mart 2081 civarı)

MAX, bugünlerde çok daha çabuk yorulmasına ve daha fazla dinlenmeye ihtiyacı olmasına rağmen Sophie'ye ağırdan almasını söylemekten çekinmedi. Sophie programını düzenleyip görev dağılımını yaparken, Eleri'ye bakan tesise naklini ayarladı.

Burası, Sophie'nin kurulmasına yardım ettiği J'ye özel birimlerin bulunduğu hastaneler ağının bir parçasıydı. Bu hastane en küçüklerinden biriydi ama Sophie'nin patronlarından koparmayı başardığı fonlar sayesinde ihtiyaç duyabileceği tüm yüksek teknoloji ekipmana sahipti.

Nikita Duncan parayı severdi ama vicdan sahibi bir J'yi -çok kötü insanları ortadan kaldırma alışkanlığı olan bir J'yi- yardımcısı olarak seçmesinin bir nedeni vardı. Nikita'nın ayrıca E olan bir kızı ve bilinçli olarak kabul etse de etmese de kefareтини ödemesi gereken pek çok şey vardı.

J ünitelerini finanse etmek için para biriktirmişti.

Sophia, gerçek Sophia formunda, "Bu sadece başlangıç, Nikita. Kendini o kadar kolay affedemezsin."

"Affetmekten bahseden kim?" Nikita cevap verdi. "Hepimiz seçimler yaparız. Ben kendi seçimlerimle yaşıyorum ve bunların çoğu için asla af dilemeyeceğim."

Nikita Duncan karmaşık bir kadındı.

"Fıstık nasıl?" Max, güçlü kuvvetli karısını hastaneye götürürken sordu, bir eli sırtının alt kısmındaydı, koyu yeşil jarse elbisesinin kumaşı avucunun altında yumuşacıktı.

Akşamın erken saatlerinde hava henüz ılıktı ama hastane çevresi soğuk olursa Sophia'nın üzerine örtmesi için kalın bir şal almıştı. Oturdu

Ellerini serbest tutmak için çapraz taşıdığı çantanın içinde.

"Fıstık o kadar rahat ki, belli ki senin bir klonun," diye mırıldandı kaşlarını çatarak, eli hamileliğinin yedinci ayının ikinci yarısındaki bir kadına göre oldukça küçük olan karnının üzerindeydi.

Ama doktorlarına göre -ve daha da önemlisi, onları evlat edinmiş olan Ma Larkspur'a göre- hem Sophie hem de bebek "sağlıklı ve iyi" durumdaydı. Sophie'nin vücudu sadece bu şekilde taşıyordu.

"Cidden, bebeğimiz yumuşak başlılığın tanımı. Sürekli endişeleniyorum ve onu kontrol ediyorum çünkü gelişiminde beyninin içgüdüsel olarak sürekli benimkine ulaşması gereken bir noktada olmasına rağmen o kadar iddiasız ki."

Max kıkırdarak parmak eklemlerini kızın yanaklarına sürttü. "O zaman benim klonum olamaz. Senin ilgini çok istiyorum."

Yüzünü buruşturdu ama Max'in onu okşamasına izin verdi. Onun acı çektiğini, J'leri için üzüldüğünü biliyordu. Bu yükü hiç üstlenmemiş olmasını dileyebilirdi ama Sophie'sinin kim olduğunu da biliyordu ve çocuklarını kontrol etmeyi bırakamayacağı gibi, parçalanmış kardeşlerinden de uzaklaşamazdı.

Sophia Russo'nun pes etmeyen bir kalbi vardı.

"Gidip Eleri'yi görelim," dedi derin bir nefes alarak. "Dr. Czajka prognozun kötü olduğunu söylüyor ama Adam onu WindHaven'a bağladı... Umut etmek istiyorum Max. Bunun mantıksız olduğunu ve kendimi kalp kırıklığına hazırladığımı bilsem bile bir mucize istiyorum."

Titreyen bir nefes. "Eleri bundan önce Exposure'a ne kadar yakın olduğunu bilmediğimi düşünüyor. Daha önce hiçbir J bu seviyede bir psişik hasardan kurtulamadı.

-Kalkanların üzerine inşa edildiği temel ortadan kaldırıldığında kalkan geliştiremezsiniz."

Elini sırtında günün sonunda her zaman ağrıyan o noktaya sürttü. "O yaşıyor, kendi başına nefes alıyor. Her seferinde bir adım."

Eleri'nin yoğun bakım odasının önüne vardıklarında Adam Garrett'ı odanın önünde volta atarken buldular, telefonu kulağındaydı ve saçları sanki elini sokmuş gibi kabaca dağılmıştı. "Ne?" dedi telefon hattına, tam da onları fark ettiği anda.

Telefonla tekrar konuşurken onlara kısa bir baş selamı verdi. "Emin misiniz? Siktir. Evet, halledeceğim." Görüşmeyi bitirirken, "Sophia, Max." dedi. Max diğer adamla hiç tanışmamış olsa da Sophie, WindHaven alfasıyla yaptığı kısa görüşmeyi ona haber vermişti. "Adam," selamladı.

Diğer adam onun uzattığı eli sıkı. "Değişiklik yok," dedi, çenesi gergindi. "İçeri girebilir miyim?" Sophia sordu.

Adam başıyla onayladı ve Max'in karısı J ailesinin bu yaralı üyesini görmek için içeri girdi. Bu sırada Max, Adam'ın yanında duruyordu ve Adam'ın Eleri'nin klanına sağladığı yardım yüzünden burada olmadığından şüphe duymuyordu. Adam buradaydı çünkü Sophie'nin Max için önemli olduğu gibi Eleri de onun için önemliydi.

Max'in içgüdüleri gergindi, bu sahne ona başka bir J'yi, başka bir şiddet eylemini, başka bir canavarı hatırlatıyordu.

Daha fazla değil. J'lerim bundan daha iyi bir hayatı hak ediyor!

Max karısının söylediği her şeye, J Corps için istediği her şeye katılıyordu. Bu tür bir son -psikopatların elinde şiddet görmek ya da kalkanları daha fazla dayanamayıp devre dışı kaldığı için ölmek? Bu çok yaygın bir senaryoydu ve buna bir son *verilmesi* gerekiyordu.

"Sen polistin, değil mi?" Adam uyarıda bulunmadan söyledi.

Dikkatinin dağılmasına sevinen Max dönüp diğer adama baktı. Adam'ın profili keskindi, derisi kemiklerinin üzerinde gergindi. "Evet. Şimdi Nikita Duncan'ın güvenliğini sağlıyorum." Hayatındaki bu dönüşü asla tahmin edemezdi. Ama Sophie gibi o da gerektiğinde patronuyla dişe diş mücadele etmiş ve bir kez olsun etik ilkelerinden sapmamıştı.

Nikita onu zorlayamayacağını biliyordu. Onu kovabilirdi ama yapmamıştı. Bu da onun hakkında bir şeyler söylüyordu. Karmaşık. Kesinlikle karmaşık. "Neden?"

"Silahlı mısın?"

"Her zaman." Tüm J birimlerinin güvenlik kurulumunu denetleyen küresel güvenlik şefi olarak hastane içinde silah taşımak için gerekli izne sahipti. Adam'a yaptığı işi nasıl tarif ettiğine rağmen, işi uzun zaman önce Nikita'yı korumaktan, onun bayrağı altında geniş bir güvenlik personeli ağını yönetmeye dönüşmüştü.

"Ona göz kulak ol," dedi Adam, gözleri Eleri'nin üzerindeydi. "Telefondaki arkadaşı Bram'dı - Hendricks'in evini darmadağın eden ekip bir dizi rahatsız edici fotoğraf buldu. Herkesin yanıltmış olması ve Hendricks'in daha önce keşfedilmemiş kurbanları olması mümkün, gidip o pislikle konuşmam gerek."

Max, Şerif Yardımcısı John Hendricks'in arabasıyla bir çukura düştükten sonra çölde kaybolduğunu belirtmedi. Bir tanesi

Max'in en yakın arkadaşı bir Dönüşen'di; adaletin ilkel ırk için nasıl işlediğini biliyordu ve İnfaz'da geçirdiği yıllar boyunca neler yaşadığını gördüğü için, bazılarının acımasız bir felsefe olarak adlandırdığı şey için Dönüşenleri suçlamıyordu.

"Ben de senin durduğun yerde durdum, Adam," dedi. "Kurbanlarının mezarlarının yerlerini rehin tutan bir piçle birlikte. Güçlü bir telepata erişimim vardı. Ondan katilin zihnini soymasını istedim."

Diğer adamın bakışlarını tuttu. "Bunun bir Dönüşen yöntemi olmadığını biliyorum ama kararımdan asla pişman olmadığımı söyleyebilirim. Pislik herif manipüle etmeye ve geciktirmeye devam edecek, zarar vermek için her fırsatı kullanmaya devam edecekti."

Sevdiklerinin eve dönmesini bekleyenlerle konuşmak, onlara asla dönemeyeceklerini söylemek kalbini kırmıştı ama onlara acı dolu bir huzur verdiğini de biliyordu. Artık merak yok. Artık soru sormak yok.

Kaybettiklerine sevgi dolu bir veda edebilmenin korkunç hediyesini.

Adam'ın gözleri kısıldı. "Bunu bir seçenek olarak düşünmezdim." itiraf etti. "Ama haklısın. Eleri bana Hendricks'in oyun oynamayı sevdiğini söyledi. -Ona üstünlük sağlayacak sorularla gelmemiz hoşuna gidecektir."

Şahin lideri bir karara varmış gibi başını salladı. "Eleri'ye göz kulak olacak mısın?"

"Sana söz veriyorum. Git ve o piçin ne bildiğini öğren."

Ama Adam tekrar camın arkasından baktı. "Sophia."

"Bir noktada onu dinlenmeye ikna etmem gerekecek," diye onayladı Max, "ama fazla uzağa gitmeyi planlamıyor. Personel ona personel için tuttukları odada bir yatak olduğunu söyledi bile. Siz dönene kadar Eleri'ye ben göz kulak olurum."

Adam uzun bir süre tereddüt etti, parmaklarını pencerenin camına dokundurdu. Eleri'ye her ne söylediye, sessizdi ama Max yine de onun gücünü hissetti.

Hayır, Adam Garrett ve Eleri Dias sadece tanıdık, hatta iş arkadaşı değillerdi.

Max sevdiği kadın için endişelenmenin, onun uyanmasını beklemenin nasıl bir cehennem olduğunu biliyordu. O ve Sophie, mucizelerine kavuşmuşlardı ama Eleri, Sophie değildi. Eleri'nin zihni Sophia'nınki gibi PsyNet'e bağlı değildi.

Eleri artık ağın *içinde* bile değildi.

Sophia'nın hayatını kurtaran ikiz neosentience ise azalmış ve yaralanmıştı, PsyNet amansız çöküşünü sürdürürken zar zor ayakta duruyordu. Max, çöküşleri takip etmek için geceler boyu uyanık kalmıştı. Çünkü Sophie'nin hayatını kurtaran şey şimdi hem onun hem de çocuklarının sonunu getirebilirdi.

Sophia PsyNet'ten asla ayrılamaz, Sascha Duncan ya da Faith NightStar gibi bir değişim ağına asla iltica edemezdi. Sophia *Ağ'ın bir parçasıydı*, varlığı *Ağ'ın* dokusuna bağlıydı. Eğer ağ parçalanırsa, o da düşecekti.

Max kendini nefes almaya zorladı.

Zamanları vardı. Ağın her çatlağına ve hattına sızmış olan mavi örümcek ağı onlara zaman kazandırmıştı. Uzun vadeli bir çözüm bulmaya yetecek kadar. Çünkü Nikita'nın en güvendiği ekipte olmak, onun halkın büyük çoğunluğu gibi olmadığı anlamına geliyordu: Max mavi örümcek ağının bir düzeltme değil yama olduğunu biliyordu.

PsyNet güvenli olmaktan çok uzaktı.

Evet, Max Shannon Adam Garrett'in korkusunu çok iyi anlıyordu.

39. Bölüm

Sanırım birine söyleyebilirdim... hayır, bunu kullanabilecekken neden yapayım ki? Artık fısıltıların ne olduğunu bildiğime göre, rahatsız edici değil. Hayır, şimdi *ilginç*.

-John Hendricks'in (12 yaşında) not defterinden (2069 kışı civarı)

BRAM, Adam'ı Kanyon sapağının yakınında bekliyordu, kendi tozlu aracı gecenin örttüğü yolun bir kenarına park edilmişti. Vardığı zaman bitkin düşmek istemeyen Adam kanatla uçmamıştı. Bunun yerine, Raintree'ye ticari bir jet-chopper uçuşu ayarlamayı başarmış ve okulun kendisi için yaktığı futbol ışıklarının altında lisenin spor sahasına inmişti.

Pascal klanın araçlarından biriyle bekliyordu; aracı teslim ettikten sonra kıdemli kanat komutanı havada biraz zamana ihtiyacı olduğu için kanatla Kanyon'a geri uçmuştu.

Şimdi Bram Adam'ın aracının yolcu koltuğuna oturdu ve "John Hendricks'in hafızasının silinmesini mi istiyorsun?" dedi.

Adam yolda Bram'i aramış ve ona sadece yardıma ihtiyacı olduğunu söylemişti. Diğer adam başka soru sormamıştı. Hendricks'in WindHaven'da olduğunu anlamış olması sorun değildi; muhtemelen tüm kasaba Hendricks'in şahinlerde olduğunu biliyordu. Bir WindHaven yavrusuna dokunup da hikayeyi anlatacak kadar yaşayamazdınız.

Adam'ı şaşırtan şey anılarla ilgili varsayımıydı. "Sana yüz yüze sorayım dedim, bakalım seni rahatsız edecek mi? Rahatsız ettiyse kusura bakma, edebilirim-"

"Hadi gidelim." Bram belli ki güne J Kolordusu'nun siyah ya da gri takım elbise ve beyaz gömlektten oluşan üniformasını giyerek başlamıştı ama gri pantolonu hâlâ üzerinde olmasına rağmen ceketini yoktu ve beyaz gömleği toz içindeydi, kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı.

Adam diğerk adamin sözüne güvenerek gecenin sessizliğinde yoluna devam etti. "Gerekirse onu geri veririz." Bu kararı yolda vermişti. "Malia'nın gidişiyile çok kısa bir süre cehennemde kaldık, eğer onu bir mahkeme salonunda adaletle yüzleşirken görmek aynı cehennemde çok daha uzun süre kalmış insanlara huzur getirecekse onu asla alıkoymayacağım."

Bram parmağıyla pencere pervazına vurdu. "Onlarla konuşamazsın çünkü seni tanımıyorlar ama Tim Xiao -görev gücünün başı- konuşabilir ve konuştu da; onlara Hendricks'in yakalanmaktan kaçmaya çalışırken çölde kaybolmuş olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu ve ölmüş olma ihtimalinin de yüksek olduğunu söyledi.

"Tek istedikleri öldüğüne dair kanıttı. Hiçbiri mahkemenin kaybedilmesine üzülmeydi - kızları dipnot olarak kalırken onun medyada nasıl yer aldığını zaten görüyorlardı. Ona bir duruşma vermek istediğı her şey olurdu."

Adam'ın pençeleri, hiç tanımadığı üç ailenin kederinden doğan bir öfkeyle dışarı fırladı. "Kalıntılarının çölde bulunmasını sağlayabiliriz." Hızını artırdı. "Xiao senin gibi bir J mi?"

Bram başını salladı. "Hayır, o bir insan ve tehlikeli derecede zeki... ama yıllardır Eleri'ye yarı aşık, bu yüzden Hendricks'in çöle düştüğü haberini yutmaya razı."

...yarı aşık.

Adam bunca zaman Eleri'nin çiftleşme bağı yüzünden onun olduğunu, başka hiçbir erkeğe karşı böyle bir çekim hissetmediğini varsaymıştı. Bu çok büyük bir varsayım idi.

"Eleri ona aşık değil," dedi Bram, sanki Adam'ın düşüncelerini okuyormuş gibi. "Farkında olduğunu bile sanmıyorum."

Adam pençelerini tekrar içeri soktu, konuyu uzaklaştırdı. Eğer Eleri bu çekimi hissetseydi, harekete geçerdi. Adam'ın arkadaşının titanyumdan bir omurgası vardı.

Arabanın sistemindeki telefonu çaldı, ekranda Dedektif Beaufort'un adı yanıp sönüyordu. "Beaufort," dedi, aramayı cevaplarken. "Hoparlördesiniz. Bram benimle."

"Şef uyandı." Derin sesinde açık bir rahatlama vardı. "Bu kâbus gibi günde aldığım en iyi haber."

"Ona ne olduğu hakkında bir şey hatırlıyor mu?"

"Hendricks'in kapısına geldiğini söylüyor ama hepsi bu. Ondan sonrası tamamen boş. O küçük hafıza kaybı dışında, eski halinden eser yok."

Adam kaşlarını çatı. "Hendricks ona neden bir şey yapsın ki? Sadece Raintree İnfaz ekibinin en deneyimli üyesi olduğu için mi?"

"Hayır, Şef muhtemelen Jacques'ın bulduğu araç için endişelendiğini söyledi. Şef yaklaşık bir yıl önce Hendricks'e evinde sürpriz yapmış. Bayan Cross çok fazla pasta yaptığı ve önceden haber verme zahmetine girmediği için bir turta bırakmak istemişti. Karakola da iki turta bıraktığını hatırlıyorum.

"Hendricks'in arka garajı o sırada açıldı ve şef kamyon hakkında yorum yaptı. Hendricks'in ona kamyonun amcasına ait olduğunu ve amcasının satabilmesi için tamir ettiğini söylediğini anlattı. Şef Cross'un çelik gibi bir aklı olduğunu bilirsiniz. O sabah Jacques'ın dosyasına bakar bakmaz aracı hatırlamıştır."

"Hendricks, Jacques'la ya da başka biriyle küçük bir ayak oyunuyla bu işten sıyrılabilirdi," dedi Bram, ilk kez konuşmaya girerek. "Aracın ruhsatını ve sigortasını ödemek istemediği için onu çölde saklayan polis en fazla bir tokat verdi. Kimsenin daha fazla araştırması için bir neden yok."

Beaufort, "Sanırım paniğe kapıldı," dedi. "İçinde kurban DNA'sı olmadığından emin olamadı ama daha hafif bir suç işlemek ve borcunu ödemek için yalan söylemek yerine Jacques'ı vurdu ve aracın inceleneceğinden emin oldu."

"Cinayetten paçayı kurtardı çünkü planlamak için zamanı vardı," dedi Adam, "ama ayakları üzerinde hızlı düşünemiyor."

Bir gün havadayken buna kendisi de tanık olmuştu.

Jocasta Whitten ve Hendricks yakınlardayken bir çocuk bakmadan Ana Cadde'den karşıya koşmuştu. Çocuğa bakan Hendricks'ti, ama Hendricks kararsızca gözlerini kırıştıtırırken çocuğu caddeden almak için harekete geçen Whitten olmuştu.

Adam bunu görmüştü çünkü o sırada yere inmiş, çocuğun sokağa adım attığını görür görmez atlamıştı.

"Sanırım haklısın," dedi Beaufort. "İnsanoğlu beklenmedik değişikliklere hiçbir zaman iyi tepki vermedi. Şefi bulduktan sonra o kadar sakın ve yardımsever olduğunda bir şeyler olduğunu anlamalıydım. Hatta içeri girip ortalığı toplamayı bile teklif etti. Tanrım."

Bram tekrar konuştu. "Bu senin hatan değil. Psikopatların o kadar iyi maske takma yetenekleri vardır ki kimse altındakini göremez. Hoş, sessiz komşu, onun olduğunu asla düşünmezdim. Tanıdık geldi mi?"

"Evet." Ama diğerk adamın ses tonuna bakılırsa, yardımcılarından birinin onun emrinde çalışırken kadınları öldürdüğü gerçeğini anlaması zaman alacaktı.

İlerideki Kanyon garajının girişini gören Adam kısa süre sonra aramayı sonlandırdı. "Klostrofobin mi var?"

"Hayır. Neden?"

"Derine ineceğiz," dedi ve garajın içinden geçerek diğerk tarafta çoğuz zaman kapalı duran büyük bir silindir kapıya doğru sürdü.

Bugün kapının önünde iki şahin asker nöbet tutuyordu.

Geçerken kadınlara "Arkamdan kapatın," dedi.

Onlar geçerken zaten aşağıya doğru yuvarlanıyordu.

"Burası Bölgesel Savaşlar sırasında kanatlı bir kaçış tüneli olarak inşa edilmiş," dedi Adam Bram'a, "ama büyükannem araçların sığması için genişlettirmiş."

"Etkileyici."

"Kanat yardımcım Dahlia, Hendricks'i Kanyon'un en derin yerine, korumasız insan zihinlerinden mümkün olan en uzak noktaya yerleştirdi." Ayrıca diğerk olası kurbanlar konusunda erkeği sorgulamayı da teklif etmişti ama Adam bunu ona yükleyecek değildi.

Bazı şeyleri bir kanat liderinin omuzlaması gerekirdi.

İşıksız tünelde yoluna devam etti, farları kayadaki mineralleri parlatıyordu.

"Bugüne kadar insanların her gün yaşadıkları kırılğanlığı hiç anlamamıştım."

Dönüşenlerin aksine, çoğuz insanın doğal kalkanları yoktu ve bu yüzden etraflarındaki Psilerin zihinlerini ihlal etmeyeceklerine *güvenmek* zorundaydılar. "Bu inanılmaz bir güç gerektirir."

Bram başıyla onayladı. "Onlara bir kalkan verdiğinizde insanlar üç ırk arasında en güçlüsü haline gelebilir - yüzyıllar boyunca zorlanmış saf, kör cesaretle bilenmişlerdir."

"Kız kardeşim Eleri'nin kalkanları için bir çözüm bulmaya çalışıyor," dedi Adam dar bir köşeden dikkatle geçerken. "Eğer işe yararsa, insanlar için de işe yarayabilir."

"Psy için yapay bir kalkan mı?" Bram daha dik oturdu. "İnsan kalkanı üzerinde çalışan insanlarla bağlantı kurdu mu?"

Adam'ın elleri direksiyon simidinde kenetlendi. "Eğrinin ilerisindeler mi? Eleri'ye yardım edecekler mi?"

Bram bir süre durakladıktan sonra, "Hayır," dedi. "Hayır, bence kız kardeşinin tek başına çalışması daha iyi. Şimdiye kadarki tüm yapay kalkan girişimleri başarısız oldu. En iyisi o

temiz bir sayfadan başlamalıyız."

Şimdiye kadarki tüm yapay kalkan girişimleri başarısız oldu.

Farlar Dahlia'yı Hendricks'i sakladığı küçük odanın yanında onları beklerken yakaladı. Adam sağlam aracı olduğu yerde bırakarak ışıkları kapattı ve gözlerinin Dahlia'nın elindeki elektrikli fenerin sağladığı daha sessiz ışığa alışmasına izin verdi.

"Ne yapıyor bu?" Adam, Bram'le birlikte ona katıldıktan sonra sordu.

"İçeride sürekli onunla birlikte olan iki kişi var ve temelde ya onlara saçmaladığını, hayatlarını tehdit ettiğini ya da gitmesine izin vermeleri için onları tatlı dille ikna etmeye çalıştığını söylüyorlar." Dahlia'nın üst dudağı kıvrıldı. "Adam kafayı yemiş ama kesinlikle ne yaptığını ve bunun yanlış olduğunu anlamış. Mahkemeyle yüzleşmesi için onu serbest bırakmaya karar verirken delilik savunması yapamaz."

"Kan bağının izini sürebildiniz mi?"

Başını sertçe salladı. "Öz annesi tarafından bir hastaneye teslim edilmiş - kelimenin tam anlamıyla bu amaçla orada tuttukları beşikte bırakılmış. Ne annesinin kim olduğuna ne de babasının soyuna dair bir kayıt var. Çıkamaz sokak.

"Yine de onun için çok üzölmeyin - o gece onu evlat edinen insanlar sonunda onu evlat edindiler. Onlar gerçekten iyi insanlar ve bu yargıyı kolaylıkla vermediğimi biliyorsun. Şefkatli birer yetişkine dönüşen iki evlatlık çocukları daha var. Biri anaokulu öğretmeni; diğeri ise boş zamanlarında evsiz barınaklarında gönüllü olarak çalışan bir sağlık görevlisi."

Durakladı, yüz ifadesi değişmişti. "Çocukluğunda dış güçler tarafından istismar edildiğine dair bir işaret yok, gerçi konuşmasa kimse bilmezdi sanırım. Bu yaptıklarını mazur göstermez ama en azından Hendricks'in yanlış doğmuş olması yerine bir nedeni olurdu. Hiçbir çocuk için bunu söylemekten hoşlanmıyorum."

- - -

BRAM daha önce hiç bu kadar ölümcöl bir kadınla karşılaşmamıştı, bundan emindi.

-O da Saffron ve Eleri'yle birlikte Kartel'deydi. J meslektaşları öldürebilirdi, evet, ama bu kadın, uzun boylu ve tehlikeli kıvrımlara sahipti, bir adamı lime lime eder, sonra da yüzünü adamın kanıyla boyardı. Ondaki yayılan enerji şiddetli ve ilkeldi ve Bram bu enerjinin suratına yumruk gibi indiğini hissetti.

Gözleri ona kaydı, karanlık ve öfkeliydi. "Hendricks'in kafasının içinde neler olduğunu göreceğ olan Psy sen misin?"

"Bram," dedi, onun adını bilmesini istiyordu. "Ve evet. Ayrıca çocukken istismara uğrayıp uğramadığını da öğrenebilirim."

Başını kapıya doğru salladı. "İçeri gir bakalım, defans oyuncusu gibi görünen ve Bram gibi havalı bir ismi olan Psy."

Bu şahine verdiği tuhaf, şaşırtıcı tepki bile Eleri'nin başlattığı, bitirmeye çalışırken neredeyse öldüğü şeyi bitirme ihtiyacını geçersiz kılmadı. Adam'ın arkasından içeri girdi, Dahlia'nın feneri duvardaki kancaya astıktan sonra kapı aralığında kaldığını fark etti.

Diğer iki fener mekânı aydınlatıyordu, yani Hendricks'i Bram'in yapacağı gibi karanlıkta bırakmamışlardı -ama Bram yıllarca seri katillerin zihinlerini didik didik ettikten sonra sapkın bir herif olmuştu. Hendricks bir sandalyeye bağlı olmasına ve yüzünün bir tarafında tutukluluktan kaynaklanan morluklar olmasına rağmen, beslendiği ve sulandığı belliydi.

Kırık kolu da düzeltilmiş, sonra göğsüne ve sandalyeye bağlanmıştı. Şahinlerin diğer yaralarından da kan akmayacağından emin olduklarına şüphe yoktu. Onunla işleri bitene kadar.

"Sürpriz," dedi eski şerif yardımcısı, doğrudan Adam'a bakıp Bram'ı görmezden gelerek.

Adam Garrett psikopatların oyununu oynamamıştı. "Bram."

Hendricks hâlâ Adam'a odaklanmışken Bram diğer adamın zihnine yöneldi. Hendricks ne olduğunu hemen anladı, çılgılık atmaya başladı ve telepatisiyle Bram'ı "yumruklamaya" çalıştı. Ancak kalkanları olmayan insan kadınları öldürecek ve yetmiş yaşındaki bir insanın kalp krizi geçirmesine neden olacak kadar güçlü olmasına rağmen, kalkanları - mevcut seviyelerinde bile - düşük seviyeli Tp'sine karşı titanyum olan eğitilmiş bir Gradyan 9.1 J'ye karşı hiçbir şansı yoktu.

Bram, Hendricks'in kendi kalkanlarını -ne kadar varsa- acımasız bir kolaylıkla aştı. Ve gördüğü zihin... daha önce yürüdüğü zihinlere hiç benzemiyordu. Belirli anıları almak için eğitilmişti ama bunca yıllık deneyimiyle, bir zihni barındırdığı şeylerden tamamen arındırabilirdi.

Yük kendi anılarının üzerine yazılamazdı, eğer bilinçli bir şekilde çekilişten sorumlu olsaydı.

Ancak önce, "Dairenizde kolunun üst kısmında küçük bir dövmesi olan esmer bir genç kızın ve aynı yaşlarda saçları örgülü siyah bir kızın güvenlik kamerası fotoğraflarını bulduk. Kim bunlar?"

Hendricks güldü. "Bilmek istemez miydin?"

Bram zaten istiyordu, çünkü Hendricks'in dağınık zihni ilgili anıları bir anda aklına getirmişti. "Roxanna Johnson ve Imma Fehr. Takip edilmişler ama anılarına göre öldürülmemişler."

Hendricks'in gözleri kocaman oldu. "Sen de onun gibisin, benim Eleri'm gibisin."

Bram Adam'ın öfkesini hissetmişti ama şahin kanadı lideri sakinliğini koruyarak Hendricks'in hikâyesini doğrulamak için isimleri Beaufort'a gönderdi.

Bram çoktan yoluna devam etmiş, buldukları diğer görüntüleri soruyordu. Hendricks şimdi ondan kaçmaya çalışıyordu ama sadece nadir psikopatlar bu yeteneğe sahipti ve o psikopatlar da genelde Psy'dı.

Hendricks Psy değildi. Ama tam olarak insan da değildi.

Bram sözlerini bitirdiğinde diğer adamın başı öne düşmüş, ağzından salyalar akmaya başlamıştı. Bram Adam'a, "Benimle dövüşmekten yoruldu," dedi. "Sanırım hepsini buldum ama geride bir şey bırakmadığımızdan emin olmak için iki okuma daha yapmak istiyorum."

Adam başıyla onayladı. "Dahlia, Bram'in erişimi aldığından emin ol." Telefonunu kaldırdı. "Görev gücü belirlediğin ilk iki kızın yerlerini tespit etti bile. Artık daha yaşlılar, Hendricks'in yaşındalar." "Gördüklerimle uyuyor; kendi yaşındaki kızları takip ederek başlamış. Kan bağına gelince... İçinde Psy var, muhtemelen nesilden nesile aktarılmış. Unutulmuşlardan mı yoksa Sessizlik öncesi insan-Psy çiftlerinden mi geldiğini bilmenin bir yolu yok.

Gradyan'da l'in biraz altında, bu yüzden asla bir biyogeribildirim ağına bağlanamazdı, ama sanırım korumasız bir çocuk olarak, "Düşünceleri yakaladı, kendi deyimiyle fısıltıları."

Adam'ın ağzı gerildi. "Akıl hastalığına mı neden oldu? Ona hasta muamelesi mi yapmamız gerekiyor?"

"Hayır. Yeteneğini anlamaya başlayan ve insanların sırlarını dinlemekten sadistçe zevk alan bir çocuk hissi alıyorum." İsteseydi onu gezegendeki tüm doktorlara götürecek olan iki hayran ebeveyni olan bir çocuk, ama Hendricks onun gizli gücünün tadını çıkarmıştı.

"Gençliğinde şantaj işinde kazançlı bir ek işi vardı - bu yüzden bu kadar zayıf bir telepatiyle öldürebiliyordu. Onu en keskin noktasına kadar bilebilir. Gerçek şu ki, asla ölüme neden olmamalıydı; bunu yapabilmesi, yeteneğini bir neşter haline gelene kadar geliştirmek için ne kadar çaba harcadığını gösteriyor."

Bram, Hendricks'in anılarının kendi anılarından iyice ayrıldığından emin oldu. Daha sonra Adam'a seri katilin DNA'sının ve anılarının analiz edilmesi ve incelenmesi gerektiğini söyleyecekti, çünkü başka katiller de olabilirdi.

Dışarıdaki insan ya da şekil değiştiren çocuklar, bunun bir sorun olmasına yetecek kadar Psy'ydi, ancak zihinleri bir biofeedback bağlantısı arayacak kadar Psy değildi.

Böyle her ocuk Hendricks olmazdı. Bazıları fısıltılar yüzünden ıldırabilirdi... ve belki de yüzyıllar boyunca zaten ıldırmışlardı. Eski akıl hastanelerindeki insanlardan kaçıküçük Psy yetenekleri için test edilmişti? Üçlü Anlaşma'da yer alanların yeni ve geniş kapsamlı bir test rejimine duyulan ihtiyaç konusunda bilgilendirilmeleri gerekiyordu.

şimdilik, nefesini kesen kadına baktık. "Bence bu durumda onun kötü bir tohum olduğunu kabul etmelisiniz."

Bölüm 40

Sanırım bu başarısız oldu, Saoirse. Ben 14. partiye geçiyorum.

Saoirse: Lanet olsun. 12'den umutluydum. Ben 13'e başlıyorum. İşimiz bittikten sonra buluşalım ve birkaç saat uyumak için eve gitmeden önce sonraki adımlarımızı tartışalım. Dinlenemediğimiz için sınavları berbat etmek istemeyiz.

Malia: Tüm ekip için yemek hazırlayacağım-Babam şimdiden kafanıza yemek paketleri atmakla ilgili mırıldanıyor bu arada. Tahir yardım edecek çünkü onu zorluyorum ve o hâlâ tuhaf davranıyor ve bana çok iyi davranıyor. (Merak etme anne, kolumu zorlamayacağım-Naia bana bir iyileşme seansı daha yaptı ve kemiğin "mükemmel" bir hızla örüldüğünü söyledi).

-Team El-Shield (şimdi)

İŞİN KENDİSİNE DÜŞEN KISMI TAMAMLANDI, Bram katilden uzaklaşmak için dışarı çıktı, Adam ise Hendricks'le birlikte içeride kalmak zorunda olan iki muhafıza birkaç sessiz söz söylemek için geride kaldı.

Dahlia ona doğru yürüdü, vücudu ve yüzü soluk ışıktaki gölgeleniyordu Odadan sürüş koridoruna düşen. "Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Psy alkolü işleyemez. Aksi takdirde tüm J'ler öfkeli alkolikler olurdu." "Yaptığın şey seni mahvetti, değil mi?" Koyu, keskin gözler.

Bram, "Artık kendi anılarıma neredeyse hiç sahip değilim," diye itiraf etti. "Boşluklar katillerin ve diğer şiddet suçlularınıninkilerle dolu."

"Dokunuyor musun?" Eldivenli ellerine doğru başını salladı. "Eleri'nin şekil değiştirenlerle bir sorunu yoktu, yine de aşırıya kaçmazdı."

Bram'in derisi diken diken oldu. "O zaman muhtemelen iyi olacağım. Dönüşen kalkanları neredeyse aşılmazdır."

"O zaman içki içmek yerine yatağında yorgunluğunu atmaya ne dersin?" Yakınına eğildi, böylece kelimeler kulağına sıcak bir nefes gibi geliyordu, boyu onunkine göre mükemmeldi. "Demek istediğim, yüzeyinin altında kaynayan tüm bu cinsel gerilim senin için iyi olamaz."

Bram onu kendine çekmek, boynunun kıvrımlarını *ısırmak* istedi. Aleti zonkluyordu. Kontrolden çıkmaya başlamıştı. Ve daha fazlasını istiyordu. "Hendricks'in evine dönüp özel timle buluşmam gerekiyor." Bu gece kimse uyumuyordu, masada açık sorular varken değil.

"Davetin şu anda bir son kullanma tarihi yok Bay Bram." Elini ensesine koydu, sıcaktan yanıyordu. "Bana telefonunu ver."

Otomatik pilotta kilidini açtıktan sonra uzattı.

"İşte," dedi kadın birkaç dokunuştan sonra. "İşin bitince beni ara." Kadın telefonu Adam'ın cebine koydu ve Adam, kadınla neredeyse hiç temas kurmamış olmasına rağmen, kadının kendisini ele geçirdiğini hissetti.

Adam odadan dışarı çıktı. "D," dedi, "onu kilitle ve Naia'ya onu bir kez daha gözden geçirmesini söyle. Bram'in okumalarının geri kalanı için işlevsel olmasını istiyoruz." "Tamamdır." Dahlia tam profesyonel moduna geri dönmüştü. "Ne yapıyoruz?"

sonra onunla?"

"Bram'in işi bittikten sonra o delikte ölecek," dedi Adam kapıyı arkasından çekip kapattıktan sonra. "Kurbanlarına yaptığı buydu - onları o ışısız hapisanede yalnız bıraktı ve sadece işkence etmek için içeri girdi. Ona işkence etmeyeceğimiz için paçayı kolay sıyrıyor ama ışığı ya da arkadaşlığı hak etmiyor."

Bram bu kadar acımasız bir ceza beklemiyordu. Arabaya bindiklerinde Adam'a, Dahlia'dan uzaklaşmak için kendini zorladıktan sonra, "Bu seni rahatsız edecek mi?" diye sordu. "Sen bunun için yaratılmış bir adam değilsin."

Adam ona neredeyse eğlenen bir gülümseme attı. "Büyükannem ailemi öldüren adamın kafasını koparmıştı. O yapmasaydı ben yapardım. Bir klanın ya da sürünün liderinin gerektiğinde karanlığa bürünemeyeceğini asla ama asla düşünmeyin. Sadece bizi bütünüyle yutmasına asla izin vermeyiz."

"Nasıl?" Bram umutsuzca bir cevap bekleyerek sordu. "Uçurumun içine çekilmekten nasıl kurtuluyorsunuz?"

"Klan," dedi Adam hemen. "Bu savaşta yalnız değiliz. Siz de öyle." Bram'e bakabilmek için aracı durdurdu. "Siz Eleri'nin ailesisiniz, yani benim de ailemsiniz. Bu da seni WindHaven'ın bir parçası yapar."

Bram bunu nasıl karşılayacağını, acı ve ruh çatlakları üzerine kurulmamış bir ailenin parçası olmayı nasıl hayal edeceğini bilmiyordu.

"Senin ve Dahlia'nın boş zamanlarınızda ne yaptığınız umurunda değil," dedi Adam, "ama onun da kendi yaraları var. Ona zarar vermeyin."

Bram, kanat liderinin kendisine Bram'in sorumlu kişi olmadığını söylese ne diyeceğini merak ediyordu. Kendini bitkin hissediyordu, sanki bir darbe almış gibiydi... ve bir darbe daha almak için geri dönmek istiyordu.

- - -

"Dahlia'nın Bram'in bekâretini almak üzere olduğundan oldukça eminim," dedi Adam Eleri'ye ertesi gece geç saatlerde, hastane akşamın yumuşak ışıklarıyla etraflarını sararken.

Tüm gününü bir hastanede geçirdikten sonra onu görmek için uçağa binmişti. Dr. Czajka'nın yanı sıra Max ve Sophia da ona düzenli olarak güncellemeler gönderiyordu.

Bu güncellemelerin hepsi aynıydı: *Değişiklik yoktu.*

"Yine de," diye ekledi, "arkadaşın bu kuralı çoktan çiğnemiş gibi görünüyor."

Eleri'nin göğsü sessizlik içinde inip kalktı.

Malia'nın ona verdiği dudak kremini alarak, kurumasınlar diye Eleri'nin dudaklarına şefkatle sürdü. Hareket ettikçe, Dr. Czajka'nın hemşirelerinden birinin şahin formunda geldikten sonra ona verdiği önlüğün malzemesi yumuşak bir hışırtı çıkardı.

"Malia bana bu şeyin 'sihirli' olduğunu söyledi ve sana sürmem için sert talimatlar verdi." Amir ve Saoirse'nin yavru kuşu çoktan kararlı bir şekilde kendini toparlamaya başlamış ve Malia'nın fikir babası olduğu El-Kalkan Projesi'ne balıklama atlamıştı.

"Tüm yavru kuşlar uçmayı öğrenmeye başladıklarında birkaç kez düşerler; biz bunların alçaktan olmasına dikkat ederiz. Ama çoğu, bir ebeveyn gelip tozlarını alana kadar şaşkın şaşkın toprakta otururken, Malia'nın zıplayıp kanatlarının tozunu kendi başına almasını ve o minik şahin ayaklarıyla Amir'e koşup tekrar uçmak istemesini izlediğimi hatırlıyorum."

O gün sırtıtmıştı, ondan çok hoşlanmıştı ve tekrar heyecanlanıp koşmadan önce kabarık kanatlarının tozunu alırken yüzünde beliren kızgın ifadeyi sonsuza dek hatırlayacağını biliyordu. "Bu onun yumuşaklığa ihtiyacı olmadığı anlamına gelmez."

Adam bu sabah onu da yanına almış ve bacaklarını kanyonun çıkışının kenarından sarkıtarak oturmuşlardı; Adam ona küçük kahvaltı lokmaları verirken o da kafasındaki ve kalbindeki her şeyi dökerken Adam onu kucaklamıştı.

Ne kadar sert olursa olsun, Malia'nın korkusu geçene kadar şımartılmaya ve üzerine titrenmeye, kanat liderinin himayesindeki yavru kuş olmaya ihtiyacı vardı. Tıpkı Malia'yı kızdırmayı seven ama onun için ölebilecek olan küçük kardeş Tahir gibi. Onu bir yırtıcıdan koruyamadığı düşüncesiyle sarsılmıştı. Adam çocuğu uçurmuş ve Tahir'in en sevdiği mağaranın yanında konuşmuşlardı. Değişkenlerin hiyerarşi anlayışı burada yardımcı olabilirdi - Tahir'in şahini sorumluluğun Adam'a ait olduğunu anlamıştı.

Polly'yle de vakit geçirmişti, arkadaşının sadece birkaç metre öteden kaçırılmasından dolayı hâlâ perişan olan tatlı kızla. Eleri'ye "Etkilenen tüm yavrular olanlar hakkında konuşuyor," dedi. "Bu iyiye işaret. İçeride yavaş etki eden bir zehre dönüşmeyeceği anlamına geliyor. Ayrıca yavruların ailelerine ulaştım ve çocukların Malia ve Polly'yi görmeleri için Kanyon'a gelmelerini ayarladım."

Naia tüm durumu izliyordu ve empatik danışmanlık ayarlayacaktı çünkü artık Es'lere tekrar erişimleri olduğu için klanın bu tür bir danışmanlığı tıbbi cephaneliğinin bir parçası haline getirmesi gerektiği konusunda kararlıydı - Naia'nın çıkardığı WindHaven'in kendi eski kayıtlarına göre, Psy kendilerini Sessizliğe hapsedmeden önce Es'ler klan için bu işlevi yerine getirmişti.

Nefes verdi. "Ve evet, aramızdaki yılanı göremediğim için kendime kızgınlım ama bununla başa çıkacağım."

Eleri'nin elini kaldırarak kendi elini onun etrafında kenetledi. "Bram ve Dahlia'ya ve onun yaklaşan sefahatine gelince, *Vahşi Kadın* dergisi Kanyon'un vazgeçilmezlerinden biri ve ortalıkta çok tehlikeli Psy'ların dolaştığı ve bunların aslında acemi olduğu söyleniyor. Dahlia'nın bunun farkında olup olmadığını merak ediyorum."

Eleri'nin Dahlia'nın Bram'i baştan çıkarması fikrine gülüp gülmeyeceğini ya da seçtiği kardeşine karşı korumacı hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordu. Keşke ona sorabilseydi, keşke uyanık olsaydı da ona söyleyebilseydi, keşke ikisi güneş doğarken yatakta sarmaş dolaş uzansaydı ve kanat-ikincisi ile arkadaşı arasındaki beklenmedik çekimi tartışabilseydi.

"Yüzümü boynuna sokmak istiyorum," dedi arkadaşına, "sadece seni içime çekmek. Elimi vücudunun zayıf hatlarında gezdirirken

Seni memnun eden çerezlerle beslemek. Vucudunuzun en yumuşak, en gizli yerlerinden pn. Sana sarılın. Seninle oynan."

...ama benim için yas tutma, Adam. Artık zgrm. Senin vahşi kuşun uçuyor, zihnim bütün ve ruhum artık bir kafeste kilitli değil.

Sonunda, yeniden Eleri'yim.

Göğsü sıkıştı, gözyaşları derinlere hapsoldu. O kadar çok insan kaybetmişti ki, kalbinde o kadar çok keder izi vardı ki. "Gitmeni istemiyorum. Sana yle sıkı sarılmak istiyorum ki kimse bizi ayıramasın... ama kanatlarını asla kırmayacağım. Eğer uçmak istiyorsan, Eleri, uç."

Dudaklarını nazikçe Eleri'nin dudaklarına bastırırken gözyaşları serbest kaldı, yüzünden aşağı aktı, çünkü bir kanat liderinin kocaman kalbi bile kırılabilirdi. "Seni gökyüzünde izleyeceğim, dostum."

- - -

ELERİ ciğerlerinin genişlediğini, nefes verirken havanın önce şişip sonra söndüğünü hissetti. Kendi nefesinin tenine değdiğini ve kumaşın bacaklarına değdiğini hissetti. Kumaş yumuşaktı, takım elbiselerinin ve gömleklerinin normal kumaşından çok daha yumuşaktı.

Sıcaklık, sıcaklık,
pürüzlülük. Dudaklarında
tuz.

Sinir uçlarında bir his sarsıntısı.

Parmak eklemlerine bastıran daha sert bir sıcaklık... ve sonra çığ gibi büyüyen bir *gürültü*. Sesler, sesler ve sesler! ığlıklar ve bağırışlar ve sessiz rüya mırıltıları, hepsi ezici bir darbe olan kaotik bir aşırı yüklemede birbirine karıştı.

Ses çıkarıp çıkarmadığını bilmiyordu ama sırtı yatağa doğru eğilmişti.

"Eleri!" Eller yüzünü kavırıyor, şahin sarısı gözlerle çevrili gözler onunkilere bakıyordu. "Dayan, dayan bebeğim. Tuttum seni."

Kanatlar etrafını sarıyor, sesleri kaba kuvvetle uzaklaştırıyordu. Tüyler tenine karşı çok yumuşak, çok ince ve çok güçlü bir bariyer. Ve şimdiden bükülüyordu. Gözlerini açtı ve kendisi olduğuna şaşırdı.

Hırpalanmış ve hasar görmüştü, hafızasında boşluklar vardı... ama bu boşluklar canavarların anılarını depoladığı yerlerdi. Beyni, kendisi için gelmeden önce onları atmayı biliyordu. "Adam."

Boğazı ağrıyordu ama yine de konuştu, parmaklarını Adam'ın çenesini okşamak için kaldırırken bile. "Ne yapıyorsun?"

"Sana bizi veriyorum," dedi Adam, sesi sertti. "Uyandığını duyduğumda klan enerjisini kan bağından sana doğru ittim." Parmak uçlarını öpmek için döndü. "İşe yarıyor, Eleri."

Sesindeki umut onu kırılabileceğini bilmediği bir şekilde kırdı; kendini uzun zaman önce kaybettiğini düşünmüştü. "Sonu gelmeyecek," diye fısıldadı, adamın gölgeli çenesinin parmak uçlarına ne kadar hoş bir şekilde battığını, adamın sıcaklığının ve gücünün ona karşı bir nabız gibi attığını hayretle fark etti.

Duygu, bir neşter kadar parlak, göz kamaştırıcı ve çok renkli. "Kanatların zaten muazzam bir baskı altında."

Saçlarını okşadı, iri vücudu tavanı kapatıyor ve onun dünyası haline geliyordu. Başka hiçbir şey istemiyordu.

"Seni hissedebiliyorum Adam," diye fısıldadı, öfke ve umutsuzluk o güzel gözleri karartırken bile. "Her şeyimle. Uyuşukluk duvarı yok, hiçbir şey sessiz değil."

Karanlık ve zengin bir açlık içini parçaladı. "Öp beni." Yaşamla ölüm arasındaki bu çalınmış zamanda, bu beklenmedik ve güzel intermezzo'da, eşiyle birlikte olmanın tüm gur duydu katmanlarını deneyimlemek istedi.

"Eleri." Bir azarlama, ama başını eğdi, dudakları sadece onunkilere değdi.

Kadın ürperdi, göğüsleri sızladı ve meme uçları onun göğsüne bastırmak istemesine neden olacak şekilde gerildi ve sertleşti. Adamın teninin gergin bedeninde kaymasının iyi hissettirdiğini biliyordu, bunu deneyimlemişti... ama şimdi, ah şimdi, *daha* ne kadar iyi hissettirebilirdi ki?

Eleri buna katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu ama denemek istiyordu.

Adam bir elini hafifçe boğazına, diğerini saçlarına kapatıp ağzını açarak onu öperken ayakları içe doğru kıvrıldı, kalçaları sıkıştı. Islaklık, sıcaklık, vücudunun onunkine yaslanma hissi. Adam'ın saçları Adam'ın avucunda o kadar yumuşaktı ki, Adam'ın kıllı çenesi yüzünün bazı kısımlarını aşındırıyordu, ta ki Adam'ın sertliğini yüzüne sürmesini isteyene kadar... Mağarada yaptığı gibi bacaklarının arasından öpmesini isteyene kadar.

Erotik anılar bugünün hisleriyle birleşip ona bir anlık bir coşku yaşatırken tüm vücudu titredi. Bu çok fazlaydı ve yeterli değildi ve arzuladığı tek şey buydu. Ona yaklaşmak için mücadele ederken bacaklarından biri dizinden bükülerek onu yaladı.

!!#*!

Bir kalkan kanadı çöktü, bütün bir klanın gücü bile havadan ve hiçlikten bir kalkan yaratmaya yetmiyordu. Eleri'nin iki seçeneği vardı: Kaybettiği bir savaşta mücadele etmek ve kendine daha fazla zarar vermek ya da tüm Psy'lara eğitimlerinin bir parçası olarak öğretilen bir tekniği kullanarak kendini tekrar kalkanın altına sokmak.

Çünkü işinin bitmediği ortaya çıkmıştı. Eğer Adam'dan alabileceği tek şey bir nefeste çalınan öpücüklerse, o zaman Adam'ın ona vereceği her bir öpücüğü kabul edecekti. "Henüz gitmeye hazır değilim, Adam."

Sesler onu parçalamadan önce kendini tekrar altına aldı.

Bölüm 41

...bugünün görünmez bir elin uzanıp zihinlerine tecavüz ettiği gün olabileceğini bilerek uyanan milyonlarca insan var."

-Bowen Knight, İnsan İttifakı'nın güvenlik şefi (Ocak 2083 civarı)

ADAM, ELERİ'nin altında gevşediğini hissetti; teması kesmek istemedi, sadece tutunmak istedi, yine de onu yavaşça yatağa geri yatırdı. Farkında olmadan onu yatağın üzerinden kaldırmış ve vücudunu kendi vücuduna bastırmıştı.

Kanatların zaten büyük bir baskı altında.

Onun koruma çabasını kanatlarıyla kendisini korumak olarak görmesi ne kadar da sıra dışıydı. Ve haklı olduğunu bilmek ne kadar yıkıcıydı. Çünkü onların da kırıldığını hissetmişti, ya zihni onu reddettiği ya da gidecek başka bir yeri kalmadığı kritik bir noktaya ulaştığı için klanın enerjisinin ona geri aktığını hissetmişti.

Arkasında bir hışırtı, bir hemşire içeri girdi. "Hayati değerleri aniden yükseldi," dedi. "Eleri bir ya da iki dakikalığına uyandı," dedi ve İnindeki yatağından getirdiği battaniye onu sıcak ve rahat bir şekilde sarıyordu. Şahinlerin koku alma duyuları en büyük özellikleri olmayabilirdi ama tıpkı insanlar gibi onlar da sevdikleri ve sevildikleri bir insanın kokusuyla sarmalandıklarında bunu anlayabilirlerdi.

Hemşireye "Bilinci tamamen yerinde ve uyumlu," dedi. "Ama bir kalkana tutunamadı."

Hemşirenin ağzı gerildi. "Akut sıkıntı belirtileri gösterdi mi?"

Zihni Eleri'nin parmaklarının saçlarında sahiplenici bir şekilde kenetlenmesine, dudaklarının onunkinin altında hevesle ayrılmasına, bacaklarının sanki uyluklarının arasında ona yer açmak istercesine yükselmesine geri döndü. "Hayır," dedi. "Ona klan enerjisini fırlatmadan hemen önce bir ipucu."

Buradaki sağlık personeli Eleri'nin ona kan bağı ile bağlı olduğunu biliyordu, o kadar çok Psy çocuğunu sürülerine ve klanlarına kan bağı ile bağladıktan sonra bu değişken "psişik" yetenek artık bir sır değildi.

"Sizin yardımınızla ne kadar süre dayanabildi?" "Bir dakika.

En fazla doksan saniye." Bir mr boyu.

Hemşire izelgeye bir not düştü ve tavrı netliğini korusa da, "Herkesin beklediğinden daha fazla," derken gözlerinde bir yumuşaklık vardı.

Adam onu zar zor duydu, şahini Eleri'nin söylediği son sözlerle şiddetle sarılmıştı: *Henüz gitmeye hazır değilim, Adam.*

Adam'a kalırsa, Eleri veda mektubunu yırtıp atmış ve ona hayatını kurtarmaya tam gaz devam etme izni vermişti. Çünkü bir kez uyanabildiyse, tekrar uyanabilirdi. Bir dahaki sefere çözümleri konuşacaklardı. Çünkü Adam'ın eşini pmekle işi bitmemişti.

- - -

LUCAS'ın çağrısı ertesı sabah, Adam Kanyon' a geri döndükten bir saat sonra geldi.

şimdilik geceleri Eleri'nin, gündüzleri WindHaven'ındı.

"zgnm Adam," dedi leopar alfa. "Eleri'nin kısa bir süre için kalkanını korumasına yardım edebilsen de, seninle iftleşse bile zihnine bir kalkan yerleştirmeyeceğin konusunda fikir birliği var. Kaybettiği kalkan, içten dışa doğru yaratılması gereken, temelde Psy'a özgü bir şey."

"Biliyorum." Adam alfaya Eleri'nin kısa süreli uyanışını anlattı. "Kahretsin, zr dilerim."

"zlme." Adam platoda volta atarak güneş işığının onu enerjiyle doldurmasına izin verdi. "Grubunuz doğru cevabı buldu, demek ki başka cevapları da olmalı. Yapay bir kalkana ne dersiniz?"

"Psy için bir kalkan yaratmayı hiç denemedik," dedi Lucas, "ama Ashaya insan zihinlerini Psy müdahalesine karşı korumak için bir kalkan inşa etme girişiminde bulundu."

şimdiye kadarki tüm yapay kalkan girişimleri başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Adam gözlerini sıkarak, "Bu girişimlerin başarısız olduğunu duymuştum," dedi ve Lucas'ın ona istihbaratının yanlış olduğunu, birinin bunu başardığını söylemesini istedi.

Lucas kasvetli gerçeği doğruladığında gözlerini klanının güzelliğine açtı, gökyüzü kırmızılar ve sarılarla çalkalanıyordu, üç şahin ufukta tembel tembel dönüyor, en küçük kuşların aç çığlıkları ebeveynlerini uyandırıyordu.

Eleri buna bayılırdı.

"Kız kardeşim de bir kalkan deniyor," dedi, yakında bir gün burada eşiyle birlikte durmaya kararlıydı. "Diğer tüm fikirlerden soyutlanmış bir şekilde çalışıyor. Eleri'nin meslektaşlarından biri bu şekilde bırakmamızı önerdi."

Lucas bir havacılık mühendisinin bu göreve liderlik etmesinden ürkütüyse de bunu belli etmedi. "Bu iyi bir tavsiye," dedi. "Ashaya gemiye gelen bilim adamlarından da aynı şeyi istiyor; ona göre birbirlerinden beslenirlerse aynı hataları yapma ya da tek bir düşünce döngüsüne kilitlenme riskiyle karşı karşıya kalırlar. Hatta kendi önceki konseptini çizdi ve tamamen yeni bir açıdan yeniden başladı."

"Ashaya'nın Psy yeteneği nedir?" Adam çoğunlukla Lucas'la ya da nöbetçilerden biriyle muhatap oluyordu, bu yüzden bilim adamıyla derinlemesine konuşmak için herhangi bir nedeni olmamıştı.

"M," dedi Lucas. "DNA konusunda uzman. Konsey'in en iyi deneysel tıp bilimcilerinden biriydi ve şu anda bağımsız olarak çalıştığı için alanında en iyilerin en iyisi olmaya devam ediyor."

Kısa süre sonra görüşmeyi sonlandırdılar ve Adam volta atmaya, düşünmeye devam etti. DNA düzeyinde çalışan bir M-Psy, işe yarar bir kalkan yaratmayı başaramamıştı. Yine de kız kardeşinden bunu yapmasını istemişti. Saoirse büyük bir dezavantajdaydı.

Ona göre birbirlerinden beslenirlerse, tek bir düşünce döngüsüne kilitlenme riskleri var.

Bir M nerede başlar? Vücudun içinde. Zihnin içinde.

Saoirse'yi aradı, Kanyon'da mı yoksa tesiste mi olduğunu bilmiyordu. "Chirp," dedi Saoirse telefonu açtığı anda. "Kalkanın hakkında bir fikrim var."

Bir anda mühendis olmasıyla ilgili şakalar yok, kardeşçe iğnelemeler yok. Çünkü Saoirse, Eleri'nin onun için ne anlama geldiğini biliyordu. "Vur bana." "Eleri'nin beyninin içinde bir şey yaratmaya kalkışma."

"Şimdi de kâhin mi oldun?" diye mırıldandı. "Dün gece Amir ne zaman yemek yemeyi kessem bana ters ters bakarken aklıma gelen kavramlardan biri de -eklemeliyim ki karnımda taşıdığım kendi kızımız gibi- bir gömü. Eleri'yi tedavi eden doktorla bu konu hakkında konuşmayı planlıyordum."

"Malia da Amir de işe daldığında yemek yemeyi unuttuğunu biliyor," dedi Adam kardeşçe bir kaş çatmayla. "Parlamaya ihtiyaçları var. Ve bence

gömülmeyi de listene eklemelisin."

Ona Eleri'nin kendine gelmesini anlattı. "Ona doğrudan kan bağıyla bağıyım" -bu bir çiftleşme bağı değildi ama yine de güçlüydü- "ve kalkanın bir dakikadan fazla dayanmasını sağlayamadım. Bunun işe yaraması için Eleri'nin yapı taşlarına ihtiyacı var ve o yapı taşları yok oldu."

Dr. Czajka dün gece onunla konuştuğunda bu konuda net konuşmuştu. "Dışarıya odaklanın. Jet uçaklarında yaptığınız gibi."

"Eleri bir makine değil." Kızın sesindeki çatık kaşları duyabiliyordu. "Ama gerekçen mantıklı. Bunu ekibime götüreceğim - bir grup jet ineğı bunca zamandır Psy ırkından kaçan bir cevap bulsa bir şey olmaz mıydı?"

Adam bunu yüksek sesle söylemedi ama nedenini biliyordu - çünkü Konsey J'ler gibi olanları tüketmiş, onları kendilerini denklemden çıkaracak noktaya kadar zorlamıştı. Hasarı düzeltmek hiçbir zaman gündemde olmamıştı; "kullanılmış" J'lerin Konsey için hiçbir değeri yoktu.

Adam'ın şahini kıpırdandı, tüyleri insan formunun altında gölge bir deri gibiydi.

Bir daha *hiç* kimse onun J'sini kullanamayacaktı.

Bölüm 42

Biz Quatro Karteli'yiz. Sonsuza kadar birbirimiz için buradayız! Ne olursa olsun, birimizin yardımı ihtiyacı olduğunda her zaman cevap vereceğimize söz veriyoruz.

-Bram Priest (10 yaş) (2065 civarı)

BRAM, Raintree'deki Kum Adam davasıyla ilgili olarak elinden gelen her şeyi **yapmıştı**. Geçen günün büyük bir kısmını Kıdemli Dedektif Tim Xiao ile birlikte Hendricks'in evinde buldukları belgelerin üzerinden geçerek ve Hendricks'in anılarından çıkardığı bilgileri kullanarak cevap bekleyen sorulara yanıt arayarak geçirmişti.

Verdiği cevapların çoğu, soruşturma dosyasının bir parçası haline *gelebilecek* fiziksel ya da adli bulgulara yol açmış ve Hendricks'e karşı açılan davaya daha fazla ağırlık katmıştı.

Bram ona artık Hendricks'in anılarına sahip olduğunu söylediğinde Xiao'nun sınırlarını zorlayacağından endişelenmişti ama dedektif belli ki kırılmıştı ama aynı zamanda Hendricks gibi katillerin neden olduğu çok fazla acıya tanık olmuş deneyimli bir memurdu.

Bram'a, "Sadece kalıntılarının eninde sonunda kimliğinin tespit edilebileceği bir durumda bulunduğundan emin ol," demişti. "Ailelere bu kapanış için söz verdim."

Bram, Adam'ın bu konudaki sözüne güvenilebileceğinden emin bir şekilde, "Halledilecek," demişti.

Gayri resmi olarak dava çoktan bitmiş, diğer tüm yarım kalmış işler tamamlanmıştı.

Eski Sandman şüphelisi Dae Park'ı araştıran şahin ekibi, Dae'nin yalanları, gece hareketleri ve rahatsız edici varlığı hakkındaki soruyu bile yanıtlamıştı: Mi-ja'nın oğlunun Raintree'nin ıssız bir köşesinde, güçlü bir yasadışı maddenin üretim laboratuvarına dönüştürdüğü küçük bir evi vardı. O

Raintree'de satış yapamayacak kadar zekiydi ama en yakın büyük şehirlerde düzenli müşterileri vardı.

Ayrıca, anlaşıldığı kadarıyla, kendi malının tadına bakıyordu. Bu özel uyuşturucunun uzun süreli kullanımından sonra kullanıcılarını acımasız şiddet patlamalarına teşvik ettiği biliniyordu ve Dae'nin kanında yüksek konsantrasyonlar görülmüştü.

Söylemeye gerek yok, Dae Park artık özgür bir adam değildi.

Yüzé ve Saffron'a gelince, önceki gece Eleri'yi ziyaret etmek için ayrılmışlardı.

Aracına binen Bram, ikisini şehir dışına kadar takip etmesi gerektiğini biliyordu, konu J'lerin dönüşümü olduğunda mümkün olduğunca çok veri toplama görevine geri dönmeliydi. Bu önemliydi, Kolordu'nun, Bram'in dört kişilik küçük ailesinin tamamıyla aynı sonla karşı karşıya olan gelecekteki J'lere yardım etmek için bir sistem bulmasına yardımcı olabilirdi.

Yine de... yemyeşil bir yeşillikle çevrili yolun izole bir bölümünün kenarında aracını durdurdu. Kanyon'u çoktan geçmişti, onu şahinlerin ana üssüne götürecek yolu ve gerginliğini seksle çözmeyi teklif eden Dahlia adlı kadını geçmişti.

Bram, tüm kıdemli J'ler gibi uzun süredir Sessiz değildi ve dejenere olmuş zihinlerle yakın temastan sonra Protokole bağlı kalmayı imkansız bulmuştu. Bu da birçok kez yeniden şartlandırılmasına yol açmıştı. Ancak Eleri'nin sonuç olarak hissizleştiği yerde, o uyanıklık tarafından rahatsız edilir hale gelmişti. *Her şeyi* hissediyor ama hiçbirini işleyemiyordu ve bu onu yavaş yavaş delirtiyordu.

Tek bir ateşli fısıltıyla sikini sertleştiren bir kadınla fiziksel temas kurarak zaten aşırı yüklü olan beynini daha fazla zorlamasına gerek yoktu.

Yine de arabayı çevirmek niyetiyle çalıştırdı.

Adam Garrett'ın ona ve onlara olan tüm şiddetli inancına rağmen Eleri ölüyordu. Kartel'in hiçbirisi için ikinci bir şans olmayacaktı. Neden o da kavurucu bir cinsel zevk seline kapılmasındı ki?

Dönüşe başlayamadan ön camının önünden süzülen kanatlar, alt tarafı karlı kocaman bir kuş aracının üzerinden uçarak cipinin önündeki ıssız yola zarif bir iniş yaptı.

Gökdoğan değil.

Bir *gyrfalcon*.

Araçtan indiğinde bile bir ışık kırılması oldu, ışık patlamasının artçı sarsıntısı arkasında kıvılcımlar çıkarırken bile şahin artık orada değildi

göz kapakları. Onun yerine, tek bir beyaz çizgiyle işaretlenmiş koyu renk saçları ve tehlikeli gözleri olan uzun boylu ve şehvetli bir kadın çıplak bir şekilde ona doğru yürüyordu.

Yanlarında kıyafet olmadan yer değiştirmek zorunda kaldıkları durumlarda başka şekil değiştirenleri de çıplak görmüştü ama hiçbirini onu bu kadar etkilememişti. Sadece Dahlia olduğu için değil, ağır göğüslerinin arasında bir parmağını gezdirirken yavaş ve sakın yürümeye özen gösterdiği için de böyleydi.

Bram daha önce hiç bu kadar çok kıvrım görmemiş, hepsini sıkıca kavramak istememiş, hiç ısırmak istememişti.

Ta ki ona kadar.

Boynundan ter boşandı, beyaz gömleği aniden çok ağırlaştı, çok daraldı.

"Görünüşe göre veda etmeden şehri terk etmek üzereydin," dedi mırıltılı bir sesle, onun önünde dururken. "Bu duygularımı incitti Bay J."

Siktir et.

İki elini de saçlarının arasına sokarak dudaklarını onunkilere doğru eğdi... ve pençelerinin yanlarına battığını hissetti. "Bunun için izne ihtiyacın var, güzelim."

Bram nasıl oyun oynanacağını bilmiyordu. "Sen zaten verdin," dedi açık açık.

Husky kahkahası. "Ben de öyle yaptım."

Elini başının arkasına koyup onu kendine çekti.

Son çekingenliğinden de kurtulan Bram, en başından beri yapmak istediği şeyi yaptı; elini kızın belinin kıvrımlarında gezdirdi ve kıcını kavrayarak onu kalçalarının üzerine çekti. Ellerinin altında yumuşacıktı ama bunun altında gergin bir kas tabakası vardı.

Bu kadın bir yırtıcı kuştı, tehlikeliydi.

Ama bugün tahrik olmuştu ve her ne sebeple olursa olsun onu istediğine karar vermişti. Onun kararını sorgulamayacaktı.

Ona süründü, öpücüğü saçlarını tutuşu kadar şiddetliydi. "Teşhirci misin, koca adam?"

Halka açık bir yoldaydılar.

Bram bunu tamamen unutmuştu. Ama durmak istemiyordu. Bu yüzden onunla birlikte arabanın etrafından dolaştı ve gözden kaybolana kadar ağaçların arasına doğru yürüdü. Kadın güldü, başını geriye atarken saçları sırtından aşağı inerek Bram'in ellerine değdi. "Hevesli, bunu sevdim."

İçinde bir zevk vardı... ve aynı zamanda bir sınır. Kırık bir parça. Bram bunu fark etti çünkü kendisinde de birkaç kırık parçadan fazlası vardı. Dahlia'nın onu kendi amaçları için kullanmasında bir sakınca görmüyordu; sonuçta o da aynısını yapmıyor muydu? Ne olursa olsun, parçaları toplamak için yanında olmayacaktı.

Bunu şimdiden hissedebiliyordu, kritik bir aşırı duyuşal yüklenmenin başlangıcını.

Onu vücudunun daha da yukarısına çekerek kolunun üzerine yasladı ve göğsünü ısırdı. Acı çektiirmek için değil ama onun tadını içine alabilmek için.

"Kahretsin, çok güçlüsün." Bu sefer gerçekten şaşırmişti, kalçaları onun etrafında sımsıkı dönüyordu. "Masa başı Psy yok, ha?" Alaycı sözler, ama sesi soluğu kesilmişti ve havada ilkel arka beyninin ona iyi, çok iyi olduğunu söylediği bir misk kokusu alabiliyordu.

Daha fazla öpebilmek için onu daha da geriye eğdi ama bu yeterli olmadı. Boğazından, onu mahkemede gören hiç kimsenin çıkarabileceğine inanamayacağı derin bir ses çıkararak etrafına bakındı.

Zemin her yerde sert ve pürüzlü görünüyordu ve onu yutmak istese bile narin tenini buna maruz bırakmaya dayanamazdı. Bu yüzden onu tekrar vücudundan aşağı kaydırıp ve ağzını aldı -ama kontrolü ele geçirdiğinde, elleri yüzünde ve dili onunkine saldırdığında takip etmeye çok istekliydi.

Gözlerinin arkasında ışıklar yanıp söndü, siki pantolonunun içinde ağrıyan bir çubuk haline geldi.

Kıcını sıkkan adam, öpücüğe sadece eğilip meme uçlarının tadına bakabilmek için ara verdi ve onu bir kez daha vücuduna çekti. Kadın boğazından sert bir ses çıkardı, pençeleri sırtında çizgiler oluşturdu ve adam bunu teninde hissetti.

Gömleğini kesip atmıştı.

Ama umurunda değildi. Eğilerek meme ucunu ağzına aldı.

Kısa, keskin bir çığlıktan sonra bir eliyle saçlarını tutarak onu ayağa kaldırdı ve sendelemesine neden olacak bir öfkeyle öptü. Dizleri çökmekle tehdit ediyordu.

Sonra kadın, "Eğil," dedi ve adam dizlerinin üzerine çöktü.

O daha farkına bile varmadan gömleğinin düğmelerini açmış ve onu iterek üzerinden çıkarmıştı. Çıplak göğsünü ittirdiğinde, adam ormandaki molozların üzerine sırtüstü düştü, bacakları öne doğru uzanırken kadın beline sarıldı. Göğüsleri onun ısıkları ve öpücükleriyle işaretlenmişti, meme uçları ıslak ve olgundu.

"Seni tatmak istiyorum," dedi ve onu vücudundan yukarı çekti.

Kadın onu durdurmak için avuçlarını göğsüne bastırdı, pençeleri batıyordu. "Neden bu kadar güçlüsün?" Gözleri artık insani değildi, sarı bir halka ormanın sessiz ışığında parlıyordu.

"Fazla uyumuyorum," dedi. "Enerjimi bir şekilde harcamam gerekiyordu." Koştı, ağırlık kaldırdı, yüzdü, zihninin dinlenebilmesi için bedenini yoracak her şeyi yaptı.

Hiçbiri işe yaramamıştı ama bugün hepsinden memnundu.

Çünkü bir dahaki sefere onu çektiğinde boşaldı ve onun tadını tam kalbinden alırken tatlı, vahşi sesler çıkardı. Onu içine çekmek, özümsemek, teninde taşımak istiyordu.

Dahlia ani bir çığlık atarak sırtını dikleştirdi.

Durdu, kafasını kaldırıp baktı, deliliğiyle onu incitip incitmediğinden emin değildi. Başını tekrar aşağı itti.

Sanırım yapmadı.

Ancak bir dakika sonra canına tak etti ve onu iterek vücudunu aşağıya doğru kaydırды ve göğsü kabarmış, saçları şakaklarından ter içinde kalmış bir halde, değişken gözlerle ona baktı. "Bunu yapmayı nereden öğrendin lan sen?"

Çok geç olmadan onun her şeyini tatmak için yanıp tutuşan Bram'in sorulara ve cevaplara ayıracak vakti yoktu. "Sen şimdiye kadar dokunduğum en yumuşak yaratıksın. İçine gömülmek, seni yutmak istiyorum."

Nefesi daha da hızlandı ve adam farkına bile varmadan ayağa kalkıp ellerini adamın kemerine koydu. Ona acele etmesini söyledi ve görünüşe göre o da oynamayı bıraktı, çünkü kemeri kopardı, sonra pantolonunu aşağı çekmeye başladı. "Kahretsin, botların."

Parmaklarını çıkardı. "Gitti."

Dahlia üç saniye içinde adamın pantolonunu ve külotunu çıkardı, bir sonraki saniyede de elini ereksiyonunun çıkıntılı kalınlığına doladı. Aşağı doğru tek bir hamleyle adamın sırtını kamburlaştırdı. "Henüz değil," diye emretti. "Seni içime alana kadar olmaz."

Bram sanki tüm derisi vücudundan fırlayacakmış gibi hissetti.

Kadının kalçalarını kavrayarak, tam bir işbirliği içinde onu yerine oturttu. Kız ereksiyonunu bırakır bırakmaz, tek bir sert hamleyle onu üzerine çekti. Ancak kadın homurdanarak hava çıkardığında beyni berraklaştı. "Seni incittim mi?" Eğer bu yumuşak, cömert, şaşırtıcı kadını incittiyse-

"Hayır, ama seni boğazımda hissettiğime eminim," dedi pençelerini adamın göğsünde gezdirerek. "Şimdi bu gösteriyi yönetme sırası bende."

Islak, sıkı ve kontrollü Dahlia, vücudu her bir hücresine ayrılırken bile onu hipnotize eden ilkel bir güvenle ona bindi. Sanki bir şekil değiştirendi ve gözlerini açıp son bir parçalanma sürecinde olmayan bir bedene ve zihne yeniden dönüşebilirdi.

Kalkanlarının temellerinin birer birer parçalanmaya başladığını hissetti ve bunu birazcık bile umursayacak gücü kendinde bulamadı. Hayatı boyunca ilk kez saf bir ihtiyaç ve zevk varlığıydı ve bu anı sonsuza dek yaşamak istiyordu. Dahlia'nın kalçalarına tutunarak, zihni çökerken bile onunla birlikte hareket etti, sinir uçlarında tatlı, sıcak bir ateşle yarışan zevk.

- - -

DAHLIA bir roket gibi fırladı, Bram'in elleri kalçalarına öyle sıkı sarılmıştı ki muhtemelen çürükler bırakacaktı. Ona göre gayet makuldü - adamın göğsünü ve sırtını çizdiği kesindi.

Kahretsin, ama Bram'le birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu. Sadece gücünü ve kontrolü paylaşma arzusunu idare etmekle kalmadı, bundan zevk de aldı. İleri geri, her iki tarafın da talepleri, kemiklerini sıızlatan erotik rahatlama, bunu yıllardır, belki de sadece kendi türünün arasında oynayan genç bir şahin olduğundan beri deneyimlememişti.

Kesinlikle Marahea'nın Dahlia'nın eski sevgilisine verdiği isimle, Dickwad ile değil.

Orgazm donuk bir zonklamaya dönüşürken kalçaları titriyor, göğsü kabarıyordu. Vücudu Bram'in göğsüne yığılıp sırtını ve saçlarını okşamasından başka bir şey istemiyordu... ama bu, birbirlerine ten ayrıcalıklarının rahatlığını sunan sevgililer ya da arkadaşlar içindi.

Hiç tanımadığı bir adamla rastgele bir ilişki için değil.

Vücudu tekrar tekrar "vay canına" derken bile kendini kontrol ederek ondan kurtulmayı başardı ve çıplaklığını umursamadan ayağa kalktı... ya da belki de umursamıyordu. Çünkü pantolonunu çekerken bile gözleri onun yüzünü ve vücudunu hiç terk etmedi ve vücudu bakmaya karşı değildi.

Az önce fermuarını çektiği pantolonun içinde olup bitenlere bakılırsa, onunki de öyle. yukarı.

"Raintree'ye dönmeyi mi planlıyorsun?" dedi, çünkü neden bir Psy oyun arkadaşı eğer bu fikre uygunsa? "Yoksa bir gyrfalcon'un uçuş menzili içinde mi bulunuyorsunuz? Kanatlarım beni uzun mesafelere taşıyabilir."

Bram hemen cevap vermeyince gözlerini kıstı. İletişim söz konusu olduğunda oyun oynamayı sevmezdi. Hiçbir zaman da olmadı. Ve neden şimdi, ellerini ondan uzak tutamayacağı belliyken bu saçmalığa başlasın ki? Birdenbire çekingen davrandığı için onu azarlamak üzereyken, adam hiçbir şey yokken tökezleyince dikkat kesildi.

Adam onu orman zemininde taşırken bile tökezlememişti. Odak noktası güçle değişti. "Bram? Neyin var?"

Adam ona, bir erkekte gördüğü en yumuşak gözlerle bakıyordu ve *bu* adamda görmeyi asla beklemezdi. "Teşekkür ederim." Ellerini en yakındaki ağaca dayamış, bacakları önünde, çıplak göğsü henüz terden parıldarken ağaca yaslanıp oturur pozisyona geçmişti.

Kalbi tekliyor ve zihni Eleri'ye neler olduğunu hatırlatmak için çınılıyordu, onun yanına çömeldi. "Ayağa kalk," diye emretti. "Eve gitmen gerekiyor."

Aynı garip şefkatli bakış. "Sen tanıdığım en yumuşak, en güzel varlıksın."

Kelimelerin içtenliği, onları söyleme şekli, içindeki kırık bir şeyi iyileştirmişti ama bunu düşünecek zamanı yoktu. Panik içinde kekelemeye başlamıştı çünkü gözlerinin köşelerinden obsidyen rengi süzölmeye başlamıştı, soluk buz mavisi üzerinde sürünen bir gelgit. "Sayıklıyor musun? Seni tokatlamamı mı istiyorsun?"

"Kalkanlarım son bir parçalanma sürecinde." Ormanı seyretmek için bir an için gözlerini ondan kaçırdı. "Böyle bir yerde, az önce paylaştığımız gibi bir deneyimden sonra bunu sonlandıracağımı hiç düşünmemiştim ama-"

"Hayır, hayır, *hayır*." Dahlia ayağa kalktı ve gömleğini kaptı, çekiştirerek giydi ve birkaç yerinden gelişigüzel ilikledi.

Hava, ince pamukta açtığı yarıklardan sırtına doğru ılık çalıyordu.

"Ayağa kalk. Hemen ayağa kalk!" Adamın omuzlarını tuttu ama adam kaya gibiydi. "Sen kalk, Bram! Bir Psy'ı ölümüne beceren kadın olarak ünlenerek yaşamak istemiyorum!"

Dudakları kıvrıldı ama gözleri ağır ağır kapandı.

"Pes edip ölürsen yardım etmiş olmazsın," dedi, ses tonunu sertleştirmek için paniğini bir kenara iterek. "Ona söz verdin, değil mi? Mümkün olan her şeyi yapacağına!" Eleri'ye ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Bram gibi bir adamın söyleyeceği türden bir şey gibi görünüyordu.

Gözlerini açmak için çabaladı. "Çok yorgunum Dahlia." Kelimeler o kadar yalın, o kadar yapmacıksızdı ki onu sarstı. "Gitmek istiyorum."

"Şansına küs," diye boğazındaki yumrudan kurtulmayı başardı. "Eleri hâlâ ölürken pes edemezsin." Bu kez kadın adamın omuzlarına asıldığında, adam ona yardım etti ve dizlerinin üzerine çökmeyi başardı.

Demek suçluluk duygusu Bram'ı motive etmeye yarıyordu. Bildiğim iyi oldu.

Çünkü Dahlia onun ormanda ölmesine izin vermeyecekti. *Bunu* söyleme şekli -buna *bir son vereceğim*- hayatını sonlandırmak için bilinçli bir yolu olduğu *anlamına geliyordu*. Zehirli bir hap mı? Ya da Psy olduğu için, belki de psişik bir zehir hapıydı?

Bunun bir önemi yoktu.

Adamın kollarından birini omuzlarına dolayarak bacaklarını açtı ve *çekmeye* başladı. Ağırdı ama bir Dönüşen kadar değil -Psy'lerin kemikleri farklıydı- ve Dahlia her zaman güçlü olmuştu. Bu da onun yardımıyla onu ayağa kaldırabileceği anlamına geliyordu. İstemsiz bir homurtu gibiydi ama buraya prenses gibi görünmek için gelmemiştir.

Onu arabaya götürmek çok uzun sürdü ama sonunda kemerle yolcu koltuğuna oturtmayı başardı. Sürücü tarafına doğru koşup arabaya atlarken çıplak ayaklarının altındaki yol kumunu fark etmedi bile. "Uyanık kal koca adam ve beni aracına programla."

Bunu sesli komutlarla yaptı, sesi öncekinden daha netti. "Ben büyük adamsam, sen küçük kadın mısın?"

Dahlia ona öyle bir bakış fırlattı ki, onu oracıkta yakması gerekirdi ama adam yine ona tuhaf şeyler yapan o yumuşaklıkla bakıyordu. "Sakın deneme bile."

Sonra da cehennem gibi sürmeye başladı.

43. Bölüm

Geçtiğimiz aylarda yaşanan olaylardan sonra daha hafif bir köşe yazısını hak ettiğimizi düşündüm, hepimizin nefes alması için bir şans... bu yüzden seks konusuna girelim.

Evet. S.E.X.

Biliyorum, hepiniz "Jaya, ben ilkokulda temel seks eğitimi aldım!" diye bağıırıyorsunuz. Ama size şunu söylemek için buradayım: Sessizlik döneminde Psy eğitiminde öğretildiği şekliyle cinsel üreme ile Sessizlik sonrası dünyada duyguların birbirine karışmasıyla ilgili olan seks tamamen farklı iki şeydir.

-Jaya Laila Storm'un *PsyNet Beacon* köşesi (tıbbi empat ve Sosyal Etkileşim köşe yazarı) (2 Ocak 2084)

WINDHAVEN HEALER, Bram büyük bir revir koltuğunda gömleksiz ve ilgisiz bir şekilde otururken ona sıvı ve besin maddeleri verdi. "Seni bağlayacağım, böylece izleyebileceğiz-"

"Zahmet etmeyin," dedi Bram, gözleri hâlâ ayakta duran Dahlia'nın üzerindeydi. yanlışı iliklenmiş gömleğini giyiyordu. Bir şekilde hiçbir şey olmadan düğümlemeyi başardığı dağınık saçları, öpücükle morarmış dudakları, çıplak ayakları ve uzun bacakları vardı ve adam son nefesine kadar ona bakabilirdi. "Olanların geri dönüşü yok."

"Böyle söyleme," diye emretti Dahlia, elmacık kemiklerinde sıcak bir kızarıklık vardı. "Eleri Adam'ın eşi."

Bunu bilmiyordu; şimdi bu bilgi, hâlâ arkadaşlarını korumaya kararlı bir çocuk olan yanını ezip geçti. Bunca zaman boyunca Eleri, adını bir lütfmuş gibi söyleyen bir adamla mutlu ve olağanüstü bir hayat yaşayabilirdi. "Ona yardım etmek için bir şey yapabilseydim, yapardım," dedi. "Adam'ın havadan bir mucize yaratmasını istiyorum ama Psy terimleriyle konuşursak, Eleri'nin artık üzerine kalkan inşa edebileceği bir şeyi yok ve yakında benim de olmayacak."

Dahlia'ya karşı o kadar hassastı ki onun kendisini araca bindirmesine ve sonra da buraya getirmesine izin vermişti. Ama bu bir hataydı. Zihni berraktı, bir çıkış yolu göremiyordu... ve soğuk bir hastane odasında, hatta bu revirde ölmek istemiyordu.

"Yani bu kadar mı?" Ellerini beline koydu, gözleri vahşi bir şahininkine benzeyen bir Valkyrie. "Öylece pes mi edeceksin?"

"Yapabileceğim hiçbir şey yok," diye karşılık verdi. "Eğer kalkanımı Eleri'ye bağışlayabilseydim, bağışlardım." Eleri, Saffron ve Yüzé ile tanıştığı günden beri onlar için savaşıyordu ama başarısız olmuştu ve bu başarısızlığı ölümüne kadar yanında götürecekti. "Şu anda biz, yani Exposure'a girmek üzere olan her J yalnızız."

Dahlia kaşlarını çattı ama bir karşılık veremedi şifacı araya girdi. "Aslında, yapabileceğiniz bir şey olabilir."

Bram kendisini çılgına çeviren kadından gözlerini kaçırmak için kendini zorladı. "Ne olursa olsun, seve seve yaparım. Sen yeter ki" - Dahlia'ya döndü - "Gitme zamanım geldiğinde beni dışarı çıkaracağına söz ver. Dışarıdaki havayı tenimde hissederek ölmek istiyorum."

Dahlia gözlerinde bir vahşilikle, "Beni duymadın mı? Ölmeyeceksin. Sonrasında bu şakalarla yaşamayı reddediyorum." Şifacıya dönmeden önce parmağıyla onu işaret etti. "Ondan ne yapmasını istiyorsun Naia?"

"Bir test deneği gibi davran. Saoirse Eleri için yapay bir kalkan oluşturmaya çalışıyor. Teorilerini test edebileceği benzer beyne sahip bir Psy olursa muhtemelen daha hızlı ilerler."

Bram yüzlerindeki umudu söndürmek istemediği için bir şey söylemedi ama bağlantılarını kullanarak İnsan İttifakı'nın kendi halkları için bir kalkan üretme çabalarından haberdar olmuştu. Uzun zamandır uğraşıyorlardı ama insanlık hâlâ dışarıda bir yerde kalkansızdı.

Şifacının bahsettiği Saoirse bir günde başarılı olamayacaktı... Bram'ın elinde kalan tek şey buydu - en cömert tahminle. Ama denemesi Dahlia'yı mutlu edecekse, o zaman deneyecekti. Kendisine yoldaşlık eden kötülük anılarından başka bir şey olmadan uçuşuma yuvarlanacağına inandığı anda hayatına zevk ve yumuşaklık kattığı için ona borçluydu.

- - -

İKİ saat sonra, orta boylu, bakırımsı alt tonları olan koyu kahverengi tenli, kıvrıcık saçları arkada düğümlenmiş bir kadın

elinde bir kutu eşyayla içeri girdi. Bram, kadının burada kan ve DNA testleri yapmayı planlayıp planlamadığını merak etti... sonra kadın gerçek bir folyo kask çıkardı.

Bram ona baktı. Şakaları anlıyordu ama odadaki gerginliğe bakılırsa bunun bir şaka olmadığı açıktı. Geriye sadece çaresizlik kalmıştı. "Özür dilerim," dedi açıkça, son saatlerini bu kadar aptalca bir şey için harcama düşüncesi sabrını taşırmıştı. "Ama bu işe yarasaydı, sokak köşelerindeki insan peygamberler gezegendeki en korunaklı insanlar olurdu."

Kadın -Saoirse- Bram'in büyük hayal kırıklığına uğramasına rağmen kot pantolon ve tişört giymiş olan Dahlia'ya baktı. "Her zaman bu kadar ukala mıydı?"

"Ben nereden bileyim?" Dahlia kaşlarını çatı.

Saoirse omuz silkerek, "Yani ben akbaba ya da ayı değilim ama ben bile onda senin kokunu alabiliyorum. Omuzlarındaki pençe izlerine benziyor ve aman Tanrım" -çölden daha kuru bir ses tonuyla- "ya boynunda bir morluk var ya da acil tıbbi müdahaleye ihtiyacın var."

Dahlia diğer kadına parmağını gösterdi.

Görünüşe bakılırsa hiç rahatsız olmayan Saoirse, saçma folyo kreasyonunu havaya kaldırdı. "Bu görüldüğü gibi değil."

Bram yüzünü ovuşturdu, birden insanların kendilerini yoldan çıkarmanın penisleri olduğunu söylerken ne demek istediklerini anladı. "Nedir o zaman?"

"Jet ısı kalkanları için test ettiğimiz yeni bir alaşım," dedi. "Esnek ve son derece güçlü. Radyasyona karşı koruyor, ben de Psy enerjisine karşı koruyup korumadığını neden denemeyelim diye düşündüm."

"Harici bir kalkan mı?" Bram başını kaldırıp baktı, kendisine rağmen ilgileniyordu. Bir tür protez takmayı hiç düşünmemişti bile - Psy'la ilgili her şey içeriden geliyordu.

Saoirse'nin ifadesi acımasızdı. "Dışarıdan olmalı. Dahili bir kalkan için gezegendeki en iyi fikre sahip olsam bile, zaman yok. Adam az önce hastaneye gitti -Dr. Czajka Eleri'nin durumunun kötüye gittiğini söylüyor."

Bram'in omuz kasları kilitlendi. "Git, testini yap." Çevresindeki insanların baskısı onu şimdiden etkilemeye başlamıştı. Kimseyi duymuyordu ama arka plandaki mırıltı hiç kesilmiyordu.

Er ya da geç, mırıltılar aklını başından alacaktı.

O zamandan önce gitmek istiyordu, bu dünyadan gözü dönmüş bir deli olarak ayrılmak niyetinde değildi. "Bekle, Saffron ve Yúze'nin hâlâ evde olup olmadıklarını biliyor musun?"

Hastane mi?"

"Hayır, doktor arkadaşlarının bir saat önce başka bir J'ye yardım etmek için ayrıldıklarını ama meslektaşlarını yüksek riskli bir durumdan kurtardıkları anda geri döneceklerini söylediklerini söyledi."

Kartel'in hepsi Duyarlılık'a geçtikten sonra söz verdikleri şey buydu: genç bir J'ye, başarabilecek bir J'ye yardım etmenin bir yolu varsa, harekete geçmeleri gerekiyordu.

Şimdi, dedi Bram, "Güzel." Kartel'in en parçalanmış iki üyesinin Eleri'nin öldüğünü görmemesi daha iyiydi; hem Eleri'yi hem de Bram'ı aynı anda kaybetmek yeterince berbat olacaktı.

"Dahlia kalkanlarınızın zayıf olduğunu söylüyor?" Saoirse'nin doğrudan ses tonu bir bilim adamınıninkine benziyordu. "Denemelerimin işlevselliğini değerlendirmek için bir temele ihtiyacım var -ya da sizin."

"Aklımda bir baskı var," diye itiraf etti Bram. "Kanyon'dan ve Raintree çevresinden gelen yüzlerce mırıltı. Kimseyi duyamıyorum, ama bu odaya benimle birlikte korumasız bir insan koyarsanız, mırıltılar değil, kelimeler duyulur."

Dahlia nefesini içine çekti. "Seni dışarı çıkaracağım," dedi, sesi sertti. "Eğer iş o noktaya gelirse, seni arabaya bindirip çölün ortasına, tek aklın benimki olduğu bir yere götürürüm."

Bram onun bakışlarını tuttu, o kadar karanlık ve güzeldi ki. "Teşekkür ederim." Sonra Saoirse'ye döndü. "Eğer mırıltılar kesilir ya da azalırsa, bu bir başarıdır. Değilse, başarısızlık. Güven bana, herhangi bir dalgalanmayı fark edeceğim."

Başını sallayarak gülünç kaskı aldı ve adamın kafasına yerleştirdi, kafatasının etrafını mühürlemek için bir şeyler yaptı. "Ee?"

"Değişiklik yok."

"Kahretsin." Bu tek kelimeyle kaskı çıkardı ve kutudan bilinmeyen bir malzemeden bir kare çıkarmadan önce bir kenara koydu. "Sadece bir tane gerçek kask yapacak vaktim oldu, işe yarayacağını düşündüğüm malzemeyi seçtim ama elimde başka malzemelerden de örnekler var. Onları kafatasınıza tutarsam, birinin engelleyici olarak çalışıp çalışmadığını anlayabilir misiniz?"

"Bilmiyorum," dedi Bram dürüstçe. "Ama deneyebiliriz."

Yedi örnekten sonra tüm odanın morali bozulmuştu... Dahlia gelip Bram'ın yanında durmuş ve parmaklarını nazikçe kafa derisinde, askerlerin kısa tuttuğu saçlarında gezdirmişti. Henüz yirmi beş yaşındayken, toplam on yedi öldürülmüş ve parçalanmış kurbanın yer aldığı iki acımasız okumadan sonra saçları ağarmıştı.

"O kadar kötü mü görünüyorum?" diye sordu ona, gözleri onun dokunuşundan aldığı zevkle kapanırken.

Hissettiği dalgalanmanın kalkanlarını daha da yok ediyor olması umurunda bile değildi.

"Sessiz ol," dedi ama sesi yumuşaktı ve kulağına fısıldamak için eğildi. "Eğer Saoirse bir çözüm bulursa, sana bir içki daha borçlu olurum."

Cildi karıncalandı, kanı pompalanmaya başladı. "Anlaştık," dedi, ama bunu asla tahsil edemeyeceğinden emindi. Yine de bu gezegende geçireceği son dakikalar ve saatler için güzel bir hayaldi.

Saoirse ve Naia odanın diğer ucunda, malzeme kutusunun yanında konuşurlarken, Dahlia'nın kalçasının arkasını avucuyla kavradı ve onu içine çekti. Hayatında tanıştığı hiçbir kadına benzemeyen bir kadınla geçirdiği yumuşacık bir an daha. "Sana sonsuza dek dokunabilirim."

Ona orantısız bir gülümseme verdi. "Egom için gerçekten çok iyisin."

"Teşekkürler tatlım," dedi Saoirse tam o sırada, ikinci bir öpücüğü kabul ettikten sonra.

Bram'ın farkına vardığı diğer koluna, kemiklerin birbirine kaynamasına yardımcı olmak için tasarlanmış, son derece etkili ve hızlı etki eden bir bileşik sarılmıştı.

Genç kız ayrıldıktan sonra şifacıya "Gen-seal?" diye sordu. "Alçının hafifçe parladığını fark ettim."

Naia başını salladı. "Gen-seal'i kendi yeteneklerimle birlikte kullanmanın çocuklarımızın iyileşmesini önemli ölçüde hızlandırdığını gördüm. Yetişkinlerde o kadar işe yaramıyor ama yavrularda ne kadar çok kırık kanatla uğraştığımızı düşünürsek, bunu kabul edeceğim."

"Bunlar," dedi Saoirse, kutuyu açtıktan sonra, "kalkan görevi görmedikleri için reddettiğimiz malzemelerin örnekleri - ama psişik güçlerle kim bilir? Hadi deneyelim."

Ancak Saoirse ona yaklaştığında -Dahlia odaklanabilmesi için uzaklaşmıştı- Saoirse'nin gözlerindeki kederi, dudaklarının etrafında oluşan çizgileri görebildi. "Eleri'yi neden bu kadar önemsiyorsun?" diye sordu, bu yabancının ailesinin bir parçasını kurtarmak için neden bu kadar çok savaştığını anlamak istiyordu.

"Kendini bir canavara vererek küçük kızımı kurtardı," diye yumuşak bir cevap verdi. "Peki ya Adam? O benim küçük kardeşim."

Bram anlamıştı. Saoirse her şeyi denemek zorundaydı, başarı şansı sıfırdan az olsa bile. Bram onunla birlikte deneyecekti; belki aralarında kardeşlerini kurtarabilirlerdi.

Bölüm 44

Bu mesajı sana gönderiyorum, böylece uyandığında seni bekliyor olacak. Çünkü uyanmak zorundasın. Sen benim kardeşimsin, her zaman ne yapacağını bilen kişi. Sana ihtiyacım var.
Lütfen uyanın.

-Saffron Bianca'dan Eleri Dias'a mesaj (bugün akşam 7)

Bram, neden mesajlarına cevap vermiyorsun? Shiloh'la olan durumu halletmeyi neredeyse bitirdik ama ikimiz... sen ve Eleri ortalıkta yokken iyi değiliz. Bana her zaman konuşmamı, duygularımı paylaşmamı söylemiştin. Lütfen cevap ver.

-Yüzé Kanagawa'dan Bram Priest'e mesaj (bugün saat 7:15)

ADAM, Eleri'nin hastane yatağının yanında duvara yaslanmış dururken iki elini de saçlarının arasından geçirdi. Hemşirelerden biri odanın diğer tarafındaki devasa iletişim ekranını açmış, doğanın sesleri eşliğinde huzurlu bir orman manzarası gösteriyordu: kuş sesleri, yaprak hışırtıları, yumuşak bir rüzgâr. "Empatiler, yaralıları uyanık tutmaya yardımcı olmak için hafif uyarımlar öneriyor.

beyinleri aktif," demişti Dr. Czajka. "Bunu deneyebiliriz, ama sanırım Eleri bilinçaltıyla bile algılayamayacak kadar derinde."

İronik bir şekilde, görüntüler ve sesler *Adam*'ın soğukkanlılığını korumasına yardımcı oluyordu. Naia onu Saoirse'nin Bram'la yaptığı deneyler hakkında bilgilendiriyordu; adam bu noktaya kadar dayanmayı başarmıştı ama son testlerde burnundan kan gelmeye başlamıştı.

Naia Adam'a "Acı çekiyor," demişti. "Dahlia devam etmek istediği için ona iki kez bağırды bile ama adam inatçı. Bunun işkenceye dönüşeceği bir nokta var, ama Saoirse'ye test edecek bir şey kalmayana kadar devam etmesini söyledi. Çaresiz durumda, hatta kurşunu bile denedi."

Ayrıca Dahlia'nın Bram'i çölün huzuruna götürme sözünden de bahsetmişti, böylece yüzlerce sesin baskısı olmadan ölebilecekti.

başını salladı. "Eğer bu olacaksa," demişti şifacı, "önümüzdeki iki saat içinde olmak zorunda. Seslerin her geçen dakika daha da yükseldiğini itiraf etti."

"Saoirse Kanyon'un taşını bile denedi," dedi Adam Eleri'ye, omuzları düğümlenmiş ve omurgası kaskatı kesilmişti. "Bayani onu kesip çıkarmayı başardı ve ikisi de içindeki minerallerin telepatik sesi kesip kesmeyeceğini görmek için Bram'ın kafasının etrafına yerleştirebilecekleri bir tür çerçeveye koydular."

İşe yaramamıştı.

Adam bunu beklemiyordu çünkü ışınlayıcıların Kanyon'a girmesini engellese de, Hanz'ın Jacques'a yardım etme girişimi sırasında Sascha ve Hanz'ın telepati yoluyla iletişim kurduklarını biliyordu. O sırada Kanyon'un içindeydiler ve taşlar etraflarını sarmıştı.

"İşe yaramayacağını bile bile işe yaramasını istedim." Eleri'nin yatağının yanında durup elini eline aldı. Soğuktı ve her zamankinden daha da inceydi. Onu ısıtmak için ellerinin arasında ovuştururken, kan bağının kırılğanlığının, düne kıyasla bile bütünlüğünü nasıl kaybettiğinin son derece farkındaydı.

"Biraz daha savaş," dedi elini dudaklarına götürerek. "Saoirse, Bayani ve ekiplerine biraz daha zaman ver. Jet ve rock ineklerinin tarih yazmasına yardım edin." Bu kaba bir şaka denemesiydi ama tutmamıştı çünkü Dr. Czajka açık konuşmuştu: Eleri'nin değerleri o değerli dakika için uyandığından beri sürekli düşüyordu.

Sanki onu son bir kez öpmek için kendini tüketmişti.

Göğsü yanarken, "Seni seviyorum vahşi kuşum," dedi.

Tam o sırada telefonu çaldı. Arayan Saoirse'ydi. "Seçeneklerimiz tükendi, Adam." Kız kardeşinin normalde sıcak ve kendinden emin olan sesinde gözyaşları vardı. "Son fikrimizi denedik ve başarısız olduk. Ve Bram'ın işi bitti, bilinci yerine gelir gelmez Kanyon'dan ayrılacak. İki dakika önce bilincini kaybetti ama Naia derinlerde olmadığını, kendiliğinden uyanacağını söylüyor."

Adam zorlukla yutkundu. "Elinden gelen her şeyi yaptın. Ve Bram'e söyle..." Gezegendeki son saatlerini Adam'ın eşinin hayatı için savaşıyor geçirmiş bir adama ne diyebilirdi ki? Bu asla ödeyemeyeceği bir borçtu. "Bram uyandığında Dahlia'ya beni aramasını söyle," dedi. "Onlar yola çıkarken onunla konuşacağım."

Eleri'nin seçilmiş kardeşi, eğer isterse, sadece bir telsiz aracılığıyla bile olsa Eleri'ye veda etmeyi hak ediyordu. "Hey, Chirp?" dedi sessizce ağlayan kardeşine

Kız kardeşim. "Seni seviyorum. Git yavrularına ve eşine sarıl. Ve bu kadar çok çabaladığın için teşekkür ederim."

Görüşmeyi bitirdikten sonra, sırf ona dokunmak için Eleri'nin yüzünde olmayan saç tellerini okşadı. "Diné Bizaad'da vedalaşmayız," dedi ona, sesi taş gibi sertti. "*Hágoónee* deriz ve bunun doğasında başka bir buluşma sözü vardır." Eğilerek dudaklarını nazikçe onunkilere dokundurdu. "Bu yüzden *hágoónee* diyeceğim, Eleri. Sadece bu kadar. Asla veda etmeyeceğim."

Beyaz ve mavi ışık dalgalanmaları battaniyesini kapladı.

Kafasını kaldırdığında, telsizin ormanın başka bir bölümünün görüntüsüne geçtiğini gördü; bu görüntü, kayaların üzerinden akan suyun sesiyle birlikte yuvarlanan bir derenin etrafında dönüyordu.

Burası çok sessiz, Adam.

Birlikte geçirdikleri o büyülü güne ait anıların öpücüğüyle nefes verdi. Paylaştıkları hikâyeler, yaşadıkları aşk-

Burası çok sessiz, Adam.

Kaşlarını çattı, çünkü o mağara *hiç de* sessiz değildi. Akan suyun sesi derin bir gök gürültüsü gibiydi. Sabit bir gök gürültüsü de değildi, beyaz gürültüye dönüşen bir gök gürültüsü. Hayır, su eski kanalları boyunca ilerlerken ve yeni kanallar açarken sesin tonu ve perdesi değişiyordu.

O gün fark etmemişti bile - yarasalar üşüşmeye karar verdikten sonra.

Babamın babası, klan topraklarımızın en sessiz yerlerle kutsanmış olduğunu söylerdi, birçok kişi sessizlikte yıkanmak için buraya gelene kadar bununla ünlüydük...

Büyükannesinin sözleri yankılandığında kalbi hızla çarptı, ağzı kurudu.

Gezegende Alaska'nın buz tarlalarından izole Pasifik adalarının sahillerine ve Amazon ormanlarına kadar sayısız huzurlu yer vardı. İnsanlar bunu deneyimlemek için neden Arizona gibi çarpıcı ama hiçbir şekilde egzotik olmayan bir yere özel olarak seyahat etsinler ki?

Ama büyükannesi en huzurlu yer dememişti. Özellikle *en sessiz* demişti.

Eleri de aynı kelimeyi kullanmıştı.

Sessiz.

Aria'nın büyükbabası Sessizlik'ten önceki bir zamanda, Psy'lerin insanlarla ve Dönüşenlerle her gün iç içe olduğu bir zamanda yaşamıştı. *Sessiz* bir yerin çok farklı iki anlama gelebildiği bir zaman.

Eleri'nin vücudu aynı anda sarsıldı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Gözlerinin akında neredeyse aynı anda kan belirdi, nefesi sığılaştı

ve hızlıydı ve nabızı onun tutuşu altında bir yarış arabası gibiydi.

"Altına gir!" diye emretti. "Aşağı in, Eleri, böylece felç geçirmezsin!"

Ama artık çok geçti. Vücudu durdurulamaz bir nöbette kasıldı, monitörlerdeki değerler gevşemeden önce sapıtmaya başladı. Ve o biliyordu. Kan bağının koptuğunu hissetmişti, zar zor tutunmayı başarmıştı.

Ne onun cephaneliğinde ne de kendisinininkinde başka silah kalmamıştı.

Dr. Czajka hızla içeri girdi, gözlerinin altında derin mavimsi gölgeler vardı ve önlüğü kırıkmıştı. Onun ve ekibinin çalışmasına izin vermek için geri çekildi ama doktor iki dakika sonra diğer herkesi kovdu ve onunla yüzleşti. "Eğer tekrar uyanırsa, dayanılmaz acılar içinde ölecek. Resmi akrabası Bram Priest'tir.

-O-"

"O da Eleri'yle aynı durumda," dedi Adam, aklı yerindeydi. "Revirimizde ölmek istemediğini açıkça belirtti. Eleri'nin de hastanede ölmek isteyeceğini sanmıyorum. Onu Kanyon'daki evine götürebilecek kadar durumu iyi mi?"

Doktor "Evet," dedi ve Eleri'yi izleme sistemlerinden ayırmaya başladı. "Sophia Russo'dan onay almanız gerekecek - tüm J'lerin ikinci dereceden akrabası o. Ve Eleri'nin bir daha uyanmayacağından emin olmalısınız." Sert bir bakış. "Huzur içinde gitmesine izin verin."

"Yolda uyanma riski var mı?" Eğer varsa, Adam planladığı şeyi yapamazdı -çünkü Eleri'nin acı içinde çılgın atarak ölmesine, zihninin milyonlarca ses altında ezilmesine asla ama asla izin vermezdi.

"Hayır, son uyanma onu bayılttı. En az iki saatin var." Adam bir arama yaptı.

- - -

SOPHIA onunla tartışmadı. "Evet, onu Kanyonunuza götürün," dedi, gözleri boş bakarak. "Mutluluğu bulduğu yere."

Max onu uçurmayı teklif etti, daha sonra tam nitelikli bir pilot olmuştu. Nikita'nın ekibine katılacaktı ama Adam onun bakışlarındaki endişeyi gördü. Sophia Eleri'ye veda etmeye gittiğinde diğer adama sessizce, "Hayır," dedi. "Geçen sefer kullandığım ticari pilot önümüzdeki on dakika içinde hastaneye inmiş olacak. Sophia'yı bırakmak istemezsin ve bırakmamalısın da. O çok hamile ve çok fazla stres altında."

Eğer J'lerin bir alfası varsa, o da Sophia Russo'ydu ve halkının çektiği acıdan dolayı içi kan ağlıyordu. "Ona Bram'den de bahsetmeniz gerekecek." Gerçekleri hızlı bir şekilde özetledi.

Max sert bir küfür mırıldandı. "Keşke onu bundan koruyabilseydim."

Diğer adamı çok iyi anlayan Adam, "Saffron ve Yüzé, onlar dörtlülerinin diğer parçası." Eleri'nin ailesinin diğer kısmı.

Adam sormadan önce Max, "Onların yerini bulacağız," diye söz verdi. "Eleri ve Bram'ın durumu hakkında uyarı aldıklarından emin olun."

Hiç tanımadığı ama Eleri için önemli olan iki J için elinden geleni yapan Adam, Sophia geri çekildikten sonra odaya girdi ve Eleri'yi kucağına aldı. "Bir sedyeden daha hızlı," dedi Sophia'ya. "Ve çok hafif... çok hafif."

Yüzü buruşan Sophia başını salladı ve Adam onu göğsüne yaslayarak taşırken yere düşmesin diye battaniyeyi Eleri'nin etrafına düzgünce sarmak için yanına geldi.

Göğsünün göğsümde yarattığı hissi seviyorum. Üzerimdeki sıcaklığını ve ağırlığını.

Adam'ın yatağında geçirdiği gecenin ayrıcalıklarını paylaştıktan sonra ona söylediği sözler, parmakları dövmesinin çizgilerini şefkatli bir zarafetle izliyordu. Ona dövmenin arkasındaki anlamı anlatmış, nefesini teninde hissetmişti. "Bu çok güzel, Adam. Hafızanı teninde taşıyorsun."

Daha sonra, "Seninle hissettiğim her şey... hayal edebileceğimden çok daha fazlası." demişti.

Sadece bekle, bugün ona söylemek istedi. Bir dahaki sefere birlikte olana kadar bekle, artık uyuşmuşluğun gittiğine göre.

Sophia'nın ağlamamak için kendini zor tutarak dudaklarını birbirine bastırdığı, Max'in bedenine yaslandığı ve diğer adamın da onu kendi tarafına çektiği görüntüye doğru yürüdü. Kendi acılarına rağmen, çiftin Eleri'nin benim dediği küçük ailenin kalan iki üyesini korumak için ne gerekiyorsa yapacaklarını biliyordu.

Ve Adam... Adam vahşi kuşunu serbest bırakmadan önce son bir kez zar atacaktı.

Jet-chopper hazırды ve bekliyordu ve başka bir arama yapmadan önce Eleri'nin arkadaki koltuğa güvenli bir şekilde bağlandığından emin oldu. "Dahlia, dinle," dedi yardımcısı cevap verdiğinde.

BRAM zihninin uğuldadığını hissederek uyandı, üzerindeki baskı bir kaya gibiydi. Eğer çöle gidecekse, bu şimdi olmalıydı. Ama- "Başka bir şey var mı?" diye sordu henüz odada onunla birlikte olan Saoirse'ye, bilincinin yerine gelmesini beklemiş olmalıydı.

Yüzü asılan bilim adamı başını salladı. "Hayır, hepsi bu kadar. Seçeneklerimiz tükendi."

İçine bir bıçak saplanmıştı ama başarısızlığından duyduğu suçluluk duygusu huzurla karışmıştı. Yapabileceği her şeyi yapmıştı, artık bırakabilirdi.

"O zaman Dahlia'ya hazır olduğumu söyle." Onun yakınlarda olduğunu duyabiliyordu, konuşurken sesi aceleliydi. Onun içeri girmesini, Eleri'nin öldüğünü, kimsenin elini sürmeye, korumaya zahmet etmediği sonsuz bir mum dizisi içinde bir J hayatının daha söndüğünü söylemesini bekledi.

Ama içeri girdiğinde yüzü alev alev yanıyordu. "Onu Kanyon'un altındaki mağara sistemine götürmeliyiz," dedi Naia'ya. "Hover tekerlekli sandalyelerinizden birine ihtiyacım var."

"Yürüyebilirim," dedi Bram, ama bundan pek emin değildi. Gücünü kaybettiğinden değil, beyninin bazı bölümleri arızalanmaya başlamıştı. Parmakları sık sık kasılıyordu ve ayağa kalkarken bile kalçasının gerildiğini hissedebiliyordu.

Dahlia sanki onu yakalayacakmış gibi yakınında duruyordu.

Ama Bram sorunsuzca ayağa kalktı ve Dahlia ona bir şişe besin verdiğinde içti. "Neden bu mağaralara gidiyoruz? Araçları oraya mı park ediyorsunuz?"

"Adam, Eleri'yle birlikte bizimle orada buluşacağını söyledi," diye cevapsız kaldı ama sonra eliyle onun yanağına dokundu. "Dışarıda yıldızlar elmas gibi. Sonsuz bir gökyüzü."

Gecenin çöktüğünü bile bilmiyordu ama açık gökyüzünün bayrağı altında ölmek ve Eleri'ye veda edebilmek? Beklediğinden daha iyi bir sonuçtu bu. "Güzel, bu iyi." İçkisini bitirdikten sonra şişeyi terk edilmiş koltuğuna bıraktı ve Dahlia'yı da yanına alarak yürümeye başladı.

İki adım sonra Dahlia bir kolunu onun beline doladı, o da boş verip kendi kolunu onun omuzlarına doladı. Muhtemelen onsuz da başarabilirdi ama onun yumuşaklığına bir kez daha bu kadar yakın olmak? Hayır, bunu reddetmeyecekti.

Ne olursa olsun hızı yavaştı ama onu acele ettirmedi. Muhtemelen buna gerek de yoktu - jet-helikopterle bile olsa, Adam'ın buraya gelmesi zaman alacaktı. Dahlia'yla son bir yürüyüş yapmasına yetecek kadar zaman.

Kolunun sıcaklığı Adam'ın dolabından getirdiği lacivert sweatshirt'ü yakıyordu. "İkiniz hemen hemen aynı bedensiniz," demişti. "Aldırmayacaktır."

Çünkü Dönüşenler tamamen grupla, toplulukla ilgiliydi. "Daha önce Saffy ve Yüzé'yi aramalıyım..." Tek kelime etmeden onları öylece bırakamazdı. "Biz bir klan değiliz ama aileyiz."

"Mağara sisteminin girişine ulaşır ulaşmaz onları arayabilirsin," diye söz verdi Dahlia. "Sadece geç kalmak istemiyorum. Şu anda pek de hızlı koşmuyorsun."

Dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "İyi bir başucu tavrı."

Dahlia bu söze sinirlendiği her halinden belliydi ama yine de kolunu ona doladı ve bacağı kasıldığında onu kendi tarafına yasladı. "İyi ki iri bir kadını," diye mırıldandı.

"Sen mükemmel boyuttasın. Sonsuz kıvrımlar ve vadiler."

Yeniden yürümeye başladıklarında yanakları parlıyor, kolu onu sıkıyordu. "Bana öyle bir bakıyorsunuz ki Bay J, neredeyse güzel olduğuma inanacağım."

Bram bunu anlamadı. "Öylesiniz."

"Ben senin seks yaptığın ilk kadını," dedi, serin çöl gecesine çıktıklarında ses tonu kuruydu. "Tabii ki güzelim."

Havayı bir iksir gibi içine çekti, yıldızlar bu bölgenin kanyonlarının ve çölünün nefes kesici dalgaları üzerinde sonsuz bir ufuktan - ama ondan daha baştan çıkarıcı değildi. "Seks yaptığımızda bakire değildim."

Tökezleme sırası ondaydı, sonra ona baktı. "Ne? Sessizlik altında hanky-panky'nin yasadışı olduğunu sanıyordum."

Omuz silkti. "Son birkaç yıldır pek çok şeyi önemsemeyi bıraktım." Bram Konsey'in onları umursamadığını biliyordu, o halde onların kurallarına uymak neden umurunda olsun ki? "Sadece yakalanmadığımdan emin olmak istedim."

"Oh." Büyük kırık taş parçalarıyla sınırlanmamış, her iki tarafı da çalılık otlarla kaplı patikadan aşağı inmeye başladılar. "Yani, başka kadınlarla birlikte oldun mu? Hayır, bunu sorduğumu unut. İkimiz de yetişkin insanlarız ve bu beni ilgilendirmez."

"Beş kadın," dedi. "Psy dışı medyaya göre, cinsel temasın inanılmaz derecede zevkli olması gerekiyordu ve ben de zevk almak istiyordum. Bir kadın seçtim

birimizin ne yaptığımızı bilmesi gerektiği düşüncesiyle ilk kez profesyonel olarak akredite oldum. Diğer dördünde ise bir bara girdim ve sekse katılmak isteyen bir kadın buldum."

Dahlia homurdandı. "Övündüğünden değil," dedi ama sesinde bir gülümseme duyabiliyordu.

"Övünmüyorum. Sadece olan bu." Geçmişi düşündü. "Kadınların hepsi toplumun normlarına göre hoş bir görünüme sahipti ve hevesli görünüyorlardı, ama ben... mekanik hissettim. Serbest bırakma vardı ama zevk yoktu. İhtiyacım olursa kendim de serbest kalabilirdim. Deney için beş tanenin yeterli olduğuna karar verdim."

Dahlia güldü. "Ah, ben olmak, şanslı altı numara."

"Sadece var olarak bile bana zevk veriyorsun." Yüzünü çevirerek, sırf orada olduğu ve dokunuşuna aldırıyor gibi görüldüğü için Dahlia'nın boynunu okşadı. "İlk tanıştığımızda seninle sarhoş olmuştum. Seks... zevkin de ötesindeydi."

"Ten ayrıcalıkları," diye düzeltti boğuk bir sesle. "Seks değil. Samimi ten ayrıcalıkları."

"Evet, sana dokunmak hayatımın en büyük ayrıcalığıydı."

Dahlia'nın nefesi kesildi. "Çok çekici birisin, hakkını vermeliyim."

Bram hayatında hiç çekici olarak adlandırılmamıştı ama bunu ondan kabul edecekti. Gecenin içinde bu tuhaf yürüyüşü yaparken, yıldızlar önlerinde bir halı gibi uzanıyor, alçaldıkça Kanyon'un kenarında kayboluyordu.

Jet-chopper'ın sesini duyduktan sonra onu geceye karşı bir gölge olarak gördü, ışıkları onu karanlığa karşı tanımlayan tek şeydi. Pilot, Bram'in görebildiği düz bir alana mükemmel bir iniş yaptı. Biri indi, içeri uzandı... kollarında başka biriyle çıktı.

Eleri.

Beyni sonunda Dahlia'nın mağara sisteminin *girişi* hakkında söylediklerini algıladı. "Dahlia, bana çölü vaat etmiştin."

Başını kaldırdı, gözleri neredeyse gözyaşı olduğunu düşünebileceği bir şekilde parlıyordu. "Seni götüreceğim. Bir klan arkadaşına helikopterin indiği yerin yanına bir araç park ettirdim. Ama lütfen önce bunu deneyelim. Son bir folyo şapka?"

Bram o anda onun için her şeyi yapabileceğini anladı. "Eğer son dakikalarımı seninle geçireceksem, bu adil bir pazarlık olur."

Parmak uçlarında yükselerek Bram'in başını aşağı çekti ve onu nefes alamaz hale gelene kadar öptü. "Oh ve koca adam, yarasalar olacak. Onlar dost canlısıdır."

Bram nasıl güleceğini hiç bilmiyordu ama o an dudaklarının kıvrıldığını, kahkahanın göğsünde şekillendiğini hissetti. Ve yıldızlar tepesinde dönerken, Samanyolu çöl gökyüzünde canlanırken, tüm evrendeki en güzel kadınla birlikte güldü.

45. Bölüm

Dünyadaki sessiz yerler, değer verilmesi ve iyi korunması gereken en nadide mücevherlerdir. Hayatım boyunca böyle bir değil iki mücevhere rastladığım için çok şanslıyım - ama ne yazık ki, onların yönünü burada paylaşmayacağım, çünkü bunu yapmak sessizliği söndürmek olurdu.

-Arici Carvalli'nin *Memoirs of a Life* (1894) adlı eserinden bir bölüm (baskısı tükenmiş ve çevrimiçi kullanılamıyor)

ELERİ'NİN NEFES ALIŞVERİŞİ Adam'ın attığı her adımda daha da sığlaşıyor, kan bağı sanki kesilip kopuyormuş gibi hissediyordu. Koşma dürtüsüyle savaştı. Ayakları yere sağlam basıyordu ama tek bir tökezlemeyle Eleri'yi yere düşürebilir ve zaten kırılğan olan bedenini yaralayabilirdi.

Bunun yerine onu göğsüne daha da yaklaştırdı ve niyetle yürüdü.

Dahlia'yı ona ulaşmadan çok önce gördü ve Bram'in vücudunu onunkine nasıl yasladığını da gördü. Adamın gözleri kan çanağına dönmüştü çünkü ince kan damarları beyninin üzerindeki baskının altında kırılmıştı. "Beni takip edin," dedi ve girişe doğru eğildi.

Sonra içgüdülerinin onu yönlendirmesine izin verdi ve Bram'i geride bırakabilecek olmasına rağmen bunu yapmadı. Diğer adam Eleri'ye yardım etmek için huzur içinde ölme ihtiyacıyla savaşmıştı ve Eleri, kardeşini geride bırakırsa Adam'ı affetmeyecekti. Ama geçitten geçide yürürlerken çene kemikleri zorlanmaktan birbirine sürtünüyordu.

Bram'in nefes alış veriş zorlaşıyor, Dahlia'nın cesaretlendirici mırıltıları panik havası taşıyordu. "Adam, daha ne kadar var?"

"Beş dakikadan az."

Bir şekilde son yokuşu inmeyi başardılar, Adam Eleri'yi diğer uca yerleştirmek zorunda kaldı, sonra da Dahlia'nın Bram'la birlikte yokuşta ilerlemesine yardım etmek için geri geldi. Aşağıya indikleri anda Eleri'yi tekrar kaldırdı.

Daha geniş bir geçitte hızla elli adım saydı.... ve işte oradaydı; Mirage adını verdiği biyoluminesan ışıltılı nefes kesici mağara.

Eleri'yle birlikte içeri girerken yeraltı nehrinin sesini duymazdan geldi, davetsiz misafirlerden rahatsız olan yarasaların kıpırdanışlarını duymazdan geldi ve diğer adam içeri girerken Bram'ın yüzünü acı verici bir dikkatle izledi.

J-Psy onlar içeri girerken Dahlia'ya bir şeyler mırıldanıyordu ve durmadı, içeriye doğru yürürken yüz ifadesi hiç değişmedi.

Adam'ın midesi bulandı.

Tam o sırada Bram başını kaldırdı ve "Kahretsin, burası çok *sessiz*" dedi.

- - -

ELERİ, Adam'ın kollarında olduğunun bilinciyle uyandı. Bu konuda hiçbir şüphe yoktu. Bu kolları tanıyordu, kendisini kollarına saran bedeni tanıyordu... ve ışıltılı, doğaüstü bir yeşille parlayan yosunlarıyla görebildiği taş üçgeni de tanıyordu.

Karıştırarak elini Adam'ın kalp atışlarının üzerine koydu. "Adam." Sesi boğuk çıkmıştı, neredeyse hiç duyulmuyordu ama Adam duymuştu.

Onu sıkıca kavradı, yüzünü saçlarına gömdü ve ağladı. İri gövdesini sarsan sessiz hıçkırıklar onu sarılmak için çaresiz bıraktı. Ama onun kucağında zorlukla hareket edebiliyordu, bu yüzden sadece adını mırıldanmaya, ona iyi olduğunu söylemeye ve ulaşabildiği yerlerde göğsünü okşamaya devam etti.

Onun ağladığını hissetmek canını *yakıyordu*.

Artık uyuşukluk yok. Artık duvarlar yoktu. Her duygu şimşek gibi yakıcıydı.

"Lütfen, Adam." Dudaklarını Adam'ın çenesine değdirecek kadar başını çevirmeyi başardı.

Ve tuzun tadını aldı.

"Seni kaybettiğimi sandım." Adam onun dudaklarına bir öpücük kondurdu, parmaklarıyla çenesini kavradı ve ona kendini öyle bağlı, öyle arzulu hissettirdi ki. "Neredeyse gitmiştin."

Bu kez adam yüzünü saçlarına gömdüğünde, kadın dönüp kollarını ona dolayabildi ve mağaranın başka bir yerindeki derin nefes alış verişlerin farkına varmadan önce ikisi uzun süre bu şekilde kaldılar. "Burada bizimle kim var?"

"Bram ve Dahlia. Buraya geldikten kısa bir süre sonra kaza yaptı." Saçlarını okşayarak şakağına bir öpücük kondurdu. "Dahlia ona karşı sıkışmış. O sordu

Gitmemesini söyledim, o da klana buraya getirttiğim şiltenin üzerine uzandı. Dahlia'mızın bir daha sevgilisi için bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim." İşte o zaman Eleri yerde olmadıklarının da farkına vardı. Ve mağaranın büyük bir kısmını göremiyordu, sadece şu küçük üçgeni... bir çadırın açıklığı olduğunu fark etti.

Çadırın içindeydiler.

Adam, arkasında taş varmış gibi görünen çadırın kanvas arka duvarına yaslanmış birkaç büyük yastığın üzerine oturmuş, vücutları çarşafla tamamlanmış kalın bir şiltenin üzerindeydi. Adam'ın üzerine pelüş bir battaniye örtülmüştü, bir diğerinin de Bram ve Dahlia'nın üzerine örtüldüğüne şüphe yoktu.

Bram ve Dahlia mı?

"Bu ne zaman oldu?" diye fısıldadı. "Nasıl oldu bu?"

"Bizi suçluyor," dedi Adam, sesinde ilk kez bir gülümseme vardı. "Büyük Psy serserisiyle tanışmasının bizim hatamız olduğunu ve şimdi uyuyabilmesi için onun oyuncak ayısı gibi davranması gerektiğini söylüyor."

Eleri, Bram'in kimseye ihtiyacı olduğunu düşünemiyordu ama arkadaşının hayatındaki bu beklenmedik dönüşten büyülenmiş olsa da, neden yarasalara ev sahipliği yapan bir mağarada bulunduklarıyla daha çok ilgileniyordu.

Beyni tüm ihtişamıyla tekrar devreye girdi. "Mağarada yarasaların olduğu bir çadırda mıyız?"

"Evet. Yarasaları ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

"Adam, neden-" Gözleri büyüdü, nefesi kesildi. "Burası çok sessiz." Çok, çok sessiz. Kendisinininkine baskı yapan tek bir zihin bile yoktu. Adam'ın ya da Dahlia'nın psişik varlığını bile hissedemiyordu, sanki sessizlik ona Dönüşenlerin kalkanlı zihinlerini görmezden gelme yeteneğini geri vermişti.

Adam nefes verirken ürperdi. "O gün söylediklerini neredeyse unutuyordum. Neredeyse çok geç kalmıştım."

Eleri sessizliğin, zihinsel baskının mutlak yokluğunun tadını çıkarırken bile başını salladı. "O gün yarasaların bizi nasıl kovaladığını hissettiğim anda bile bunu tam olarak anlayamamıştım ve sadece seninle tekrar birlikte olmak istediğime odaklanmıştım."

Derin bir nefes aldı... ve burnunu kırıştırdı. "İkimizin de yoğun bir koku alma duyusuna sahip olmamasına sevindim."

Bir kıkırdama. "Zavallı Dahlia'nın var. Yine de Bram'le yatıyor."

"Ve uyuyor mu? Tıbbi yardım olmadan mı?"

"Bildiğim kadarıyla. Işık gibi söndü-Naia uyuduğunu doğruladı, baygın değil."

Bunun ne anlama gelebileceğini anlayınca kalbi teklemeye başladı ve "Neden sessiz?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama Saoirse ve ekibi Naia'yla birlikte güneşin altında yapılabilecek her testi yapıyorlar." Elini kaldırarak parmak eklemlerini kızın yanağına dokundurdu.

Duygu, sarhoş edici bir dalga halinde içinden geçti.

Gözlerini kapatıp bu duygunun içine gömülmek istedi ama Adam'ın ona bakışından, onun da orada olmasına ihtiyacı olduğunu anladı. "Bize sonsuz zaman kazandırdın." Bir köstebek gibi yaşamak istemese de, tek seçenek buysa bir süre idare edebilirdi. "Ben ve Bram denek olunca, kız kardeşinin bir cevap bulmak için gerçek bir şansı var."

Kaşlarının arası çatıldı. "Boyundan büyük işlere kalkışıyor." Sonra, o dinlerken, Ashaya Aleine adında bir bilim adamından ve onun insanlar için yapay bir kalkan inşa etme çabasının başarısız olduğundan bahsetti. "İnsanlar ve Psy psişik açıdan aynı değiller, ama enerjinin aynı olduğunu düşünüyorum - Psy onu yayıyor, insanlar ona karşı savunmasız."

Daha önce hiç kimse Eleri'ye psişik enerjiden bu şekilde bahsetmemişti ama Eleri onun mantığını anladı. "Herhangi bir kalkan teknolojisi çapraz uyumlu olmalı."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Adam. "Naia senin fiziksel olarak iyi olup olmadığını kontrol ederken, ben de sinyal almak için dışarı çıktım ve bazı aramalar yaptım. SnowDancer'daki bir arkadaşım Kaleb Krychek'in insan kalkanları sorununa bir çözüm bulmak için bir grup bilim adamına sponsor olduğunu söyledi."

"Krychek?" Dünyada iyilik yapmak için iyilik yapmayı seçtiğini düşünebileceği onca insan varken, eski Konsey Üyesi ve İktidar Koalisyonu'nun şimdiki üyesi bunlardan biri değildi. Yine de... "PsyNet'teki gedik üstüne gediği durdurdu, kelimenin tam anlamıyla çökmesini engelledi. Bunu yapmak zorunda değil, kendi bölümünü koruyacak ve geri kalanını çürümeye bırakacak kadar güçlü."

"Judd -Kar Dansçısı bağlantım- Krychek'e arkadaşım diyor ve Judd'ın güvendiğim bir ahlaki pusulası var. Silence'ı parçalayan Krychek değil miydi?"

"Tek başına değil ama evet," diye onayladı Eleri.

Adam elini Eleri'nin kolundan aşağı, battaniyenin üstünden geçirdi ve battaniyenin ağırlığı ve sıcaklığı Eleri'nin tüm vücudunun ısıldamasına neden oldu. "Eminim İnsan İttifakı da kendi kalkan projesi üzerinde çalışıyordur."

Güvende ve mutlu, zihni yıllardır olmadığı kadar huzurlu olan Eleri, Adam'a sarılıp içine gömülmek yerine konuşmanın akışını takip etmeye çalıştı. "Saoirse'ye yardım etmeleri için başkalarını davet edip etmemeyi düşünüyor musun?"

"Saoirse bir Psy tıp uzmanına ihtiyacımız olduğunu düşünüyor, ancak genel fikir birliği, çeşitli tarafların tek başına çalışmasının, hepsinin aynı çıkmaz sokağa girmesini önlemek için daha iyi olduğu yönünde görünüyor. Ama şu anda kimsenin erişemeyeceği eşsiz bir başlangıç noktasına sahibiz."

Eleri elini onun kalkık dizine koydu ve kaşlarını çattı. "Paralel yollara ne dersiniz? Güvendiğin bir M'yi getir, ona erişim izni ver, sonra Saoirse kendi yolunda devam ederken onlar olası bir çözüm üzerinde çalışsınlar?"

"Ashaya olmalı. DarkRiver'la bir ittifakımız, onun da ötesinde bir dostluğumuz var. Bu keşiften başka kimseye bahsetmeyecektir." Onu kendine yaklaştırdı. "Birazdan telefon etmek için dışarı çıkacağım. Sadece sana biraz daha sarılmam gerekiyor."

Eleri ona sokuldu. "Adam, *her şeyi* hissedebiliyorum." Tıpkı hastanedeki gibi, ama teması aceleye getiren ezici bir zihinsel baskının ıstırapı olmadan.

Adamın boğazına bir öpücük kondurdu ve titredi.

Burun delikleri alevlendi, bakışları buluştuğunda göz bebekleri irileşti. "Önce" dedi, "sana biraz enerji vermeliyiz."

Kendi zayıflığını hissedebilen Eleri, ona uzattığı konsantre besin içeceğini içti ve ardından birkaç yudum suyla yıkadı. "Hayır." Adamın çadırın bir tarafındaki soğutucudan seçtiği diğer eşyaları elinin tersiyle itti. "Ben gerçekten tokum."

Tartışmadan yiyecekleri yerine koydu. "Naia bana yiyecek alımını kontrol etmene izin vermemi, normale dönmenin biraz zaman alacağını söyledi."

Eleri ona bunun normal *olduğunu* söylemek istemedi ama artık ona yalan söyleyemezdi, ihmal ederek bile. Bu yüzden yemeğin onun için uzun zaman önce önemini yitirdiğini, sadece işlevini yerine getirmek için yediğini itiraf etti.

Adam onun avucuna bir öpücük kondurdu. "Bu sadece seninle ayıcılık oynayacağım ve en çok neyi sevdiğini görmek için sana ikram üstüne ikram getireceğim anlamına geliyor. Ya da onları gökyüzünden ellerine bırakabilirim - bu daha çok şahin tarzı."

Bu tek öpücük onu ürpertti.

Onu kendine yaklaştırdı, sonra da -kendi rızasıyla- bacakları vücudunun iki yanına gelecek şekilde k a l ç a l a r ı n ı n üzerine oturttu.

Kalçalarını tutarken eğilip boynundaki nabzın tam üzerine bir öpücük kondurdu.

Eleri keskin bir nefes çekti, kalçaları onun etrafında kenetlendi.

"Şşş." Boynunu okşadı. "Dahlia ve Bram uyuyor."

Dişlerini alt dudağına geçiren Eleri, "Önce sana dokunabilir miyim?" diye fısıldadı. Bana dokunursan sessiz kalmayı başarabilir miyim bilmiyorum." Adam'ın içindeyken bile hissettiği duyguların yüz kat ötesine geçmişti ve şimdi nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeye cüret ettiğinde iç kasları muhtaç bir açgözlülükle kasıldı.

Adam'ın dudakları, anlamadığı bir şekilde cinsel bir tembellikle kıvrıldı. "Sana çığlık attırmak için sabırsızlanıyorum." Sert bir fısıltı.

Elini göğsüne doğru kaldırarak sessiz bir izinle bir düğmeye dayadı.

"Bir keresinde bir anımda orgazm çığlıkları atan bir kadın görmüştüm," dedi ona, küçük diski deliğinden çıkarıp en ince deri parçasını ortaya çıkarırken. "Kötü bir okuma değildi. Başlangıç okumalarımın biriydi - iki erkekten birinin kıskançlık yapıp kadın partnerini orgazma ulaştırdıktan hemen sonra diğerinin testislerine yumruk attığı sıradan bir üçlü vaka."

Adam yüzünü buruşturdu. "Adalet'in üç kuruşluk işler için okuma yaptığını sanmıyordum." "Eğer davanız çirak seviyesindeki bir J'nin okuma yaptığı zamana denk gelirse bu sadece şanstır.

Çalışmalarının bir parçası olarak." O zamanlar bunu bilmiyordu ama J. olarak çalıştığı günler hayatının en güzel günleriydi. "Sözde saldırı seks sırasında gerçekleştiği için, okuma orgazm bölümünü de içeriyordu."

O zamanlar hala gençti ve duyguları sessiz kalmaya yetecek kadar kilitlenmişti, sadece dosyalamıştı. "Uyuşukluktan sonra, kendimi nasıl çığlık atacak kadar zevk hissedebildiğini merak ederken buldum."

Parmağını Adam'ın göğsünde açtığı deri şeridinde gezdirdi. Bu temas midesini bulandırdı, kalçaları yeniden sıkıştı. Nabızı hızlanırken Adam'ın gömleğinin kenarlarını iterek, "Artık merak etmiyorum," dedi.

Adam inledi ve onun kulağına doğru konuşmak için eğildi. "Ne kadar ıslaksın?"

Nefesi kısa ve kesik kesik olan kadın, ihtiyaçtan titreyen iç kaslarını sıktı. "Sırılsıklam."

Elleri kadının alt kıvrımlarında kenetlendi, ağzı yine boğazındaydı.

İçinden kaçan iniltileri güçlükle zapt ederek onu geri itti. Ama adam sırtı duvardaki tuvalle buluşmadan önce durakladı. "Senin içinde olmak istiyorum." Ham bir ifade. "Seni sahiplenmek, seni işaretlemek için duyduğum bu ihtiyaç çok ilkel ama umurumda değil."

Eleri'nin zihni bulanıklaştı. "Adam, sessiz olamayacağım," dedi, kendini durduramadığı için vücudunu onun kalçalarında hareket ettirerek.

"Ağzımın içine çığlık at," dedi Adam, Eleri'yi yavaşça yatağa sırt üstü yatırmadan önce.

Eleri'nin nefis bir şekilde bunalmasına neden olan bir sinsilikle üzerine gelen, saçları yüzünün etrafına dökülen ve o vahşi şahin gözleri ona parıldayan adam, "Sikimi içine sokabilir miyim, Eleri?" dedi.

Eleri'nin tüm vücudu sıkıştı. *Kelimelerin* ona zevk pompalayabileceğini bilmiyordu. İkisinin arasına uzanarak, giydiği lastikli pantolonu aşağı doğru itmeye başladı.

Pantolonla birlikte i   ama ırını da aşağı itti.

Kollarının uzanabileceği sınıra ulaştığında, "Daha ileri gidemem," diye fısıldadı.

O vahşi gülümseme. "Bırak sana yardım edeyim." Tembel bir zarafetle hareket ederek pantolonunu ve i   ama ırını çekip çıkardı ve bir kenara koydu, sonra kalçalarını ayırdı ve sadece ona baktı.

"Ağzım sulanıyor" dediğinde çoktan e iğe gelmişti.

Sızlanarak, vücudu yukarı doğru kalkarken çıkan sesi bastırmak için bir yumruğunu ağzına soktu. Adam ona baktığında ba ını şiddetle salladı. Eğer arzuladığı şeyi yaparsa, bütün mağarayı inletecekti. Artık e ofmanın pamuğunun meme uçlarına sürtünmesinden, adamın vücudunun sıcaklığına kadar her türlü hissiyata zar zor dayanabiliyordu.

"Bu ikramı sonraya saklayacağım," dedi Adam ve kot pantolonunu çıkarmaya başladı.

Eleri bakamadı, gözlerini tuvale dikti. Ama Adam'ın kotunu kenara koyduğunu duydu. Ona bakarak, "Gömleği değil," dedi, oysa Adam bunu da omuz silkerek ge iştirebilirdi. "Tek seferde bu kadar teması kaldıramam."

Adamın bedenini kendi bedenine sardığı o yakınlığa dayanabileceğinden bile emin değildi. Bunu uyuşukken de hissetmişti. Şimdi daha ne kadar hissedecekti?

Bir inilti kaçmakla tehdit etti.

Adam yavaş bir gülümsemeyle tekrar onun üzerine gelip dudaklarını onunkilere değdirmek için eğildiğinde, "Buna çalışacağız," dedi. Bu bir öpücüğün en ufak ipucuydu, ama yine de göğüslerinin ağrmasına ve ihtiyaç onu pençelerken çekirdeğinde sıvı birikmesine neden oldu.

"Ben hazırım," diye soludu.

Bir kalçasını kavrayarak uyluklarının arasına yerleşti, kıllarla pürüzlendirilmiş teni uyluklarının iç kısmındaki narin deriye baskı yapıyordu.

Eleri'nin zihni aşırı yüklendi.

Başka bir zaman olsa, buna karşı mücadele ederdi.

Bugün değil.

Sadece aşırı yüklenmeye razı oldu ve bunun onu erotik bir sıcaklığa boğmasına izin verdi. Ama sessizliğini korumasının bir yolu yoktu, bu yüzden onu aşağı çekti ve dudaklarını onunkine bastırdı, kalınlığını içine itmeye başladığında onları birbirine mühürledi.

Eleri ilk temasta orgazm olmaya başladı, vücudu hazır ve aşırı duyarlı ve çok istekliydi. Adam Eleri'nin çığlığını ağzına hapsetti, ağırlığını Eleri'nin üzerine verirken Eleri'nin bedeni de onunkinin altında sıkışıp kalmıştı - sanki Eleri'nin tam olarak neye ihtiyacı olduğunu, bu hapsolmuşluk hissinin aslında bir hapsolmuşluk olmadığını, Eleri'yi uçup gidebilecekken onu tek parça halinde tutan bir ağırlık olduğunu biliyordu.

Zihni bulanıp bulanıklaşırken ve nefes alması zorlaşırken ona tutunan Eleri, saf bir zevk yaratığına dönüştü.

Bölüm 46

Önerdiğiniz çözümü uyguladık ve bozulmayı yavaşlattık ama durduramıyoruz.

-İnsan İttifakı Sağlık Ekibinden Amara ve Ashaya Aleine'e (12 Aralık 2082)

ASHAYA, insan zihni için kalkan oluşturmak amacıyla geliştirilmesine yardım ettiği çip başarısız olduğundan beri sessiz bir suçluluk duygusuyla yaşıyordu. Güvenlik şefi ve İnsan İttifakı'nın etkin lideri Bowen Knight ona bunun kendi hatası olmadığını, implantasyonu aceleye getirdiklerini söylemişti ama daha sonra yapılan testler çipin ne olursa olsun başarısız olacağını kanıtlamıştı.

Şimdi, şahinlerin evinin altındaki mağara ağının serin derinliklerine doğru yürürken, arkasında sinirli bir varlık olan arkadaşı ve önünde Saoirse Garrett, umuda sarıldı. Saoirse'nin şu ana kadar anlattıkları önceki tüm fikirlerini suya düşürmüştü.

Dışarıdan bir çözüm mü?

Ne Ashaya ne de ikizi bunu hiç düşünmemişti. O bir M, bir DNA uzmanıydı. Tabii ki aklı içeriden bir çözüme gitmişti. Şahinlerin dışarı çıkmayı düşünmüş olması, alışılmadık düşünmenin olağanüstü bir örneği idi - doğrusu, onlara yardım edebileceğinden bile emin değildi, ama denemek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

"İşte," dedi Saoirse. "Şu anda içeride sadece dördü var."

Onun güvencesi ne olursa olsun, Dorian Ashaya ve Saoirse'nin etrafından dolanarak mağaraya girdi ve başını sallayarak güvenli olduğunu söyledi. "Tavandan yarasalar sarkıyor," diye mırıldandı, duvarlardan yayılan ışık beyaz-sarı saçlarını soluk bir yeşile dönüştürüyordu. "Harika."

Leopar arkadaşı yeraltına hapsedildiği için pek iyi durumda değildi ama onunla gelmesini sorgulamamıştı bile. Dorian asla

tehlikeli olabilecek bir duruma tek başına girmesine izin verdi.

"Sen benim Shaya'msın," diye mırıldandı önceki gece geç saatlerde, sonra sırtırken kedi şefkatiyle kulağını ısırıldı. "Benim tehlikeli, zeki, ateşli bilim adamım. Üzerimde deney yapmana her zaman izin veririm."

Onun ve kendisinin kahkahalarını hatırlayarak mağaraya girdiğinde, daha önce tanıştığı Adam ve Dahlia'nın odanın ortasında durmuş sessizce konuştuklarını, iki çadırın ise devasa mağaranın karşı taraflarında yer aldığını gördü.

Yanlarına vardığında Adam, "Eleri ve Bram tekrar uykuya daldılar," dedi. "Zihinleri hâlâ toparlanmaya çalışıyor."

"Neler yaşadıklarını hayal bile edemiyorum." Mağaranın koruyucu doğasını test etmek için kalkanlarını indirme fikri içgüdülerine ters düşüyordu - ve bu ikisi seçim hakkından mahrum bırakılmıştı.

Nefes verdi. "Önce test."

Dorian'ın varlığı sırtına yaslanmıştı, eli kalçasındaydı ve ona eşi olduğunu, onu kollayan bir sürünün parçası olduğunu sessizce hatırlatıyordu. Ve orada, zihninin bir köşesinde Amara'nın yıldızı yanıyordu.

Onun ikizi. Dahi bir zekâ. Ahlaki pusuladan tamamen yoksun.

Bugünlerde o kadar kırılmamıştı ama yine de... dünyada tek başına yürümek için asla güvende olamayacak kadar hasarlıydı.

Ashaya'dan ayrı kalmak istememesi de gayet iyiydi.

Bugün rahatlamak için eş bağına tutunan Ashaya, telepatik kalkanlarını bilinçli olarak yaptığını hiç hatırlayamadığı bir şekilde indirdi. Dünyanın beklenen gürültüsünün ona çarpmasını beklerken vücudu gerildi. *Hiçbir şey yoktu. Sessiz olun. Hayır, bekle, orada, kalkanları olmayan iki kişinin belirsiz farkındalığı*

Psy zihinleri... ama düşünceler akın etmedi, bunaltmadı.

Ashaya gözlerini açtı, ağzı kurumuştı ve kalbi güm güm atıyordu. "Dışarıdan bir kalkan," dedi şaşkınlıkla, yüreğinde umut canlanmıştı.

47. Bölüm

Adam, ciddi bir sorunumuz var.

-Sophia Russo'dan Adam Garrett'a (bugün)

BİR SONRAKİ UYANIŞINDA Eleri çadırda yalnızdı ama dışarıdan gelen mırıltılar mağarada başkalarının da olduğunu gösteriyordu. Ayağa kalktığında gözü çadırın "kapılarından" birinin iç tarafına bantlanmış bir kağıt parçasına takıldı.

Gülümsedi ve kağıdı almak için uzandı.

Not, cömert ilmeklerle dolu güçlü ve emin bir eldeydi. Adam'ın kalbi kadar cömert.

14:30: Jacques yeni **uyandı**. Görünüşe göre çok kötü bir ruh halinde ve Hendricks'in kanını istiyor. Naia onun kesinlikle orada olduğunu söylüyor. Onu kucaklamak için yukarı çıkıyorum - **biriken** klan işini halledene kadar yukarıda kalacağım, ancak Mirage'ın dışında mesajların **gidip** gelmesi için bir koşucu görevlendirilecek.

Telefon **çekmiyor**.

Sana bıraktığım yemeği ye yoksa Ollie'ye yaptığım gibi seni kucağıma alıp ısırıklarla beslerim. **En** kısa zamanda görüşeceğiz. Gotta

uçan kuşlarla da bir uçuş yap. Her zamanki gökyüzü koşularımızı kaçırıyorlar. -Sevgiler, Adam

Eleri parmaklarını Adam'ın adının ve "aşk" kelimesinin üzerinde gezdirdi. Öyle bir kalbi vardı ki Adam'ın. Ve bunu göstermekten korkmuyordu. Arkadaşına sarılmayı planladığını ya da Eleri'nin sağlığının onun için önemli olduğunu söylemekten korkmuyordu.

"Sevgiler, Eleri," dedi ve notlarını aynı şekilde imzalarsa nasıl olacağını seslendirdi.

Çok yakında yazacağı düşüncesiyle gülümseyerek notu bir kenara bıraktı ve birisinin ayak numarasına göre tedarik ettiği spor ayakkabılarını giydikten sonra dışarı çıkıp klanın sıhhi tesisler konusunda ne yaptığına bakmaya karar verdi. Bir şeyler olmalıydı, bunu düşünemeyecek kadar zekiydiler.

Saoirse çömelmiş, elindeki sensörü girişe en yakın duvara dayamıştı ama Eleri'nin çıkışıyla döndü. Kocaman gülümsemesiyle el sallayarak mağaranın arka tarafını ve orada beliren uzun siyah kutuyu işaret etti.

O kutuya yaklaştıkça akan suyun sesi daha da yükseliyordu.

Eleri kutunun kapısını açtığında, göründüğünden daha derin olduğunu ve çoğu insanın kaçındığı ancak tam da bu tür koşullarda işe yarayan radyan bir "duş" da dahil olmak üzere kompakt ama eksiksiz bir bağımsız sıhhi ünite içerdiğini kanıtladı. Bunların arkeologlar ve uzak bölgelere giden diğer kişiler arasında popüler olduğunu duymıştı.

Eleri diğer tesisleri kullandıktan sonra bundan yararlanmaya karar verdi ve içeride gördüğü temiz kıyafetleri almak için çadıra geri döndü. Birime geri döndüğünde soyundu, sonra dar kabinin ortasında durdu -Bram için dar bir yer olacaktı- ve duşu açtı. Ilık ama sıcak olmayan bir ışık yayılıyordu ve bunun onu kirden arındırdığını bilse de, akan suyun altında durmayı tercih ederdi.

Psy bile buna alışmayı başaramamıştı.

Döngü tamamlandıktan sonra giyindi ve kirli kıyafetlerini temiz kıyafetlerle birlikte bırakılan çamaşır torbasına koymak üzere yanına aldı. zerinde takım elbise değil de siyah, esnek bir pantolon ve yumuşak gri bir sweatshirt olmasına, saçları omuzlarına dökülmüş olmasına rağmen kendini daha iyi hissederek Saoirse'nin yanına gitmeden önce bir şişe besin içti.

"Seni ayakta ve uyanık görmek güzel." Adam'ın kız kardeşi ayağa kalktı, yüzü ışıladı.

"Yaptığınız şey için teşekkür ederim." Eleri, Saoirse'nin elindeki cihazın amacını bilmiyordu ama diğerkadının gözlerinin altındaki torbaları ve çenesindeki gerginliğı görebiliyordu.

Saoirse başını iki yana salladı. "Biz aileyiz," diye azarladı. "Lafi açılmışken, git koşucumuzla konuş. Her beş dakikada bir uyanık olup olmadığını soruyor."

Kalbi yeni ve karmaşık bir şekilde sızlayan Eleri kapıya doğru yürüdü ama daha kapıya ulaşmadan Malia orada belirdi. "Konuşma duyduğumu biliyordum!" Sağlam kolunu Eleri'ye sıkıca sararken vücudu Eleri'ninkine kuvvetle çarptı, diğerkolu vücutlarının arasında sıkışmıştı.

Bir zamanlar hissettiğini unuttuğı duygularla boğazı düğümlenen Eleri, kıza aynı sıkılıkla sarıldı. Hendricks'in sığınağında geçirdikleri zamana dair hatırlayabildiğı tek şey, hıçkırarak ağlayan Malia'yı koşması için itmektir.

"Adam Amca onu görmeme izin verdi, bize zarar veren adamı," dedi Malia, kucakta konuşurken, başını Eleri'nin omzuna yaslamıştı. "Annem ve babam görmem gerektiğinden emin değillerdi ama Naia ve Adam Amca beni desteklediler. Onu kilitli görmek gerçekten çok hoşuma gitti. Sonrasında kendimi çok daha iyi hissettim."

Malia geri çekilirken Eleri bu çocuğun kesinlikle bir yırtıcı olduğunu düşündü. Onu iyileştirmek için işe yarayan şey bir insan ya da Psy üzerinde işe yaramayabilirdi ve bu sorun değildi çünkü Malia insan ya da Psy değildi. "Gözlerini oymayı teklif etmediğine şaşırdım," dedi Eleri. "Elimden gelse beynini sıvıya çevirirdim." Tıpkı kurbanlarına yaptığı gibi.

Malia'nın eli ağzına gitti ama gözleri parlıyordu. Elini indirdikten sonra, "Yaptım," diye fısıldadı. "Teklifi yap. Adam Amca hayır dedi, travma geçireceğimi düşünüyor ama hayır." Kaşlarını çatı. "Büyüklerin neden bu kadar endişelendiğini anlamıyorum."

Az önce yanına gelen Saoirse kızını kucakladı. "Çünkü sen hepimizin kalbinin bir parçasısın küçük kuş."

Malia başını annesine yasladı, intikam almaya kararlı bir yırtıcı kuştan ziyade yine bir çocuktur. "O zaman sanırım buna izin var," dedi isteksiz bir tavırla.

Saoirse kızının şakağını öptü. "Çalışma vaktin geldi. Bu veri çipini yukarı götürmeni ve gönderdiğim son setin ekip analiziyle birlikte geri dönmeni istiyorum."

Eleri, Malia'nın çipi vücuduna yanlamasına astığı küçük çantanın içine sıkıca yerleştirmesini izledi. "Uçmam gerek," dedi genç kız ve gitti.

"Yemek yedin mi?" Saoirse çocuk kasırgasının ardından sordu. "Adam bana kesin talimatlar bıraktı -bunları vermesine gerek yoktu. Ben bir ablayım." Eleri'nin daha önce ona yönelttiği hiçbir şeye benzemeyen sert ama sevgi dolu bir ton. "Seni iyi beslenmeye zorlama konusunda tamamen yetenekliyim."

"Besinleri içtim," dedi Eleri, biraz korkmuş... ama garip bir şekilde bundan mutlu olmuştu.

İlgi.

Bu bakımdı, o, Bram, Saffron ve Yüzé'nin işleri varlıklarını aşındırmadan önce olduğu gibi bir aileydi. Adam'dan Cartel'in kayıp üyelerini buraya getirmesini istemişti, ikisinin kendisine ve Bram'e ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyordu ve şahini de bunu yapacağına söz vermişti.

Saoirse'ye, "Söz veriyorum, birazdan bir bar yiyeceğim," dedi. "Acıktığımı hissediyorum ama midemin bir kerede tam bir yük için hazır olduğunu sanmıyorum."

Saoirse başını diğer çadıra doğru salladı. "Ona da mı zorbalık yapmamız gerekiyor? Büyük biri ama Dahlia hızlı aramada."

Bram'in Adam'ın kanadına karşı bu kadar duyarlı olması karşısında yeniden meraklanan Eleri başını iki yana salladı. "Hayır, Bram her zaman düzgün beslenmemi ister."

Bram beslenmenin güç olduğuna inanırdı; tatsız şeylerin köretilmiş bile olsa *hiçbir* geribildirim yokken sade besinleri bile içmenin ve yemenin ne kadar zor olduğunu anlamasına imkân yoktu. "Az önce konuştuğun Malia mıydı? Uyandığımda bir konuşma duydum."

"Hayır." Saoirse daha fazla okuma yapmak için geri dönerken onu takip etmesini işaret etti. "Arayan Ashaya Aleine'di, o da tam yukarı çıkmak için ayrılıyordu. Adam bu sabah en iyi erişim rotası boyunca işaretler yerleştirdi, böylece kılavuzlar olmadan hareket edebiliriz." Bir kamp sandalyesi açtı. "Otur da sana tüm haberleri anlatayım."

"Aslında, sanırım biraz ayakta durup esneyeceğim." Vücudu tüm inceliğine rağmen her zaman fit ve hızlı olmuştu. Bir avcı olarak formunun zirvesinde tutmuştu ve buna geri dönmek istiyordu... ama birkaç kıvrımla. Adam'ın ellerinin üzerinde verdiği hissi seviyor, bunu deneyimlemek için daha fazla ten yüzeyi istiyordu.

"Seni anlıyorum." Saoirse kaşlarını çattı ve başka bir okuma yapmadan önce tarayıcısını ayarladı. "Burada olmak benim için yeterince zor, yarasaların hoşuna gidebilir ama daireler çizmek istemediğim sürece şahinimin kanatlarını açabileceği gerçek bir alan yok."

Başını salladı. "Malia bunu deneyemediği için kızgın, ama diğer koşuculardan birini bunu yapmaya ikna etti - dürüst olmak gerekirse fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Bir yarasa izdihamına neden olacağını düşünmüştüm ama baş aşağı duran dostlarımız şimdilik hepimizi görmezden gelmeye karar vermiş görünüyor."

"Malia kapalı bir alanda olmaktan korkmuyor mu?" Eleri Hendricks'in sığınağını düşünerek sordu.

"Hayır, o konuda endişeliydim ama neredeyse hiç hatırlamıyor gibi görünüyor. Çoğu zaman uyuşturulmuştu, bu yüzden anıları bulanık, sonra siz oradaydınız, bu yüzden tek başına korkmadı." Ağlamaklı bir gülümseme. "Bebeğimin yanında olduğun için teşekkür ederim Eleri. Bunu asla unutmayacağım."

"Bana da yardım etti. Onun sayesinde daha sıkı mücadele ettim ve o da yakınlarda bir yırtıcı hayvan varken kırık bir kolla yardım çağırmak için koştu. Bu inanılmaz bir cesaret gerektirir."

"Bunu söylediğini ona söyleyeceğim. Gurur duyacaktır."

Sonra, Eleri sert kasları esnetmek için tasarlanmış yavaş bir rutinden geçerken, Saoirse ona El-Kalkan Projesi'nde uygulanan paralel bilimsel yaklaşımlar hakkında bilgi verdi.

İki lider -Ashaya ve Saoirse- birbirleriyle mağara keşifleri hakkında konuşuyorlardı ama her bir keşfin ne anlama geldiğine inandıklarını tartışmamak konusunda titiz davranıyorlardı.

Diğer çadırda bir kıpırdanma oldu, Bram çok geçmeden dışarı çıktı. Yüzünün bir tarafında derin uyku kırıksıklıkları vardı. Selamlamak için elini kaldırdıktan sonra tökezleyerek kara kutuya doğru yürüdü.

"Bram daha önce uyandı mı?" Eleri sordu.

Başını salladı. "Senden daha iyi durumdaydı, kıl payı kurtulmuş olsa da kalkanı tamamen çökmedi." Bram'ın çadırına bir bakış attı. "Onunla konuşmalısın. Adam bu sabah bazı haberler almış; sen hâlâ uyuyormuşsun ama Bram uyanıkmiş."

Bu zararsız ifade Eleri'nin midesini bulandırdı. Yeni duş almış Bram çadırına gelmesi için başını salladığında bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

"Hangisi?" diye sordu oturur oturmaz. "Saffy mi Yúzé mi? Yaşıyorlar mı?"

Bram dizlerini kaldırıp kollarını dizlerinin üzerine koyarak otururken iki elini yüzüne sürdü. "Evet ve buraya geliyorlar ama durumları kötü."

Damarlarında soğukluk hissediyordu. "Nasıl? Adam bana bu işi Sophie ve Max'in halledeceğini söyledi."

"Yaptılar ve sonrasında empatik yardım getirdiler. Bu yeterli olmadı. PsyNet'ten gitmiştin ve zihnim kilitlendi. Benim bile fark ettiğimden daha kırılganlar. Saffy bir E ile çalışırken tam bir psikoz krizi geçirdi ve bu da Yúzé'yi tetikledi."

Eleri'nin göğsünü panik kapladı; ikisinin Kartel'in en savunmasız üyeleri olduğunu biliyordu ama Adam'ın kurduğu güvenlik ağının onları koruyacağını ummuştu. "Nereye götürüldüler?"

"Senin de içinde bulunduğun J biriminin psikoloji bölümüne -Sophia bundan emin oldu. Ama kimse Saffron'u sakinleştiremiyor, Yúzé ise neredeyse katatoniye girmiş durumda."

"Onlara ulaşabiliriz," dedi Eleri, çünkü zihinlerindeki kırılmaların nihai olmadığına inanmak zorundaydı. "Varır varmaz, tepelerine bineriz." Dokunmak önemliydi. Sarılmak önemliydi. Gülümsemeler önemliydi.

Bram ona değerlendirci bir bakış attı. "Adam'ın iki psikopat Psy'yi klanına bu kadar yakın isteyeceğini sanmazdım."

"Siz benim ailesiniz. Hepiniz benim ailesiniz. Dönüşenler için aile her şeydir." WindHaven'da unutulmaz tek bir gün yaşayana ve birbirleriyle nasıl olduklarını görene kadar bunun derinliğini hiç anlamamıştı. "Ve Adam... Adam benim." Başka hiç kimsenin olmadığı bir şekilde onun hayatındaki yeri sağlam, köklü ve sonsuzdu, çiftleşme bağı olsun ya da olmasın.

Bunun hiç oluşup oluşmayacağını ya da ona verilen zararın bunu sonsuza dek engelleyip engellemeyeceğini bilmiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Tanıştıkları ilk günden beri Adam'ın onun için kim olduğunu biliyordu ve o da aynısını biliyordu. "Ee," dedi Saffron ve Yúzé hakkındaki endişelerinden uzaklaşmak için, "sen ve Dahlia?"

Bram başını eğdi, iki eliyle kafatasını ovuşturdu. "Ne yaptığımı bilmiyorum, Eleri." Bu sözler kaba bir itiraftı. "Öleceğimi düşündüğümde her şey çok kolaydı." Buz mavisi gözleri onunkilerle buluştu. "Dahlia'nın içine düştüm ve tekrar çıkmak istemiyorum."

Eleri başını yana eğdi. "Kontrol hep sendeydi, Bram. Her zaman bizimle ilgilenmeye, işleri daha iyi hale getirmeye çalıştın." Elini uzattı. "Teslim olduğun kişi bu güvene layıkla teslim olmakta bir sorun yok."

Bram parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "O benimle kaldı." Derin bir nefes aldı, titrek bir nefes verdi. "Ben istediğimde. Kaldı. Ve bugün ayrılmadan önce, görevlerini tamamladıktan sonra geri döneceğine söz verdi."

Eleri tanıştığı kadını düşündü, onun vahşiliğini ve neşesini. "Dahlia istemediği şeyleri yapan biri değildir. Peki ya Bram?"

Elini onun elinin üzerinde daha da sıktı. "Sen iyi bir adamsın. Sahip olabileceğim en iyi ağabey oldun. İnsanlarına nasıl bakacağını biliyorsun. *Aileden* anlıyorsun. Bir Dönüşen için mükemmel bir eşsin."

Bram'in gözleri parlıyordu.

Başka tarafa baktı ama ellerini bırakmadı ve orada oturdular, bir şekilde insanların bulmayı başarmış iki ezik ve hasarlı Psy.

- - -

DarkRiver nöbetçisi leopar sürüsünün jet-helikopterini Eleri'nin hayatını kurtarmaya yardım eden ve Safran Bianca ile Yüzé Kanagawa'nın tutulduğu hastaneye indirdiğinde **ADAM** Dorian'a baktı. "Bunun için teşekkürler."

İşin tuhaf yanı, özellikle de WindHaven'ın ticari çıkarları göz önüne alındığında, pek çok kanatlı Dönüşen pilot değildi; makinelerin içinde değil, kanat üzerinde uçmayı severlerdi. Şirket için uçuş testleri neredeyse evrensel olarak insan ya da kanatsız pilotlar tarafından yapılıyordu.

Gözlerini havacı gözlüklerinin arkasına saklayan Dorian, "Biz müttefikiz, hatta arkadaş bile olabiliriz ama kedimin arada bir tüylerini yolmayacağı konusunda hiçbir garanti veremem," dedi.

Adam bu espriye hazırlıksız yakalanarak sırttı. İkisi birçok kez karşılaşmış olsalar da, bu birlikte geçirdikleri en uzun süreydi ve soğukkanlı gözlü nöbetçinin arkadaş olarak adlandırmaktan hoşlanacağı bir adam olduğunu fark etmeye başlamıştı. "Kedin bu kuşun ciddi pençeleri olduğunu hatırladığı sürece sorun yok."

Dorian havacı gözlüklerini çıkarmadan önce yanaklarını buruşturdu ve bir sonraki sözlerinde ses tonu ciddileşti. "Bu ikisini nasıl geri alacağımızı düşündün mü? Bianca şiddet yanlısı ve arkada sadece iki kişilik yerimiz var - ön tarafta Kanagawa varken senin onunla arkada olman fikri hoşuma gitmiyor. Bir anda kendini kaybedebilir."

Adam da bunu düşünüyordu. "Sophia'yla konuştuğumda, Saffron'a ilaç vermek istemediklerini çünkü onun durumunda bunun felaketle sonuçlanabilecek bir etkisi olabileceğini söyledi."

Dorian başını salladı. "Bunu anlıyorum. Küçük oğlumuz Psy, bu yüzden onu Değişkenlerin aklına bile gelmeyecek reçetesiz şeylerden bile korumak zorundayız." Sesinde bir baba şefkati vardı. "Sophie size başka bir seçenek sundu mu?"

"Tesisteki Es'lerden biri Saffron'u bilinçsizliğe itebilir - temelde Psy'nin ameliyata girdiğinde doğal olarak yaptığı şeyi yapmaya zorlar." Sophia'ya göre Es'ler bunu yapmaktan hoşlanmıyordu çünkü bu zaten rahatsız olan hastalarında güvensizliği besliyordu ama bu sefer bir istisna yapmaya hazırıldılar çünkü Saffron kıramadıkları bir korku ve panik sarmalına kilitlenmişti.

Yardımcı olabilecek her şey bundan daha iyiydi.

"Bilinçsiz hali onu Bram ve Eleri'ye götürmemize yetecek kadar uzun sürecektir. Yedek olarak kelepçelerim de var." Bundan hoşlanmamıştı ama Saffron'un heyecanla uyanması halinde bir kazaya neden olma riski onu serbest bırakma riskini göze alamayacak kadar yüksekti. "Görünüşe bakılırsa Yüzé tepki vermiyor ve muhtemelen farkına bile varmayacak; umarım uyur."

Hastaneden çatı katındaki alana açılan kapılar açıldı ve tekerlekli sandalyedeki bir adam dışarı çıkarıldı. Onu bir sedyeye çobanlık eden personel takip etti. Adam ve Dorian yolcularını içeri sokmak ve zapt etmek için dışarı atladılar. Tavsiye edildiği gibi, Yüzé fiziksel yönlendirme yapıldığında hareket eden bir oyuncak bebekti, Saffron ise bilinçsizdi.

Ekiple birlikte gelen E'nin yanağının sağ tarafında bir morluk oluşmuştu. "Bu onun suçu değil," dedi orta yaşlı kadın. "Ne yapmak üzere olduğumu anlayınca panikledi ve vuruşunu yaptı." E parmaklarıyla Saffron'un kızıl saçlarını okşadı. "Umarım beni affedersin, tatlı kız."

Daha fazla konuşacak zaman yoktu, Saffron'un bilincindeki saat çoktan hızlı bir geri sayıma geçmişti. Görevlilerin izni biter bitmez havalandılar ve Adam uçuş boyunca gergindi -özellikle de

Saffron'un Kanyon'dan yaklaşık yirmi dakika uzakta bir ses çıkardığını duyduğunda.

"Kendine gelmeye başlıyor."

"Lanet olsun. Zaten bu şeyi olabildiğince hızlı itiyorum. Umalım da başaralım."

Bölüm 48

Değişkenler olmasaydı dünyanın alacağı şekli düşündüğümde üzülüyorum. İnsanlar ve Psiler, bizler doğal dünyayı anladığımıza dair kibrimizde eşitiz; ona bizim asla olamayacağımız kadar yakın olan Dönüşenler ise her zaman onun koruyucuları ve sayısız sır barındırdığına dair inançlarında alçakgönüllüdürler.

-Profesör Sera Shi'nin Profesör J. Sidorov'un *Of the Wild* kitabına yazdığı önsöz
(BlackEdge kurtları) (1964)

ELERİ, arkadaşı ve kız kardeşini görmeden önce SAFFRON'un sesini duydu. Diğer kadın küfürler savuruyor ve şiddet tehditleri savuruyordu, öfkesi had safhadaydı.

Eleri kapının hemen yanında bekliyordu, tüm ruhu Saffy için acıyordu. Saffy'nin Diğer kadın içlerinde en parlak ve en tatlı olanıydı, uğurböceklerini kurtaran ve yürüyen karıncaların etrafından dolaşan küçük bir kızdı, ta ki yenilemeler içindeki her şeyi paramparça edene kadar.

Adam mağara tünelinin karanlığından Saffron'u kollarına sıkıştırmış bir halde çıktı, Saffy'nin kolları da yanlarına bağlanmıştı. Bağlar hiç şüphesiz Saffron'un paniğini artırmıştı ama onu gören Eleri bunun bir gereklilik olduğunu anladı.

Bacaklarını olabildiğince sert bir şekilde tekmeliyordu ama Adam'ın onu sıkıca tutarken gösterdiği güç, herhangi bir zarar veremeyeceği anlamına geliyordu.

"Saffy!" Eleri bağırdı.

Saffron'un kafası ona doğru döndü, soluk teni lekeli ve terliydi. "Yalan! Sen burada değilsin! Sen öldün ve seni sakladılar!"

Bram, Eleri'nin arkasından dışarı baktı. "Hayır Saff, ikimiz de iyiyiz."

Saffron bunun üzerine sustu ama gözlerindeki paranoyak şüphe devam etti. Ta ki Adam Mirage'ın kapısından geçene kadar. O anda nefesini tutup, "Burası çok sessiz," dedi ve Eleri gecikmeli olarak

Saffron'un hayatından çıkmalarının yarattığı şokun, diğer kadının kalkanlarını incelttiğini ve Bram'la aynı amansız zihinsel baskıyı hissetmeye başladığını fark etti.

Yúzé, Eleri'nin Sascha Duncan'ın ziyaretinden tanıdığı sarışın bir leopar erkekle birlikte içeri girdi. Siyah giyinmişti ve her şeyi gören gözleri vardı. Adını hatırlayamıyordu ama leoparlar için Jacques ve Dahlia gibi olduğunu biliyordu. Alfa'sının bir ikincisiydi.

Bram Saffron'un yanına gittiğinde -onu her zaman sakinleştirmeyi başarmıştı- Eleri Yúzé'nin elini tuttu ve bedenini onunkine yasladı. "Yúzé, ben Eleri."

Tepki vermedi.

Bu zaman alacaktı. Yúzé incindiğinde her zaman geri çekilirdi.

Ama şimdi o zamana sahipti, kendisi yapamadığında ailesi için savaşan adam sayesinde.

En başından beri onların ailesi olduğunu *anlamıştı*.

Dönerek Adam'ın bakışlarıyla buluştu ve kalbi ona doğru uzandı. Bir şey ona uzandı; devasa, sıra dışı ve güçlü kanatlı bir yaratık, bir kanat, tutku ve sahiplenme fırtınasıyla onu içine çekti.

Cömert kalp. Kederli çocuk. Sadık kanat lideri. O

bunların hepsiydi ve çok daha fazlasıydı.

Güldüren bir kardeş. El üstünde tutan bir amca. Tapan bir aşık. Oyuncu yırtıcı kuş. Ölümcül avcı.

Özüne kadar koruyucu.

Onun kalbinde, kendisinden olanlara ve kaybettiği herkese duyduğu sevgiyi gördü. Cormac ve Taazbaa'nın oğullarıyla birlikte gülüşlerini, sonra Diné dilini karmaşık ve lirik bir şekilde konuşurken onunla el ele yürüyen büyükanne ve büyükbabasını da gördü.

Öfke de hissetmişti. Acımasız ve soğuk. Ama bu onun doğal hali değildi.

O sıcaklıktı, mizahtı, sevgiydi, klanının her üyesini kucaklayabilecek bir kalpti... ama sadece onun doldurabileceği bir boşluğu vardı.

O da kızın içini doldurdu ve kız kavrulmuş hücrelerinin açıldığını, her zaman olmaları gerektiği gibi olduklarını hissetti.

Onun.

Varlığı duygularla dolup taştı, bacakları yerde sendeledi. Sonra adam oradaydı, elleri bu düzlemde sabit kalmasına yardım ederken bile zihninin içindeydi. "Seni seviyorum," dedi ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu, yüceliğini *anlamıştı*. "Seni seviyorum, Adam."

Şahin daha yükseğe, daha derine uçtu, ta ki onun bir parçası olana, kolları içten tüylü olana ve gözleri bir yırtıcı kuşun gözleri olana kadar. O kadar bütünleşmişlerdi ki çiftleşme güçleri nihayet geri çekildiğinde birbirlerinin parçalarını da yanlarında götürdüler.

Sersemlemiş bir halde bir kalp atışı için ona doğru eğildi ve zihni nerede olduklarını ve hayatının en olağanüstü anından önce ne yaptıklarını yakaladı. "Saffy nerede? Ve Yüzé. Elini tutmuştum."

"Bram onu aldı. Çiftleşme sırasında kendimi kaybetmeden önce onu teslim etmeyi başardım. Sanırım ikisini de çadıra götürdü."

İkisinin güvende olduğunu bildiği için rahatlamıştı, vücudu kemiksiz bir halde Adam'a yaslandı. "Kafamda bu kadar büyük bir soru varken seni yanımda tuttuğum için üzgün olmam gerektiğini biliyorum ama değilim. Sanki hayatım boyunca olmam gereken yer burasıymış gibi hissediyorum."

"Öyle," dedi Adam sert bir ses tonuyla. "Ve benim güzel yaban kuşum, söz konusu eşler olduğunda asla tuzak yoktur. Eğer çiftleşmezsek başka birini bulacağımı düşünme. Bulmazdım. Seninle tanıştıktan, seni tanıdıktan sonra olmaz."

İçindeki her şey sıcak ve derinden... mutluydu. "Seni çadırımıza çekmek istiyorum, böylece orada birlikte uzanabilir ve sadece olabiliriz, ama Saffy ve Yüzé'ye yardım etmem gerekiyor." Başını yukarı kaldırdı.

Adam'ın öpücüğü ağzı açtı, şehvetli bir sözdü. "Bunu sonra telafi ederiz." Adam geri çekildi, "Vay canına," dedi ve sırtıttı. "Merhaba, dostum."

Kendini aptal ve genç hisseden kız da "Merhaba dostum," dedi ve ikisi de birbirlerine aptalca gülümseyerek öylece dururken yarasalar bu manzaradan sıkılıp topluca havalanmaya karar verdiler ama gitmediler.

Yüksek sesle bir "Eek!" Eleri mağaranın derinliklerine, yarasaların o kadar da etrafta dolaşmayı sevmediği yerlere doğru kaçarken, Adam gülmesini engellemeye çalışırken eğilip daldı. Saklandığı yerden onu tehdit etti... ve işte o zaman Saffron çadırdan dışarı baktı ve "Bu şimdiye kadar ilaçlara verdiğim en garip tepki ve bazı garip tepkilerim oldu" dedi.

- - -

SAFFRON Yüzé'den daha hızlı geri döndü.

Hiçbiri bunu "iyileştigi"ne dair bir işaret olarak almadı. Saffy'deki çatlaklar bunun için çok derindi ama bu da bir başlangıçtı. Yüzé'ye gelince, mağaraya gelişinin dördüncü gününde ortaya çıkmaya başlamıştı ve Eleri onun

Onlar mağarada kapalı kaplanlar gibi volta atarken etrafına bakıp "Bu gerçek olamaz" dediğinde onlarla birlikte geri döndü.

Karmaşık cevap ise gerçek olduğuydu, hem de görkemli bir umudu barındıran türden bir gerçek; ama aynı zamanda hayatları, özellikle de zihinsel olarak dengesiz hayatları sürdüremeyecek türden karanlık ve kapalı bir gerçek. Dördü de Mirage'ın sunduğu huzur için minnettardı ama bunun uzun vadeli bir çözüm olmadığının da bilincindeydiler.

Bram ve Eleri hapsedilmeye Saffron ve Yúzé'den çok daha uzun süre ve daha iyi dayanabilirdi ama onlar bile bir noktada çatlayabilirdi.

"Ya bir çözüm bulamazlarsa?" Bram birkaç gün sonra, ikisi bir köşede yalnızken, Safran ve Yúzé Bayani'nin diğer tarafta bir maden damarıyla çalıştığı yere çekilmişken ona şöyle dedi. "Burada sonsuza dek yaşamak mümkün değil."

"Hayır." Klan burayı daha konforlu hale getirmek için çaba sarf etse bile, aylarca, belki de çok daha uzun bir süre boyunca küçük bir alana hapsolacaklardı.

Hem Ashaya hem de Saoirse derme çatma kalkan seçenekleriyle birçok deneme yapmışlardı ama hiçbirisi bu mağaranın ötesinde var olan zihinsel gürültünün bir parçasını bile engelleyememişti.

Tüm bunlara rağmen... "Yaşamak istiyorum, Bram." Bu çağırışı yapmıştı, bundan geri adım atmayacaktı. "Bir zamanlar ölümü soluduğum gibi yaşamı da solumak istiyorum. Ne kadar uzun sürerse sürsün dişlerimi sıkıp bunu atlatacak kadar."

Ona baktı. "Sen mi?"

"Evet, artık bir çıkış yolu aramıyorum." Kollarını kavuşturarak Safran ve Yúze'ye bakarken nefes verdi. "En fazla birkaç haftadan fazla dayanamazlar." Ses tonunda ıstırap vardı. "Onların gidişini izlemeye dayanamıyorum, Eleri."

"Buna mecbur kalmayacağız. Benim inancım var." Sanki Adam'ın inancı onun içine sızmış, çiftleştiklerinde kök salmıştı ve şimdi ufukta sadece umudu görebiliyordu.

Kadın kolunu Adam'ın beline doladığında Bram kolunu ona doladı. Kız böyle bir dokunuşu başlattığında Bram rahatlamıştı. O kadar uzun zamandır aile olmuşlardı ki, bu küçük ama önemli sevgi işaretlerini hiç bırakmamış olmaları aptalca görünüyordu.

Saffron arkasını döndüğünde onları görünce gülümsedi, sonra zıpladı - ve o an için zıplayan kızıl saçlı küçük kız oldu

okul bahçesinde Eleri'ye sarıldı. "Bu kucaklaşmaya hoş geldim mi?" Bram ve Eleri kollarını açtı.

Eleri gülerek kucağa atlarken, Yúzé dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeye yanlarına geldi. "Çadır vakti geldi," dedi geldiğinde. "Şahinler birazdan yarasaları transfer edecekler."

Eleri, Adam'ın dün gece bunu nasıl yapacaklarını anlatırken ona nasıl sarıldığını hatırlayarak ürperdi. Yarasalar üşüştüğünde ciyaklayarak koşma eğilimine rağmen -ki bu *herkesi* eğlendiriyordu- yarasalar için üzülyordu ama Adam ona eşdeğer bir mağara bulduklarını garanti etmişti.

"Işıldayan mineral damarları yok ama aynı tür yeşilimsi bir parlaklık sunan bir sistem kurduk - yarasalar ışıktan hoşlanıyor gibi görünüyor. Üstelik yakınlarda su bile var."

Süreç yapabildikleri kadar insancıl olacak, klan yarasaların mağaradan her zamanki uçuş zamanına kadar bekleyecek ve bu da iyi bir yüzdeden kurtulmalarını sağlayacaktı.

Hiçbir zaman hepsi değildi - gruplar halinde gidiyorlardı, sonra geri dönüyorlardı. Bu noktada, başka bir grup giderdi. Ancak bu sefer, ilk grup ayrıldıktan sonra, küçük şahinlerden biri diğerlerini kovalayacaktı. Basit ve sinir bozucu bir kesinti onları çok fazla korkutmadan harekete geçirecekti; huzursuz olduklarında arada sırada uçan koşuculara alışkınlardı.

Malia dün itibariyle bu sayıya katılmıştı ve Eleri kanatlı şekil değiştiren kemiklerinin diğer şekil değiştirenlere göre daha hızlı örölme eğiliminde olduğunu öğrenmişti; özellikle de Naia ve ekibinin ilk günden itibaren molanın etrafına yerleştirdiği Gen-seal bileşimiyle desteklendiğinde. Eleri ve Bram'ın bilmediği bu bileşik bir kartal klanı tarafından geliştirilmişti.

Eleri şahinler, Dönüşenler ve WindHaven hakkında yeni şeyler öğrenmeye bayılıyordu.

Görevlendirilen yarasa yerleştirme ekibi mağarayı temizledikten sonra, önceden hazırlanmış bir kapıyla mağarayı kapatıyor ve kafası karışmış olanları yeni mağaraya yönlendirmek için hazır bekliyorlardı - ki bu mağara çok yakındı.

Bu özel yarasaların koku alma duyuları da mükemmeldi, bu yüzden klan onlar için yeni evlerine koku izleri bırakmayı ve aynı zamanda bu mağaradaki tüm koku izlerini silmeyi planlıyordu.

Eleri tüm bunlar olurken dışarıda olmayı tercih ederdi ama zaten zedelenmiş olan beynini daha fazla hasara maruz bırakmanın bir anlamı yoktu çünkü o

yarasalar söz konusu olduğunda ürkekti. "Haydi," dedi ve diğerlerini çadırına davet etti. "Birbirimizin dikkatini dağıtabiliriz."

Adam, Dahlia ve Maraea dışarıda güvenlik nöbeti tutacaktı.

Klandan pek çok kişi bu gece burada olup bitenler yüzünden dikkati dağılmışken, aksi takdirde klan tehlikeli bir şekilde savunmasız kalacaktır.

- - -

İlk akın bir yığın tiz sesle ayrıldı.

Eleri'nin algılayamayacağını bildiği daha birçok ses çıkardılar. Ashaya ve Saoirse'nin birbirlerinden bağımsız olarak keşfettikleri şeylerden biri, Mirage yaralarının gün boyunca birbirleriyle, yarasa olmayanların duyamayacağı bir ton aralığında konuştuklarıydı - Dorian mağarada çok uzun süre kalmanın kulaklarını acıttığını doğrulamıştı.

"Bizim hakkımızda neler söylediklerini bir düşünsene," dedi Saffron içeride oturup kâğıt oynamaya çalışıp başarısız olurlarken. "Evlerini işgal edip sonra da onları kovduğum için kendimi kötü hissediyorum. El kanatlarıyla çok sevimliler ve sadece sevimli olmak için takılıyorlar."

Bram, "Evcil hayvan olarak bir tane istiyormuşsun gibi konuşuyorsun," dedi. "Hayır, onlar vahşi. Bırak vahşi olsunlar. Ben uzaktan hayranlıkla izleyeceğim."

"Karşılığında onlara bir mağara daha vereceğiz," dedi Yüzé ve bir kart bıraktı. "En az onun kadar eşsiz olduğunu duydum."

"Saykodelik parlayan bir mağarada büyüyen bir yarasa olsaydım satılmazdım," diye mırıldandı Saffron, ilk telaşın bıraktığı sessizliği daha tiz sesler bozarken.

Malia havadaydı.

Eleri bunun on saniye mi yoksa yirmi saniye sonra mı olduğunu bilmiyordu. Gözleri irileşti ve bakışları Bram'ınkilere kaydı. "Bunu hissediyor musun?" "Neyi?" Kaşlarını çatı.

Eleri çoktan çadırın dışına çıkmış, kollarını sallayarak avazı çıktığı kadar "DUR!" diye bağıırıyordu. "Malia, DUR!"

Bram bir saniye sonra onun yanındaydı ve çığlığa kendi sesini de ekledi.

Aralarındaki rahatsız edici şahinden kaçmak isteyen yarasaların yarattığı kakofoni içinde Malia'nın onları fark etmesi yine de çok uzun sürdü. Yavru kuş yere indiğinde yarasaların çoğu gitmiş, sadece birkaç tanesi orada burada takılmaya başlamıştı.

Saoirse ve Ashaya, yol dışında bir köşede beklerken koşarak yanlarına geldiler. "Sorun ne?" Saoirse, Eleri'den Bram'a bakarak sordu.

Saffron çadırın içinde acı dolu bir çığlık attı ve Yúze dışarı fırladı. "Sesler," dedi başını tutarak. "Kayanın hemen ötesindeler."

Eleri başını salladı, Malia'nın dikkatini çekmek için bir aşağı bir yukarı zıplarken bağırışlardan sonra nefesi göğsünde sertleşmişti. "Sessizlik kaybolmadı ama... azaldı." Saoirse'nin elini tuttu. "Yarasalar!"

Adam'ın kız kardeşinin gözleri kocaman oldu. Ashaya'ya döndü ve iki kadın hep bir ağızdan "*Ultrason!*" dedi ve zavallı Malia'ya dışarı çıkıp yetişkinleri havaya kaldırarak yakınlardaki yaralarını kovalamasına yardım etmesini emretti.

Saoirse ona soru sorarcasına baktığında Eleri "İyi olacağız," diye söz verdi. "Birlikteyiz, birbirimizi dengelemeye yardımcı olacağız." Yúze'nin gözleriyle buluştu. "Hepimiz olmalıyız." Bir rica.

Dikkatli bir nefes aldı, sonra titrek bir el uzattı. "Quatro Karteli iş başında."

49. Bölüm

Saffron: Bu konuda kendimi iyi

hissediyorum. Yúzé: Ben de

öyle.

Bram: Kendimizi fazla kaptırmamalıyız. Henüz erken.

Ben onlarla birlikteyim, Bram. Umut Takımı.

Bram: Onlar kötü etkenler. Ama iyi. Umut Takımı.

-Quatro Karteli arasındaki konuşma (çadıra bırakılan bir not defterine yazılmış ve her biri tarafından tek tek eklenmiştir. bir sinyal ile organizatörler) (bugün)

Bu noktadan sonra birlikte çalışan ASHAYA VE SAOIRSE, iptal edilen yarasa transferinden üç gün sonra bir prototip geliştirdiler.

El-Shield ekibi maketler kullanarak daha az yoğun testler yapmıştı, ve anahtarın sadece yarasaların ultrasonik iletişimi olmadığı, sesin Mirage'ın genel mineral bileşimiyle uyum içinde olduğu kısa sürede anlaşılmıştı.

Bu ilk ciddi test olacaktı ve Eleri başarısız olma ihtimalinin yüksek olduğunu bilse de, hiçbirisi umut etmekten kendini alıkoyamadı.

"Pek hoş değil," dedi Saoirse Mirage'a girişin diğer tarafından, "ama işe yararsa daha güzel hale getirebiliriz." Bram'a bir bakış. "En azından folyo şapka değil, değil mi?"

Bram'ın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "İlerleme."

Saoirse güldü ve psişik gürültüye en duyarlı kişi olarak görüldüğü için test denegi olmaya gönüllü olan Eleri'ye döndü.

Mirage'ın içinde Eleri bir an için Adam'a doğru eğildi. "Yarasalar tarafından kurtarılsak inanılmaz olmaz mıydı?" Sırıtmaktan kendini alamadı, yüzü mutluluğun şeklini o kadar hızlı öğrenmişti ki sanki bunun için doğmuştu. "Bir yarasa dini kurabilirim, ilk din değiştiren ben olabilirim."

"Böyle bir zamanda şaka yaptığına inanamıyorum," dedi sert bir tonda, ama eğilip onu öperek etkisini bozdu. "Hadi yapalım şu işi, yarasa kadın."

Gülerek girişin ötesine bir adım attı... ve neredeyse dünyanın gürültüsü altında eziliyordu. Geri adım atmamak için kendini zor tuttu ve Adam'ın onu elinden geldiğince koruma dürtüsüyle savaştığını hissedebiliyordu.

Prototipi mağarada ona takmak yerine bu şekilde yapmaya karar vermişlerdi çünkü yarasaların ultrasonik konuşmalarıyla yankılanan bir alanda kalibre etmek daha zor olacaktı. Dışarıdaki geçitte bu sesler daha az duyuluyordu ve Eleri'nin beyni saniyeler süren maruziyeti kaldırabilecek kadar iyileşmişti.

Saoirse, bir tarafında dairesel bir metal parça ve daireden dışarı doğru kıvrılan diğer metalik filamentler bulunan ışıltılı bir kafa bandından başka bir şey olmayan bir cihazla ileri atıldı. "Malia'nın kafa bandını ödünç almak zorunda kaldım," dedi ve onu Eleri'nin kafasına geçirdi, Ashaya dairesel parçayı Eleri'nin kulağının arkasındaki kemiğe yerleştirmek için yaklaşırken saçlarını geriye doğru itti.

"Yok bir şey," diye mırıldandı Eleri, içinde ağır bir hayal kırıklığı vardı. "Geri çekileceğim."

Ama Ashaya Aleine'in, teninin zengin kahverengisine karşı çok çarpıcı olan mavi-gri gözleri kulağının arkasındaki parçaya odaklanmıştı. "Henüz açılmadı." Saoirse'ye döndü. "Konum?"

Saoirse tarayıcısına baktı. "Evet, sanırım öyle.

Başla." Çembere bir dokunuş.

Psişik gürültünün basıncı gittikçe ağırlaştı... ve tam... Eleri'nin bacakları burkulacakken, Adam onu yakalamaya hazırlanırken yok oldu.

Birden doğruldu ve başının yan tarafına, çemberin çok ama çok sessiz bir şekilde vızıldadığı yere dokundu. Etrafındaki herkes nefesini tutmuştu - Adam hariç herkes. Adam kocaman bir "Whoop!" çekti ve onu kaldırıp etrafında döndürdü.

Adam onun eşiydi. Onun acısını hissediyordu. Ve onun acısızlığını hissetti.

Ashaya ve Saoirse yan yana duruyor, ikisi de ajandalarındaki yazıları okurken ve iki farklı tarayıcıyı çılgınca kontrol ederken dudaklarını ısıyorlardı. Bölgeyi kalabalıklaştırmamak için El-Shield ekibinin geri kalanıyla birlikte köşede duran Bayani, şimdi koşarak görüş alanına girdi. "Vuuu sesini duyduk!"

"İşe yarıyor," diye fısıldadı Eleri ona, Bram ve diğerlerine dönmeden önce. "İşe yarıyor!"

"Lanet olsun." Saffron'un gözleri kocaman olmuştu. "Ciddi misin sen?" "Saoirse, Saffy bunu deneyebilir mi?"

"Bekle. Kalibre etmeliyiz." Eksik bir ifade. "Nasıl yani?"

Vızıltı sustu, kafatasında hafif bir titreşime dönüştü. "Rahatsız edici değil," dedi. "Bunu hissedebilmek neredeyse rahatlatıcı."

Ne mühendis ne de M-Psy gülümsedi.

O zaman değil.

Cihazı önce Saffy, sonra Bram ve en sonunda da soğukkanlı dış görünüşü çatlayacak kadar şaşırmış bir Yüzé üzerinde test ettikten sonra iki kadın birbirlerine dönüp kocaman sarıldılar ve anlaşılmaz şeyler söylediler çünkü ikisi de ağlıyordu.

Eleri de öyle.

Adam, alınları birbirine değecek şekilde eğilirken kendi gözyaşları da gözlerinde parlıyordu. "Yükseklik korkun var mı, dostum?"

Eleri başını sallayınca, "Sana bir planör aldım. Böylece birlikte uçabiliriz."

Hıçkırıklara boğulan Eleri kollarını onun boynuna doladı. "Seninle her gökyüzüne uçacağım."

Onu kucağına aldı, sıkıca sarıldı ve bu mükemmeldi.

Bu hayattı.

Ve bu mutluluktı.

- - -

ELERI kalkan ekibinden, kiropteran ortak yaratıcılarının onuruna kalkanın adını Ultrasonik koymalarını istedi ve ekip de bunu coşkuyla kabul etti. Son tasarımında, Bram'ın içini rahatlatacak şekilde, talep edilmediği sürece ısıtılı saç bantları kullanılmadı.

Kulağın arkasına, oradaki kemiğe doğru sıkışan daire parçası, daha şık hale gelirken, kullanıcıyı rahatlatan uğultusunu da korudu.

aktifken, kafatası boyunca uzanan metal yaylar istenirse saçla birleştirilebilecek kadar inceydi.

Başta tutma yöntemleri, Saffy'nin seçtiği ilk ışıltılı saç bandından, Eleri için saçına entegre ettiği çok daha ince bir banda kadar değişti. Yüzé de şaşırtıcı ama Eleri'yi görmekten mutlu eden bir oyunculukla aynı şeyi tercih etmişti.

"Bunu sallayabilirim," demişti.

Onun daha iyi olduğunu düşünmemesi gerektiğini biliyordu ama bu da bir başlangıçtı. Çünkü WindHaven Kartel'in diğer üç üyesini de ailesi olarak benimsemişti, çünkü onlar onun ailesiydi. Dün Yüzé'yi çocukların oyun alanında onlarla birlikte beklenmedik bir sabırla boyama yaparken bulmuştu.

Onlara katılmak için içeri girdiğinde kendini çocuk boy akrilik boya setinin yanında bulmuştu; küçük Ollie de ona katılmıştı. Birlikte bir saat boyunca resim yaptılar ve sonunda Ollie boya kaplı minik elini Ollie'nin omzuna koyarak onun oturur halinin yanında durdu ve "Vay be Eri, resim yapıyorsun" dedi.

Klandaki küçükler için o sadece Eri'ydi ve bu ona sonsuz bir neşe veriyordu.

Utangaç hissetse de, yine de eseri ılık çalan Adam'a göstermişti. "Bebeğim, *resim* yapabilirsin. Burası Raintree'den yukarıya bakan Kanyon." Yukarı bir bakış. "Yeteneğin var."

İsterse ressam, isterse tesisatçı, öğretmen ya da istediği başka bir şey olabileceğini bilmek tuhaf bir duyuydu. Yüzé teknoloji tutkusunun peşinden gidip kendini kodların içinde kaybedebilir, Saffy kıyafet tasarlayabilir ve Bram... Bram küçük ailelerinin koruyucusu olmanın ötesinde kim olmak istediğini keşfedebilirdi.

"Artık uyuyabilirim, artık *düşünebilirim*," demişti, daha mağaradayken uykuyla ilgili sorunlarının bir kalkanla düzeltilebileceği anlaşılmıştı - artık sadece hayatta kalmak için savaşıyordu, beyni gerekli mesajları hasar görmemiş nöronlar aracılığıyla yeniden yönlendirebiliyordu.

Eleri ise genç bir J. olarak peşini bırakmayan öfkenin içinde boğulma tehlikesiyle karşı karşıya olmadığını fark etmişti. Bunun yerine, çevresindekilerin nezaketi karşısında duyduğu sevinç, merak ve şaşkınlık onu besliyordu.

Saoirse geçen gün ona bir kutu giysi vermişti. "Tarzını bulmak için hiç şansın olmadığını düşündüm, bu yüzden Malia ve ben sana başlaman için bir sürü şey sipariş ettik. Hoşuna gidenler sende kalsın, geri kalanını zulalardan birine koyarız."

Eleri daha önce giysileri kimliğinin bir parçası olarak görmemişti... ama o gün, üzerinde küçük yeşil yapraklar olan beyaz, uçuşan bir yaz elbisesi onu cezbetmişti. Vücudunu saran hava gibiydi ve yetişkin hayatı boyunca giydiği takım elbiselere hiç benzemeyen havadar, uçuşan elbiselerden hoşlanabileceğini hissetmişti.

Bram ve Ultrasonik'e gelince, herhangi bir kafa bandı fikrine kaşlarını çatmıştı, bu yüzden ekip kafatasının tam yüzeyine iki küçük mıknaşs yerleştirilmesini ve cihazın bunlara kilitlenmesini içeren bir versiyon yaratmıştı.

Dahlia bu seçiminden dolayı ondan memnun değildi. "Kafa bandı takmak yerine beyin ameliyatı geçirdiğine inanamıyorum!" Eleri onun ters ters bakarken söylediklerini duymuştu.

"Beyin ameliyatı değildi. Mıknaşslar tam anlamıyla kafatasımın üstünde, kafa derimin hemen altında duruyor." Bram hiç etkilenmemişti ama o sırada Dahlia'yı sıkıca tutuyor ve ona harika olduğunu söyleyen bir şekilde bakıyordu.

Eleri bunun Dahlia'ya ne yaptığı hakkında bir fikri olup olmadığını merak etti. Hiç sanmıyordu; Bram bu şekilde çıkarıcı değildi, hiçbir zaman da olmamıştı. O sadece Dahlia'nın harika olduğunu düşünüyordu. Eleri de Adam için aynı şeyi düşünüyordu.

"Az önce Tim'den bir telefon aldım," dedi vücudundaki her hücreyle sevdiği bu adama, ikisi de aerie çıkışının kenarında otururken. "Sana teşekkür etmek istedi. Hendricks'in kalıntıları bulunduğunda ve kimliği tespit edildiğinde ailelere çok yardımcı oldu. Onun çölde yavaş yavaş ölmesinin vahşi bir adalet olduğunu düşünüyorlar."

"Doğru kararı verdiğimizizi düşünüyor musunuz?" diye sordu arkadaşı. "Durdurulması gerekiyordu ama eğitimsiz telepatisi onu delirtti mi? Akıl hastası olanları infaz etmek bizim tarzımız değil ama o sırada çok öfkeliydik."

"Hayır, aklı başındaydı. Bram'la bu konuyu konuştum ve Tim de onun personel dosyalarına baktı. Tüm psikolojik testlerden başarıyla geçmiş. Eğer zihnen hastaysa, bu diğer seri katillerle aynı türden bir hastalıktı - yaptığı şeyin kötü olduğunu biliyordu ama onu heyecanlandırdığı için yapmaya devam etti."

Bram'in ona bu heyecanın boyutlarını tam olarak anlatmadığını biliyordu ama anlatmasına da gerek yoktu, "Bonner'dan, Clarke'tan ya da

Tissera. Dünyayı kandırmak için maske takarken sapkınlıktan zevk alan psikopatlar."

Adam'ın kalbini, onur duygusunu anladığı için, soğuk gerçeği saklamaya çalışmadan ona tüm bunları anlattı ve onun insani tarafının bunu kabul ettiğini gördü. Şahini zaten kabul etmişti, onun gelenekleri çok daha ilkeldi.

"Trinity şimdiden küçük Psy yetenekleri olan çocukları tespit etmek için testler yapmayı tartışıyor," dedikten sonra kollarını kalçalarına dayayarak öne doğru eğildi. "Seçtiği yol göz önüne alındığında Hendricks'e yardımcı olmazdı ama başka bir çocuğa yardımcı olabilir."

Raintree Inn'e doğru başını salladı. "Kötü giden çocuklardan bahsetmişken, Mi-ja yaşadığı şoku ve acıyı atlattığı için Dae'ye çok kızgın. Arkadaşı Mary onu daha sık ziyaret ediyor ve onun kuşağından klan arkadaşları da günde en az bir kez uğruyor. Şu anda içini dökme aşamasında olduğunu ama üzüntüsünün geçeceğini söylüyorlar."

Ve bu olduğunda, diye düşündü Eleri, WindHaven Adam'ın büyükannesine arkadaşım diyen kadının yanında olacaktı. Çünkü şahin yolu buydu. Adam'ın yolu.

Eleri parmaklarını Adam'ın saçlarında gezdirdi, Adam bu duyguya teslim olurken gözlerinin yarıya kadar kapandığını gördü. O da öyle yaptı, tembel bir zevkle eşini okşadı. Uzun bir süre sonra konuştuğunda, "Saoirse dünyayı değiştirdiğinin farkında mı?" dedi.

"Bunu yapabileceğini biliyordum," dedi Adam bir kardeş gururuyla. "Onun ve Ashaya'nın kim olduğu düşünüldüğünde bu bir sürpriz değil, ama tüm ekibi takdir edecekler, herkesin tarih kitaplarında yer almasını sağlayacaklar. Ama hiçbiri - Ashaya dahil - sadece Saoirse'nin takım lideri olarak listelenmesine razı olmayacak."

Hafif rüzgâr, Eleri'nin bugün giydiği güzel bluzun ipeksi yeşil kumaşını tenine doğru itti ve bu bir okşama gibi hissettirdi. "O yeri hak ediyor," dedi Eleri, Bram'ın Saoirse'nin ne kadar sıkı çalıştığı ve girişimleri başarısız olduğunda ne kadar yıkıldığı hakkında paylaştıklarını düşünerek. "O senin meydan okumanı kabul edip bu işin üzerine gitmeseydi, bu takım var olamazdı."

"Chirp benim takım lideri olarak listelenmem gerektiğini mırıldanıyordu, çünkü harici bir kalkan yaratmak benim 'çılgın' fikrimdi." Adam gülerek onun saçlarıyla oynamaya başladı, şahinlere özgü bir şefkat gösterisiyle ona tamamen hayran olduğunu hissettirdi. "Ben de sadece ablamın beni kurtarmasını beklediğimi söyledim."

Eleri, Saoirse, Ashaya ve dünyayı sarsan gelişmenin arkasındaki ekibin geldikleri noktadan memnun olmadıklarını biliyordu. Giyilebilir teknoloji asla dahili teknoloji kadar güvenli olamazdı ama Eleri'ye göre bu göz kamaştırıcı derecede parlak bir başlangıçtı.

Zihnin etrafında bir kalkan oluşturan şeyin belirli metaller ve mineraller ile belirli bir salınım dalga boyundaki ultrasonik seslerin bir kombinasyonu olduğunun keşfi, dahili teknoloji için yepyeni yollar açtı.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Adam onun saçlarını karmaşık bir örgü haline getirmeye başladı. "Telepati yapamamak mı?"

Çünkü diğer şey de buydu. Ultrasonik, içeri giren ya da dışarı çıkan *her şeyi* engelliyordu. "Öyle olacağını düşünmüştüm," diye itiraf etti Eleri, "ama alev aldığım zamanki gibi değil. Hâlâ tam bir Psy yaratığıyım, kendimi bütün hissediyorum, hiçbir şeyim eksik değil. Sadece ekip bir çözüm bulana kadar o kasımı kullanmamam gerekiyor ve bu benim için sorun değil."

"Diğerleri?"

"Telepatik iletişim eksikliğiyle ilgili bir sorun yok." Onu daha da çok seviyordu çünkü her zaman tuhaf küçük ailesini düşünüyordu, her zaman onları da dahil ediyordu.

"Dördümüz de buraya taşındığımıza göre, istediğimiz zaman birbirimizle konuşabiliriz." Kartel'in tamamı da işleri söz konusu olduğunda bir değişim sürecindeydi - başka yönlere gitmek isteyebilirlerdi ama kötülüğü avlamak söz konusu olduğunda kafalarında paha biçilmez bilgiler de vardı.

"Yeterince şey yaptın Eleri," dedi Adam, aralarındaki özel çiftleşme bağının bir parçası gibi görünen o içgüdüsel şekilde onun düşüncelerini anlayarak. "Hepiniz. Korku ve acıdan uzakta yaşamaya izniniz var."

"Bildiklerimiz, yapabileceğimiz iyilikler konusunda çok fazla suçluluk hissediyoruz. o."

"Bunun için sahada olmanıza gerek yok. Danışabilirsin. Hatta, bir şirketi-Quatro Cartel Consultants- ve beyninizi dünyanın dört bir yanındaki Enforcement ve diğer güvenlik kurumlarına sınırlı olarak kiralayın."

Eleri'nin gözleri kocaman oldu. "Çok ama çok zekisin Adam Garrett." Çünkü bu fikri diğerlerine, özellikle de ağır sorumluluk duygusu olan Bram'a satabilirdi. Tek yapması gereken iş yüküne dikkat etmektir ve Dahlia'nın Bram'in çok fazla sorumluluk almamasını sağlamasını sağlayabilirdi.

Seçilmiş kardeşi Dahlia'ya asla zarar vermezdi ve onu iş yüzünden kaybetmek Dahlia'ya zarar verirdi. Hiçbiri çalışmayacaktı. Artık hiçbir.

"Biliyorum." Örgüyü bağlarken bir şahin gülümsemesi. "Özellikle de bugün, sana çılgılık attırabilmek için tüm sorumluluklarımı dinç bir Jacques'a yüklemeyi başardığımdan beri."

Eleri'nin teni kızardı. "Burada olmaz," diye fısıldadı.

"Ses yalıtımı," diye cevap verdi. "Bütün yatak odaları. Başka türlü hiçbir klan bunu yapamaz." Burun buruna bir öpücük. "Ama başka bir yer keşfettim. Hazır mısın?"

Eleri derin bir nefes aldı ve taytlı bacaklarını esnetti. "Hazırım."

Adam'ın ona hediye ettiği ultralight motorlu planörün altında hava ılıktı, Kanyon'un, Raintree'nin ve ötesinin üzerinde uçarlarken yanındaki şahin muhteşem bir varlıktı, batan güneşin ışığı altında çöl parlıyordu. Diğer şahinler yanlarından geçerken kanatlarını indiriyorlardı ama kimse uçuşlarını kesmiyordu.

Eleri özgürlük duygusunun tadını çıkarıyor, planör rüzgârla birlikte alçalıp aynı şekilde yükseldiğinde sevinçle bağıırıyordu. Bu alet mümkün olduğunca az güç kullanacak şekilde tasarlanmıştı ve planör kullanan kişi de kontrolü elinde tutmak için kaslarını kullanmak zorundaydı. Şimdiye kadar çok daha düşük irtifalarda pratik yapmışlardı, Eleri artık bir profesyoneldi.

Tıpkı Adam Garrett tarafından sevilme ve onu sevme konusunda olduğu gibi.

Yaşadığı hayatın izlerini sonsuza dek taşıyacaktı ama bu onu korkutmuyordu. O Eleri'ydi ve o hayatı yaşamıştı. Olduğu kişiydi... ve eşi tarafından seviliyor, ailesi ve klanı tarafından el üstünde tutuluyor ve -ne harika bir şey- WindHaven'daki küçük kuşlar tarafından çok seviliyordu.

Adam ona omzunu ve kolunu koruması için bir eldiven yapmıştı, artık en küçük yavru kuşlar onun en sevdikleri iniş noktalarından biri olduğuna karar vermişlerdi.

Uzak bir kanyondaki تنها küçük bir vadiye doğru dalarken eşinden bir şahin sesi geldi.

O da daha yavaş bir süzülüşle onu takip etti.

Adam o gün erken saatlerde oraya bir piknik battaniyesi bırakmış ve piknik soğutucusunu da soğuk kalması için yakındaki pınarın içine sokmuştu. Varışlarından kısa bir süre sonra battaniyenin üzerinde çırılçıplak yatan Eleri'nin sırtı, gün batımına boyanmış bir gökyüzünün altında, sevgilisi yavaşça onu tadarken, zevk çılgılığı bir özgürlük şarkısı gibi yükseliyordu.

Bölüm 50

Tam talimatlar ektedir. Sorularınız olması ya da değişiklikleri görüşmek istemeniz halinde ekip her zaman hizmetinizdedir.

-Ultrasonik Ekip'ten İnsan İttifakı'na (Nisan 2084)

BOWEN KNIGHT masasının üzerindeki cihaza baktı.

Laboratuar çalışanları bunu Ultrasonik'in arkasındaki ekip tarafından gönderilen talimatlara göre üretmişti.

"Dahili bir kalkan kadar güvenli değil," dedi Heenali, sevgilisinin ölümünden bu yana içinde ilk kez bir ışık parıltısı belirmişti. "Bir hedefi çekip çıkarmak, onları tekrar savunmasız hale getirmek kolay. Ama..."

"Evet ama," dedi Bo, kıdemli ekibinin diğer üyeleri de hemen hemen aynı fikirdeydi. "Sokaktaki insan, dükkan işleten insan, öğretmen olarak çalışan insan, bunların hiçbirisi hedefli bir saldırı riski altında değildir. Bu-"

Kaia Bo'nun omzunu sıkarken kız kardeşi Lily "-yeter," diye tamamladı.

Eşi insan değildi ama bir insanı seviyordu ve bu yüzden şahinlerle leoparların İnsan İttifakı'na verdiği bu gerçek hediyenin değerini anlıyordu. Hiçbir ödeme yapılmamış, hiçbir iyilik istenmemişti.

Lucas bilgi paketi hakkında bilgi vermek için aradığında Bo buna inanmakta güçlük çekmişti.

Ultrasonik, parçalanan kalkanlara sahip J'ler için tasarlanmıştı ama kalkan ekibi onu hem WindHaven'da hem de DarkRiver'da insanlar üzerinde test etmiş ve tam bir başarı elde etmişti.

Şimdi, İnsan İttifakı da öyle.

Ultrasonik işe yaramıştı.

"İnsanlar artık korkmak zorunda kalmayacak," diye devam etti Lily. "İzinsiz girilme endişesi olmadan günlerine devam edebilecekler."

"Lanet olası dünyanın çehresini değiştirecek." Cassius'un eli masanın üzerinde yumruk oldu. "Bunun için gerçekten bir şey istemiyorlar mı?"

"İstedikleri tek şey, eğer bir geliştirme yaparsak bunu paylaşmamız," dedi Bo. "Onlar da aynısını yapacaklar, J Kolordusu da - gerçi Kolordu onlara tedarik sağlamak için WindHaven'ın yeni Ultrasonik koluna güveniyor gibi görünüyor."

"Bu konuda bir sorunum yok," dedi Ajax başıyla onaylayarak. "Eğer isterlerse onlara yükseltme raporlarını bizzat götürebilirim - çünkü bize verdikleri paha biçilemez."

"Evet." Cassius da aynı fikirdeydi. "Bunu bize verdiklerine hâlâ inanamıyorum."

Heenali uzun bir nefes aldı. "Dünyaya olan inancımı biraz olsun geri verdi."

Ajax konuştu. "Krychek'e söyleyecek misin?"

Bo, arkadaşı haline gelen tehlikeli Psy için, "Çoktan söyledim," dedi. "PsyNet'in nihai bir çöküşün eşiğinde olduğunu düşündüklerinde kendi ekibinin kalkan projesiyle ilgili tüm araştırmaları teslim etti ve teknik desteğe ihtiyacımız olursa bize yardım göndermeye istekli ama adamın buna odaklanacak zamanı yok."

"Paniği önlemek için bu gizli bir bilgidir, bu yüzden bu odanın dışında paylaşmayın, ancak PsyNet tamir edilmedi, sadece kendine biraz zaman kazandırdı." Bo bütün bir halkı omuzlarında taşımanın ne demek olduğunu anlıyordu ve Kaleb'in başarısız psişik ağa odaklanmasını yadırgamadı.

Kardinal ikisinin yaptığı pazarlığı fazlasıyla yerine getirmişti. Heenali,

"Yırtıcı kuşlar ve kediler de bize biraz satın aldı," dedi. "Bizim Bilim insanları yeni buluşlar yaptıklarında zihinsel tecavüze uğrama korkusu olmadan çalışabilirler. Bundan emin olmak için gereken yerlerde güvenlik desteği sağlayabiliriz."

Bo başını salladı. Çünkü bir dış kalkan dünyadaki en güvenli şey olmasa da... yine de o dünyayı değiştirecekti.

İnsan ırkı, gücün dizginleri söz konusu olduğunda artık üçüncü sırada değildi.

Bölüm 51

Sevgili Rita Teyze,

Bu güncellemenin uzun zamandır beklediğimi biliyorum.

Öncelikle, geçen yılın Şubat sayısında kafamı çok karıştıran sorgumu yanıtladığınız için size tüm kalbimle teşekkür etmek istiyorum. Binlerce mektup aldığınızı biliyorum, bu yüzden bir cevap bile beklemiyordum, hele de gönderdikten bu kadar kısa bir süre sonra.

Ama cevap verdiniz... ve hayatımın akışını değiştirdiniz.

Tavsiyenizi okuduktan sonra şahin arkadaşımı akşam yemeğine davet etmeye karar verdim. Bu arada kollarıma koca bir peynir sepeti de bırakmıştı, ben de peynir fondü yapmaya karar verdim. Eski moda olduğunu biliyorum ama bana hep eğlenceli gelmiştir ve elimde bir sürü peynir vardı.

Geldiğinde gergin görünüyordu ve bana kocaman bir torba taze yeşil elma getirmişti. Bir film izleyip fondü yaptıktan sonra gece yarısı elmalı turta yapmaya karar verdik.

Ve sonra, onun eve gitmesi için çok geç oldu ve benim de bitirmem gereken çok fazla yemek vardı... ve... altı ay içinde evleniyoruz ve törene katılmanızdan onur duyarım.

Zaten çiftleştik ama ben her zaman kocaman beyaz bir elbise, bir sürü çiçek ve romantik şeylerle dolu bir düğün istemişimdir ve şahin eşim hem evli hem de çiftleşmiş olmaktan mutlu - bunun onu iki kat daha fazla benim yaptığını söylüyor.

O benim bu dünyadaki en iyi arkadaşım ve ağabeylerini bile düğün hediyesi olarak davetlilerin ellerine çikolata bırakmak için resepsiyondan önce uçarak geçmeye ikna etti.

Umarım davetiyeyi ekte gönderiyoruz. Ama reddetseniz bile, mutlu sonumuzun sebebinin siz olduğunuzu bilin.

Minnettar teşekkürlerimiz ve tüm sevgilerimizle,

~Soccer Fiend & Falcon Foodie

Sevgili Futbol Tutkunu ve Falcon Foodie,

Canlarım, bu huysuz yaşlı bayana gözyaşı döktürdünüz. Tüm kıyafetlerimle düğününüzde olacağım, asla korkmayın.

Peynir fondü de bekliyorum.

Sevgilerimle,

~Rita Teyze

-*Wild Woman* dergisinin Mart 2074 sayısından: "Cilt Ayrıcalıkları, Stil & İlkel Sofistikasyon"

TEŞEKKÜRLER

Diné hakkındaki araştırmamı doğru yapmak benim için önemliydi. Her ne kadar paranormal bir dünyada yazıyor olsam da, bu dünyanın yapısı gereği -bu durumda kanatlı şekil değiştirenlerin eşsiz dünyası da dahil olmak üzere- sanatsal lisans alsam da, yine de her şeyi doğru yaptığımdan emin olmak için elimden gelen her şeyi yapmak istedim.

Diné Bizaad (Navajo) güzel ve inanılmaz derecede karmaşık bir dildir. Bu yüzden az kullandım ve sadece doğru şekilde kullandığımdan emin olduğum yerlerde kullandım.

Özellikle başkalarına dillerini ve kültürlerini öğretmek için YouTube kanalları işleten Diné öğretmenlerine teşekkür etmek isterim: [daybreakwarrior](#), [@navajotraditionalteachings](#) ve [@navajograndma](#). Onlar sayesinde sadece bu kitapta kullanılan belirli kelimeleri öğrenmekle kalmadım, aynı zamanda Diné hakkında daha fazla araştırma yapmak için ilham buldum.

Her zaman olduğu gibi, eğer bir hata yaptıysam, bunu kasıtlı olarak yapmadım.

Arizona'nın kanyonları ve çölleri üzerindeki bu uçuşta benimle birlikte geldiğiniz için teşekkür ederim.

Hágoónee'.

YAZAR HAKKINDA

New York Times çoksatan yazarı **Nalini Singh** yazma konusunda tutkulu. Çin'in çölleri, Japonya'nın tapınakları ve Antarktika'nın donmuş manzaraları kadar uzaklara seyahat etmiş olsa da, onu en çok büyüleyen şey hayal gücünün yolculuğu. Bir yazar olarak hayallerinin peşinden gidebildiği için çok mutlu.

Primal Mirror, *Resonance Surge* ve *Storm Echo* gibi Psy-Changeling romanlarının yazarıdır. Ayrıca *Archangel's Lineage*, *Archangel's Resurrection* ve *Archangel's Light*'ı içeren Guild Hunter serisinin ve *A Madness of Sunshine*, *Quiet in Her Bones* ve *There Should Have Been Eight* adlı üç bağımsız gerilim romanının yazarıdır.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı
keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler
alın.

Şimdi [kaydolun.](#)

152345640

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

